

Notes du mont Royal

WWW.NOTESDUMONTROYAL.COM

Cette œuvre est hébergée sur «*Notes du mont Royal*» dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

Pour expliquer cette conflagration générale, il propose deux hypothèses différentes : 1° Les Grecs se seraient installés en cet endroit pendant la période Abyssinienne, c.à d. avant 670; et l'incendie aurait eu lieu pendant les guerres entre les Amariques et Tahanqou, vers 670. Ce premier comptoir devrait comprendre seulement des constructions légères en bois et en torchis, qui n'ont laissé après elles qu'un amas de cendres. Les vraies maisons de briques ne furent bâties que sous Psamuti K I; C'est alors qu'est-ce que les Grecs élevèrent des temples solides et dédièrent les vases, dont on a recueilli les fragments. Le commencement de cette période des temples se placerait entre 650 et 630. 2° Le premier établissement daterait du règne de Psamuti K I, vers 650 et de l'année 650 environ. L'incendie serait accidentel et aurait éclaté en temps de paix. La construction de la ville et la fondation

Musées de
Les Grecs avaient bâti ~~leur~~ ^{leur} habitations de briques
rencontrer un peu à celles des Fellahs, qui sont 44.
vaspero. (Archéolog. Egypt. p. 6). Ils avaient fait
un double un grand usage du bois, même pour les
temples. Il y en avait dans l'intérieur des lieux
de cette première station millénaire.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

EXCUSEBANT FIRMIN DIDOT FRATRES, VIA JACOB, 56.

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ.

HESIODI CARMINA.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

ΜΟΥΣΑΙΟΥ ΤΑ ΚΑΘ' ΗΡΩ ΚΑΙ ΛΕΑΝΔΡΟΝ.

ΚΟΛΟΥΘΟΥ ΑΡΠΑΓΗ ΕΛΕΝΗΣ.

ΚΟΙΝΤΟΥ ΤΑ ΜΕΘ' ΟΜΗΡΟΝ.

ΤΡΥΦΙΟΔΩΡΟΥ ΑΛΩΣΙΣ ΙΛΙΟΥ.

ΤΖΕΤΖΟΥ ΠΡΟΟΜΗΡΙΚΑ, x. τ. λ.

APOLLONII ARGONAUTICA.

MUSÆI CARMEN DE HERONE ET LEANDRO.

COLUTHI RAPTUS HELENÆ.

QUINTI POSTHOMERICA.

TRYPHIODORI EXCIDIIUM ILII.

TZETZÆ ANTEHOMERICA, etc.

GRÆCE ET LATINE
CUM INDICIBUS NOMINUM ET RERUM
EDIDIT F. S. LEHRS.

ASII, PISANDRI, PANYASIDIS, CHOERILI, ANTIMACHI
FRAGMENTA CUM COMMENTARIIS ALIORUM ET SUIS ADJECIT
FRIDERICUS DÜBNER.

PARISIIS,
EDITORE AMBROSIO FIRMIN DIDOT,
INSTITUTI REGII FRANCIAE TYPOGRAPHO,
VIA JACOB, 56.

M DCCXLI.

WINDY HILL STATE
ALVO 30
VIA 882

27.6-55
14

PRÆFATIO.

12 Je. 22-18u.
Recat 25 Apr 29 AF

Fr 27.

In hoc septem poetarum corpore Hesiodo Apollonium ac Musæum subiunximus, ne reliquorum quatuor, qui de rebus Troicis sunt omnes, interrumpatur ordo. Critica, quam vocant, adhibita arte novas horum auctorum recensiones exhibendi fortasse ne facultas quidem fuisset, consilium certe non erat. Religiosi autem editoris esse putavimus, in usum suum convertere, si quid boni atque emendati virorum doctorum sive ingenio, sive studio nuper detectum invenerit. Quæ messis poetis nostris haud parcos reddidit fructus. Quo factum est, ut omnes, nisi forte Tzetzen excipere velis, permultis locis correcti, partim novam plane induti speciem, in lucem prodeant, plurimæque dici possint, quibus multæ, quas recepimus, lectiones explicentur, nonnullæ defendantur, excusentur non paucæ. Ne tamen modum, qui præfationi constitui solet, transeamus, de singulis mutationibus in editione nostra obviis fusius disserere supersedebimus, quas ne enumerare quidem licebit, nisi ubi id aut paucis absolvendum, aut sine magno lectorum nostrorum incommodo non evitandum iudicaverimus.

18 Jun 1822

Goettlingianus Hesiodi textus quinquaginta emendationes in Theogonia, viginti quinque in Scuto Herculis a nobis receptas egregiæ Hermanni recensione (in opuscul. vol. VI, pag. 142 sqq.) debet. Quum de prisca Theogoniæ formæ hodiernæque origine nihil constet (1), versus longioresve locos transponere, quomodo Hermannus hic illic faciendum docet, ausi non sumus, sed satis habuimus uncis includere, quæ, quo loco hodie leguntur, carminis tenorem interrumpunt, sive dispositionis hodierna antiquioris, sive variarum recensionum, sive interpolationum vestigia sint. Quod ad

18 Jun 1822

(1) Mützellius, quem his in studiis totum esse viri docti non ignorant, in recensione libelli, in quo Sætbeerus quidam sua Gruppiique somnia de primigenia Theogoniæ specie publici juris fecit (Zimmerm. ephemm. a. 1838, num. 10 sqq.), philologiæ hodiernæ vires difficultati huius quæstionis pares esse negat.

Scutum attinet, lectores ad egregiam Hermannii disputationem de triplici huius poematis recensione remittamus oportet. Carminis enim intellectui commodoque legentium male consultum fuisset, si nulla addita adnotatione textum dispositioni a viro doctissimo propositæ adaptare voluissemus⁽¹⁾. De tertii, quod superest, poematis Hesiodæi natura Lehrsii frater dilectus *Quæstionum epicarum* a. 1837 editarum dissertatione tertia novam exposuit sententiam, quæ, quamvis minus probata a nonnullis, maxime tamen idoneum harum rerum iudicem nacta est defensorem⁽²⁾. In nostra editione singulas facile agnosces sententias, quas Lehrsii non nisi propter verborum quorundam similitudinem interpositas cum reliquo carmine vix cohærere demonstrat. Quæ idem interpolata esse iudicat, uncis inclusimus; quæ e variis recensionebus manasse vult, indicare non licuit. Multas lectiones in recensione textus Gœttingiani ab Hermanno commendatas in nostrum Operum et Dierum textum nova hac ratione dispositum introduci non potuisse apparet. Quod Hesiodi fragmentorum collectio tam aucta tamque emendata nunc in lucem prodit, id etiam Hermanno debetur, qui, postquam in recensione illa Gœttingianam collectionem castigavit multisque locis citatis locupletavit, triginta tria fragmenta addidit nova (l. l. pag. 266—271), quæ in editione nostra litera H. notavimus. Accedunt præterea complura, quæ quamquam in Lehmanni *de Hesiodi carminibus perditis particula* priori anno 1828 Berolini edita jam leguntur, a Gœttingio omisa sunt, triaque in Crameri anecdotis primum evulgata. Numeros Gœttingianæ collectionis sine ulla litera nostris apposuvimus, numeris collectionis Lehmanni litera L., collectionis Gaisfordi vel Dindorfii litera D. adscripta est. Fragmentum CXVII Hermannus in præfatione ad Eurip. Helen. pag. XVII correxit, ejusque emendationem recepimus, quamquam Hesiodum ita cecinisse nobis persuadere vix possumus.

In APOLLONIO a Wellaueri lectionibus nonnunquam recessimus. Ex iis, quas editionis Wellauerianæ criticus (ephemm. litt.

(1) Versum 144, qualem in una trium illarum recensioneum fuisse Hermannus vult, textui suo loco subiunximus.

(2) Hermannum, qui in Jahnii annalibus philologiæ hunc librum atque illam præsertim dissertationem iudicavit. Aliud de eadem dissertatione iudicium in Zimmermanni ephemm. (a. 1836, pag. 1006 sqq.) sub calce recensione, quam Iulius Cæsar de illo Sætbeeri opusculo scripsit, legere meminimus.

Halenss. a. 1828, num. 305 seqq.) proposuit, has fere recepimus, e codicibus maximam partem haustas, paucas e conjectura: I. 61, ἀριστήων. 176, Ὑπερησίου. 372, πρῶρην. 672, ἐπιχνοάουσαι. 806, δορυκτῆταις. 812, ἀτημελέως. 881, ταί. 893, ἄν τοι. 1120, ὀκριόνεντι. 1161, καμάτω. 1176, κακά. II. 87, φυσιόωντες. 375, τρηχεῖα. 427, αἰζῶντες. 504, χθονίης. III. 5, τοι. 15, μὲν γάρ. 173, τε. 198, ἀνά. 286, ἐπ'. 410 et 496, φυσιόωντες. 519, ἐπιχνοάοντας, quod non recipere cautius fortasse fuisset; 1009, δέ. 1195, εὐφεγγέος. 1265, ζοφεροῖο. 1331, ὀκριόεσσα. IV. 59, δολίῃσιν. 202, δ' ἐνί. 271, προχοῇσι. 323, ἔπειτ' et punctum post versum 326; 652, ἐπίουροι. 690, ἐστ'. 800, εἰσόκε. 1103, ἐφ' Ἑλλάδι. 1212, εἰσόκε. 1260, ἀκηχεμένοις. 1324, μηδ' ἔτι. 1647, τῆς. 1711, τόφρα φαάνθη. Præterea I. 523, ἀρτύνεσθαι. 533, ὑποκλάσθη. 749, ἀμυνόμενοι. II. 28, οἶον. 573, ἔκραγε. 1180, γε et ἡδέ. III. 1374, ἐπήϊον. 1384, γούνων. 1396, ἀπὸ, scripsimus e coniectura Struvii, qui anno 1822 in libello scholastico præter has lectiones alias etiam emendationes Apollonii dedit, elegantes omnes, sed fortasse minus veras. Lib. IV. v. 290, τῇλ' Wellaueri coniectura est. Lib. III. 1393, Hermannι ἀρούρης recepimus, quamvis, quid poeta scripserit, haud facile divinaris, vulgata tamen sensu omnino carente. Multas mutationes leviores, ad orthographiam plerumque spectantes, enumerare super sedemus.

MUSÆUS Passowii maximam partem emendationum, quibus ornatus nunc editur, Wernickio debet, cuius coniecturas in commentario ad Tryphiodorum hic illic obvias recepimus has: v. 18 et 252, ἀμφοτέραις. v. 38, βασιλείαν. v. 58, χιονέης (e codd.) et παρειῆς. v. 210, ἐμοί τινα. v. 272, τάδ' ἔειπεν. v. 309, χειμερίαις. Eodem Wernickio suadente v. 53, ἀθανάτοισιν ἄγειν, et v. 118, θαρσαλέη, e codicibus dedimus. V. 81, ἐν Hermannι coniectura, v. 271, παρακάτθεο eiusdem emendatio est e codicibus sumpta (vid. emendd. ad Coluth. v. 278, opuscc. vol. IV, pag. 223). V. 219 antiquam lectionem, εἰ ἔτεδὸν δ' ἐθέλεις, restituiimus (vid. Græfii *coniectanea in Musæum*, post Coluthum Schæferi, pag. 259).

COLUTHO post viri cl. Stanislai Iuliani editionem e Bekkeri recensione denuo impresso contigit ante hos undecim annos, ut Hermannus operam suam ei præstaret. Is elegantissimas huius poetæ emendationes anno 1828 edidit (repetitas in opuscc. vol. IV, pag. 205 sqq.), quarum multas in usum nostrum convertendas putavi.

mus, neque tamen eas, quas sagax viri egregii ingenium excogitavit, quod antiqua lectio putida esset, nimis languida, minus elegans, etc. Alias etiam nonnullas coniecturas non recipiendas iudicavimus, ut v. 17, τοῖσι, quia ante hunc versum aliquid excidisse probabilius nobis videtur, quæ suspicio in his carminis centonibus facillime movetur. In iis, quæ Hermannus de v. 46 sqq. disputat, illud certe verum est, Lennepii ἐφέα ineptum esse, de reliquis vero, quæ addit, longe aliter sentimus. Si quid de nostro in textum introducere voluissemus, ὀξέα scripsissemus. Qui cum Hermanno in corrupta vulgata codicisque Mutinensis lectione vocem οὔδας agnoscere vult, is coniiciat poetam scripsisse οὔδας ἄχαμπτον aut ἄχαρπον. Spatiis illis, quæ inter duos versus passim vides, lacunas indicavimus in hoc poemate, verius dixeris, in his poematis fragmentis non raras.

QUINTI textum plane novum lectoribus nostris tradimus. Quamquam hic poeta alterum Rhodomannum frustra adhuc expectabat, novaque editione, quam Spitznerum et Kœchlyum coniunctis viribus parare accipimus, magnopere indiget, tamen triginta duobus his annis post Tychsenii editionem magna moles emendationum Quinti hic illic dispersarum accumulata est, in quibus non pauca invenies, quæ Rhodomannus, adeo Pauwius recte viderat, Tychsenius neglexit. Ecce subsidia, quibus instructi Posthomerorum textum recensuimus. Multa egregia in Hermanni Orphicis insunt, nonnulla utilia in Wernickii commentario ad Tryphiodorum, multa bona in Spitzneri observationibus in Quintum ad calcem libri, quem *de versu Græcorum heroico* scripsit, anno 1816 editis. Eiusdem auctoris *observationum in Quinti Posthomericæ* particula prima et altera Vitebergæ a. 1815 prodierunt, tertia anno 1837 in Zimmermanni ephemeridibus (num. 143 sqq., pag. 1161 sqq.) (1), postquam Bonitii *symbolæ criticæ in Quintum Smyrnæum* ibidem anno 1836 publici juris factæ sunt. Struvius in compluribus libellorum scholasticorum, quos inter annum 1817 et 1822 Regimontii edidit, egregias Quinti emendationes proposuit (2). Glasewaldi *coniectanea* in poe-

(1) Spitznerus omnes, quas de Quinto scripsit, observationes in uno volumine coniunctas nuperrime edidit.

(2) Quo rariora hæc Struvii opuscula sunt paratuque difficiliora, eo maiores gratias lectores nostri habebunt viro clarissimo et humanissimo *de Sinner*, qui e bibliotheca, quam habet opulentam atque exquisitam, integram illorum collectionem nobiscum communicavit.

tam nostrum anno 1817 Vitebergæ evulgata non vidimus. Quum tamen ab aliis interdum laudentur, nihil eorum, quæ bona insunt, nos fugisse putamus. Lehrsius, a quo pauci Quinti loci in *quæstionibus epicis* emendati sunt, magnum numerum emendationum per literas nobiscum communicavit, cuius benevolentiae verbis nostris lectorumque nostrorum gratias amantissimo fratri agimus. Idem nos monuit, poetæ nostri libros Eustathio auctore (ad Iliad. pag. 4) Λόγους esse inscribendos. Novissimum idque optimum subsidium ad emendandum Quintum Kœchlyus nuper suppeditavit, qui codice Monacensi denuo collato *Emendationes et adnotationes in Quintum Smyrnæum* in actorum Societatis Græcæ, quæ Lipsiæ floret, Vol. II. Fasc. I. anno præterito in lucem emisit. Nisi hic fasciculus sero ad nos pervenisset, prior Posthomerorum pars bonis nonnullis lectionibus fuisset locupletata, quas recipere non amplius licitum erat. Iam nostræ editionis lectiones a textu Tychsenii recedentes hic subiungimus, prætermissa permagna copia correctionum minoris momenti ad accentus, ad orthographiam atque interpunctionem pertinentium. Legitur enim

IN TYCHSENI EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
L. I. v. 2. κέκευθε		κεκεύθει	
v. 11. ὑπαί		ὑπὸ	
v. 22. ἐδν		ἐδόν	
v. 32. νυ		τιν'	
v. 39. ὑπαί		ὑπὸ	
v. 44. κυανῶπις		κυανῶπις	
v. 58. ἐρατεινόν,		ἐρατεινόν	
v. 60. ὑπαχλύνη		ὑπηχλύνθη	
v. 99. τοῖα		τοῖον	
v. 136. ἐν		ἐνί	
v. 147. ἔθετ'		ἔλετ'	
v. 159. βουπλήγατόν		βουπλήγ',δν	
v. 166. ἀάσχετα		ἀάσχετον	
v. 167. τε, τόν		θ',δν	
v. 168. κιοῦσα		κιοῦση	
v. 179. Ἡ δ' οἶη		Οἶη δ' ἡ	
v. 190-200. θεῆσιν Ἐκπά- γλως δ' ἡ σείο, θεοῦ γένος, ἐστὶ γενέθλης		θεῆσιν Ἐκπάγλως, ἡ σεῖο θεοῦδός ἐστὶ γένε- θλης	
v. 217. λαβόντες		βαλόντες	
v. 246. ἐν		ἐνί	
v. 254. θερμώδουσαν		θερμώδοσαν	
v. 259. ὀκρυόεντι		ὀκρυόεντι (1)	
v. 286. πολυγνάμπτησιν		πολυγνάμπτοισιν	
v. 287. ἐν		ἐνί	
v. 308. κυδοιμός		Κυδοιμός	
v. 310. θανάτοιο		Θανάτοιο	
v. 326. ὡς		ὡς	
v. 341. μιν		οἱ (2)	
v. 370.		in uncis.	

IN TYCHSENI EDITIONE :		IN EDITIONE NOSTRA :	
v. 426. τῇ		τῆς	
v. 434. ἐπ'		ὑπ'	
v. 443. αὖ		αὖθ'	
v. 448. κείναη		κείνη	
v. 457. ἐξαρχῆς		ἐξ ἀρχῆς	
v. 468. ἐπεντύνεσθε et ἐντοσθι		ἐπεντύνεσθαι ἐντοσθε	
v. 490. κέδασσεν		κέασσεν	
v. 492. κέκλιτο		κεκύλιστο	
v. 504. ἀφραδίησι		ἐγγείησι	
v. 505. Λαομέδοντος		λαόν ἐλόντες	
v. 529. Δῆτοχον, ἥδὲ		Δητοχον τ' ἰδ'	
v. 542. θορεῖ		θόρη	
v. 558. ἴκεσθε		ἴκεσθον	
v. 563. Ἡ μέγα τοι δ'		Ἡ μέγα τοι δ'	
v. 575. ἐπέεσιν		ἐπέεσσιν	
v. 583. ἔτλης		ἐρης	
v. 596. μελέεσιν		μελέεσσιν	
v. 598. δῦσαν		δῦσαν	
v. 613. ὑπαί		ὑπὲρ	
v. 615. ἥδ'		ἡ	
v. 673. τετρυγμένοι, αἰψά γε		τετρυμένοι ἄψα	
v. 677. αἰκτυπέοντι		ἐπικτυπέοντι	
v. 715. ἀθανάτοιο		ἀκαμάτοιο	
v. 723. ἦχαχε		ἦπαφα	
v. 724. σῖνεκα		εἰνεκα	
v. 727. μέμβλετο		μέμβλεται	
v. 752. ὅπη		ἐπεί	
v. 753. θέμις et ἄτη		Θέμις et Ἄτη	
v. 759. προπαρόιθεν		τοπάροιθεν	

(1) Ad v. 256 Struvius: « Perpetuus, inquit, poetarum usus postulare videtur δοπ. » Q ia admissa mutatione τῇ esse scribendum Lehrsius vidit. Conf. IX, 259, ubi Kœchlyus vulgatam (δορυ) defendit.

(2) Lehrsius vult μετ'. Idem ad v. 336: « βίην, fortasse λίην. »

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 761. ἐξεραάνθη	ἐξεραάνθη	v. 440. ἐπιστάμενος	ἐπισταμένως
v. 793. μένος μέγα	μέγα σθένος (1)	v. 443. ἐπεσσυμένως	ἐπεσσυμένῳ
L. II. v. 6. σκοπίασκον	σκοπίαζον	v. 452. αὐτὴ σὺν φήμῃ	αὐτὴ κεν φήμῃ
v. 30. πω	που	et μεγάθυμον	τάχα θυμόν
v. 48. ὄρνυτ'	ὠρνυτ'	v. 457. περιώσιος	περιώσιον
v. 55. ἥ μὲν	ἡμὲν	v. 464. ὀφελέν με	ὀφελόν με
v. 59. ἐνὶ	μετὰ	v. 467. ἀγανούς τε	γεραρούς τε
v. 61. ὀφελεν, καὶ	ὀφελον καὶ	v. 469. δ' ἔθικεν	δὲ θῆκεν
v. 80. μαρναμένῳ	παρφαμένῳ	v. 480. πένθος	θυμόν
v. 127. Μέμνων	Μέμνον	v. 481. λευγαλέον· τό με εἶθε	πένθος λευγαλέον· τό
v. 163. τάχα	τοῖς	v. 502. ἀκάχηςας	ἀπάχηςας
v. 165. ἐν	ἐνὶ	v. 526. ὁ	ὁγ'
v. 169. ὀχέεσφι	ὀχέεσσι	v. 538. οἶον, δτ'	οἶόν τ'
v. 174. κεν	καὶ	v. 614. ὄν	τόν
v. 187. ὕστερος	ὑστατος	v. 619. ἄλλοτε	ἀλλ' ὅτε
v. 196. ἅπαν' οἱ	πάν' τοῖ	v. 661. θοῇν	θεάν
v. 200. ἔσαν εἰ ἀγυῖα	ἔσαν εἰ ἀγυῖα	v. 665. Ἀλλ' ὅτε	Καὶ τότε
v. 224. θηγόμεν' εἰ πάρος	θεινόμεν' εἰ πυρός	v. 714. εὐ πνεύοντες	εὐπνεύοντες
v. 232. βαρὺ	βαθὺ	v. 716. δ' ἐγίγνετο	δὲ γίγνετο
v. 233. οἱ γ'	οἱγ'	v. 783. τὰ μὲν	τά τε
v. 289. γὰρ	δὲ	L. IV. v. 6. σχεδόν	πέδον
v. 300. ἔτι ἐλθέμεν	ἐτ' ἐπελθέμεν	v. 17. αὖ	αὖθ'
v. 314. μόγου	μόθου	v. 22. ἡ	τοῦ
v. 320. Μέμνων	Μέμνον	v. 27. ἐπέδρακεν	ἐσέδρακεν
v. 339. τοῖ	οἱ	v. 33. αὖ	αὖτ'
v. 361. μοῖρα	Μοῖρα	v. 46. δ' ἐγῆθεον	δὲ γῆθεον
v. 421. προφερεστέρα	προφερεστέρη (2)	v. 70. δῆτ'	δαῖτ'
v. 446. βεβλημένος	βεβλημένον	v. 93. ἤδεταί	ἔλδεταί (4)
v. 495. ὑπέδραχεν	ἐπέδραχεν	v. 146. ὅσσ'	ὥς δ'
v. 520. ἡ μὲν εἰ ἡ δ'	ἡμὲν εἰ ἡ δ'	v. 168. ἔσσυτο	ἔστατο
v. 543. ἄορ	αἶμα	v. 185. οἶδε	δοιοὶ
v. 546. ἐπεσμαράγησε	ὑπεσμαράγησε	v. 249. δένδρ'	δένδρε'
v. 602. θέρους	θήρευς	v. 265. ἐν	ἐνὶ
v. 618. οὗτ' ἄρ' εἰ ὀπίσατο	οὐ γὰρ εἰ ὀπίσατο	v. 277. γ' ἐτέρπετο	τε τέρπετο
v. 665. ῥά Πηλιάδες	μὲν ἄρ' Ἑλιάδες	v. 311. κρατερώτερος	κρατερώτατος
v. 666. ὦϊξε	ἦϊξε.	v. 326. ἐνεγγυς	ἐγγυς
L. III. v. 28. δ' ἔθηκε	δὲ θῆκε	v. 364. ἤλασε	διέλασε
v. 49. ἤκαχε	ἤπαφες	v. 383. Ἰάσονος	Ἰήσονος
v. 57. εἰ	οἱ	v. 396. ἀμφιτετρυμμένα	αἶψα τεθρυμμένα (5)
v. 58. οὐδ'	οὐτ'	v. 400. προπάροιθε	τοπάρριθε
v. 65. ὑπὲρ	ὑπὲκ	v. 416. ἐπαλγύνεσκε	ἔτ' ἀλγύνεσκε
v. 69. τλήτω	στίττω	v. 420-421. ἀκόνητο, ἀγλαόν·	ἀπόνητο· ἀγνοον —
v. 70. τοι	οἱ	v. 441. θέρους εὐθαλπέος	θήρευς εὐθαλπέος
v. 94. οἱ δὲ	ἡδὲ	v. 445. μὲν	μιν
v. 114. σχέτλιοι	σχέτλιος	v. 487. ἔλευσσαν	ἐνευσσαν
v. 159. ἤριπε γαίης	ἤρικε, βαιὸν	v. 488. ἰδμονι πυγμαχίης	ἰδμονι, παμμαχίης
v. 169. τίσεσθ'	τίσεται ἄρ' (3)	v. 522. ἐνθορον·	ἐκθορον·
v. 184. εἰ	οἱ	v. 559. ἐν	ἐνὶ
v. 190. ἀρήγετε	ἀρήγοιτ'	L. V. v. 14. ἀμφιτέτυκτο	ἀμφιτέτυκτο
v. 210. πόλιν εἰ εἰρύσαντες	πόλιν εἰ εἰρύσωμεν	v. 35. θανάτου	Θανάτου
v. 222. τε	ῥά θ'	v. 36. ὑσμῖναι	Ἵσμῖναι·
v. 225. ὑπαί	ὑπὸ	v. 72. μειδιόωσ'	μειδιόων
v. 295. δῆ	δῆτ'	v. 125. κ'	τ'
v. 304. ναιετάασκεν	ναιετάασκεν	v. 126. νύ κεν	νῦν
v. 319. ἀπαί	ἀπὸ	v. 127. μετεύαδεν	μέγ' εὐαδεν
v. 340. ἐμπνεύοντα	ἀμπνεύοντα	v. 134. Ἰδομενῆ· αὐτόν,	Ἰδομενῆα κλυτόν,
v. 379. οἱ	οἱγ'	v. 145. δῶη	δῶη
v. 386. εὔτε	ἔστε	v. 169. ἀνέρα, ὄντινα τῶνδε	ὄντινά κεν τῶνδ' ἄνδρα
v. 409. τ' αὖ	δ' αὖτ'	v. 176. ἐρατεινήν·	ἀλεγεινήν·

(1) V. 792 Struvius συγκαίεσθαι coniecit pro συγγεῦσθαι.

(2) V. 391 οἱ pro altero μοι scribendum esse coniecit.

(3) Olim τίσετε, Hermannus voluit τίσαιτ'. Suaeque lectionem Tychsenius sine codice e iudicio suo, an e codice haureret sine iudicio, nescimus.

(4) Spitzneri emendatio. Struvius et Bonitius maluerunt φρεσὶ μῆδεταί, Lehrsio κῆδεταί in mentem venit. Mox v. 168 ἔστατο Lobeckii coniectura est ad Aiac. p. 156.

(5) Struvius, cui haec emendatio debetur, αἶψα dubium esse ipse confitetur, Lehrsio αὖθι fortasse scribendum coniecit.

IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :	IN TYCHSENII EDITIONE :	IN EDITIONE NOSTRA :
v. 212. ἔχεις	ἔχεις	v. 250. καρήπτα δ'	κάρη δέ οἱ
v. 216. μ' ὑπόεικε	μοι ὑπείκει	v. 258. ἄλλοθεν	ἄλλουδ'ις
v. 240. οὔτιδανόν εἰ ἀργαλέον	ταρβαλέον οὔτιδανόν	v. 283. αὖ	αὐθ'
v. 249. ζεύγλης	ζεύγλης	v. 298. ἔωλπεν	έωλπεν (1)
v. 256. εὐσθενέα	εὐσθενέας	v. 317. Πολυδάμαντα	Πουλυδάμαντα
v. 281. μητιόωντο	μητιόωνται	v. 329. αὐτῶν ἡδ'	αὐτῶν τ' ἡδ'
v. 299. καταβοσκομένοισιν'	κάτα βοσκομένοισιν'	v. 384. τῷ δ' ἐπὶ	τῷ δ' ἀρ' ἐπ'
v. 354. ἀλλά γ'	ἀλλ' ἀρ'	v. 388. σχέτλις ,	σχέτλιος ,
v. 359. ὥς	ὥς	v. 392. δς	δ
v. 362. ὄρεξεν'	ἔρεξεν'	v. 418. ἔτι ἔλπη	ἔτ' ἔελπη
v. 386. ἡδὲ	ἡέ	v. 457. τετυγμένα	τετυμμένα
v. 388. βίη	βίη	v. 474. δ' ἐκείνο	δὲ ἐκεῖνο
v. 393. ἐπέβραχε	ἐπέβραχε	v. 485. τεταγμένη	τεταμμένη
v. 394. ὑπετρομέεσκον	ὑποτρομέεσκον	v. 500. δὴ τότε γ'	δὴ βα τότε
v. 399. ἐπεὶ	ὅτι	v. 526. ἐμπνέοντα	ἀμπνέοντα
v. 422. ἦκαχε	ἦκαφε	v. 532. ἡδὲ	ἡέ
v. 435. ὑποπτώσσουσι	ὑποπτώσσωσι	v. 533. ἀολλίσσωσ'	ἀολλίσσωσ'
v. 436. ὅτ'	ὅ δ'	v. 544. ἀρίδηςλος	ἀρίδηςλος
v. 444. κύων'	κύων'	v. 580. Ἐχέμμονα δηϊοτῆτι	ἐλῶν ἀνά δηϊοτῆτα
v. 457. χόλον	δόλον	v. 592.	in uncis.
v. 460. ἐπιθήμεναι ,	ἔτι βήμεναι ,	v. 602. ἐπεσσύμενος	ἐπισπόμενος
v. 469. χεῖρες'	χερσίν	v. 604. ἔνα	ἐνὶ
v. 470. δέ κεν	δὲ καὶ	v. 631. Μόνυσον	Μόσυνον
v. 492. ὀδυρομένοις εἰ δ' ἴον	ὀδυρομένων εἰ δ' ἴαν	L.VII. v. 28. ὑπὸ	ὑπαὶ
v. 509. ἐβλαβεν	ἐβλάβη	v. 38. πόνου	γόου
v. 517. ὄρα με	ὄρρ' ἐμὲ	v. 57. ἔξεεν	ἔρρεεν
v. 523. ἀπάντων	ἀνασσαν	v. 65. τεθνεότες	τεθνεῶτες
v. 524. ἀνασσαν ἔμεν, ὄσσων	ἀπάντων ἔμμεν, ὄσων	v. 71. θεῶν ἐν	θεῆς ἐνὶ
v. 550. νῦν μὲν	μὲν μοι	v. 77. πνοιῇ	πνοίης
v. 554. ἀνδρέσσιν	ἀνδράσι οἱ	v. 78-79.	lacuna. (2)
v. 555. ἐπ'	ἐν	v. 79. οὔτοι εἰ ἄλλος	οὔτι εἰ σκολιδός
v. 563. θεήν,	θεῶν,	v. 137. φάραγας	φάραγας
v. 587. καὶ	οἱ	v. 163. μῆν	μίαν
v. 611. ἀμφικάνωσιν	ἀμφιγάνωσιν	v. 175. προπάροιθε	τοπάροιθε
v. 619. περὶ δινήσαντο'	περιντήσαντο'	v. 196. τεύχεα	τεύχεσι
v. 622. καὶ	οἱ	v. 247. ἀτροπος εἰ μοῖρα ,	Ἄτροπος εἰ Μοῖρα, (3)
v. 649. πολυκμήτος	πολυκμήτου	v. 248. ὑπέκλασε	ὑπέτμαγε
L.VI. v. 35. ἐκ	ὑπέκ	v. 254. ὄρνυτο'	ὄρνυτο'
v. 54. ἀνέρας, ἡδ' ἵππους,	αὐτοῖς ἡδ' ἵπποις,	v. 261. πυμάτων	μυχάτων
v. 81. κεν	καὶ	v. 264. ὑπ' ἀργαλέης ὑσμίνης,	κατ' ἀργαλέας ὑσμίνας,
v. 99. βαλόντες,	βάλοντο,	v. 285. οὔνεκα	τοὔνεκα
v. 114. ἀποσκοπίαζον	ἀπὸ σκοπίαζον	v. 290. οὔνεκ'	εἵνεκ'
v. 126. ἤμενοι	ἡμεροὶ	v. 299-300.	lacuna. (4)
v. 131. ἔσπετο	ἔπλετο	v. 340. μεγάλας	ἀταλάς
v. 145. καθ'	καὶ	v. 348. λαοῦ	ἄλλοι
v. 149. ἤρετο	εἶρετο	v. 372. ἀρ'	ἀν'
v. 151. ἐνθ' ἀρα	ἐνθάδ' ἀρ'	v. 381. φέρων, καὶ δσ'	φέρων κλέος (5)
v. 183. ἠύχοντο	εὐχοντο	v. 395. πολυβρόβοιο	πολυβρόβοιο
v. 194. ἴσαν	δύσαν	v. 426. δὲ	δὴ
v. 209. ἐπὶ	ὑπὸ	v. 436. νεῶς	νεός
v. 214. μὲν	βα	v. 488. ἡ μὲν	ἡμὲν
v. 224. ἐτίνυτο	ἐσίνετο	v. 475. μὲν ἐπέπλετο	σφίσιν ἐπλετο
v. 225. χρυσοῖο	χρυσέοιο	v. 483. τε ἰδὲ	τ' ἡδὲ
v. 227. Στυμφαλίδας'	Στυμφηλίδας,	v. 485. αἰψ'	ἄψ
v. 247. ὑπὸ	ἐπὶ	v. 498. ὀκρυδέσσαν	ὀκρυδέσσαν
		v. 510. ἀνδρῶν,	αὐτῶν

(1) Idem mendum sæpius nobis tollendum erat, ut v. 21; VII, v. 692, etc.

(2) Lacunæ, quas in nostrum textum introduximus novas, solo spatio, quas Tychsenii editio iam habuit, asteriscis notantur.

(3) V. 224, quem Tychsenius primus exhibuit, παρατεκτῆσθαι vix recte habet. Coniicimus poetam scripsisse προπάροιθε ταῦντας vel τιταίνειν vel τιτῆναι.

(4) Quam lacunam ex Homeri Od. λ. 129 facile explendam Lehrsius vidit.

(5) Spitznerus χάριν voluit. Nos Lobeckii emendationem recepimus, nihil dubitantes, quin epici poetæ, qui ὀπάζειν κλέος, κύδος φέρειν ἐτ κύδος ὀπάζειν (conf. noster XII, 252, 265, 273) dicebant, φέρειν κλέος dicere potuerint.

IN TYCHSENII EDITIONE.	IN EDITIONE NOSTRA:	IN TYCHSENII EDITIONE:	IN EDITIONE NOSTRA:
v. 532. ἀήρ·	αἰθήρ·	v. 301. ἐπέπνευσεν	ἐνέπνευσεν
v. 547. καναχῇ et περί πέτρῃ,	καναχῇ et περί πέτρῃ,	v. 311. ἐρυμνῇ	ἐρεμνῇ
v. 549. βήμεναι	δύμεναι	v. 324. ἐπιτέρπετο	ἐπετέρπετο
v. 584. δῖον,	δεῖος,	v. 330. ἡγαθέοισιν ἐπέρρα- σαν	ἡ βα θεοῖσιν ἐπερρά- σατ'
v. 640. κύσεν	κύσσαν	v. 336. οἱ	τοῖ
v. 650. φήσασκεν et ἔμμεν,	φαίης κεν et εἶναι	v. 376. οὐνεκ' οἱ ἔλκος ἔμελ- λεν et ἰκίσθαι,	οὐνεκά οἱ μέλαν ἔλκος et ἱκανε, (3)
v. 653. ἄρ	ἄρα	v. 382. ὑπὸ βρωθέντα θαλάσ- σης·	ὑποβρωθέντα θαλάσση·
v. 656. κέκευθε	κεκεύθει	v. 384. ἀπὸ στυφελοῖο,	ἀπο, στυφελοῖς —
L.VIII. v. 4. περί	ποτὶ	v. 392. παρέκειτο γε	παρεκέλιτο
v. 11. μαψιδίῃ	μαψιδίῃ	v. 409. ἤρουντ'	εἶρουντ'
v. 41-42.	lacuna.	v. 420. μέγα	μάλα
v. 48. ἐῆ	δὲ	v. 467. ἀμφὶς ἔχρισαν	ἀμφὶ ἐ χρίσαν
v. 79. ναιετάσκει	ναιετάσκει	v. 469. οἱ	τοῖ
v. 99. 'Ενθ'	'Εν δ'	v. 496. a Rhodomanno in- ventus.	lacuna.
v. 103. ναιετάσκει	ναιετάσκει	v. 501. ἄλλῃ·	ἀλλῃ·
v. 137. δὲ	δέ ἐ	v. 502. αἶσαν,	αἶση,
v. 157. ἀκρονύχων	ἄκρον ὕδωρ	v. 519. εἴπου τις	τῶν εἰ τις
v. 235. ὀχέεσσι	ὀχέεσσι	v. 520. πέλεται νόος ἀνδρά- σιν ἐσθλοῖς,	νόος ἀνδράσι γίνεται ἐσθλοῖς,
v. 303. δς τε πάροιθεν	δς τοπάροιθεν	L. X. v. 30. ἀλλὰ γ'	ἀλλ'
v. 304. ναιετάσκει	ναιετάσκει	et ἀλευομένους	μέγ' ἀλευομένους
v. 305. ἔδρακεν αἶαν.	ἔδρακε γαῖαν.	v. 32. ἔτι	ἐπὶ
v. 332. περιρρήσση	περιρρίψη	v. 42. τοι et κἀκείνῳ	κεν et καὶ κείνῳ
v. 333. θάπτον	τυτθῇ	v. 54. ὥμοις	ὥμοις
v. 337. Τρῶας et ἄλλους	Τρῶσιν et ἄλλον (1)	v. 64. ὀτρύνοντες	ἀρτύνοντες
v. 338. λαὸν ἐπαίσσοντας·	λαοῦ ἐπαίσσοντας·	v. 66. ὥς που	ὥς ἡ
v. 339-340.	lacuna.	v. 67. εἶαρος	χειματος
v. 345. ἔδειτε·	ἔσεισε· (2)	v. 68-69. — φύει, ἡδ' ὥστε	— χέει, ἡ ὥς δτ' ἀν' ἀζα-
v. 377. ἄρα	ἄραρ	δι' ἀζαλῆς φυλόχοιο Πῦρ	λέην φυλόχον πῦρ Αἰθό-
v. 378. τεύχεσιν	τείχεσιν	βρέμει αἰθόμενον, ἡδ' ὥς—	μενον βρομέει, ἡ ὥς—
v. 381. νερέεσσι	νιράδεσσι	v. 73. ἄλλον	ἀλλῳ
v. 400. οἱ ἤθελε θυμὸς ἀμύνειν	ἀμύνειν ἤθελε θυμῷ	v. 81. Ὑῖλλον, εὐγλώχινι	Ὑῖλλον, εὐγλώχινι
v. 412. ἐτέρωθεν	ἐτέρωσε	v. 87. Χεδιόν τε,	Σχεδιόν τε,
v. 436. ἐν	ἐνὶ	v. 89. Γαληνόν,	Γαληνόν,
v. 438. κραδίῃ	κραδίῃ	v. 91. ἅμα πίονι	ἅμ' ἀπείρῳ
v. 459. πάντας et ἐπεὶ	παντ' et ἐπειῇ	v. 126. ναιετάσκειν	ναιετάσκειν
v. 484. ἀνέμβατον	ἀνάμβχτον	v. 131. πονέουσιν	περ εἰουσιν (4)
L.IX. v. 2. ἀπείριτος	ἀπείριτον	v. 132. δ' ἄρ'	γάρ
v. 55. οὐδὲ σ' ἐγὼ περ	οὔτε σ' ἐγωγε	v. 135. κείνο δ' ἴησι	εἰ δ' ἐπίρηθα,
v. 81. αὐτὸν	αὐτοῦ	v. 136. ἱκηται,	ἱκηαι,
v. 83. ὀλέσση·	ἐλάσση·	v. 139. καὶ μιν ἀεὶ σπαίρου- σαν	καὶ ῥά μιν ἀσπαίρου- σαν (5)
v. 88. μῶνον	μῶνον	v. 143. Φύλλας εὐζωνος	Φύλλας εὐζωνος
v. 110. ἐντύναντο	ἐντύνοντο	v. 155. ἀνευ	ἀνευθ'
v. 114. παρανήεε	παρενήεε	v. 172. πέτρης,	πέτρης,
v. 119. αὐτοῦ.	αὐτοῦ.	v. 194. ὥς ἐτέον καύσαιτο,	ὥς ἐτέον, κεκέδαστο
v. 132. μίῃ	μίγῃ	μέγας	μέλας
v. 134. ἔγχει	ἔγχεσι	v. 241. ἔτ' ἔμιμνε	ἔτι μίμνε
v. 160. ὑπώχετο·	ὑπώχετο·	v. 250. ἐννεσίῃ	ἐννεσίης
v. 195. αὐθις	αἰέν	v. 276. βεβλημένος	βεβλημένος
v. 241. ἐτέρωθι	ἐτέρωθε		
v. 259. δόρυ	δορί		
v. 260. ἥερα	omissum,		
et τοῖον φάτο μῦθον·	ποτὶ τοῖον μῦθον εἶπεν.		
v. 298. δὲ βοήσας	δ' ἐβόησε		
v. 299. Τρώεσσι	Τρῶσιν δὲ		

(1) Lehrsins ad hunc versum: « ἐτίνωτο, fortasse ἐσίνετο. » Conf. VI, 224.

(2) Egregiam hanc coniecturam vir cl. C. Lachmannus communicavit cum Lehrsio, amico suo, qui ipse coniecerat ἱερῖσε.

(3) Ad v. 347 Lehrsins: « ἀπαναίνεται fortasse ἀγριαίνεται. »

(4) Orellius in epistolis philologicis (pag. 407) præter hanc emendationem tres alias (X, 105; XII, 580; XIII, 159) proposuit, quas recepimus. — Quum in nonnullis codicibus huius versus lacuna verbo ἐτείρετο expleatur, ea-que, quæ sequuntur, cum præcedentibus vix cohaereant, cui malo Kœchlyi coniectura non medetur, plura excidisse suspicamur poetamque huiusmodi aliquid scripsisse:

ἀθανάτην περ εἰουσιν· ἐτείρετο δ' οἱ εἶλον ἦτορ,
πρὶν κείνῳ φιλότῃ μιγῆμεναι, ἥς ἐτι νῦν περ
εὐνῆς σῆμα κ. τ. λ.

(5) Kœchlyi coniectura. Lehrsins voluit μένει σπαίρουσαν vel μένει ἀσπαίρουσαν.

IN TYCHSENII EDITIONE :

IN EDITIONE NOSTRA :

IN TYCHSENII EDITIONE :

IN EDITIONE NOSTRA :

V. 277. νοῦσψ, καὶ	νοῦσψ τε καὶ
V. 309. μεγάροισι, μεγ' ἀ- σπετα	μεγάροισιν ἀάσπετα
V. 357. ἐμπροσθεν εἰ ἐμβεθα- νίας	ἐντοσθεν εἰ ἐμβεθαυῆς
V. 379. προπάροιθεν	τοπάροιθεν
V. 398. με ἀσπετον	μ' ἀάσπετον
V. 405. ἐδάμασσα	ἐδαμ' αἶσα
V. 406. οὐ γοῶσα εἰ τόσον, ὅσον	οὔτι γοῶσα τόσον, ὅσον ἄρ'
V. 408. κείνη	κεῖνον
V. 409 et 410. ἡδὲ	αἰ δὲ
V. 413. κώκυσεν,	κώκυσ',
V. 428. ὄφελόν ποτε	ὄφελον τότε
V. 431. ἡώς	αἰών
V. 435. εὐπέπλους	εὐπέπλους
V. 459. μακρὸν πέρι κωκύε- σκον.	μόρον περικωκύεσκον.
V. 465. βοήσατο	γοήσατο
L. XI. V. 6. ἡδὲ	οἱ δὲ
V. 9. ἱκελοι	εἰκελοι
V. 23. δὴ	δῖ
V. 25. ἀνίη	ἀνίης
V. 56. ἐξ ὁρι	ἄορι
V. 59. ἅμα πέπτατο	ἅμ' ἀπέπτατο
V. 63. αἰνὸν	αἰνοῦ
V. 66. ἐπὶ	τότε
V. 103. τῷ	τοῦ
V. 123. ὑπαί	ὑπὸ
V. 136. ῥοῆς	ῥοῆς
V. 161. δ' ἄρ' λαίνετο	δ' λαίνετο
V. 173. ἐσσυμένως	ἐσσυμένους
V. 194. λείπεν εἰ κραταιήν	λίπεν εἰ κρεμαστήν,
V. 195. ἐμπεφυῖαν εἰ εὐγνάμπτοισι χα- λινοῖς,	ἐκπεφυῖαν εὐγνάμπτοιο χαλινού,
V. 208. οὖς, ἄμοτον	οὖς τ' ἄμοτον
V. 209. κύψη ὑπαί	τύψεν ὑπὸ
V. 219. ἀγε θέσθ'	ἀζεσθ'
V. 249. ἀπροτίοπτον ὁμίχλην	ἀπροτίοπτος ὁμίχλη
V. 251. εἰοντο	εἰοιντο
V. 284. ἐπ'	ἄρ'
V. 286. μετ'	μέγ'
V. 324. ἀότεον.	ἀότευν.
V. 360. ἐντύναντο	ἐντύνοντο
V. 361. μίη—ἀρμη.	μίη—ἀρμη.
V. 365. τοῖαι Ἀργεῖων	τοῖαι ἄρ' Ἀργεῖων
V. 367. ἀρηράμεναι	ἀρηράμενοι
V. 372. βελέμνους,	βοεῖαις,
V. 379. δρόμος εἰ δ'	βρόμος εἰ θ'
V. 432. πόλῃος, ἐὼν	πόλῃος ἐῆς, (1)
V. 450. ἐπιβήσατο	ἐπεβήσατο
V. 472. συνηλοῖωτο	συνηλοῖητο
V. 495. καὶ	σύν
L. XII. V. 30. πάντα	πάντες
V. 31. ἐν κλισίῃς	ἀς κλισίας
V. 43. ἅμα	ἀνά
V. 53. οὐ γάρ	οὐχί
V. 55-56. ἄλλα Ζηνός· ἀ μὲν	ἄλλα· Ζηνός μὲν
V. 65. σφιν	σφισι
V. 76. πολλὰ	πάντα

V. 99. κάρτεος	θάρτεος
V. 103. ἡ Διδός	ἐκ Διδός
V. 106. γένος ἀμφιλιποῦσα,	ἔδος αἰπὺ λιποῦσα
V. 111. ἐνδοθε	ἀγχύθε
V. 124. ἐς	ἀν'
V. 127. δεύοντο	δεύοντ' ἐκ
V. 135. ὀκρυόεντι	ὀκριόεντι
V. 164. ἐπὶ	ποτὶ
V. 176. ὑπεσμαράγησε	ἐπεσμαράγησε
V. 186. οὔδεος	οὔρεος
V. 188. περὶ	ἀμφ'
V. 198. ἐν	ἐκ
V. 209. ἡμέας	ὑμέας
V. 212. γαίη ἀπειρεσίη· εἰ ἄμμιν	γαίη ἀπειρεσίη· ὑμῖν
V. 220. νῦν εἰ ἀκριτόμυθοι,	κλυτοὶ εἰ ὀβριμόθυμοι,
V. 224. τι	κε
V. 236. μίμνεντε	μίμνειν
V. 257. τοι	που
V. 258. πολέμου	πολέμοιο
V. 260. αὖ	αὐθ'
V. 275. Νέστωρ	Νέστορ
V. 277. τις	τοι
V. 284. μὴν	τόν
V. 301. δ' ὅπ' Ἀρηί	κεν ὅπ' Ἀρει
V. 313. οὔρει οὔτε	οὔρει τ' οὔτε
V. 315. δ' ὁ	δὲ
V. 323. Ἀντίμαχος	Ἀμφίλοχος
V. 331. ἡ μὲν	ἡμὲν
V. 333. αὖ	εὖ
V. 343. ἔργω εἰ ἀνακτας	ἔργον εἰ ἀνακτας
V. 394. γνῶναι	γνώμεναι
V. 410. εἶδεν	εἶδεται
V. 414. θεή· λευκαὶ δὲ	θεά· γλαυκαὶ δ' ἄρ'
V. 430. περιστενάχουσι	περιστενάχοντο
V. 445. τῷ	τοῖ
V. 453. κικλήσκουσιν,	ἐπικλείουσιν,
V. 461. ἴξαν	ἴξον
V. 467. ἐνθα	ἐν δὲ
V. 476. δς	δγ'
V. 484. καὶ ἐπὶ	ῖ ἐπὶ
V. 488. ἀπραδίη	ἐν κραδίη (2)
V. 495. λυγρὸν	λυγρῷ
V. 496. ἐπὶ	περὶ
V. 515. ἀγλὺς ἄρ' ἀμπεκάλυψε	ἀγλὺς ἀμπεκάλυψε
V. 528. ἦεν,	αἰέν,
V. 544. ἄρα	ἅμα
V. 545. χαίρετε	χαίρετ' ἄρ'
V. 559. πού	γάρ
V. 564. οὔνεκά σφιν μέγα	οὔνεκ' ἄρα σφίσι
V. 580. οὔρεσι καγχαλῶσα	οὔρεσιν ἀσχαλῶσα
V. 383. ἀγνυμένη	ἐσσομένη
V. 585. φόνου· εἰ σφίσι	φόνω· εἰ μέγα
L. XIII. V. 4. περὶ	παρὰ
V. 19. φρένα	φρένας
V. 36. ἀτρεκέως	ἀτρεμέως
V. 42. ἐξανέδυσεν ἰδῶν	ἐξανέδυσαν ἰδῶν
V. 54. ἄλλοθεν ἄλλοι	ἄλλος ἐπ' ἄλλω
V. 68. ἀτρομοι	ἀδρομοι
V. 70. ἀνίαχοι	αὐίαχοι
V. 73. ἐπιβρίσωσι	ἐπιβρίσωσι

(1) V. 404 interpretes in verbis ἄλλ' ὅσα πάντα offenduntur. Struvius ἄλσια πάντα tentavit, quod falsum esse Lehrsus videns requiri dicit huiusmodi aliquid : μηλονόμοι καὶ πῶσα πάντα. Kacchylus fortasse scribendum existimat αἰκόλοι αἰνά. Nonne sufficeret scribere : ἄλλ' ἅμα πάντα?

(2) Αὐτ' αἰς, aut ἀργαλέην scribi Lehrsus vult.

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 89. οἱ
v. 106. γε
v. 110. λυγρῆς,
v. 113. ἔχειν
v. 132-133. Τρῶες. ὡς δ' ὑπὸ
v. 139. ὀλέκουσι μένοντες
v. 152. τμηθέντες
v. 162. μεγάροισιν
v. 183. ἐνὶ
v. 192. γέροντι τεῶς
v. 241. κάρη.
v. 244. πολλόν
v. 250. πολλῶν
v. 257. οὔτοι
v. 268. φίλου, αἰνόν
v. 276. ἐνὶ
v. 295. ὅς
v. 345. οἱ, et ἄλλων ἐν
v. 348. μίη
v. 362. σ' ἐδέξατ'
v. 368. ἄρ' ἐμελλεν
v. 384. παρ'
v. 394. ἀρίζηλο
v. 401. θεῇ
v. 405. ἄρ' ἐθελγεν
v. 410. ἀναιρέμεν
v. 425. οὐδὲ ἡ
v. 428. ἔτρεσεν
v. 429. ἐπεὶ οἱ
v. 445. αὐτόν
v. 452. ἤριπεν
v. 489. ὑπέκ
v. 518. οἱ
v. 522. ἀναμνήσαντο
v. 542. τι μυρομένων
et περιπίπτат'

IN EDITIONE NOSTRA :

τοὶ
ἐ
λυγρῆς,
ἐλεῖν
Τρῶες, ὡς ὑπὸ
ὀλέκουσιν ἔδοντες
δμηθέντες
μεγάροισι
ἐπὶ
γέροντος ἑᾶς (1)
κάρην
πουλὺν
πάντων
οὐ πω
φίλου ἔνδον,
ἐνὶ
ὡς
καὶ et ἄλλ' ὅσ' ἐνὶ
μί' ἡ
σε δέξατ'
ἄρα μέλλεν
καὶ
ἀρίζηλον
θεᾷ
ἄρα θελγεν
ἐναιρέμεν
οὐδ' ἡγ'
ἔτρεμεν
ὅτι οἱ
αὐτὸς (2)
ἔβρίσεν
ὑπαὶ
τοὶ (3)
ἀνεμνήσαντο
κινυρομένων
περιπέπτат'

IN TYCHSENII EDITIONE :

v. 555. ἐπ' ὀφεί
L.XIV. v. 12. οἶο
v. 20. Κασσάνδραν
v. 53. ἀκοίτου
v. 92-93.
v. 113. καὶ οὐδεὸς
v. 121-122.
v. 142.
v. 159. πάρος μεμαυῖαν
v. 166. ἰσχυόμεν
v. 171. ἄρ'
v. 172. βλεφάρων ἡλειθετο
v. 178. συνέχοντο
v. 188. ἄδην ἐμόν
v. 198. ἀπηξήνθ'
v. 214 et 241. εὐπεπλον
v. 262. ἔχχυσο
v. 263. χεῖματι
v. 265. περιτρίζωσι
v. 269. στεναχῆσι
v. 281. ἀνωλύζεσκε
v. 283. σπαργεῦσα
v. 292. ἡδὲ et ἡδ'
v. 299. ἐνὶ μαίνεται
v. 302. βλεφάρων χεύοντο
v. 328. οἶδμα
v. 386. δὲ τὰ
v. 389. ἀπόπροθε
v. 402. αὐτοὶ
v. 444. οὔτι
v. 495. τις
v. 504. διέχευον
v. 507. πότμον
v. 557. μὲν
v. 590. Ὡς

IN EDITIONE NOSTRA :

ἐπόφαι
ἀμφὶ
Κασσάνδρην
ἀκοίτεω
lacuna.
δειδέας
lacuna.
in uncis.
μέγ' ἐμμεμαυῖαν
ἰσχύμεν
ἀμ'
βλεφάροισιν ἐλείθετο
συνέχυντο
ἀρήϊον
ἐπηξήνθ'
εὐπεπλον
ἔχχυτο
χεῖματι
περιτρίζωσι
στοναχῆσι
ἀνωμώζεσκε
σπαργῶσα
ἡὲ et ἡ
ἐτ' λαίνεται
βλεφάροισιν ἔχυντο
χεῦμα
δ' ἑᾶ (4)
ἀπόπροθι
παῦροι
οὔτοι
οἱ (5)
διέχευαν
πόντον
μέγ'
Ὡς

TRYPHIODORUM e Wernickii recensione imprimendum curavimus, nisi quod versus mendosos, quos ille asterisco notavit, e virorum doctorum coniecturis iis, quæ maxime probabiles nobis visæ sunt, emendavimus. Versum 301, magis corruptum, quam ut poetæ scripturam divines, dedimus, quomodo apud priores editores ipsumque Wernickium legitur.

TZETZES e Bekkeri recensione prodit, correctis levibus paucis sive editoris sive typothetarum erroribus.

In interpretationibus latinis, quas nostris poetis addidimus, elegantiam frustra quæres, quum græca, quantum fieri potuit, ad verbum reddere statuerimus,

(1) In hoc versu a variis varie tentato αἶδεσαι ἄντα γέροντος ἔχειν γέρας legendum olim coniecimus. Nunc tamen lectionem a nobis receptam bene habere putamus, neque Kœchlyus aliquid excidisse nobis persuadet.

(2) V. 432 Struvius et Bonitius mutata interpunctione αἰνὸς ὁμοῦ· καίοντο legere voluerunt. Sed ὁμοῦ, quod Rhodomannus interposuit, ubi lacuna olim fuerat, mendosum est. Totum locum intento animo legentibus nobis suspicio movetur, duo hemistichia inter αἰνὸς et καίοντο excidisse.

(3) V. 497 καίπερ ἐελδομένη vitiosum est. Lehrsius καὶ πρὶν ἐελδομένη, Kœchlyus καίπερ ἀλωμένη coniecit, uterque dubitanter.

(4) Versum 386 et 387, in quibus Pauwius verum iam viderat, melius ita disposuissimus :

καὶ ῥ' αἱ μὲν περὶ γούνατ' ἔχον χεῖρας· αἱ δὲ μέτωπα
* * * * * αἱ δ' ἑᾶ τέκνα

ἀμπεχον x. τ. λ.

(5) Miramur, cur Kœchlyo, quum v. 483 κανεῶ improbable, κοινῶ potius quam κοίλῳ succurrerit.

quo consilio in Hesiodo magis etiam stetimus quam in reliquis auctoribus. Priorum versionum, quæ earum natura erat, modo plura, modo pauciora, interdum nulla reperies vestigia. Tzetzen etiam interpretatione donavimus, non quo operæ pretium esse putaremus, hunc laborem in poetillam impendere, sed ut æqualitatis legem editioni nostræ præscriptam observemus.

Indicibus nominum et rerum, quos singulis auctoribus subiunximus locupletissimos, lectorum commodo nos optime consuluisse eorumque approbationem meruisse confidimus.

Iam lectores harum rerum periti operam nostram benigne iudicent, reliqui iudicio abstineant velimus, valere iubemus omnes.

Parisiis, Kalendis Decembribus a. MDCCCXXXIX.

ΗΣΙΟΔΟΥ

ΕΠΗ

ΚΑΙ ΕΠΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ.

HESIODI

CARMINA ET FRAGMENTA.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΘΕΟΓΟΝΙΑ.

IIESIODI THEOGONIA.

Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' αἰδεῖν,
αἴθ' Ἑλικῶνος ἔχουσιν ὄρος μέγα τε ζᾷθεόν τε,
καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πάσσ' ἀπαλοῖσιν
ὄρχευνται καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος·
6 καί τε λοεσσάμεναι τέρενα χροῖα Περμητσοῖο,
ἢ Ἴππου κρήνης, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο,
ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι χοροῦς ἐνεποιήσαντο,
καλοὺς, ἡμερόεντας· ἐπερρώσαντο δὲ ποσσίν.
Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμένοι ἡέρι πολλῇ,
10 ἐννύχαι στείχον περικαλλέα ὄσσαν ἰεῖσαι,
ὑμνεῦσαι Δία τ' αἰγίοχον καὶ πότνιαν Ἥρην,
Ἀργεῖην, χρυσεόισι πεδίλοις ἐμβεβαῦιαν,
κούρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς γλαυκῶπιν Ἀθήνην,
Φοῖβόν τ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἀρτεμιν ἰοχέαιραν,
15 ἥ δὲ Ποσειδάω γαῖήσυχον, ἐννοσίγαιον,
καὶ Θέμιν αἰδοῖην, ἑλικοβλέφαρόν τ' Ἀφροδίτην,
Ἥβην τε χρυσοστέφανον καλὴν τε Λιώνην,
[Ἥῳ τ' Ἡελίῳ τε μέγαν, λαμπρὰν τε Σελήνην,]
Λητώ τ' Ἰάπετόν τε ἰδὲ Κρόνον ἀγκυλομήτην,
20 Γαῖαν τε Ὀκεανόν τε μέγαν, καὶ Νύκτα μέλαιναν,
ἄλλων τ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων·
αἶ νύ ποθ' Ἡσίῳδον καλὴν ἐδίδαξαν αἰοδῆν,
ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπο ζαθέοιο.
Τόνδε δέ με πρῶτιστα θεαὶ πρὸς μῦθον ἔειπαν,
25 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγίοχοιο·
Ποιμένες ἀγραυλοὶ, χάκ' ἐλέγχεα, γαστέρες οἶον,
ἴδμεν ψεῦδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
ἴδμεν δ', εὖτ' ἐθέλωμεν, ἀληθέα μυθήσασθαι.
Ὡς ἔφασαν κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτίεπειαι·
30 καὶ μοι σκήπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον
δρέψασθαι θηητόν· ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
θεῖην, ὥς κλείοιμι τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα.
Καί με κέλονθ' ὑμνεῖν μακάρων γένος αἰὲν ἐόντων,
ἔφ᾽ δ' αὐτὰς πρῶτόν τε καὶ ὕστατον αἰὲν αἰδεῖν.
35 ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα περὶ δρῶν ἢ περὶ πέτρην;
Τύνη, Μουσάων ἀρχώμεθα, ταὶ Διὶ πατρὶ
ὑμνεῦσαι τέρπουσι μέγαν νόον ἐντὸς Ὀλύμπου,
εἰρεῖται τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα πρό τ' ἐόντα,
φωνῇ δημηρεῦσαι· τῶν δ' ἀκάματος ῥέει αὐδὴ
40 ἐκ στομάτων ἡδέϊα· γελᾷ δέ τε δώματα πατρὸς
Ζηνὸς ἐγυρδοῦποιο θεῶν ὅπῃ λειριοέσση
σκιδναμένη· ἤχει δὲ κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,
δώματά τ' ἀθανάτων. Αἱ δ' ἀμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
θεῶν γένος αἰδολῶν πρῶτον κλείουσιν αἰοδῇ
45 ἐξ ἀρχῆς, οὗς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρύς ἐτικτεν,

A Musis Heliconiadibus incipiamus canere,
quæ Heliconis habitant montem magnumque divinumque,
atque circa fontem nigrum pedibus teneris
saltant, et aram præpotentis Saturnii,
atque ablutæ tenerum corpus aqua Permessi,
aut Hippocrenes, aut Olmii sacri,
summo in-Helicone choreas ducebant
pulchras, amabiles; tripudiabant vero pedibus:
Inde concitatæ, velatæ aere multo,
noctu incedebant, perpulchram vocem emittentes,
celebrantes Jovemque ægida-tenentem et venerandam Juno-
nem] argivam, aureis calceamentis incedentem:
filiamque ægida-tenentis Jovis, caruleis-oculis Minervam,
Phœbumque Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
atque Neptunum terram-continentem, terram-moventem,
et Themis venerandam, et partis-oculis Venerem,
Hebenque aurea-corona, formosamque Dionen,
[Auroramque, Solemque magnum, splendidamque Lunam,]
Latonamque, Japetumque et Saturnum versipellem,
Terramque, Oceanumque vastum et Noctem atram,
aliorumque immortalium sacrum genus semper existentium:
quæ olim Hesiodum pulchrum docuerunt carmen,
agnos pascentem Helicone sub divino.

Hoc autem me primum Deæ sermone compellarunt,
Musæ Olympiades, filiæ Jovis ægida-tenentis:

Pastores agrestes, mala probra, ventres solum,
scimus falsa multa dicere veris similia:
scimus autem, quando voluerimus, vera loqui.

Sic dixerunt filiæ Jovis magni veridicæ,
et mihi sceptrum dederunt, lauri perviridis ramum,
ut-decerperem, mirandum. Inspirarunt autem mihi vocem
divinam, ut canerem futuraque præteritaque.

Et me jubebant celebrare beatorum genus sempiternorum,
se vero ipsas primo et postremo semper canere.

Sed quo mihi hæc circa quercum aut circa petram?

O tu, a Musis ordiamur, quæ Jovi patri
canendo oblectant magnum animum in Olympo,
memorantes præsentiaque futuraque præteritaque,
voce concinentes. Earum vero indefessa fluit vox
ab ore suavis. Ridet autem domus patris
Jovis valde-tonantis, Dearum voce litiacea
dispersa. Resonat vero vertex nivosi Olympi,
domusque immortalium. Hæc vero immortalem vocem emit-
tentem,] deorum genus venerandorum primo celebrant cauti-
lena] ab exordio, quos Tellus et Cælum latum genuerunt,

οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων.
 Δεύτερον αὖτε Ζῆνα, θεῶν πατέρ' ἧδ' καὶ ἀνδρῶν,
 ἀρχόμεναί θ' ὑμνεῦσι θεαὶ λήγουσι τ' αἰοδῆς,
 ὅσσον φέρτατός ἐστι θεῶν κράτει τε μέγιστος.
 60 Αὖτις δ' ἀνθρώπων τε γένος κρατερῶν τε γιγάντων
 ὑμνεῦσαι τέρπουσι Διὸς νόον ἐντὸς Ὀλύμπου
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 τὰς ἐν Πιερίῃ Κρονίδῃ τέκε πατρὶ μιγεῖσα
 Μνημοσύνη, γουνοῖσιν Ἐλευθεῖρος μεδέουσα,
 65 λησμοσύνη τε κακῶν ἀμπαυμά τε μεριμηράων.
 Ἐννέα γάρ οἱ νύκτας ἐμίσητο μητίετα Ζεὺς
 νόσφιν ἀπ' ἀθανάτων ἱερὸν λέχος εἰς ἀναβαίνων·
 ἀλλ' ὅτε δὴ β' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὄραι,
 μηνῶν φθινόντων, περὶ δ' ἤματα πολλὰ ἔτελέσθη,
 70 ἡ δ' ἔτεκ' ἐννέα κοῦρας δομόφρονας, ἧσιν αἰοδῆ
 μέμβλεται, ἐν στήθεσιν ἀχρῆς θυμὸν ἐγούσαις,
 [τυτθὸν ἀπ' ἀκροτάτης κορυφῆς νιφόντος Ὀλύμπου,
 ἐνθα σφιν λιπαροὶ τε χοροὶ καὶ δώματα καλά.
 παρ δ' αὐτῆς Χάριτες τε καὶ Ἰμερὸς οἰκί' ἔχουσιν,]
 65 ἐν θαλῆς ἐρατὴν δὲ διὰ στόματ' ὅσσαν ἰεῖσαι
 μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἥθεα κεδνὰ
 ἀθανάτων κλείουσαι, ἐπὶ ῥατον ὅσσαν ἰεῖσαι.
 Αἱ τὸτ' ἴσαν πρὸς Ὀλύμπου ἀγαλλόμεναι ὅπτι καλῇ,
 ἀμβροσίῃ μολπῇ· περὶ δ' ἔαχε γαῖα μέλαινα
 70 ὑμνεύσαις, ἐρατὸς δὲ ποδῶν ὕπο δοῦπος δρύρει,
 νισσομένων πατέρ' εἰς θν· ὁ δ' οὐρανῷ ἐμβασιλεύει,
 αὐτὸς ἔχων βροντὴν ἧδ' αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κάρτεϊ νικήσας πατέρα Κρόνον. Εὔ δ' ἕκαστα
 ἀθανάτοισι διέταξεν ὁμῶς καὶ ἐπέφραδε τιμᾶς.
 75 Ταῦτ' ἄρα Μοῦσαι αἰεὶ δὸν Ὀλύμπια δώματ' ἔχου-
 ἐννέα θυγατέρες μεγάλου Διὸς ἐκγεγαυῖαι, [σαι,
 Κλειώ τ' Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ' Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ' Οὐρανίη τε,
 Καλλιόπη θ'· ἡ δὲ προφρεσεστάτη ἐστὶν ἀπασέων.
 80 Ὅ γάρ καὶ βασιλεῦσιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ,
 δντινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο,
 γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλῆων,
 τῷ μὲν ἐπὶ γλώσση γλυκερὴν χεῖουσιν ἑέρσην,
 τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος βεῖ μελίγη· οἱ δὲ νυ λαοὶ
 85 πάντες ἐς αὐτὸν ὀρῶσι διακρίνοντα θέμιστας
 ἰθείησι δίκῃσιν· ὁ δ' ἀσφαλῆως ἀγορεύων
 αἰψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένους κατέπαυσε·
 τούνεκα γὰρ βασιλῆες ἐχέφρονες, οὔνεκα λαοῖς
 βλαπτομένοις ἀγορῇφι μετὰ τροπα ἔργα τελεῦσι
 90 ῥηϊδίως, μαλακοῖσι παραιφάμενοι ἐπέεσσιν.
 Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστῳ θεὸν ὥς ἰλάσκονται
 αἰδοὶ μελιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισιν
 οἷά τε Μουσῶν ἱερῇ δόσις ἀνθρώποισιν.
 Ἐκ γὰρ Μουσῶν καὶ ἐκ ἠβόλου Ἀπόλλωνος
 95 ἄνδρες αἰοδοὶ ἔασιν ἐπὶ γῆνι καὶ κίθαρισταί·
 ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ὁ δ' ὄλβιος, δντινα Μοῦσαι
 φιλῶνται· γλυκερὴ οἱ ἀπὸ στόματος βέει αὐδῆ.
 Εἰ γάρ τις καὶ πένθος ἔχων νεοκηδέϊ θυμῷ
 ἄζηται κραδίην ἀκαχήμενος, αὐτὰρ αἰοδὸς

quique ex his prognati sunt Dii, datores bonorum.
 Secundo etiam Jovem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 Incipientesque celebrant Deae finiuntque carmine *celebrare*,
 quam præstantissimus sit Deorum imperioque maximus.
 Porro autem hominumque genus fortiumque gigantum
 celebrantes oblectant Jovis mentem in Olympo
 Musæ Olympiades, filiae Jovis ægida-habentis :
 quas in Pieria Saturnio peperit patri mista
 Mnemosyne, arvis Eleutheris imperans,
 oblivionemque malorum solatiumque curarum.
 Novem enim cum-ea noctes mistus est prudens Jupiter,
 seorsim ab immortalibus, sacrum lectum conscendens.
 Sed cum jam annus esset, circumvolverentur vero tempesta-
 tes,] mensibus exactis, diesque multi transacti essent,
 ipsa peperit novem filias concordēs, quibus carmen
 curæ est, in pectoribus securum animum habentibus,
 [paululum a summo vertice nivosi Olympi,
 ubi ipsis splendidique chori et aedes pulchræ.
 Juxta vero eas Gratiaque et Cupido domos habitant,]
 in conviviis : amabilem autem per os vocem emittentes,
 canunt omniumque leges et mores venerandos
 immortalium celebrant, amabilem vocem emittentes.
 Illæ tum ibant ad Olympum exsultantes voce pulchra,
 immortali cantilena : circum vero resonabat terra atra
 canentibus : jucundus vero a pedibus strepitus excitabatur,
 euntium patrem ad suum. Is autem in cælo regnat,
 ipse habens tonitru atque ardens fulmen,
 vi superato patre Saturno. Bene autem singula
 immortalibus disposuit simul, et ordinavit honores.

Hæc sane Musæ canebant, cælestes domos incolentes :
 Novem filiae magno e Jove prognatae :
 Clioque Euterpeque Thaliaque Melpomeneque,
 Terpsichoreque Eratoque, Polymniaque Uraniaque,
 Calliopeque : hæc autem præstantissima est omnium.
 Hæc enim et reges venerandos comitatur.
 Quemcunque honorarunt Jovis filiae magni,
 nascentemque adspexerunt a Jove-nutritorum regum,
 huic quidem super linguam dulcem fundunt rorem,
 hujus vero verba ex ore fluunt suavia : at sane populi
 omnes ipsum respiciunt, reddentem jus
 rectis judiciis. Hic autem secure concionabundus
 statim etiam magnam contentionem scite dirimebat.
 Propterea enim reges prudentes *sunt*, ut populis
 læsis in-foro integras res restituant
 facile, mollibus alloquentes verbis.
 Incedentem vero per urbem, tanquam Deum, venerantur
 reverentia blanda : eminet vero inter congregatos.
 Taleque Musarum sanctum munus hominibus.
 A Musis enim et eminus-seriente Apolline
 viri cantores sunt super terram et citharardi,
 ex Jove vero reges. Ille vero beatus, quemcumque Musæ
 amant : suavis ei ab ore fluit vox.
 Si quis enim vel luctum habens recens-afflicto animo
 tristetur, animo dolens, sed cantor

100 Μουσάων θεράπων κλεία προτέρων ἀνθρώπων
ὕμνησιν, μάκαράς τε θεούς, οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν,
αἵψ' ὅγε δυσφρονέων ἐπιλήθεται, οὐδὲ τι κηδέων
μείνηται· ταχέως δὲ παρέτραπε δῶρα θεῶων.

Χαίρετε, τέκνα Διός, δότε δ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

105 [Κλείετε δ' ἀθανάτων ἱερὸν γένος αἰὲν ἐόντων,
οἳ γῆς ἐξεγένοντο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
νυκτός τε δνοφερῆς, οὗς θ' ἄλμυρὸς ἔτρεφε πόντος.]
Εἰπατε δ' ὡς ταπρῶτα θεοὶ καὶ γαῖα γέγοντο,
καὶ ποταμοὶ καὶ πόντος ἀπείριτος, οἶδαμι θυῶν,
110 ἄστρον τε λαμπετόν τε καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν,
οἳ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
ὥς τ' ἀφενὸς δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο,
ἡδὲ καὶ ὡς ταπρῶτα πολύπτυχον ἔσχον Ὀλυμπον.

Ταῦτά μοι ἔσπετε Μοῦσαι Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσαι

115 ἐξ ἀρχῆς, καὶ εἰπαθ' ὃ τι πρῶτον γένετ' αὐτῶν.

Ἦτοι μὲν πρῶτιστα Χάος γένετ', αὐτὰρ ἔπειτα

Γαῖ' εὐρύστερνος, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ

[ἀθανάτων, οἳ ἔχουσι κάρη νιφόεντος Ὀλύμπου,]

Τάρταρά τ' ἡρόεντα μυχῶ χθονὸς εὐρουδείης,

120 ἡδ' Ἔρος, ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι,
λυσιμελὴς πάντων τε θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
δαμνᾷ τ' ἐν στήθεσσι νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν.

Ἐκ Χάος δ' Ἐρεβός τε μέλαινα τε Νύξ ἐγένοντο·

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο,

125 οὗς τέκε κυσάμενη, Ἐρέβει φιλότῃ μιγεῖσα.

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένετο ἴσον ἑαυτῇ

Οὐρανὸν ἀστερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτει,

ὅφρ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

Γέινετο δ' Οὐρεα μακρὰ, θεῶν χαρίεντας ἐναύλους,

130 Νυμφέων, αἳ ναίουσιν ἀν' οὐρεα βησσήεντα.

Ἦδὲ καὶ ἀτρύγετον πέλαγος τέκεν, οἶδαμι θυῶν,

Πόντον, ἄτερ φιλότῃος ἐριμέρου· αὐτὰρ ἔπειτα

Οὐρανῷ εὐνθεῖσα τέχ' Ὀκεανὸν βαθυδίνην,

Κοῖόν τε Κρίόν θ', Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,

135 Θεῖήν τε Πρίήν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε,

Φοῖβήν τε χρυσοστέφανον Τηθύν τ' ἑρατεινήν.

Τοὺς δὲ μέθ' ὀπλότατος γένετο Κρόνος ἀγκυλομήτης,

δεινότατος παίδων· θαλερὸν δ' ἤχθηρε τοκῆα.

Γέινετο δ' αὖ Κύκλωπας ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντας,

140 Βρόντην τε Στερόπην τε καὶ Ἀργὴν ὀμβριμόθυμον,

οἳ Ζηνὶ βροντήν τ' ἔδοσαν τεύξαν τε κεραυνόν.

Οἳ δ' ἦτοι τὰ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦσαν,

μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσω ἐνέκειτο μετώπῳ.

[Οἳ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράφεν αὐδῆεντες·

Κύκλωπες δ' ὄνομα ἦσαν ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρα σφῶν

145 κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἔεις ἐνέκειτο μετώπῳ·]

ἰσχὺς τ' ἡδὲ βίη καὶ μηχαναὶ ἦσαν ἐπ' ἔργοις.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο

τρεῖς παῖδες μεγάλοι τε καὶ ὀμβριμοί, οὐκ ὀνομαστοί,

Κόττος τ' Ὀβριάρεός τε Γύης θ' ὑπερήφανα τέκνα.

150 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἵσσοντο

ἅπλητοι, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστῳ πεντήκοντα

ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσιν.

Musarum famulus gloriam priscorum hominum
celebraverit beatosque Deos, qui Olympum incolunt;
statim hic sollicitudinum obliviscitur, nec quicquam dolorum
meminit : cito vere deflexerunt eos dona Dearum.

Salvete, natæ Jovis, date vero amabilem cantilenam.

[Celebrate autem immortalium sacrum genus, semper exsistentium,] qui tellure prognati sunt et cælo stellato,
nocteq̃ue caliginosa, quosque salsus nutrit vitis pontus.]

Dicite autem, quomodo primum Dii et terra facti sint
et flumina et pontus immensus, aestu furens,
astraque fulgentia et cælum latum superhe :
et qui ex his nati sunt Dii, datores bonorum,
utque opes diviserint et quomodo honores distinxerint,
atque etiam quomodo primum multivivum tenuerint Olympum :] hæc mihi dicite, Musæ, celestes domos inhabitantes,
ab initio, et dicite quidnam primum fuerit illorum.

Igitur primum quidem Chaos fuit, ac deinde
Tellus lato-pectore, omnium sedes tuta semper
[immortalium, qui tenent juga nivosi Olympi,]
Tartaraque tenebricosa in-recessu terræ spatiosæ :
atque Amor, qui pulcherrimus inter immortales Deos,
solvens-curas omniumque Deorum omniumque hominum,
domat in pectoribus animum et prudens consilium.

Ex Chao vero Erebusque nigraque Nox editi sunt.

Ex Nocte porro Ætherque et Dies prognati sunt :
quos peperit, ubi-conceperat, Erebo concubitu mista.

Tellus vero primum quidem genuit æqualem sibi
Cælum stellatum, ut ipsam totam circumtegit,
ut esset beatis Diis sedes tuta semper.

Genuit vero Montes altos, Dearum grata domicilia
Nympharum, quæ habitant per montes saltuosos.
Atque etiam infrugiferum pelagus peperit aestu furens,
Pontum, absque amore suavi : sed deinde
Cælo concumbens, peperit Oceanum profundis-vorticibus,
Cœumque Criumque, Hyperionemque Japetumque,
Theamque Rheamque, Themique Mnemosynenque,
Phœbenque aurea-corona, Tethynque amabilem.

Hos vero post nato-minimus natus-est Saturnus versutus,
sævissimus inter-liberos : floridum autem oderat parentem.

Vero etiam genuit Cyclopes superbum cor habentes,
Brontenque Steropenque et Argen forti-animo,
qui Jovi et tonitru dederunt et fabricarunt fulmen.

Hi autem sane cæterum quidem Diis similes erant,
unus vero oculus media positus-erat in-fronte.

[Hi vero ex immortalibus mortales evaserunt loquentes :
Cyclopes vero nomen erat impositum, eo quod ipsorum
orbiculatus oculus unus inerat fronti :]

roburque ac vires et variæ-artes erant in operibus.

Alii vero etiam e Tellureque et Cælo prognati sunt
tres filii magnique et prævalidi, nefandi,

Cottusque Briareusque Gyasque, superba proles.

Quorum centum quidem manus ab humeris prorumpebant
inaccessæ, capita vero unicuique quinquaginta
ex humeris prognata-erant super robustos artus.

Ἴσχυς δ' ἄπλητος κρατερὴ μέγῳ ἐπὶ εἶδει.
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
 155 δεινότατοι παῖδων, σφετέρῳ δ' ἤχοντο τοκῇ
 ἐξ ἀρχῆς. Καὶ τῶν μὲν ὅπως τις πρῶτα γένοιτο,
 πάντας ἀποκρύπτασκε, καὶ ἐς φῶς οὐκ ἀνίσχε,
 Γαίης ἐν κευθμῶνι, κακῷ δ' ἐπετέρπετο ἔργῳ
 Οὐρανόσ· ἡ δ' ἐντὸς στοναχίζετο Γαῖα πελώρη
 160 στεινομένη· δολίην δὲ κακὴν ἐπεφράσσατο τέχνην.
 Αἶψα δὲ ποιήσασα γένος πολιοῦ ἀδάμαντος
 τεύξε μέγα ὄρεπνον καὶ ἐπέφραδε παῖσι φίλοισιν.
 Εἶπε δὲ θαρσύνουσα, φίλον τετιημένη ἦτορ·
 Παῖδες ἐμοὶ καὶ πατρός ἀτασθάλου, αἶχ' ἐθέλητε
 165 πείθεσθαι, πατρός κε κακὴν τιταίμεθα λώβην
 ὑμετέρου· πρότερος γὰρ αἰκέα μήσατο ἔργα. [τῶν
 Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἄρα πάντας ἔλεν δέος, οὐδὲ τις αὐ-
 φθέγγετο· θαρσύνσας δὲ μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης
 ἀψ' αὐτῆς μύθοισι προσήδα μητέρα κεδνῇ·
 170 Μητέρα, ἐγὼ κεν τοῦτό γ' ὑποσχόμενος τελέσαιμι
 ἔργον, ἐπεὶ πατρός γε δυσωνύμου οὐκ ἀλεγίζω
 ἡμετέρου· πρότερος γὰρ αἰκέα μήσατο ἔργα.
 Ὡς φάτο· γήθησεν δὲ μέγα πρὸς Γαῖα πελώρη.
 Εἶπε δὲ μιν κρύψασα λόγῳ· ἐνέθηκε δὲ χειρὶ
 175 ἄρπην καρχαρόδοντα· δολὸν δ' ὑπεθήκατο πάντα.
 Ἦλθε δὲ Νύκτ' ἐπάγων μέγας Οὐρανός, ἀμφὶ δὲ Γαίῃ
 ἱμεῖρων φιλότῃτος ἐπέσχετο καὶ δ' ἐτανύσθη
 πάντῃ· ὃ δ' ἐκ λογεοῖο πᾶσι ὠρέξατο χειρὶ
 σκαίῃ, δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἄρπην,
 180 μακρὴν, καρχαρόδοντα, φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρός
 ἐσσυμένως ἤμησε, πάλιν δ' ἔρριψε φέρεσθαι
 ἐξοπίσω. Τὰ μὲν οὕτι ἐτώσια ἔκρυψε χειρός·
 ὅσσαι γὰρ βαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι,
 πᾶσας ἐδέξατο Γαῖα· περιπλομένῳ δ' ἐνιαυτῶν
 185 γείνατ' Ἐρινύς τε κρατερὰς μεγάλους τε Γίγαντας,
 τεύχεσι λαμπομένους, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντας,
 Νύμφας θ' ἅς Μελίης καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
 μήδεα δ' ὥς τοπρῶτον ἀποτμήζας ἀδάμαντι
 κάββαλ' ἀπ' Ἡπείροιο πολυχλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
 190 ὥς φέρετ' ἀμ πέλαγος πουλὺν χρόνον, ἀμφὶ δὲ λευκὸς
 ἀφρός ἀπ' ἀθανάτου χροὸς ὤρνυτο· τῷ δ' ἐνὶ κόρυθι
 ἐθρέφθη· πρῶτον δὲ Κυθήροισι ζαθέοισιν
 ἐπλήτ'· ἐνθεν ἔπειτα περίρρυτον ἵκετο Κύπρον.
 Ἐκ δ' ἔβη αἰδοίη καλὴ θεὸς, ἀμφὶ δὲ ποίῃ
 195 ποσσὶν ὑπὸ βαδινούσιν ἀέζετο· τὴν δ' Ἀφροδίτην,
 ἀφρογενέα τε θεὴν καὶ εὐστέρανον Κυθέρειαν
 κιχλήσκουσι θεοὶ τε καὶ ἄνδρες, οὐνec' ἐν ἀφρῷ
 θρέφθη· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.
 Κυπρογενέα δ', ὅτι γέντο πολυχλύστῳ ἐνὶ Κύπρῳ·
 200 ἡδὲ φιλομνηδέα, ὅτι μνηδῶν ἐξεφαάνθη.
 Τῇ δ' Ἔρος ὠμάρτησε, καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλὸς
 γεινομένη ταπρῶτα δεῶν τ' ἐς φύλον ἰούσῃ.
 Ταύτην δ' ἐξ ἀρχῆς τιμὴν ἔχει ἡδὲ λέλογχε
 μοῖραν ἐν ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 205 παρθενίους τ' ὄρους μειδμήματα τ' ἐξαπάτας τε
 τέρψιν τε γλυκερὴν φιλότῃτά τε μελιγίην τε.

Robur autem inaccessum, validum, ingenti in statura.
 Quotquot enim Tellureque et Caelo procreati sunt,
 potentissimi sunt filiorum, a suo vero infestabantur parente
 ab initio. Et horum quidem ut quisque primum nascebatur,
 omnes occultabat, et in lucem non emittebat,
 Terræ in latebris malo autem oblectabatur opere
 Caelus, ipsa vero intus ingeniscebat Terra vasta,
 referta : dolosam vero malam excogitavit artem.
 Statim vero procreans genus canis ferri
 fabricavit magnam falcem et edixit liberis caris.
 Dixit autem animum-addens, suo merens corde :
 Filii mei et patris nefarii, si volueritis
 parere, patris malam ulciscemur contumeliam
 vestri. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : illos vero sane omnes invasit metus, neque quis-
 quam eorum locutus est. Confirmato animo tamen magnus
 Saturnus versutus] rursus verbis compellavit matrem vene-
 randam :] Mater, ego hoc certe in me recipiens peragam
 facinus, quoniam patrem detestabilem nihil curo
 nostrum. Prior enim indigna machinatus est opera.
 Sic dixit : gavisus est autem valde animo Tellus ingens.
 Collocavit autem ipsum celans in insidiis : indidit vero manui
 harpen asperis-dentibus : dolum autem suppeditavit omnem.
 Venit autem Noctem inducens magnus Caelus : circum vero
 Telluri] cupiens amoris incumbibat, et sane extensus est
 undique : ex insidiis autem filius petiit manu
 sinistra, dextra vero immanem cepit harpen,
 longam, asperis-dentibus, suique genitalia patris
 festinanter demessuit, retro autem jecit ut ferrentur
 pone. Illa quidem non incassum effugerunt manu :
 quotquot enim guttæ proruperunt cruentæ,
 omnes suscepit Terra : inversis autem annis,
 proluxit Erinnyasque validas magnosque Gigantes
 armis nitentes, longas hastas manibus tenentes :
 Nymphasque, quas Melias vocant super immensam terram.
 Genitalia autem ut prius resecta ferro
 projecerat ex Epiro in pontum undosum,
 sic ferebantur per pelagus longo tempore : circum circa vero
 alba] spuma ab immortal corpore oriebatur : in ea autem
 puella] innutrita est : primum vero ad-Cythera divina
 vehebatur, inde tum circumfluam pervenit ad-Cyprum.
 Prodiit vero veneranda formosa Dea, circum vero herba
 pedibus sub mollibus crescebat : ipsam autem Aphroditem
 spumigenamque Deam et pulchre-coronatam Cytheream
 nominant Diique et homines, quia in spuma
 nutrita fuit : at Cytheream, quod appulit Cythera :
 Cyprigenam vero, quod nata est undosa in Cypro :
 atque amantem-genitalia, quod e genitalibus emersit.
 Hanc vero Amor comitatus est, et Cupido sequebatur pulcher,
 natam primum Deorumque ad cœtum euntem.
 Hunc vero ab initio honorem habet, atque sortita est
 sortem inter homines et immortales Deos,
 virgineasque confabulationes risusque fallaciasque
 oblectationemque suavam amoremque blanditiamque.

Τοὺς δὲ πατὴρ Τιτῆνας ἐπὶ κλῆσιν καλέεσκεν
παῖδας νεκρῶν μέγας Οὐρανὸς οὗς τέκεν αὐτός.
Φάσκει δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι
210 ἔργον, τοῖο δ' ἔπειτα τίσιν μετόπισθεν ἔσεσθαι. [ναν

Νὺξ δ' ἔτεκε στυγερόν τε Μόρον καὶ Κῆρα μέλαι-
καὶ Θάνατον, τέκε δ' Ὀΰνον, ἔτι τε δὲ Φῶλον Ὀνει-
ούτινι κοιμηθεῖσα θεὰ τέκε Νὺξ ἑρεβεννή. [ρων·
Δεύτερον αὖ Μῶμον καὶ Ὀϊζὺν ἀλγινόεσσαν,
215 Ἑσπερίδας θ', αἷς μῆλα πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο
χρῦσα καλὰ μέλουσι φέροντά τε δένδρεα καρπὸν.
[Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγένετο νηλεοποίνους,
Κλωθὴ τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἷτε βροτοῖσι
γαινομένοισι διδοῦσιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε,
220 αἷτ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε παραιδασίας ἐφέπουσιν,
οὐδὲ ποτε λήγουσι θεαὶ δεινοῖο χόλοιο,
πρὶν γ' ἀπὸ τῷ δώσωσι κακὴν ὅπιν, ὅστις ἀμάρτη.]
Τί τε δὲ καὶ Νέμεσιν, πῆμα θνητοῖσι βροτοῖσι,
Νὺξ ὁλόῃ μετὰ τὴν δ' Ἀπάτην τέκε καὶ Φιλότητα,
225 Γῆρας τ' οὐλόμενον, καὶ Ἔριν τέκε καρτερόθυμον.

Αὐτὰρ Ἔρις στυγερὴ τέκε μὲν Πόνον ἀλγινόεντα
Λῆθην τε Λιμὸν τε καὶ Ἄλγεα δακρυόεντα,
Ἵσμινος τε Φόνους τε, Μάχας τ' Ἀνδροκτασίας τε,
Νεῖκεά τε ψευδέας τε Λόγους Ἀμφιλογίας τε,
230 Δυσνομίην, Ἄτην τε, συνήθεας ἀλλήλησιν,
Ὅρκον θ', ὅς δὲ πλεῖστον ἐπιχθονίους ἀνθρώπους
πημαίνει, ὅτε κέν τις ἐκὼν ἐπὶ ὅρκον ὁμώσῃ.

Νηρέα δ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γένετο Πόντος,
πρεσβύτατον παίδων· αὐτὰρ καλέουσι γέροντα,
235 οὐνεκα νημερτὴς τε καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστῶν
λήθεται, ἀλλὰ δίκαια καὶ ἥπια δήνεα οἶδεν·
αὐτὶς δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγῆνορα Φόρκυν
Γαίῃ μισγόμενος καὶ Κητῶ καλλιπάρηον,
Εὐρυβίην τ' ἀδάμαντος ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσαν.

240 Νηρῆος δ' ἐγένοντο μεγάρτα τέκνα θεῶν
πόντῳ ἐν ἀτρυγέτῳ καὶ Δωρίδος ἡνυκόμοιο,
κούρης Ὀκεανοῖο, τελέεντος ποταμοῖο,
Πρωτῶ τ' Εὐκράντῃ τε, Σαῶ τ' Ἀμφιτρίτῃ τε,
Εὐδῶρῃ τε Θέτις τε, Γαλήνῃ τε Γλαύκῃ τε,
245 Κυμοδόῃ, Σπειῶ τε, Θόῃ θ' Ἀλλίῃ τ' ἑρόεσσα,
καὶ Μελίτῃ χαρίεσσα καὶ Εὐλιμένη καὶ Ἀγαυῇ,
Πασιθέῃ τ' Ἐρατῶ τε καὶ Εὐνείκῃ ῥοδόπηχυν,
Δωτῶ τε Πρωτῶ τε, Φέρουσά τε Δυναμένη τε,
Νησαίῃ τε καὶ Ἀκταίῃ καὶ Πρωτομέδειᾳ,
250 Δωρίς καὶ Πανόπεια καὶ εὐειδὴς Γαλάτεια,
Ἴπποθόῃ τε ἑρόεσσα καὶ Ἴππονόῃ ῥοδόπηχυν,
Κυμοδόκῃ θ', ἥ κύματ' ἐν ἡεροειδέϊ πόντῳ
πνοίας τε ζαθέων ἀνέμων σὺν Κυματολήγῃ
ρεῖα πρὶν ῥῆναι καὶ εὐσφύρῳ Ἀμφιτρίτῃ,
255 Κυμῶ τ' Ἠϊόνῃ τε εὐστέφανός θ' Ἀλιμῆδῃ,
Γλαυκονόμῃ τε φιλομειδῇ καὶ Ποντοπόρῃᾳ,
Λειαγόρῃ τε καὶ Εὐαγόρῃ καὶ Λαομέδειᾳ,
Πουλυνόμῃ τε καὶ Αὐτονόῃ καὶ Λυσιάνασσῃ,
Εὐάρνῃ τε, φυήν τ' ἑρατὴ καὶ εἶδος ἄμωμος,
260 καὶ Ψαμάθῃ, χαρίεσσα δέμας, δῖή τε Μενίππῃ,

Illos vero pater Titanas cognomento vocabat,
filios objurgans magnus Caelus, quos genuit ipse.
Dictitabat autem eos tendentes manus protervia magnum
patrasse] facinus, cujus deinceps ultio in posterum futura sit.

Nox vero peperit odiosumque Fatum et Parcam atram,
et Mortem : peperit vero Somnum : peperit vero agmen Sui-
mniorum : nemini concumbens Dea peperit Nox obscura.
Deinde etiam Momum et Ærumnam dolore plenam,
Hesperidesque, quibus mala trans inclytum Oceanum
aurea pulchra curæ sunt, ferentesque arbores fructum :
et Parcas et fatales Deas genuit inexorabiles,
Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ mortalibus
nascentibus dant habendum bonumque malumque,
et quæ hominumque Deorumque delicta persequuntur,
neque unquam deponunt Deæ vehementem iram,
priusquam ab illo sumserint gravem poenam, quisquis pec-
carit.] Peperit autem et Nemesin, cladem mortalibus homi-
nibus,] Nox pernicioxa ; post hanc vero Fraudem enixa est et
Concubitus] Seniumque perniciosam, et Contentionem pepe-
rit pertinacem.] At Contentio odiosa peperit quidem Labo-
rem molestum,] Oblivionemque Famemque et Dolores la-
crimabiles,] Pugnasque Cædesque Proeliaque Stragesque vi-
rorum,] Jurgiaque mendacesque Sermones Disceptationes-
que,] legum-contemptum Noxamque, familiares inter-se,
Jusjurandumque, quod sane plurimum terrestres homines
lædit, quando quispiam volens perjurium juraverit.

Nereum vero veracem et ingenuum genuit Pontus,
maximum-natu filiorum : sed vocant senem,
eo quod verusque et placidus : nec legum
obliviscitur, sed justa et moderata judicia novit ;
rursum vero etiam Thaumantem magnum et fortem Phor-
cyn,] Terræ commistus, et Ceto formosis-genis
Eurybiamque, adamantis in pectore animum habentem.

Ex-Nereo autem prognatæ sunt peramabiles filiæ Dearum
Ponto in infructuoso, et e-Doride pulcra,
filia Oceani, ultimi fluvii,
Protoque Eucrateque, Saoque Amphitriteque,
Eudoraque Thetisque, Galeneque Glauceque,
Cymothoë, Spioque, Thoëque Haliaque amabilis
et Melita gratiosa et Eulimene et Agave,
Pasitheaque Eratoque, et Eunice roseis-brachiis,
Dotoque Protoque, Pherusaque Dynameneque,
Nesæaque et Actæa et Protomedia,
Doris et Panopia et formosa Galatea,
Hippothoëque amabilis et Hipponoë roseis-brachiis,
Cymodoceque, quæ fluctus in obscuro ponto
flatusque divinorum ventorum una-cum Cymatolege
facile mitigat et cum Amphitrite pulcris-talis,
Cymoque, Ejoneque, pulchreque-coronata Halimede,
Glaucanomeque hilaris et Pontoporia,
Liagoreque et Evagore et Laomedia,
Polynomeque et Autonoe et Lysianasse
Evarneque, indole grata et specie inculpata,
et Psamathe, decora corpore, divaque Menippe,

Νησώ τ' Εὐπόμπη τε, Θεμιστώ τε Προνόη τε,
 Νημερτής θ', ἣ πατὴρ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.
 Αἷται μὲν Νηρῆος ἀμύμονος ἐξεγένοντο
 κοῦραι πεντήκοντα, ἀμύμονα ἔργ' εἰδυῖαι.

- 265 Θαύμας δ' Ὀκεανοῖο βαθυβρεῖταο θυγάτρα
 ἡγάγετ' Ἥλεκτριν· ἣ δ' ὠκείαν τέκεν Ἴριν,
 ἡυκόμους θ' Ἄρπυιαι, Ἀελλώ τ' Ὀκυπέτην τε,
 αἱ β' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἔπονται
 ὠκείης πτερύγεσσι· μεταχρόνιοι γὰρ ἱάλλον.
 270 Φόρκυι δ' αὖ Κητώ Γραίας τέκε καλλιπαρῆους
 ἐκ γενετῆς πολιὰς, τὰς δὲ Γραίας καλέουσιν
 ἀθάνατοί τε θεοὶ χαμαὶ ἐρχόμενοι τ' ἀνθρώποι,
 Περηδῶ τ' εὐπεπλον Ἐνυώ τε κροκόπεπλον,
 Γοργούς θ', αἱ ναίουσι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο,
 275 ἐσχατιῇ πρὸς νυκτὸς, ἔν' Ἑσπερίδες λιγύφωνοι,
 Σθεινώ τ' Εὐρυάλῃ τε Μέδουσά τε λυγρὰ παθοῦσα.
 Ἡ μὲν ἔην θνητὴ, ταὶ δ' ἀθάνατοι καὶ ἀγήρω,
 αἱ δύο· τῇ δὲ μῆτι παρελέξατο Κυανοχαίτης
 ἐν μαλακῷ λειμῶνι καὶ ἀνθεσιν εἰαρινοῖσι.
 280 Τῆς δ' ὅτε δὴ Περσεὺς κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησεν,
 ἐξέθαρε Χρυσάωρ τε μέγας καὶ Πήγασος ἵππος.
 Τῷ μὲν ἐπώνυμον ἦν, ὅτ' ἄρ' Ὀκεανοῦ περὶ πηγὰς
 γένθ', ὃ δ' ἄορ χρύσειον ἔχεν μετὰ χερσὶ φίλῃσι.
 Χὼ μὲν ἀποπτάμενος, προλιπὼν χθόνα μητέρα μή-
 285 ἔκετ' ἐς ἀθανάτους· Ζηνὸς δ' ἐν δόμασι ναίει, [λων,
 βροντὴν τε στεροπὴν τε φέρων Διὶ μητιόεντι.

Χρυσάωρ δ' ἔτεκε τρικάρηνον Γηρυονῆα
 μιχθεὶς Καλλιρόῃ κούρῃ κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.

Τὸν μὲν ἄρ' ἐξενάρηξε βίῃ Ἡρακλεΐῃ

- 290 βουσί παρ' εἰλιπόδεσσι περιβρύτῳ εἰν Ἐρυθείῃ·
 ἤματι τῷ ὅτε περ βοῦς ἤλασεν εὐρυμετώπους
 Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβάς πόρον Ὀκεανοῖο,
 Ὀρθρον τε κτείνας καὶ βουκόλον Εὐρυτιώνα
 σταθμῷ ἐν ἡρόεντι πέρην κλυτοῦ Ὀκεανοῖο.
 295 Ἡ δ' ἔτεκε ἄλλο πέλωρον, ἀμήχανον, οὐδὲν εἰσικός
 θνητοῖς ἀνθρώποις οὐδ' ἀθανάτοισι θεοῖσι,
 σπῆϊ ἐνὶ γλαφυρῷ, θείῃν κρατερόφρον' Ἐχιδναν,
 ἥμισυ μὲν νύμφην ἐλικώπιδα, καλλιπάρηον,
 ἥμισυ δ' αὖτε πέλωρον ὄφιν, δεινόν τε μέγαν τε,
 300 [ποικίλον, ὠμηστήν, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης.
 Ἐνθα δὲ οἱ σπέος ἐστὶ κάτω κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ
 τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων·
 ἐνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν.]
 Ἡ δ' ἔρυτ' εἰν Ἀρίμοισιν ὑπὸ χθόνα λυγρὴ Ἐχιδνα,
 305 ἀθάνατος νύμφη καὶ ἀγήρας ἤματα πάντα.

Τῇ δὲ Τυφάονά φασι μιγήμεναι ἐν φιλότῃ,
 δεινόν θ' ὕβριστήν τ' ἀνεμον ἐλικώπιδι κούρῃ·
 ἣ δ' ὑποκυσαμένη τέκετο κρατερόφρονα τέκνα.
 Ὀρθρον μὲν πρῶτον κύνα γείνατο Γηρυονῆϊ·

- 310 δεῦτερον αὖτις ἔτικτεν ἀμήχανον, οὔτι φατειδὸν
 Κέρβερον, ὠμηστήν, Αἰδέω κύνα χαλκεόφωνον,
 πεντηκοντακάρηνον, ἀναιδέα τε κρατερόν τε·
 τὸ τρίτον Ἰδρὴν αὖτις ἐγείνατο, λύγρ' εἰδυῖαν,

Nesoque Eupompeque, Themistoque Pronoeque,
 Nemertesque, quæ patris habet mentem immortalis.
 Hæ quidem ex-Nereo inculpato procreatae sunt
 filiae quinquaginta, inculcata opera callentes.

Thaumas vero Oceani profundiflui filiam
 duxit Electram : hæc autem celerem peperit Irim,
 pulchricomasque Harpyias, Aelloque Ocypetenque,
 quæ sane ventorum flamina et aves una comitantur
 perniciousis alis : similes-tempori enim volitant.

Phorco vero dein Ceto Græas peperit formosas
 a partu canas, quas inde Græas vocant
 immortalesque Dii humique incedentes homines,
 Pephredoque pulchro-peplo, Enyoque croceo-peplo,
 Gorgonesque, quæ habitant trans celebrem Oceanum,
 in-extrema-parte ad noctem, ubi Hesperides argutæ,
 Sthenoque Euryaleque Medusaque gravia perpessa.
 Illa quidem erat mortalis, hæc autem immortales et senii ex-
 pertes] duæ : cum una vero concubuit cærulea-cæsarie Ne-
 ptunus] in molli prato et floribus vernis.

Ejus autem quum jam Perseus caput amputasset,
 exsiluit Chrysaorque magnus et Pegasus equus.
 Huic quidem cognomen erat, quoniam Oceani apud fontes
 natus-erat, ille vero ense aureum tenebat manibus suis.
 Et-ille quidem cum-avolasset, relicta terra matre pecorum,
 pervenit ad immortales : Jovis vero in domo habitat,
 tonitruque fulgurque ferens Jovi prudenti.

Chrysaor autem genuit triclipitem Geryonem,
 mistus Calliroæ filiae nobilis Oceani.

Illum quidem armis-exuit vis Herculeæ,
 boves apud flexipedes circumflua in Erythia :
 die illo, ubi boves egit latas-frontes-habentes
 Tirynthum in sacram, trajecto Oceano
 Orthroque interfecto et bubulco Eurytione,
 stabulo in obscuro, trans inclytum Oceanum.

Ipsa autem peperit aliud monstrum, intractabile, nihil si-
 mile] mortalibus hominibus neque immortalibus Diis,
 specu in concavo, divinam infracto-animo Echidnam :
 dimidiam quidem nympham nigris-oculis, pulcris-genis,
 dimidiam contra ingentem serpente[m], horrendumque ma-
 gnumque,] [varium, crudivorum, divinæ sub cavernis terræ.
 Illic vero ei specus est in-imo cava sub petra,
 procul ab immortalibusque Diis mortalibusque hominibus :
 ibi sane ei destinarunt Dii inclytas domos incolere.]

At coercebatur apud Arimos sub terra misera Echidna,
 immortalis nymphe et senii-expers diebus omnibus.

Huic vero Typhaonem aiunt mistum-esse concubitu,
 vehementemque violentumque ventum, nigris-oculis puellæ :
 ea vero grvida-facta peperit truces liberos :

Orthrum quidem primo canem peperit Geryoni.
 Secundo iterum edidit-partu intractabilem, haud effabilem
 Cerberum, crudivorum, Plutonis canem a-neo-voce,
 quinquaginta-capitum, impudentemque fortemque.
 Tertio Hydram rursus genuit perniciose scientem,

Λερναίην, ἣν θρέψε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
 315 ἀπληστον κοτέουσα βίῃ Ἑρακληΐῃ.
 Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνῆρατο νηλεΐ χαλκῷ
 Ἀμφιτρυωνιάδης σὺν ἀρηϊφίλῳ Ἰολάῳ
 Ἑρακλῆς βουλῇσιν Ἀθηναίης ἀγελείης.
 Ἥ δὲ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσαν ἀμαιμάκετον πῦρ,
 320 δεινὴν τε μεγάλῃν τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε.
 Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποιό λέοντος,
 ἡ δὲ χιμαίρης, ἡ δ' ὄφις, κρατεροῖο δράκοντος.
 [Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ Χίμαιρα,
 δεινὸν ἀποπνεύουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.]
 325 Τὴν μὲν Πήγασος εἶλε καὶ ἐσθλὸς Βελλεροφόντης.
 Ἥ δ' ἄρα Φίξ' ὅλας τε τέχε, Καδμείοισιν ὀλεθρον,
 Ὀρθρῷ ὑποδμηθεῖσα, Νεμειαῖόν τε λέοντα,
 τὸν ῥ' Ἥρη θρέψασα, Διὸς κυδνὴ παράκροιτις,
 γουνοῖσιν κατένασσε Νεμείης, πῆμ' ἀνθρώποις.
 330 Ἐνθ' ἄρ' ὄγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων,
 κοιρανέων Τρητοῖο Νεμείης, ἥδ' Ἀπέσαντος·
 ἀλλὰ ἔς ἐδάμασσε βίης Ἑρακληΐης.
 Κητῶ δ' ὀπλότατον Φόρκυι φιλότῃτι μιγεῖσα
 γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
 335 πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεια μῆλα φυλάσσει.
 Τοῦτο μὲν ἐκ Κητοῦς καὶ Φόρκυνος γένος ἐστί.

Τηθύς δ' Ὠκεανῷ Ποταμοὺς τέχε δινῆεντας,
 Νεῖλόν τ' Ἀλφεῖόν τε καὶ Ἠριδανὸν βαθυδίνην,
 Στρυμόνα, Μαίανδρόν τε καὶ Ἴστρον καλλιρέεθρον,
 340 Φᾶσίν τε Ῥῆσόν τ', Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην
 Νέσσον τε, Ῥοδίον θ' Ἀλιάκμονά θ' Ἑπτάπορον τε,
 Γρήνικόν τε καὶ Αἴσηπον, θεῖόν τε Σιμοῦντα,
 Πηνειόν τε καὶ Ἑρμόν, εὐρβρείτην τε Κάϊκον,
 Σαγγάριόν τε μέγαν, Λαδωνά τε Παρθενίον τε,
 345 Εὐνὸν τε καὶ Ἀρδῆσκον, θεῖόν τε Σκάμανδρον.
 Τίκτε δὲ θυγατέρων ἱερὸν γένος, αἱ κατὰ γαῖαν
 ἀνδρας κουρίζουσι σὺν Ἀπόλλωνι ἀνακτι
 καὶ Ποταμοῖς, ταύτην δὲ Διὸς πάρα μοῖραν ἔχουσι,
 Πειθῶ τ' Ἀδμήτῃ τε, Ἰάνθῃ τ' Ἠλέκτρῃ τε,
 350 Δωρίς τε Πρυμνῶ τε καὶ Οὐρανίῃ Θεοειδῆς,
 Ἰππῶ τε Κλυμένη τε, Ῥόδειά τε Καλλιρόῃ τε,
 Ζευζῶ τε Κλυτίῃ τε, Ἰδυϊά τε Πασιθῶ τε,
 Πληξαύρῃ τε Γαλαξαύρῃ τ', ἑρατῇ τε Διώνῃ
 Μηλόβοσίς τε, Θόῃ τε καὶ εὐειδῆς Πολυδώρῃ,
 355 Κερκηΐς τε, φυὴν ἑρατῇ, Πλουτῶ τε βοῶπις,
 Περσηΐς τ' Ἰάνειρά τ', Ἀκάστῃ τε Ξάνθῃ τε,
 Πετραίῃ τ' ἐρόεσσα, Μενεστῶ τ' Εὐρώπῃ τε,
 Μητίς τ' Εὐρυνόμῃ τε, Τελεστῶ τε κροκόπεπλος
 Χρυσῆΐς τ', Ἀσίῃ τε καὶ ἱμερόεσσα Καλυψῶ,
 360 Εὐδώρῃ τε, Τύχῃ τε καὶ Ἀμφιρῶ Ὠκυρόῃ τε,
 καὶ Στύξ, ἥ δὴ σφῶν προφερεστάτῃ ἐστὶν ἀπασέων.
 Αὗται δ' Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος ἐξεγένοντο
 πρεσβύταται κοῦραι. Πολλαί γε μὲν εἰσι καὶ ἄλλαι.
 Τρεῖς γὰρ χίλιαί εἰσι τανύσφυροι Ὠκεανῖναι,
 365 αἱ ῥα πολυσπερές γαῖαν καὶ βένθεα λίμνης
 πάντα δμῶς ἐφέπουσι, θεῶν ἀγλαὰ τέκνα.

Lernæam, quam enutrivit Dea albis-ulnis Juno,
 implacabiliter irascens robori Herculeo.
 Atque eam quidem Jovis filius occidit sævo ferro
 Amphitryoniades cum bellicoso Jolao,
 Hercules, ex-consiliis Minervæ prædatrix.
 Illa vero Chimæram peperit, spirantem inexpugnabilem ig-
 nem,] trucemque magnamque, pernicemque validamque.
 Hujus autem erant tria capita: unum quidem terribilis leonis,
 alterum capellæ, tertium vero serpentis, robusti draconis.
 [Ante leo, pone vero draco, in-medio autem capra,
 horrende efflans ignis vim ardentis.]
 hanc quidem Pegasus occidit et strenuus Bellerophontes.
 At ea sane Sphingem perniciosam peperit, Cadmeis perniciem,
 ab-Orthro compressa, Nemeæumque leonem,
 quem sane Juno cum-enutrivisset, Jovis veneranda uxor,
 in arvis collocavit Nemeæ, cladem hominibus.
 ibi sane hic commorans damno-affliciebat genera hominum,
 dominans Treto Nemeæ monte atque Apesanti:
 sed ipsum vis domuit roboris Herculei.

Ceto vero minimum-natu cum-Phorcynæ concubitu mista
 peperit sævum serpentem, qui obscuræ in-latibulis terræ
 finibus in amplis aurea mala custodit.

Hæc quidem Cetus et Phorcynis soboles est.

Tethys autem Oceano Flumina peperit vorticiosa,
 Nilumque Alpheumque et Eridanum profundis-vorticibus,
 Strymonem, Mæandrumque et Istrum pulchrisfluum,
 Phasingque Rhesumque, Acheloum argenteis-vorticibus
 Nessumque, Rhodiumque Haliacmonemque, Heptaporum-
 que] Granicumque et Æsepum, divumque Simoënta,
 Peneumque et Hermum, amœneque-fluentem Caicum,
 Sangariumque magnum, Ladonemque Partheniumque,
 Evenumque et Ardescum, divumque Scamandrum.

Peperit autem filiarum sacrum genus, quæ per terram
 viros tondent, cum Apolline rege,
 et Fluminibus: hanc vero a Jove sortem habent,
 Pitthoque Admeteque, Jantheque Electraque,
 Dorisque Prymnoque et Urania Deæ-similis,
 Hippoque Clymeneque, Rhodiaque Calliroëque,
 Zeuxoque Clytieque, Idyiaque Pasithoëque,
 Plexaureque Galaxaureque, amabilisque Dione
 Melobosisque, Thoëque et formosa Polydora,
 Cerceisque indole amabilis, Plutoque magnis-oculis,
 Perseisque Janiraque, Acasteque Xantheque,
 Petraëque amabilis, Menestoque Europaque,
 Metisque Eurynomeque, Telestoque crocco-peplo
 Chryseisque, Asiaque et amabilis Calypso,
 Eudoreque, Tycheque et Amphiro Ocyroëque,
 et Styx, quæ sane ipsarum excellentissima est omnium.
 Hæc vero Oceano et Tethye prognatæ sunt,
 majores-natu filiæ. Multæ quidem sunt et aliæ.
 Ter mille enim sunt teneris-malleolis Oceanitides,
 quæ sane multum-dispersæ terram et profunditates lacus
 undique pariter obeunt, Dearum splendida proles.

Τόσσοι δ' αὖθ' ἕτεροι ποταμοὶ καναχῆδ' ἀέροντες,
υἱέες Ὀκεανοῦ, τοὺς γείνατο πότνια Τηθύς·
τῶν ὄνομα ἄργαλέον πάντων βροτὸν ἀνδρᾷ ἐνίστειν,
370 οἱ δὲ ἕκαστοι ἴσασιν, ὅσοι περὶ ναιετάουσι.

Θείῃ δ' Ἡελίον τε μέγαν λαμπρὰν τε Σελήνην
Ἡὼ θ', ἥ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαίνει
ἀθανάτοισι τε θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσι,
γείναθ' ὑποδμηθεῖς Ὑπερίονος ἐν φιλότῃ.

375 Κρίω δ' Εὐρυβίη τέκεν ἐν φιλότῃ μιγείσας
Ἀστραῖόν τε μέγαν Πάλλαντά τε διὰ θεᾶων
Πέρσῃ θ', ὃς πάσῃσι μετέπρεπεν ἰδμοσύνησιν.

Ἀστραίῳ δ' Ἡὼς ἀνέμους τέκε καρτεροθύμους,
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰφροκέλευθον
380 καὶ Νότον, ἐν φιλότῃ θεὰ θεῶν εὐνηθεῖσα.

Τοὺς δὲ μέτ' ἀστέρα τίκτεν Ἑωσφόρον Ἡριγένεια
ἄστρον τε λαμπετόν τε, τὰτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.

Στύξ δ' ἔτεκε Ὀκεανοῦ θυγάτηρ Πάλλαντι μιγεί-
Ζῆλον καὶ Νίκην καλλίσφυρον ἐν μεγάροισι· [σα
385 καὶ Κράτος ἦδε Βίην ἀριδείκετα γείνατο τέκνα,
τῶν οὐκ ἔστ' ἀπάνευθε Διὸς δόμος, οὐδέ τις ἔδρη,
οὐδ' ὁδὸς σπηῃ μὴ κείνοισι θεὸς ἡγεμονεύη,
ἀλλ' αἰεὶ παρ' Ζηνὶ βαρυκτύπῳ ἐδριόωνται.

Ὡς γὰρ ἐβούλευσε Στύξ ἀφθιτος Ὀκεανίνῃ
390 ἤματι τῷ δτε πάντας Ὀλύμπιος ἀστεροπητῆς
ἀθανάτους ἐκάλεσε θεοὺς ἐς μακρὸν Ὀλύμπον,
εἶπε δ', ὃς ἂν μετὰ εἴῳ θεῶν Τιτῇσι μάχοιτο,
μὴ τιν' ἀποβραίσειν γεράων, τιμὴν δὲ ἕκαστον
ἐξέμεν ἦν τὸ πάρος γε μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.

395 Τὸν δ' ἔραθ' ὃς τις ἀτιμὸς ὑπὸ Κρόνου ἢ δ' ἀγέραστος,
τιμῆς καὶ γεράων ἐπιθήσεμεν ἢ θέμις ἐστίν.

Ἦλθε δ' ἄρα πρώτη Στύξ ἀφθιτος Οὐλυμπόνδε
σὺν σφοῖσιν παῖδεσσι φίλου διὰ μήδεα πατρός.

Τὴν δὲ Ζεὺς τίμησε, περισσὰ δὲ δῶρα ἔδωκεν.

400 Αὐτὴν μὲν γὰρ ἔθηκε θεῶν μέγαν ἔμμεναι ὄχρον,
παῖδας δ' ἤματα πάντα ἐὺς μεταναίετας εἶναι.

Ὡς δ' αὖτως πάντεσσι διαμπερές, ὥσπερ ὑπέστη,
ἐξέτελεσσ'· αὐτὸς δὲ μέγα κρατεῖ ἡδὲ ἀνάσσει.

Φοίβῃ δ' αὖ Κόϊου πολυήρατον ἦλθεν ἐς εὐνὴν·
405 κυσαμένη δὴ ἔπειτα θεὰ θεοῦ ἐν φιλότῃ
Λητῶ κυανόπεπλον ἐγείνατο, μέλιχον αἰεὶ,
ἥπιον ἀνθρώποισι καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
[μελιχὸν ἐξ ἀρχῆς, ἀγανώτατον ἐντὸς Ὀλύμπου.]
Γείνατο δ' Ἀστερίην εὐώνυμον, ἣν ποτε Πέρσης
410 ἡγάγετ' ἐς μέγα δῶμα φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

[Ἡ δ' ὑποκυσαμένη Ἑκάτην τέκε, τὴν περὶ πάντων
Ζεὺς Κρονίδης τίμησε· πόρεν δὲ οἱ ἀγλαὰ δῶρα,
μοῖραν ἔχειν γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.

Ἡ δὲ καὶ ἀστερόεντος ὑπ' οὐρανοῦ ἔμμορε τιμῆς,
415 ἀθανάτοισι τε θεοῖσι τετιμένη ἐστὶ μάλιστα.

[Καὶ γὰρ νῦν ὅτε πού τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
ἔρδων ἱερὰ καλὰ κατὰ νόμον ἱλάσκηται,
κικλῆσκει Ἑκάτην πολλή τ' οἱ ἔσπετο τιμὴ
βεῖα μάλ', ἣ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς·

Tot vero etiam alii fluvii cum-strepitu fluentes,
filii Oceani, quos peperit veneranda Tethys :
quorum nomina difficile est omnium mortalem virum pro-
loqui,] sed singuli noverunt, quicumque circum-habitant.

Thia autem Solemque magnum lucidamque Lunam
Auroramque, quæ omnibus terrestribus lumen-præbet
immortalibusque Diis, qui cælum latum tenent,
peperit, compressa Hyperionis in concubitu.

Crio autem Eurybia peperit in concubitu mista,
Astræumque magnum Pallantemque diva Dearum,]
Persenque, qui omni eminebat peritia.

Astræo vero Aurora ventos peperit validos,
Argesten, Zephyrum, Boreamque velocem-viatorem
et Notum, in concubitu Dea cum-Deo congressa.
Post hos vero Aurora stellam peperit Luciferum mane-genita,
astraque fulgentia, quibus cælum cinctum-est.

Styx vero peperit Oceani filia, Pallanti mista,
Zelum et Nicen pulcris-malleolis, in aedibus;
et Robur atque Vim, præclaros peperit filios,
quorum non est seorsim a-Jove domus, neque ulla sedes,
nec via, quin illis Deus præeat,
sed semper prope Jovem graviter-tonantem sedent.
Sic enim consuluit Styx, incorruptibilis Oceanitis,
die illo, quando omnes Olympius fulgurator
immortales vocavit Deos ad latum Olympum :
dixit autem, quisquis una secum Deorum contra-Titanas
pugnaret,] nulli se ademturum præmia, sed honorem quemque
habiturum, quem antea inter immortales Deos.
Illum vero dixit, qui honoris-expers fuerit sub Saturno et
immunis,] ad honores ac præmia se provecturum, ut æquum
est.] Venit autem sane prima Styx incorruptibilis in-Olym-
pum] cum suis filiis sui per consilia patris.
Eam vero Jupiter honoravit, eximiaque dona dedit.
Ipsam enim quidem constituit, Deorum magnum ut-sit jus-
jurandum,] filii autem diebus omnibus sui inquilint ut-sint.
Similiter vero omnibus continuo, sicuti pollicitus-erat,
perfect : ipse autem prævalet atque imperat.

Phoebe vero etiam Cœi perjucundum venit ad torum ;
gravida-facta autem deinde Dea Dei in concubitu,
Latonam cæruleo-peplo peperit, blandam semper,
mitem hominibus atque immortalibus Diis,
[blandam ab initio, suavissimam in Olympo.]
Peperit vero Asteriam claram, quam olim Perses
duxit in amplam domum, sua ut-vocaretur uxor.

[Illa autem gravida-facta Hecaten peperit, quam præ omnibus
Jupiter Saturnius honoravit : dedit vero ei splendida dona,
potestatem ut-habeat terræque et infructuosi maris.
Ea autem etiam stollato sub cælo sortita-est honorem,
immortalibusque Diis honorata est maxime.
[Etenim nunc, quando alicubi aliquis terrestrium hominum
faciens sacra pulchra secundum ritum expiat,
invocat Hecaten : ingensque eum sequitur honor
facillime, cui benevola certe Dea suscipit preces :

120 καὶ τέ οἱ ὄλβον ὀπάζει, ἐπεὶ δύνاميς γε πάρεστιν.]
 Ὅσσοι γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο
 καὶ τιμὴν ἔλαχον, τούτων ἔχει αἴσαν ἀπάντων,
 οὐδὲ τί μιν Κρονίδης ἐβίησατο, οὐδέ τ' ἀπηύρα
 ὅσσ' ἔλαχεν Τιτῇσι μετὰ προτέροισι θεοῖσιν,
 125 ἀλλ' ἔχει ὡς τοπρῶτον ἀπ' ἀρχῆς ἐπλετο ὀασμός.
 Οὐδ', ὅτι μουνογενῆς, ἥσπον θεὰ ἔμμορε τιμῆς,
 [καὶ γέρας ἐν γαίῃ τε καὶ οὐρανῷ ἡδὲ θαλάσσῃ·]
 ἀλλ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον, ἐπεὶ Ζεὺς τίεται αὐτήν.
 Ἦ δ' ἐθέλει μεγάλως παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησιν·
 130 ἐν τ' ἀγορῇ λαοῖσι μεταπρέπει ὃν κ' ἐθέλῃσιν·
 ἡ δ' ὀπότ' ἐς πόλεμον φηιστήνορα θωρήσσονται
 ἄνδρες, ἐνθα θεὰ παραγίγνεται, οἷς κ' ἐθέλῃσι
 νίκην προφρονέως ὀπάσαι καὶ κῦδος ὀρέξαι·
 ἐν τε δίκη βασιλεῦσι παρ' αἰδοίοισι καθίζει·
 135 ἐσθλή δ' αὖθ', ὀπότ' ἄνδρες ἀγῶνι ἀεθλεύουσιν,
 ἐνθα θεὰ καὶ τοῖς παραγίγνεται ἡδ' ὀνίνησι.
 Νικήσας δὲ βίη καὶ κάρτεϊ καλὸν ἄεθλον
 ρεῖα φέρει χαίρων τε τοκεῦσιν κῦδος ὀπάζει.
 Ἐσθλή δ' ἐπὶ πῆσσι παρεστάμεν οἷς κ' ἐθέλῃσι,
 140 καὶ τοῖς οἱ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται·
 εὐχονται δ' Ἐκάτῃ καὶ ἐρικτύπῳ Ἐννοσιγίῳ.
 Ῥηϊδίως δ' ἄγρην κυδνὴ θεὸς ὤπασε πολλήν,
 ρεῖα δ' ἀπείλετο φαινομένην, ἐθέλουσά γε θυμῷ.
 Ἐσθλή δ' ἐν σταθμοῖσι σὺν Ἑρμῇ ληϊδ' ἀέξειν·
 145 βουκολίας τ' ἀγέλας τε καὶ αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν,
 ποίμνας τ' εἰροπόκων δῖων, θυμῷ γ' ἐθέλουσα,
 ἐξ ὀλίγων βριάζει, καὶ ἐκ πολλῶν μείονα θῆκεν.
 Οὕτω τοι καὶ μουνογενῆς ἐκ μητρὸς ἐοῦσα
 πᾶσι μετ' ἀθανάτοισι τετίμηται γεράεσσι.
 150 Ὅτῃκε δὲ μιν Κρονίδης κουροτρόφον, οἷ μετ' ἐκείνην
 ὀφθαλμοῖσι ἴδοντο φάος πολυδερχέος Ἡοῦς.
 Οὕτως ἐξ ἀρχῆς κουροτρόφος αἶδε τε τιμαί.]

Ῥεῖν δ' ὑποδμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φάιδιμα τέχνα,
 Ἰστίην, Δήμητρα, καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον,
 155 ἱερθιμόν τ' Αἰδὸν, ὃς ὑπὸ γῆνι δώματα ναίει
 νηλεὲς ἦτορ ἔχων, καὶ ἐρικτύπον Ἐννοσίγαιον,
 Ζῆνάν τε μητιόεντα, θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα γῆνι.
 Καὶ τοὺς μὲν κατέπινε Κρόνος μέγας, ὅστις ἕκαστος
 160 νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς πρὸς γούναθ' ἵκοιτο,
 τὰ φρονέων, ἵνα μή τις ἀγαυῶν Οὐρανίωνων
 ἄλλος ἐν ἀθανάτοισιν ἔχοι βασιληΐδα τιμῇ.
 Πεύθετο γὰρ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
 οὔνεκά οἱ πέπρωτο ἔῳ ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι,
 165 καὶ κρατερῷ περ ἐόντι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλάς·
 τῷ καὶ ὄγ' οὐκ ἀλαοσκοπιὴν ἔχεν, ἀλλὰ δοκεῦν
 παῖδας ἐοὺς κατέπινε· Ῥεῖν δ' ἔχε πένθος ἀλαστον.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ Δι' ἐμελλε θεῶν πατέρ' ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν
 τεῖεσθαι, τότε ἔπειτα φίλους λιτάνευε τοκῆας
 170 τοὺς αὐτῆς, Γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 μῆτιν συμφράσσασθαι, ὅπως λελάθοιτο τεκοῦσα
 παῖδα φίλον, τίσαιτο δ' ἐρινῦς πατρὸς ἐρίο

atque illi divitiarum largitur, quoniam facultas sane ei adest.]
 Quotquot enim Terra Cœloque prognati sunt
 et honorem sorte-acceperunt, illorum habet sortem omnium,
 neque quidquam ei Saturnius per-vim-ademit, neque abstulit,
 quæcumque sortita est Titanas inter priores Deos,
 sed habet, sicut primum ab initio facta est distributio.
 Nec, quia unigenita est, minus Dea sortita est honoris,
 [et potestatem in terraque et cœlo atque in mari:]
 sed insuper etiam multo plus, quoniam Jupiter honorat eam.
 Cui vero vult, magnifice præsto est atque eam juvat:
 inque concione inter homines eminet, quem voluerit:
 quando autem ad bellum exitiosum armantur
 viri, tum Dea adest, quibus voluerit,
 victoriam benevole ut præbeat et laudem porrigat:
 inque iudicio reges apud venerandos sedet:
 eximia vero etiam, quando viri in-certamine colluctantur,
 ibi dea et his præsto est atque eos juvat.
 Qui vicerit vero virtute et robore, pulcrum præmium
 facile fert, gaudensque parentibus gloriam parat.
 Bona autem equitibus adesse, quibus voluerit:
 et his qui cæruleum mare tractu-difficile exercent:
 vota faciunt vero Hecatae, et valde-sonanti Neptuno.
 Facile etiam prædam inclyta Dea dedit copiosam;
 facile autem abstulit apparentem, volens animo.
 Bona item in stabulis cum Mercurio pecus ad-augendum;
 armenta-que boum gregesque et greges magnos caprarum,
 gregesque lanigerarum ovium, animo certe volens,
 ex paucis copiosos reddit et ex multis pauciores reddit.
 Ita sane etiam unigenita ex matre (exsistens)
 omnes inter immortales honorata est muneribus.
 Fecit autem eam Saturnius altricem-juvenum, qui post eam
 oculis adspexerunt lumen multa-contuentis Auroræ.
 Sic ab initio nutrix-puerorum est: hi igitur sunt honores.

Rhea autem compressa a Saturno peperit illustres liberos,
 Vestam, Cererem, et Junonem aureis-calceamentis,
 fortemque Plutonem, qui sub terra domos incolit,
 immite cor habens, et valde-sonantem Neptunum,
 Jovemque sapientem, Deorum patrem atque etiam hominum,
 cujus etiam a tonitru concutitur lata terra.
 Et illos quidem deglutiebat Saturnus magnus, quicumque
 utero ex sacro matris ad genua venerat,
 hæc agitans, ne quis clarorum Cœli-filiorum
 alius inter immortales haberet regium decus.
 Audierat enim ex-Terraque et Cœlo stelligero,
 quod sibi fatale-esset suo a filio domari,
 quamvis robusto (exsistenti), Jovis magni per consilia:
 ideoque hic non vanam-speculationem habuit, sed insidias-
 struens] filios suos devorabat: Rheam autem tenebat luctus
 gravis.] Sed quando jam Jovem erat Deorum patrem atque
 etiam virorum] paritura, tum tandem caris supplicabat paren-
 tibus] suis, Terraque et Cœlo stellato,
 consilium ut-conferrent, quo-pacto clam pareret
 filium carum, ulcisceretur vero furias patris sui

παίδων οὓς κατέπινε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης.
Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον ἤδ' ἐπίθοντο,
475 καὶ οἱ πεφραδέτην ὅσαπερ πέπρωτο γενέσθαι
ἀμφὶ Κρόνῳ βασιλῆϊ καὶ υἱεῖ καρτεροθύμῳ.
Πέμψαν δ' ἐς Λύκτον, Κρήτης ἐς πῖονα δῆμον,
ὁππότ' ἄρ' ὑπλότατον παίδων ἤμελλε τεκέσθαι,
Ζῆνα μέγαν· τὸν μὲν οἱ ἐδέξατο Γαῖα πελώρη
480 Κρήτῃ ἐν εὐρείῃ τραφέμεν ἀτιταλλέμεναί τε.
[Ἐνθα μιν ἔκτο φέρουσα θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν
πρώτην ἐς Λύκτον· κρύψεν δὲ ἐ χειρὶ λαβοῦσα
ἄντρω ἐν ἡλιβάτῳ, ζαθέης ὑπὸ κεύθεσι γαίης,
Αἰγαίῳ ἐν ὄρει, πεπυκασμένῳ, ὕληντι.]
485 Ἐὼ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν
Οὐρανίδῃ μέγ' ἀνακτι, θεῶν προτέρῳ βασιλῆϊ·
τὸν τόθ' ἔλῳν χεῖρεςσιν ἔην ἐγκάθθετο νηδύν,
σχέτλιος, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσίν, ὅς οἱ ὀπίσσω
ἀντὶ λίθου ἐὸς υἱὸς ἀνίκητος καὶ ἀκηδής
490 λείπεθ', ὅ μιν τάχ' ἔμελλε, βίῃ καὶ χειρὶ δαμάσσας,
τιμῆς ἐξελάαν, ὃ δ' ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν.

Καρπαλίμῳ δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
ῥῆξετο τοῖο ἀνακτος· ἐπιπλομένων δ' ἐνιαυτῶν
Γαίης ἐννεσίῃσι πολυφραδέεσσι δολωθεῖς
495 δν γόνον ἅψ' ἀνέηκε μέγας Κρόνος ἀγκυλομήτης,
νικηθεὶς τέχνῃσι βίῃφί τε παιδὸς ἐοῖο.
Πρῶτον δ' ἐξήμεσσε λίθον, πύματον καταπίνων·
τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης
Πυθοῖ ἐν ἡγαθέῃ γυάλοισι ὑπὸ Παρνησοῖο
500 σῆμ' ἔμεν ἐξοπίσω, θαῦμα θνητοῖσι βροτοῖσι.

Λῦσε δὲ πατροκασιγνήτους ὀλοῶν ἀπὸ δεσμῶν
Οὐρανίδας, οὓς δῆσε πατὴρ ἀσειφροσύνησιν·
οἳ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιῶν,
δῶικαν δὲ βροντὴν ἤδ' αἰθαλόεντα κεραυνὸν
505 καὶ στεροπὴν· τοπρὶν δὲ πελώρη Γαῖα κεκεύθει·
τοῖς πίσυνος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

Κούρην δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὀκεανίνην
ἡγάγετο Κλυμένην καὶ δμὸν λέχος εἰσανέβαινε.
Ἡ δὲ οἱ Ἀτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα·
510 τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενόιτιον ἠδὲ Προμηθέα
ποικίλον, αἰολόμητιν, ἀμαρτίνοόν τ' Ἐπιμηθέα,
ὃς κακὸν ἐξ ἀρχῆς γένετ' ἀνδράσιν ἀλφειοῖσι·
πρῶτος γάρ βα Διὸς πλαστὴν ὑπέδεκτο γυναῖκα
παρθένον. Ὑβριστὴν δὲ Μενόιτιον εὐρύοπα Ζεὺς
515 εἰς Ἐρεβος κατέπεμψε βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ
εἶνεκ' ἀτασθαλίας τε καὶ ἡγορέης ὑπερόπλου.
Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης,
πεῖρασιν ἐν γαίῃς, πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων,
ἐστηώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσι.

520 Ταύτην γάρ οἱ μοῖραν ἐδάσσατο μητίετα Ζεὺς.
Δῆσε δ' ἀλυκοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
δεσμοῖς ἀργαλείοισι μέσον διὰ χιόν' ἐλάσσας.
Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὥρσε τανύπτερον· αὐτὰρ δγ' ἦπαρ
ἦσθιεν ἀθάνατον, τὸ δ' ἀέζετο ἴσον ἀπάντη
525 νυκτὸς, ὅσον πρόπαν ἡμάρ ἐδοι τανυσίπτερος ὄρνις.
Τὸν μὲν ἄρ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου ἄλκιμος υἱὸς

contra-filios, quos devoraverat ingens Saturnus versutus.
Illi vero filiae dilectae bene quidem auscultaunt atque nu-
rem-gesserunt,] et ei commemorarunt, quaecumque consti-
tutum-esset fieri] circa Saturnum regem et filium magnani-
mum.] Miserunt autem in Lyctum, Cretae in pinguem tra-
ctum] cum minimum-natu filiorum esset paritura,
Jovem magni: hunc quidem sibi suscepit Terra vasta
Creta in lata educandum enutriendumque.

[Tum eum pervenit ferens celerem per noctem nigram,
primum ad Lyctum: abscondit autem ipsum manibus pre-
hensum] antro in excelso, divinae sub latebris terrae,
Aegaeo in monte, denso, silvoso.]

Illi autem fasciis-involutum magnum lapidem in-manus-de-
dit] Caeli-filio, praepotenti, Deorum priori regi:
quem tum arreptum manibus suam condidit in-alvum
miser, nec cogitavit animo, quod sibi in-posterum
pro lapide suus filius invictus et securus
superesset, qui ipsum mox esset vi et manibus domitum
honore expulsurus, ipse vero inter immortales regnaturus.

Celeriter autem deinde robur et splendida membra
crescebant illius regis: inversis vero annis,
Terra consilio astuto circumventus,
suam sobolem iterum emisit magnus Saturnus versutus,
victus artibus vique filii sui.

Primum vero evomuit lapidem, ultimo devoratum:
hunc quidem Jupiter defixit in terram spatiosam
Pytho in divina, sub amfractibus Parnassi,
monumentum ut-sit in posterum, miraculum mortalibus
hominibus.] Solvit vero patruos perniciosos a vinculis
Caeligenos, quos vinxerat pater ex-amentia:
qui ipsi retulerunt gratiam beneficiorum,
dederuntque tonitru atque candens fulmen
et fulgur; antea vero immanis Terra ea occultaverat:
quibus confisus, mortalibus et immortalibus imperat.

Puellam vero Japetus pulcris-malleolis Oceanidem
duxit Clymenen et eundem lectum conscendit.
Ipsa vero ei Atlantem magnanimum peperit filium:
peperit praeterea praeclarum Menoetium atque Prometheus
varium, versutum, amentemque Epimetheus,
qui noxa ab-initio fuit hominibus inventoribus:
primus enim sane Jovis fictam suscepit mulierem
virginem. Flagitiosum vero Menoetium late-videns Jupiter
in Erebum demisit feriens ardente fulmine,
propter improbitatemque et fortitudinem insolentem.
Atlas vero caelum latum sustinet dura ex necessitate,
finibus in terrae, e-regione Hesperidum argutarum,
stans, capiteque et indefessis manibus.
Hanc enim ipsi sortem destinavit prudens Jupiter.
Ligavit vero indissolubilibus-compedibus Promethea ver-
sutum,] vinculis duris mediam in columnam affligens.
Et ei aquilam immisit expansis-alis: at haec hepar
comedebat immortale; id autem crescebat tantum ubique
noctu, quantum toto die edisset extensis-alis avis.
Hunc quidem sane Alcmenae formosis-malleolis fortis filius

Ἡρακλῆς ἔκτεινε, κακὴν δ' ἀπὸ νοῦσον ἀλαλχεν
 Ἰαπετιονίδῃ, καὶ ἐλύσατο δυσφροσυνάων,
 οὐκ ἀέκητι Ζηνὸς Ὀλυμπίου ὑψιμέδοντος,
 630 ὅφρ' Ἡρακλῆος Θηβαγενέος κλέος εἴη
 πλεῖον ἔτ' ἢ τοπάροισιν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
 Ταῦτ' ἄρ' ὅγ' ἀζόμενος τίμα ἀριδείκετον υἱόν·
 καίπερ χυόμενος παύσῃ χόλου δν πρὶν ἔχεσκειν,
 οὐνεκ' ἐρίζετο βουλὰς ὑπερμενεί Κρονίωνι.
 636 Καὶ γὰρ δὲ ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι
 Μηκώνῃ, τότε' ἔπειτα μέγαν βοῦν πρόφρονι θυμῷ
 δασσάμενος προὔθηκε, Διὸς νόον ἐξαπαφίσκων.
 Τῷ μὲν γὰρ σάρκας τε καὶ ἔγκατα πῖονι δημῷ
 ἐν ρινῷ κατέθηκε, καλύψας γαστρὶ βοεῖη,
 640 τῷ δ' αὖτ' ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ
 εὐθετίσας κατέθηκε, καλύψας ἀργέτι δημῷ.
 Δὴ τότε μιν προσέειπε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων,
 ὦ πέπον, ὡς ἑτεροζήλως διεδάσσαι μοίρας.
 646 Ὡς φάτο κερτομέων Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς.
 Τὸν δ' αὖτε προσέειπε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης,
 ἦκ' ἐπιμειδήσας, δολίης δ' οὐ λήθεο τέχνης·
 Ζεῦ χύδιστε, μέγιστε θεῶν αἰειγενετάων,
 τῶνδ' ἔλευ ὀπποτέρῃν σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει.
 Φῆ ῥα δολοφρονέων Ζεὺς δ' ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς
 650 γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον· κακὰ δ' ὅσσετο θυμῷ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι, τὰ καὶ ταλέεσθαι ἔμελλε.
 Χερσὶ δ' ὅγ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λευκὸν ἄλειφα.
 [Χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δὲ μιν ἔκετο θυμὸν,
 655 ὡς ἶδεν ὁστέα λευκὰ βοὸς δολίῃ ἐπὶ τέχνῃ.]
 Ἐκ τοῦ δ' ἀθανάτοισιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 καίουσ' ὁστέα λευκὰ θυγέντων ἐπὶ βωμῶν.
 Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδῃ, πάντων πέρι μῆδεα εἰδώς,
 660 ὦ πέπον, οὐκ ἄρα πω δολίης ἐπιλήθεο τέχνης.
 Ὡς φάτο χυόμενος Ζεὺς ἀφθιτα μῆδεα εἰδώς·
 ἐκ τούτου δὴ ἔπειτα, δόλου μεμνημένος· αἰεὶ,
 οὐκ εἰδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο
 θνητοῖς ἀνθρώποις, οἳ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
 665 Ἀλλὰ μιν ἐξαπάτησεν εὖς παῖς Ἰαπετοῖο,
 κλέψας ἀκαμάτοιο πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν
 ἐν κοίλῃ νάρθηκι· δάκεν δ' ἄρα νειόθι θυμὸν
 Ζῆν' ὑψιβρεμέτην, ἐχόλωσε δὲ μιν φίλον ἦτορ,
 ὡς ἶδεν ἀνδρώποισι πυρὸς τηλέσκοπον αὐγὴν.
 670 Αὐτίκα δ' ἀντὶ πυρὸς τεύξεν κακὸν ἀνθρώποισι.
 Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἔκελον Κρονίδεω διὰ βουλὰς.
 Ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἀργυφῇ ἐσθῆτι· κατακρῆθεν δὲ καλύπτρην
 675 δαιδαλέην χεῖρεσσι κατέσχεθε, θαῦμα ἰδέσθαι·
 [ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνους, νεοθηλέας ἀνθεσι ποίης,
 ἱμερτοῦς, περέθηκε καρήατι Παλλὰς Ἀθήνη·]
 ἀμφὶ δὲ οἱ στεφάνην χρυσέην κεφαλῇφιν ἔθηκε,
 τὴν αὐτὸς ποιήσε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις,
 680 ἀσκήσας παλάμῃσι, χαριζόμενος Διὶ πατρί.

Hercules occidit, malam vero pestem profligavit
 ab-Japetionida, et liberavit eum ab ægritudine :
 non invito Jove Olympio in-alto-imperante,
 quo Herculis Thebis-geniti gloria esset
 major etiam quam antea super terram multos-pascentem.
 His igitur is venerabundus honorabat præclarum filium :
 quamvis iratus remisit iram, quam prius habuerat,
 eo-quod certasset consilio cum præpotente Saturnio.
 Etenim quando disceptabant inter se Dii mortalesque homines] Meconæ, ibi tum magnum bovem volente animo
 divisum proposuit, Jovis mentem fallens.
 Hic enim carnesque et intestina cum pingui adipo
 in pelle deposuit, tegens ventre bubulo ;
 illic rursum ossa alba bovis dolosa arte
 rite-disponens deposuit, tegens candida arvena.
 Jam tum ipsum allocutus-est pater hominumque Deorumque :
 Japetionida, omnium illustrissime regum,
 o amice, quam inique partitus-es portiones !
 Sic dixit eum carpens Jupiter perpetua consilia sciens.
 Hunc vero vicissim allocutus-est Prometheus vaser,
 leniter arridens ; dolosæ autem non obliviscebatur artis :
 Jupiter gloriosissime, maxime Deorum sempiternorum,
 harum elige utram tibi in pectoribus animus suadet.
 Dixit igitur dolosa-cogitans. Jupiter autem æterna consilia
 sciens] cognovit certe nec ignoravit dolum : mala autem spectabat animo] hominibus mortalibus, quæ etiam perficienda
 erant.] Manibus vero hic utrisque sustulit album adipem.
 [Irascebatur autem mente : ira vero ejus circumvenit animum,] ut vidit ossa alba bovis disposita dolosa arte.]
 Ex illo vero tempore immortalibus super terram genera
 hominum] adolent ossa alba odoratis in aris.
 Hunc autem valde indignatus allocutus-est nubicogus Jupiter :]
 Japetionida super omnibus rebus consilia sciens,
 o amice, nondum sane dolosæ oblitus-es artis.
 Sic dixit irascens Jupiter æterna consilia sciens :
 ex illo tempore sane deinceps, doli memor semper,
 non dabat miseris ignis vim insatiabilis
 mortalibus hominibus, qui super terram habitant.
 Sed ipsum decepit egregius filius Japeti,
 furatus indomiti ignis eminus-apparentem splendorem
 in concava ferula : momordit vero sane intus-in animo
 Jovem in-alto-tonantem, et ad-iram-commovit eum carum
 cor,] ubi vidit inter-homines ignis procul-apparentem splendorem.]
 Protinus autem pro igne struxit malum hominibus.
 E-terra enim conformavit perceleber Vulcanus
 virginis pudicæ simulacrum Saturnii per consilia.
 Cinxit vero et adornavit Dea lucidis-oculis Minerva
 candida veste : capiti vero calyptram
 artificiosam manibus imposuit, mirum visu :
 [circum vero ei sarta, recens-florentis floribus herbæ
 amicæna, imposuit capiti Pallas Minerva :]
 circum vero ei coronam auream caput posuit,
 quam ipse fecerat inclytus Vulcanus,
 elaborans manibus, gratificans Jovi patri.

Τῇ δ' ἐνὶ δαΐδχα πολλὰ τετεύχματο, θαῦμα ἰδέσθαι,
κνώδαλ', ὅσ' ἤπειρος πολλὰ τρέφει ἡδὲ θάλασσα.
Τῶν οὖγε πολλ' ἐνέθηκε, (χάρις δ' ἀπελάμπετο πολ-
θαυμάσια, ζωῶσιν εἰκότα φωνήεσσιν. [λή,])

685 Αὐτὰρ ἐπεὶ τεύξεν καλὸν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο,
ἐξάγαγ' ἐνθαπερ ἄλλοι ἔσαν θεοὶ ἡδ' ἀνθρώποι
κόσμῳ ἀγαλλομένην Γλαυκώπιδος ὀμβριμοπάτρης.
Θαῦμα δ' ἔχ' ἀθανάτους τε θεοὺς θνητούς τ' ἀνθρώ-
ως εἶδον δολοναίπυν, ἀμήχανον ἀνθρώποισιν. [πους,

690 { Ἐκ τῆς γὰρ γένος ἐστὶ γυναικῶν θηλυτεράων. }
Τῆς γὰρ ὁλώϊόν ἐστι γένος καὶ φύλα γυναικῶν,
πῆμα μέγ', αἱ θνητοῖσι μετ' ἀνδράσι ναιετάουσιν
οὐλομένης πενίης οὐ σύμφοροι, ἀλλὰ κόροιο.
Ὡς δ' ὁπότ' ἐν σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι

695 κηφῆνας βόσκωσι, κακῶν ξυνήοντας ἔργων·
αἱ μὲν τε πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα
[ἡμάτια] σπεύδουσι, τιθεῖσί τε κηρία λευκά,
οἱ δ' ἐντοσθε μένοντες ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους,
ἀλλότριον κάματον σφετέρην ἐς γαστέρ' ἀμῶνται·

700 ὣς δ' αὐτως ἄνδρεςσι κακὸν θνητοῖσι γυναικας
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης θῆκε, ξυνήοντας ἔργων
ἀργαλέων· ἕτερον δὲ πόρεν κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο·
ὅς κε γάμον φεύγων καὶ μέμερα ἔργα γυναικῶν
μὴ γῆμαι ἐθέλη, ὁλοὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἵκηται,
705 χήτει γηροκόμοιο, ὃ δ' οὐ βίότου ἐπίδευς
ζῶει, ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται
χηρωσταί· ὧ δ' αὖτε γάμου μετὰ μοῖρα γένηται,
κεδνὴν δ' ἔσχεν ἄκοιτιν, ἀρρηυῖαν πραπίδεσσι,
τῷ δὲ τ' ἀπ' αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει
710 ἔμμεναι· ὃς δὲ κε τέτμη ἀταρτηροῖο γενέθλης,
ζῶει ἐνὶ στήθεσσι ἐχὼν ἀλίεστον ἀνίην
θυμῷ καὶ κραδίῃ, καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐστίν.

Ὡς οὐκ ἐστὶ Διὸς κλέψαι νόον οὐδὲ παρελθεῖν.
Οὐδὲ γὰρ Ἰαπετιονίδης ἀκάχητα Προμηθεὺς
715 τοῖό γ' ὑπεξήλυζε βαρὺν χόλον, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
καὶ πολυῖδριν ἐόντα μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει.

Ὅθριάρει δ' ὥς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ
Κόττω τ' ἡδὲ Γύῃ, δῆσε κρατερῷ ἐνὶ δεσμῷ,
ἡνορέην ὑπέροπλον ἀγώμενος ἡδὲ καὶ εἶδος
720 καὶ μέγεθος· κατένασσε δ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης·
ἐνθ' οἷγ' ἄλγε' ἔχοντες ὑπὸ χθονὶ ναιετάοντες
εἶατ' ἐπ' ἐσχατιῇ, μεγάλης ἐν πείρασι γαίης,
δηθὰ μάλ', ἀχνύμενοι, κραδίῃ μέγα πένθος ἔχοντες,
ἀλλὰ σφεας Κρονίδης τε καὶ ἀθάνατοι θεοὶ ἄλλοι,

725 οὓς τέκεν ἡύχομος Ῥεῖη Κρόνου ἐν φιλότῃτι,
Γαίης φραδμοσύνησιν ἀνήγαγον ἐς φάος αὖτις·
αὕτη γὰρ σφιν ἅπαντα διηνεκέως κατέλεξε,
σὺν κείνοις νίκην τε καὶ ἀγλὸν εὖχος ἀρέσθαι.

Δηρὸν γὰρ μάρναντο, πόνον θυμαλγέ' ἔχοντες,
730 Τιτῆνες τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐξεγένοντο,
ἀντίον ἀλλήλοισι διὰ κρατερὰς ὑσμίνας·
οἱ μὲν ἀφ' ὑψηλῆς Ὀθρυος Τιτῆνες ἀγαυοί,
οἱ δ' ἄρ' ἀπ' Οὐλύμποιο θεοὶ, δωτῆρες ἐάων,
οὓς τέκεν ἡύχομος Ῥεῖη Κρόνῳ εὐνηθεῖσα·

In hac autem artificiosa multa cœlata-erant, mira visu,
belluar, quales continens multas alit atque mare.

Harum ille multas in-ea-posuit, (gratia vero resplendebat
magna,) mirabiles, animantibus similes vocalibus.

At postquam effecit pulchrum malum pro bono,
eduxit, ubi alii erant Dii atque homines,
ornatu gestientem *Palladis* splendidis-oculis, forti-patre-
prognatæ.] Admiratio autem cepit immortalesque Deos
mortalesque homines,] ubi viderunt dolum exitiosum,
inexplicabilem hominibus.] [Ex illa enim genus est mulierum
feminearum.] Illius enim perniciosum est genus et gens mulie-
rum,] clades ingens, quæ mortales inter homines habitant,
perniciosæ paupertatis non comites, sed luxus.

Veluti vero cum in alveariis tectis apes
fucos pascunt, malorum participes operum;
illæque quidem *per* totum diem ad solem occidentem
[diurnæ] laborant, finguntque favos albos,
hi vero intus permanentes coopertis in alveariis,
alienum laborem suum in ventrem intunt:

ita vero similiter viris rem-malam mortalibus mulieres
Jupiter altitonans dedit, participes operum
molestorum: alterum autem præbuit malum pro bono:
qui nuptias fugiens et anxia opera mulierum,
non uxorem-ducere velit, gravemque attigerit senectutem,
ob-inopiam senectutem-foventis, is autem non victus indi-
gens] vivit, mortui tamen possessionem *inter se* dividunt
remoti-cognati. Cui vero contra nuptiarum conditio conti-
gerit,] pudicam autem habuerit conjugem, firmam in-mente,
huic tamen etiam post hominum-memoriā malum cum-bono
certat,] ut-adsit: qui vero adeptus-fuerit noxium genus mu-
lierum,] vivit in pectore gestans perpetuum maerorem
animo et cordi, et immedicabile malum est.

Adco non licet Jovis fallere consilium neque effugere.
Neque enim Japetionides innocens Prometheus
illius evitavit gravem iram, sed per necessitatem *eum*,
quamvis multiscium (exsistentem), magnum vinculum coer-
cet.] Briareo vero ubi primum pater iratus-erat animo
Cottoque atque Gyræ, ligavit forti vinculo,
fortitudinem immanem admirans atque etiam formam
et magnitudinem: collocavit autem eos sub terram latam:
ibi illi dolores habentes sub terra habitantes,
sedent in extrema-plaga, magnæ in finibus terræ,
usque valde, maerentes, corde magnum luctum habentes;
sed ipsos Saturniusque et immortales Dii alii,
quos peperit pulchricoma Rhea Saturni in amore,
Terræ consiliis reducerunt in lucem iterum:
ipsa enim eis cuncta longius recensuit,
cum illis victoriamque et splendidam gloriam eos acceptu-
ros-esse.] Diu enim pugnarunt, laborem animum-crucian-
tem habentes,] Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati
sunt,] contra sese-invicem per validas pugnas:
hi quidem ab alta Othry, Titanes gloriosi,
illi vero sane ab Olympo, Dii datores bonorum:
quos peperit pulchricoma Rhea Saturno concumbens.

635 ὃ βα τότ' ἀλλήλοισι μάχην θυμαλγέ' ἔχοντες
 συνεχέως ἐμάχοντο δέκα πλείους ἐνιαυτοῦς.
 Οὐδέ τις ἦν ἔριδος χαλεπῆς λύσις οὐδὲ τελευτῇ
 οὐδετέροισ, ἴσον δὲ τέλος τέτατο πτολέμοιο.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ κείνοισι παρέσχεθεν ἄρμενα πάντα,
 640 νέκταρ τ' ἀμβροσίην τε, τάπερ θεοὶ αὐτοὶ ἔδουσι,
 [πάντων ἐν στήθεσσι ἀέξετο θυμὸς ἀγήνωρ.
 Ὡς νέκταρ δ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν,]
 δὴ τότε τοῖς μετέπειτα πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 Κέλυτέμευ, Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἀγλαὰ τέκνα,
 645 ὅρ' εἶπω τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.
 Ἦδη γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι
 νίκης καὶ κράτεος πέρι μαρνάμεθ' ἥματα πάντα
 Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγενόμεσθα.
 Ὑμεῖς δὲ μεγάλην τε βίην καὶ χεῖρας ἀάπτους
 650 φαίνετε Τιτῆνεσσιν ἐναντίοι ἐν δαί' λυγρῇ,
 μνησάμενοι φιλότῃτος ἐννέος, ὅσσα παθόντες
 ἐς φάος ἄψ' ἀφίκεσθε, δυσηλεγέος ἀπὸ δεσμοῦ,
 ἡμετέρας διὰ βουλὰς ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος.
 Ὡς φάτο· τὸν δ' ἐξαῦτις ἀμείβετο Κόττος ἀμύμων·
 655 δαιμόνι, οὐκ ἀδάητα πιφάσκεαι· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 ἴδμεν ὃ τοι περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα,
 ἀλκτῆρ δ' ἀθανάτοισιν ἀρῆς γένεο κρυεροῖο.
 Ἄφορρόν δ' ἐξαῦτις, ἀμειλίχτων ἀπὸ δεσμῶν,
 σῆσιν ἐπιφροσύνησιν ὑπὸ ζόφου ἡρόεντος
 660 ἠλύθομεν, Κρόνου υἱὲ ἀναξ, ἀνάελπτα παθόντες.
 Τῷ καὶ νῦν ἀτενεῖ τε νόῳ καὶ ἐπιφρονι βουλῇ
 βυσόμεθα κράτος ὁμῶν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
 μαρνάμενοι Τιτῆσιν ἀνὰ κρατερὰς ὁσμίνας.
 Ὡς φάτ'· ἐπήνησαν δὲ θεοὶ, δωτῆρες ἑάων,
 665 μῦθον ἀκούσαντες· πολέμου δὲ λιλαιέτο θυμὸς
 μέλλοντι· ἡ τοπάρουθε· μάχην δ' ἀμέγαρτον ἔγειραν
 πάντες, θῆλαιαι τε καὶ ἄρσενες, ἥματι κείνῳ,
 [Τιτῆνές τε θεοὶ καὶ ὅσοι Κρόνου ἐκγένοντο,]
 ὅς τε Ζεὺς Ἐρέβεσφιν ὑπὸ χθονὸς ἤκε φώωδε,
 670 δεινοὶ τε κρατεροὶ τε, βίην ὑπέροπλον ἔχοντες.
 Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων αἵσσοντο
 πᾶσιν ὁμῶς, κεφαλαὶ δὲ ἑκάστω πεντήκοντα
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
 Οἱ τότε Τιτῆνεσσι κατέσταθεν ἐν δαί' λυγρῇ,
 675 πέτρας ἡλιβάτους στιβαρῆς ἐν χερσὶν ἔχοντες
 [Τιτῆνες δ' ἐτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας]
 προφρονέως, χειρῶν τε βίης θ' ἅμα ἔργον ἔφαινον
 ἀμφοτέρω, δεινὸν δὲ περὶαχε πόντος ἀπείρων,
 γῇ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν, ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρύς
 680 σειόμενος, πεδόθεν δὲ τινάσσετο μακρὸς Ὀλυμπος
 ριπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἐνοσίς δ' ἔκανε βαρεῖα
 Γάρταρον ἡρόεντα, ποδῶν τ' αἰπεῖα ἰωῇ
 ἀσπέτου ἰωχομοῖο βολῶν τε κρατερῶν·
 ὥς ἄρ' ἐπ' ἀλλήλοισι ἔσαν βέλεα στονόεντα.
 685 Φωνὴ δ' ἀμφοτέρων ἔειπ' οὐρανὸν ἀστερόεντα
 κεκλομένων· οἱ δὲ ζύνισαν μεγάλῳ ἀλαλητῷ.
 Οὐδ' ἄρ' ἐτι Ζεὺς ἴσχεν ἐὼν μένος· ἀλλὰ νυ τοῦγε
 εἶθαρ μὲν μένεος πλῆντο φρένες, ἐκ δὲ τε πᾶσαν

illi igitur tum inter-se pugnam animum-excruciantem habentes,] continenter pugnabant decem totos annos.
 Neque ullus erat contentionis gravis exitus neque finis alterutris; æqualiter autem finis extendebatur belli.
 Sed quando jam illis præbuit congruentia omnia,
 nectarque ambrosiamque, quibus Dii ipsi vescuntur,
 [omnium in pectoribus augebatur animus generosus.
 Ubi vero nectar gustarunt et ambrosiam amabilem,]
 jam tum ipsos sic affatus est pater hominumque Deorumque :
 Audite me, Terræque et Cœli inclyti liberi,
 ut dicam quæ me animus in pectore jubet.
 Jam enim admodum diu adversi nobis-invicem
 victoriæ et imperii gratia pugnavimus dies omnes,
 Titanesque Dii et quotquot e-Saturno nati-sumus.
 Vos vero magnamque vim et manus invictas
 ostendite Titanibus contrarii in pugna tristi,
 memores amicitiae placidæ, quam-multa perpassi
 ad lucem redieritis, molesto a vinculo,
 nostra per consilia, e caligine obscura.
 Sic dixit : hunc vero rursum excepit Cottus egregius :
 venerande, non ignota loqueris : sed et ipsi
 scimus, quod tibi excellat quidem mens, excellat autem intellectus,] depulsor vero immortalibus damni sis horrendi.
 Retro vero acerbis a vinculis,
 tua providentia e caligine tenebrosa
 venimus, Saturni fili rex, insperata passi.
 Ideo et nunc intentoque animo et prudenti consilio
 vindicabimus imperium vestrum in gravi conflictu,
 pugnautes cum-Titanibus in acribus præliis.
 Sic dixit : collaudarunt vero Dii, datores honorum,
 sermone audito : bellumque cupiebat animus
 magis etiam quam antea : pugnam vero lugubrem ciebant
 omnes, feminaeque et mares, die illo,
 [Titanesque Dii et quotquot Saturno prognati-sunt,]
 quosque Jupiter ex-Erebo sub terra misit ad lucem,
 acresque fortesque, vires immensas habentes.
 Horum centum quidem manus ab humeris erumpebant
 omnibus simul, capita vero unicuique quinquaginta
 ex humeris enata-erant in robustis artubus.
 Hi tum Titanibus oppositi-fuere in pugna luctuosa,
 rupes ingentes validis in manibus gestantes
 [Titanes vero ab-altera-parte confirmabant phalanges]
 alacriter, manuumque viriumque simul opus ostentabant
 utrique; horrende vero insonuit pontus immensus,
 terra autem valde stridebat, ingemiscebat vero cœlum latum
 quassatum, penitusque concutiebatur amplus Olympus
 ab impetu immortalium, concussio vero pervenit gravis
 ad Tartarum tenebricosum, pedumque acris fragor,
 immodici tumultus ictuumque fortium :
 ita igitur in sese-mutuo jaciebant tela lamentabilia.
 Vox autem utrorumque pervenit ad cœlum stellatum
 adhortantium : at illi congregiebantur magno cum clamore.
 Neque sane amplius Jupiter cohibebat suum robur, sed jam
 ipsius] statim quidem robore implebatur animus, atque etiam

φαῖνε βίην· ἄμυδις δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανοῦ ἡδ' ἀπ' Ὀλύμ-
 690 ἄστραπτων ἔστειχε συνοχαδόν· οἱ δὲ κεραυνοὶ [που
 ἱκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστραπῇ εὖ ποτέοντο
 χειρὸς ἀπο στιβαρῆς, ἱερὴν φλόγα εἰλυφώντας,
 ταρφέες, ἀμφὶ δὲ γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζεν
 καιομένη, λάκε δ' ἀμφὶ πυρὶ μεγάλ' ἄσπετος ὕλη.
 695 Ἐξεε δὲ χθὼν πᾶσα καὶ Ὀκεανοῖο ῥέεθρα,
 πόντος τ' ἀτρύγετος· τοὺς δ' ἄμμεπε θερμὸς αὐτμῇ
 Τιτῆνας χθονίους, φλόξ δ' ἡέρα διαν ἱκάνεν
 ἄσπετος, ὅσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων
 αὐγῇ μαρμαίρουσα κεραυνοῦ τε στεροπῆς τε.
 700 Καῦμα δὲ θεσπέσιον κάτεχεν χάος· εἴσατο δ' ἅντα
 ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν ἡδ' οὐασιν ὅσσαν ἀκοῦσαι
 αὐτίως, ὥς εἰ γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεν
 πῖλναντο· τοῖος γάρ κε μέγιστος δοῦπος ὁρώρει
 τῆς μὲν ἐρειπομένης, τοῦ δ' ὑψόθεν ἐξεριπόντος.
 705 Τόσσος δοῦπος ἔγεντο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων.
 Σὺν δ' ἀνεμοὶ ἐνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον
 βροντῇ τε στεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 κῆλα Διὸς μεγάλοιο, φέρον δ' ἱαχὴν τ' ἐνοσπὴν τε
 ἐς μέσον ἀμφοτέρων· ὀτοβος δ' ἀτλητος ὁρώρει
 710 σμερδαλέης ἐρίδος, κάρτος δ' ἀνεφαίνετο ἔργων,
 ἐκλίνθη δὲ μάχη· πρὶν δ' ἀλλήλοις ἐπέχοντες
 ἐμμενέως ἐμάχοντο διὰ κρατερὰς ὕσμινας,
 οἱ δ' ἄρ' ἐνὶ πρῶτοισι μάχην ὀριμεῖαν ἔγειραν
 Κόττος τ' Ὀβριάρεώς τε Γῆς τ' ἄατος πολέμοιο.
 715 Οἱ ῥα τριηκοσίας πέτρας στιβαρῶν ἀπὸ χειρῶν
 πέμπον ἐπασσυτέρας, κατὰ δ' ἐσχίσαν βελέεσσι
 Τιτῆνας, καὶ τοὺς μὲν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 πέμψαν καὶ δεσμοῖσιν ἐν ἀργαλέοισιν ἐδῆσαν,
 νικῆσαντες χερσὶν ὑπερβύτους περ ἐόντας,
 720 τόσσον ἐνερθ' ὑπὸ γῆς, ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης·
 ἴσον γάρ τ' ἀπὸ γῆς ἐς Τάρταρον ἡρόεντα.
 Ἐννέα γὰρ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄχμων
 οὐρανόθεν κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς γαῖαν ἱκοίτο·
 ἐννέα δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέατα χάλκεος ἄχμων
 725 ἐκ γαίης κατιῶν δεκάτῃ δ' ἐς Τάρταρον ἱκοί.
 Τὸν πέρι χάλκεον ἔρκος ἐλήλαται· ἀμφὶ δὲ μιν νύξ
 τριστοιχέϊ κέχυται περὶ δειρήν· αὐτὰρ ὑπερθεν
 γῆς ῥίζαι πεφύασι καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης.
 ἐνθα θεοὶ Τιτῆνες ὑπὸ ζῳφῇ ἡρόεντι
 730 κεκρύφαται βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 [χώρῳ ἐν εὐρώεντι, πελώρης ἐσχατὰ γαίης.]
 Τοῖς οὐκ ἐξίτον ἐστι, πύλας δ' ἐπέθηκε Ποσειδῶν
 χαλκείας, τοῖχος δὲ περὶέχεται ἀμφοτέρωθεν.
 Ἐνθα Γῆς, Κόττος τε καὶ Ὀβριάρεως μεγάθυμος
 735 ναίουσιν, φύλακες πιστοὶ Διὸς αἰγιόχοιο.

Ἐνθα δὲ γῆς ὀνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡρόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγὰ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 ἀργαλεῖ, εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ,
 740 χάσμα μέγ', οὐδέ κε πάντα τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν
 οὐδὰς ἱκοίτ', εἰ πρῶτα πυλέων ἐντοσθε γένοιτο.

omnem] ostendebat vim : simul vero sane a coelo atque ab
 Olympo] fulgurans incedebat continuo : fulmina autem
 confertim una-cum tonitruque et fulgure volabant
 manu a robusta, sacram flammam circumvolventia,
 crebra; circum vero terra alma reboabat
 ardens, crepitabatque undique igne valde immensa silva.
 Fervebatque terra tota, et Oceani fluenta,
 pontusque immensus : illos autem circumdedit calidus vapor
 Titanes terrestres; flamma vero ad aërem divinum pervenit
 ingens : oculos vero visu-privabat quantumvis fortium
 splendor radians fulminisque fulgurisque.
 Incendium autem ingens corripuit chaos : videbatur vero co-
 ram] oculis adspicienti atque auribus vocem audienti
 eodem-modo, ac si terra et coelum latum superne
 miscebantur : talis enim maximus trepitus excitabatur
 illius quidem dirutæ, hujus autem ex-alto proruentis.
 Tantus fragor erat Deorum certamine confligentium.
 Simul vero venti motumque pulveremque una cum-strepitu
 excitabant] tonitruque fulgurque et ardens fulmen,
 tela Jovis magni, ferebantque fremitum clamoremque
 in medium utrorumque : strepitus igitur intolerabilis exci-
 tabatur] horrendi certaminis; robur autem apparebat operum.
 Inclinata vero est pugna : prius autem sibi-mutuo imminen-
 tes,] constanter pugnabant in forti praelio.
 Illi vero sane inter primos pugnam acrem ciebant,
 Cottusque Briareusque Gyasque insatiabilis belli.
 Hi igitur trecentas petras robustis e manibus
 mittebant frequentes, obumbrarunt autem jaculis
 Titanas, atque hos quidem sub terram late-patentem
 miserunt et vinculis molestis alligarunt,
 cum-vicissent manibus superbi licet essent,
 tantum infra sub terram, quantum coelum distat a terra :
 par enim *spatium* a terra ad Tartarum caliginosum.
 Novem enim noctesque et dies ærea incus
 cœlitus delabens decimo die ad terram perveniret :
 novem vero rursus noctesque et dies ærea incus
 ex terra descendens decimo die ad Tartarum perveniret.
 Quem circa æreum septum ductum-est : circum vero ipsum
 nox] tripliciter fusa-est circa collum : sed superne
 terræ radices sunt et infructuosi maris :
 illic Dii Titanes sub caligine tenebrosa
 absconditi-sunt consiliis Jovis nubicogi.
 [loco in putrido, ubi vastæ ultima loca sunt terræ.]
 His non exeundum est, portas enim imposuit Neptunus
 æreas, murusque circum utrimque.
 Illic Gyas Cottusque et Briareus magnanimus
 habitant, custodes fidi Jovis ægida-tenentis.

Ibi vero terræ tenebricosæ et Tartari caliginosi
 pontique infructuosi et coeli stelligeri
 ex-ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Dii quidem,
 hiatus ingens, nec *quisquam* toto integro anno
 solum attingeret, ubi primum portas intra venisset.

Ἄλλὰ κεν ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι πρὸ θύελλα θυέλλη
[ἀργαλή· δεινὸν δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσι
τοῦτο τέρας· καὶ νυκτὸς ἐρεμνῆς οἰκία δεινὰ
745 ἔστηκεν νεφέλης κεκαλυμμένα κυανέησι.]
Τῶν πρόσθ' Ἰαπετοῖο παῖς ἔχει οὐρανὸν εὐρὺν
ἐσθῆώς, κεφαλῇ τε καὶ ἀκαμάτῃσι χέρεσσιν,
ἀστεμφές, ὅθι Νύξ τε καὶ Ἥμέρη ἄσσον ἰοῦσαι
ἀλλήλας προσέειπον, ἀμειβόμεναι μέγαν οὐδὸν,
760 χάλκεον, ἥ μὲν ἔσω καταθήσεται, ἥ δὲ θύραζε
ἔρχεται, οὐδέ ποτ' ἀμφοτέρας δόμος ἐντὸς ἔργει,
ἀλλ' αἰεὶ ἐτέρη γε δόμων ἔκτοσθεν ἐοῦσα
γαῖαν ἐπιστρέφεται, ἥ δ' αὖ δόμου ἐντὸς ἐοῦσα
μῖμνει τὴν αὐτῆς ὥρην ὁδοῦ, ἔς τ' ἂν ἵκηται,
765 [ἥ μὲν ἐπιχθονίοισι φάος πολυδερκὲς ἔχουσα,
ἥ δ' Ὑπνον μετὰ χερσὶ, κασίγνητον Θανάτοιο,
Νύξ ὅλοη, νεφέλη κεκαλυμμένη ἡεροειδεῖ.]
Ἐνθα δὲ Νυκτὸς παῖδες ἐρεμνῆς οἰκί' ἔχουσιν,
Ὑπνος καὶ Θάνατος, δεινοὶ θεοί· οὐδέ ποτ' αὐτοῦς
770 Ἥλιος φαίθων ἐπιδέρκεται ἀκτίνεσσιν
οὐρανὸν εἰσανὼν οὐδ' οὐρανὸν καταβαίνων.
Τῶν ἕτερος μὲν γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
ἥσυχος ἀνστρέφεται καὶ μελιχρὸς ἀνθρώποισι,
τοῦ δὲ σιδηρῆ μὲν κραδίη, χάλκεον δὲ οἱ ἦτορ
775 νηλεὲς ἐν στήθεσσιν· ἔχει δ' ὃν πρῶτα λάβῃσιν
ἀνθρώπων· ἔχθρὸς δὲ καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Ἐνθα θεοῦ χθονίου πρόσθεν δόμοι ἡχήμεντες,
ἱφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης,
ἑστᾶσιν, δεινὸς δὲ κύων προπάροιθε φυλάσσει,
770 νηλεὲς, τέχνην δὲ κακὴν ἔχει· ἐς μὲν ἰόντας
σαίνει ὁμῶς οὐρῇ τε καὶ οὐασιν ἀμφοτέροισιν,
ἐξελθεῖν δ' οὐκ αὖτις ἐξ· πάλιν, ἀλλὰ δοκεῦν
ἑσθίει ὃν κε λάβῃσι πυλῶν ἔκτοσθεν ἰόντα
[ἱφθίμου τ' Ἀΐδew καὶ ἐπαινῆς Περσεφονείης.]
775 Ἐνθα δὲ ναιετάει στυγερὴ θεὸς ἀθανάτοισι,
δεινὴ Στύξ, θυγάτηρ ἀφορβόου Ὀκεανοῖο
πρεσβυτάτη. Νόσφιν δὲ θεῶν κλυτὰ δώματα ναίει
μακρῇσιν πέτρῃσι κατηρεφέ· ἀμφὶ δὲ πάντῃ
κίουσιν ἀργυρέοισι πρὸς οὐρανὸν ἐστήρικται.
780 Παῦρα δὲ Θαύμαντος θυγάτηρ πόδας ὠκεία Ἴρις
ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ὀππότ' ἔρις καὶ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὀρῇται,
καὶ ῥ' ὅστις ψεύδεται Ὀλύμπια δώματ' ἐχόντων·
Ζεὺς δὲ τε Ἴριν ἐπεμψε θεῶν μέγαν ὄρκον ἐνεῖκαι
785 τηλόθεν ἐν χρυσῇ προχώῃ, πολυώνυμον ὕδωρ,
φυχρὸν, ὃ τ' ἐκ πέτρης καταλείβεται ἡλιβάτοιο,
ὕψηλῃς πολλὸν δὲ θ' ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
ἐξ ἱεροῦ ποταμοῖο ῥέει διὰ νύκτα μέλαιναν
Ὀκεανοῖο κέρας· δεκάτῃ δ' ἐπὶ μοῖρα δέδασται.
790 Ἐννέα μὲν περὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίνης ἀργυρῆς εἰλιγμένους εἰς ἅλα πίπτει,
ἥ δὲ μὴ ἐκ πέτρης προορέει μέγα πῆμα θεοῖσιν.
Ὅς κεν τὴν ἐπιόρκον ἀπολείψας ἐπομόσῃ
ἀθανάτων, οἱ ἔχουσι κάρη νιφέντος Ὀλύμπου,
795 κεῖται νήϊυτος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν,

Sed sane huc et illuc ferret antea procella procellae
[molesta : horrendum vero etiam immortalibus Diis
hoc monstrum : et noctis obscurae domus horrenda
stat, nubibus oblecta nigris.]

Has ante portas Japeti filius sustinet coelum latum
stans, capiteque et indefessis manibus,
firmiter, ubi Noxque et Dies prope euntes
sese-mutuo compellabant, alternis-subeuntes magnum limen
aereum : haec quidem intus itura-est, illa vero foras
egreditur, neque unquam utrasque domus intus cohibet ;
sed semper altera saltem extra domum (existens).
super terram versatur ; altera rursum intra domum (existens)
exspectat sui tempus itineris, donec veniat.

[Haec quidem terrestribus lumen multa-cernens habens,
illa vero Somnum in manibus, fratrem Mortis,
Nox noxia, nube tecta caliginosa.]

Ibi autem Noctis filii obscurae domus habent,
Somnus et Mors, graves Dii : neque unquam eos
Sol lucidus intuetur radiis,
coelum scandens, nec coelitus descendens.
Horum alter quidem terramque et lata dorsa maris
quietus percurrit et placidus hominibus ;
alterius vero ferreum quidem cor, aeneum vero ei pectus
crudelē in praecordiis : tenet autem quem primum arripuerit
hominum : hostis vero etiam immortalibus Diis.

Illic dei inferi in-anteriore-parte aedes resonantes,
fortisque Plutonis et terribilis Proserpinae,
stant : horrendus autem canis foris custodit,
saevus, artemque malam habet : introeuntibus quidem
adulatur pariter caudaque et auribus ambabus ;
exire vero non iterum permittit retro, sed observans
devorat, quemcunque prenderit extra portas euntem
[fortisque Plutonis et terribilis Proserpinae.]

Ibidem vero habitat abominanda dea immortalibus,
horrenda Styx, filia reciprocantis Oceani
maxima-natu. Seorsum vero a diis inclytas aedes incolit
ingentibus saxis supertectas : circum autem quaque
columnis argenteis ad coelum firmatae sunt.
Raro vero Thaumantis filia, pedibus velox Iris,
nuntii causa versatur super lata dorsa maris,
quando lis et contentio inter Deos exorta-fuerit,
et sane quisquis mentiatu celestes domos tenentium :
Jupiter vero Irim misit Deorum magnum iusjurandum ut-fe-
rat] e-longinquo in aureo vase, multum-celebratam aquam,
frigidam, quae e petra destillat excelsa,
alta : multum vero etiam subtus terram spatiosam
e sacro flumine fluit per noctem nigram
Oceani cornu : decima vero pars secreta-est.
Novem quidem circa terramque et lata dorsa maris
vorticibus argenteis volvens in mare cadit ;
illa vero una e saxo profluit, magnum damnum Diis.
Quisquis perjurium libans juraverit
immortalium, qui tenent verticem nivosi Olympi,
jacet spiritus-expers integrum per annum,

οὐδέ ποτ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρος ἔρχεται ἄσπον
 βρώσιος, ἀλλὰ τε κεῖται ἀνάπνευστος καὶ ἀναυδός
 στρωτοῖς ἐν λεγέσσει, κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει.
 Αὐτὰρ ἐπὴν νόστον τελέσῃ μέγαν εἰς ἐνιαυτὸν,
 801 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται χαλεπώτερος ἄλλος.
 Εἰνάετες δὲ θεῶν ἀπομείρεται αἰὲν ἐόντων,
 οὐδέ ποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται οὐδ' ἐπὶ δαίτας
 ἐννέα πάντ' ἔτσα· δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις
 εἰραις ἀθανάτων οἱ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσι.
 805 Τοῖον ἄρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ,
 ὠκύγιον, τό θ' ἔησι καταστυφέλου διὰ χῶρου.
 [Ἐνθα δὲ γῆς δνοφερῆς καὶ Ταρτάρου ἡερόεντος
 πόντου τ' ἀτρυγέτοιο καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος
 ἐξείης πάντων πηγαὶ καὶ πείρατ' ἔασιν,
 810 ἀργαλέ', εὐρώεντα, τάτε στυγέουσι θεοὶ περ.
 Ἐνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι καὶ γάλκεος οὐδός,
 ἀστεμφῆς, ῥίζησι διηνεκέσσιν ἀρηρῶς,
 αὐτοφυῆς· πρόσθεν δὲ θεῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων
 Τιτῆνες ναίουσι, πέρην Χάοςος ζοφεροῖο.
 815 Αὐτὰρ ἐρῖσμαράχοιο Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι
 δώματα ναιετάουσιν ἐπ' Ὀκεανοῖο θεμέθλοισι,
 Κόττος τ' ἡδὲ Γύης· Βριάρεὺν γε μὲν ἔνν' ἐόντα
 γαμβρόν ἐόν ποίησε βαρύκτυπος Ἐννοσίγαιος,
 δῶκε δὲ Κυμοπόλειαν ὀπιεῖν, θυγατέρα ἦν.]

820 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆνας ἀπ' οὐρανοῦ ἐξέλασε Ζεὺς,
 δπλότατον τέκε παῖδα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
 Ταρτάρου ἐν φιλότῃ διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτῃν.
 Οὐ χεῖρες μὲν ἔασιν ἐπ' ἰσχυροῖς ἔργματ' ἔχουσαι,
 καὶ πόδες ἀκάματοι κρατεροῦ θεοῦ· ἐκ δὲ οἱ ὤμων
 825 ἦν ἑκατὸν κεφαλαὶ ὄφιος, δεινοῖο δράκοντος,
 γλώσσησι δνοφερῇσι λελειχμότες, ἐν δὲ οἱ ὄσων
 θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε·
 [πασέων δ' ἐκ κεφαλῶν πῦρ καίετο δερκομένοιο,]
 φωναὶ δ' ἐν πάσῃσιν ἔσαν δεινῆς κεφαλῇσι
 830 παντοῖῃν ὅπ' ἰεῖσαι, ἀθέσφατον. Ἄλλοτε μὲν γὰρ
 φθέγγοντο· ὥστε θεοῖσι συνιέμεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
 ταύρου ἐριβρύχῳ, μένος ἀσχέτου, ὄσσαν ἀγάρου,
 ἄλλοτε δ' αὖτε λέοντος ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ σκυλάκεσσιν εἰοικέτα, θαύματ' ἀκοῦσαι,
 835 ἄλλοτε δ' αὖ βοίεσσι, ὑπὸ δ' ἤρκεεν οὔρεα μακρά.
 Καὶ νῦν κεν ἐπλετο ἔργον ἀμύχανον ἥματι κείνῳ,
 καὶ κεν ὅγε θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάζεν,
 εἰ μὴ ἄρ' ὁδὸν νόησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.
 Σκληρὸν δ' ἐβρόντησε καὶ ὄμβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα
 840 σμερδάλιον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὑπερβεν,
 πόντος τ' Ὀκεανοῦ τε βοῇ καὶ τάρταρα γαῖης.
 Ποσσὶ δ' ὑπ' ἀθανάτοισι μέγας πελεμίζετ' Ὀλυμπος
 ὀρνυμένοιο ἀνακτος· ὑπεστενάχιζε δὲ γαῖα.
 Καὶ μὰ δ' ὑπ' ἀμφοτέρων κάτεχεν ἰοειδέα πόντον
 βροντῆς τε στεροπῆς τε, πυρός τ' ἀπὸ τοῦ πελώρου,
 845 [πρηστήρων τ' ἀνέμων τε κεραυνοῦ τε φλεγέθοντος.]
 ἔξεε δὲ γῶν πᾶσα καὶ οὐρανὸς ἡδὲ θάλασσα·
 οὔτε δ' ἄρ' ἀμφ' ἀκτὰς περὶ τ' ἀμφὶ τε κύματα μακρὰ

neque unquam ambrosiae et nectaris accedit propius
 cibum, sed jacet non-respirans et mutus
 stratis in lectis, malus autem sopor eum obtegit.
 Sed postquam morbo defunctus est magnum per annum,
 alia ex alia excipit molestior ærumna.
 Novennio autem a Diis separatur æternis,
 neque unquam ad concilium miscetur neque ad epulas,
 novem totis annis : decimo vero miscetur iterum
 cœtibus immortalium, qui cœlestes domos incolunt.
 Tale itaque jusjurandum constituerunt Diæ Stygis perennem
 aquam,] priscam, quæ fluit valde asperum per locum.
 Ibi autem terræ caliginosæ et Tartari obscuri
 pontique infructuosi et cœli stellati,
 ex ordine omnium fontes et fines sunt,
 molesti, squalidi, quos oderunt Diæ ipsæ.
 Illic autem splendidaque portæ et æreum limen
 immotum, radicibus longis compactum,
 sua sponte natum : ante illud vero deos extra omnes
 Titanes habitant, ultra Chaos caliginosum.
 Ceterum valde crepantis Jovis inclyti auxiliarii
 domus incolunt in Oceani fundamentis,
 Cottusque atque Gyas. Briareum quippe fortem (existentem)
 generum suum fecit graviter fremens Neptunus ; [suam
 dedit autem Cymopoliam in-matrimonium-ducendam, filiam

Ast ubi Titanes e Cœlo expulerat Jupiter,
 minimum-natu peperit filium Typhœum Terra ingens
 Tartari in concubitu per auream Venerem.
 Cujus manus quidem sunt ob robur laboribus aptæ
 et pedes indefessi robusti Dei : ex humeris vero ei
 erant centum capita serpentis, horrendi draconis,
 linguis nigris lambentia ; hujus autem in oculorum
 admirandis capitibus sub superciliis ignis micabat :
 [omnibus autem ex capitibus ignis flagrabat cernentis,]
 voces autem in omnibus erant horrendis capitibus,
 omnigenum sonitum emittentes, ineffabilem. Interdum enim
 quidem] sonabant, ut Diis intelligendum-esset, interdum vero
 etiam] lauri valde mugientis, robore indomiti, vocem ferocis,
 interdum vero etiam leonis sævum animum habentis,
 interdum vero etiam catulis similia, mira auditu,
 interdum vero stridebat, resonabant autem montes alti.
 Et sane evenisset res inevitabilis die illo,
 et hic mortalibus et immortalibus imperasset,
 nisi sane bene intellexisset pater hominumque Deorumque.
 Graviter autem intonuit atque fortiter, circum vero terra
 horrende edidit-fragorem et cœlum latum superne,
 pontusque Oceanique fluctus et tartara terræ.
 Pedibus vero sub immortalibus magnus contremuit Olympus,
 insurgente rege : ingemiscebat autem tellus.
 Ardor vero ab utroque occupabat caruleum pontum
 tonitruque fulgurisque, ignisque ab illo monstro,
 [flammisque ventisque fulmineque ardenti :]
 fervebat autem terra omnis et cœlum atque mare :
 furebant vero sane circum littora undique fluctus magni

ῥιπῇ ὑπ' ἀθανάτων, ἔνοσις δ' ἄσβεστος δρώρει·
 850 τρέσσ' Ἀΐδης, ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσω,
 Τίτηνές θ' ὑποταρτάριοι, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες,
 [ἀσβέστου κελάδοιο καὶ αἰνῆς δηϊοτῆτος.]
 Ζεὺς δ', ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἐόν μένος, εἴλετο δ' ὄπλα,
 βροντῇ τε σπεροπῇ τε καὶ αἰθαλόεντα κεραυνόν,
 855 πλῆξεν ἀπ' Οὐλύμποιο ἐπάλμενος· ἀμφὶ δὲ πάσας
 ἔπρεσε θεσπεσίας κεφαλὰς δεινοῖο πελώρου.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μιν δάμασε πληγῇσιν ἱμάσσας,
 ἥριπε γυιωθεὶς, στενάχιζε δὲ γαῖα πελώρη·
 φλόξ δὲ κεραυνωθέντος ἀπέσσυτο τοῖο ἀνακτος
 860 οὔρεος ἐν βήσσησιν αἰδνῆς, παιπαλοέσσης,
 πληγέντος· πολλὴ δὲ πελώρη καίετο γαῖα
 ἀτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὧς,
 τέχνη ὑπ' αἰζῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο
 θαλαφθεῖς, ἥε σίδηρος, ὅπερ κρατερωτάτος ἐστίν,
 865 [οὔρεος ἐν βήσσησι δαμαζόμενος πυρὶ κηλέῃ
 τήκεται ἐν χθονὶ δῖῃ ὑφ' Ἥφαιστου παλάμῃσιν.]
 ὧς ἄρα τήκετο γαῖα σέλα πυρὸς αἰθομένοιο.
 ῥῖψε δὲ μιν θυμῷ ἀκαχῶν ἐς Τάρταρον εὐρύν.
 Ἐκ δὲ Τυφωέος ἐστ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
 870 νόσφι Νότου Βορέω τε, καὶ Ἀργέστῳ Ζεφύρῳ τε
 οἳ γε μὲν ἐκ θεόφιν γενεῇ, θνητοῖς μὲν ὄνειαρ.
 Αἱ δ' ἄλλαι μὰ ψ αὔραι ἐπιπνεύουσι θάλασσαν.
 Αἱ δ' ἦτοι πίπτουσαι ἐς ἡεροειδέα πόντον,
 πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ·
 875 ἄλλοτε δ' ἄλλαι αἰεῖσι, διασκιδνᾶσι τε νῆας,
 ναύτας τε φθείρουσι· κακοῦ δ' οὐ γίγνεται ἀλχὴ
 ἀνδράσιν, οἳ κείνησι συνάντωνται κατὰ πόντον·
 αἱ δ' αὖ καὶ κατὰ γαῖαν ἀπερίτον, ἀνθεμόεσσαν,
 ἔργ' ἐρατὰ φθείρουσι χαμαιγενέων ἀνθρίπων,
 880 πιμπλεῦσαι κόνιός τε καὶ ἀργαλέου κολοσυρτοῦ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα πόνον μάκαρες θεοὶ ἐξετέλεσαν,
 Τιτῆνες δὲ τιμᾶν κρίναντο βίηφι,
 δὴ ῥα τότε ὥτρυνον βασιλευμένῃ δὲ ἀνάσσειν
 Γαίης φραδομοσύνησιν Ὀλύμπιον εὐρύσπα Ζῆν'
 885 ἀθανάτων· ὁ δὲ τοῖσιν ἐὺ διεδάσσατο τιμὰς·
 Ζεὺς δὲ θεῶν βασιλεὺς πρῶτην ἀλοχὸν θέτο Μῆτιν,
 πλείστα θεῶν εἰδυῖαν ἰδὲ θνητῶν ἀνθρώπων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἤμελλε θεᾶν γλαυκῶπιν Ἀθῆνην
 τέξεσθαι, τότε ἔπειτα δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας
 890 αἰμυλλοῖσι λόγοισιν ἔην ἐγκάτθετο νηδὺν
 Γαίης φραδομοσύνησι καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
 Τὼς γάρ οἱ φρασάτην, ἵνα μὴ βασιληίδα τιμῇ
 ἄλλος ἔχῃ Διὸς ἀντὶ θεῶν αἰεγενετῶν.
 Ἐκ γὰρ τῆς εἴμαρτο περίφρονα τέχνα γενέσθαι·
 895 πρῶτην μὲν κούρην γλαυκῶπιδα Τριτογένειαν
 ἴσον ἔχουσαν πατρὶ μένος καὶ ἐπίφρονα βουλὴν·
 αὐτὰρ ἔπειτ' ἄρα παῖδα θεῶν βασιλῆα καὶ ἀνδρῶν
 ἤμελλεν τέξεσθαι, ὑπέρβιον ἦτορ ἔχοντα·
 ἀλλ' ἄρα μιν Ζεὺς πρόσθεν ἔην ἐγκάτθετο νηδὺν,
 900 ὥς οἱ συμφράσσατο θεὰ ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
 Δεύτερον ἡγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὀβρας,

ab impetu Deorum, concussioque non-sedanda oriebatur :
 expavit Pluto, inferis mortuis imperans,
 Titansque sub-tartarum circa Saturnum (exsistentes),
 [ob inextinguibilem fremitum et gravem conflictum.]
 Jupiter vero postquam jam incitavit suum robur sumpsitque
 arma,] tonitruque fulgurque et coruscans fulmen,
 percussit ab Olympo insiliens : circum vero omnia
 combussit ingentia capita sævi monstri.
 Ast ubi jam hoc vicit ictibus percutiens,
 id cecidit mutilatum, ingemiscobat autem terra vasta :
 flamma vero fulminato prosiliebat a-rege
 montis in saltibus opacis, asperis,
 percusso : multaque vasta ardebat terra
 vapore ingenti et liquescebat velut stannum
 per artem juvenum, inque bene-forato catino
 calefactum, vel ferrum, quod solidissimum est,
 [montis in saltibus victum igne flammeo,
 liquescit in terra divina, sub Vulcani manibus.]
 Sic igitur liquescebat terra jubare ignis ardentis.
 Abjecit autem illum animo mæstus in Tartarum vastum.

Ex Typhoeo autem est ventorum vis humide flantium,
 excepto Noto Boreaquo, et Argeste Zephyroque.
 Qui quidem ex Diis sunt nati genus, hominibus magna
 utilitas.] Alii vero sine-usu venti inspirant mare.
 Hi sane incidentes in obscurum pontum,
 clades magna hominibus, gravi sæviunt turbine ;
 alibi autem alii flant, dissipantque naves,
 nautasque perdunt : mali autem non est remedium
 viris, qui illis occurrerint in ponto :
 illi rursum etiam per terram immensam, floridam,
 opera jucunda corrumpunt humi-prognatorum hominum,
 replentes pulvereque et molesto tumultu.

Sed postquam sane laborem beati Dii perfecerunt,
 cum-Titanibus autem honorum causa certarunt vi,
 jam tum jubebant regnare atque imperare,
 Terræ ex-consilio, Olympium late-cernentem Jovem
 immortalibus. Hic vero ipsis bene distribuit honores.

Jupiter autem Deorum rex primam uxorem duxit Metidem,
 plurimum ex-Diis edoctam atque mortalibus hominibus.
 Sed cum jam esset Deam splendidis-oculis Minervam
 paritura, tum jam dolose animo decepto
 blandis sermonibus, in suam condidit alvum Jupiter,
 Telluris consiliis et Coeli stellati.
 Sic enim ei suaserunt, ne regium honorem
 alius haberet Jovis loco Deorum sempiternorum.
 Ex hac enim in-fatis-erat prudentes liberos nasci :
 primam quidem virginem splendidis-oculis Tritonidem
 par habentem patri robur et prudens consilium :
 sed deinde sane filium Deorum regem et virorum
 erat paritura, superbum animum habentem :
 sed sane illam Jupiter ante in suum condidit ventrem,
 ut sibi indicaret Dea bonumque malumque.

Postea duxit splendidam Themidem, quæ peperit Horas,

Εὐνομήν τε Δίκην τε καὶ Εἰρήνην τεθαυῖναι,
αἵτ' ἔργ' ὠρεῦνται καταβνητοῖσι βροτοῖσι·
Μοίρας θ', ἥς πλείστην τιμὴν πόρε μητιέτα Ζεὺς,
903 Κλωθὴν τε Λάχεσιν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε διδοῦσι
θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθὸν τε κακὸν τε.
Τρεῖς δέ οἱ Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους,
Ὠκεανοῦ κόρη, πολυήρατον εἶδος ἔχουσα,
Ἀγλαίην τε καὶ Εὐφροσύνην θαλίην τ' ἔρατεινῃν·
910 τῶν καὶ ἀπὸ βλεφάρων ἔρος εἴθετο δερκομενῶν
λυσιμελές· καλὸν δέ θ' ὑπ' ὀφρύσι δερκιδόνται.
Αὐτὰρ ὁ Δῆμητρος πολυπόρθης ἐς λέχος ἦλθεν,
ἥ τέκε Περσεφόνην λευκώλενον, ἣν Ἀΐδωνεύς
ἤρπασεν ἥς παρὰ μητρός· ἔδωκε δὲ μητιέτα Ζεὺς.
915 Μνημοσύνης δ' ἐξαυτίς ἐράσσατο καλλιχόμοιο,
ἐξ ἥς οἱ Μοῦσαι χρυσάμπυκες ἐξεγένοντο
έννεα, τῇσι ἄδον θαλίαι καὶ τέρψις ἀοιδῆς.
Λητώ δ' Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
ἡμερόεντα γόνον περὶ πάντων Οὐρανιῶνων,
920 γείνατ' ἄρ' αἰγιόχοιο Διὸς φιλότῃ μιγεῖσα.
Λοισβοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Ἡ δ' Ἥβην καὶ Ἄρην καὶ Εὐλείθυιαν ἔτικτε
μιγθεῖσ' ἐν φιλότῃ θεῶν βασιλῇ καὶ ἀνδρῶν·
αὐτὸς δ' ἐκ κεφαλῆς γλαυκώπιδα Τριτογένειαν,
925 δεινὴν, ἐγχεκῶδοιμον, ἀγέστρατον, ἀτρυτώνην,
πότνια, ἥ κέλαοι τε ἄδον πόλεμοι τε μάχαι τε.
Ἥρῃ δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότῃ μιγεῖσα
γείνατο, καὶ ζαμένησθε καὶ ἤρισεν ὃ παρακοίτῃ,
ἐκ πάντων τέχνῃσι κεκασμένον Οὐρανιῶνων.
930 Ἐκ δ' Ἀμφιτρίτης καὶ ἐρικτύπου Ἐννοσιγαίου
Τρίτων εὐρυβίης γένητο μέγας, ὅς τε θαλάσσης
πυθμὲν ἔχων παρὰ μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ ἀνακτὶ
ναίει χρύσεια δῶ, δεινὸς θεός. Αὐτὰρ Ἀρῇ
ῥινοτόρῳ Κυθέρεια Φόβον καὶ Δεῖμον ἔτικτε
935 δεινούς, οἳτ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας
ἐν πολέμῳ κρυόνετι σὺν Ἀρῇ πολιορκόθῃ,
Ἀρμονίην θ', ἣν Κάδμος ὑπέρθυμος θέτ' ἄκοιτιν.
Ζηνὶ δ' ἄρ' Ἀτλαντὶς Μαίη τέκε κύδιμον Ἑρμῆν,
κῆρυκ' ἀθανάτων, ἱερὸν λέχος εἰσαναβῆσα.
940 Καδμείῃ δ' ἄρα οἱ Σεμέλῃ τέκε φαίδιμον υἱὸν
μιγθεῖσ' ἐν φιλότῃ Διώνυσον πολυγηθέα,
ἀθάνατον θνητῇ· νῦν δ' ἀμφοτέροι θεοὶ εἰσιν.
Ἀλκμήνῃ δ' ἄρ' ἔτικτε βίην Ἡρακλεῖην
μιγθεῖσ' ἐν φιλότῃ Διὸς νεφέληγερέταο.
945 Ἀγλαίην δ' Ἥφαιστος, ἀγακλυτὸς ἀμφιγυγής,
δπλοτάτην Χαρίτων θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Χρυσόχομης δὲ Διώνυσος ξανθὴν Ἀριάδνην,
κούρην Μίνως, θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.
Τῇν δὲ οἱ ἀθάνατον καὶ ἀγήρω ὦχε Κρονίων.
950 Ἥβην δ' Ἀλκμήνης καλλισφύρου Ἀλκιμος υἱός,
ἱς Ἡρακλῆος, τελέσας στονόεντας αἰέλους,
παῖδα Διὸς μεγάλιο καὶ Ἥρης χρυσοπεδῖλου,
αἰδοίην θέτ' ἄκοιτιν ἐν Οὐλύμπῳ νιφόνετι,
ὀλβιος, ὃς μέγα ἔργον ἐν ἀθανάτοισιν ἀνύσας
955 νείει ἀπήμαντος καὶ ἀγήρως ἡμᾶτα πάντα.

Eunomiamque Dicenque et Irenen florentem,
quæ opera curant mortalium hominum;
Parcasque, quibus maximum honorem dedit prudens Jupiter,
Clothoque Lachesinque et Atropon, quæ dant
mortalibus hominibus habendum bonumque malumque.

Tres vero ei Eurynome Gratias peperit pulcris-genis,
Oceani filia, peroptabilem formam habens,
Aglajamque et Euphrosynen Thaliamque amabilem:
harum etiam e palpebris amor destillabat spectantium
solvens-membra: jucundum vero sub superciliis spectant.

Ceterum hic Cereris multorum-altricis ad lectum venit,
quæ peperit Proserpinam candidis-ulnis, quam Pluto
rapuit sua a matre; dedit autem sapiens Jupiter.

Mnemosynen vero deinceps amavit pulchricomam,
ex qua ipsi Musæ aureis-diadematis natæ-sunt
novem, quibus placent convivia, et oblectatio cantus.

Latona autem Apollinem et Dianam sagittis-gaudentem,
suavissimam prolem præ omnibus Coelitis,
peperit sane, ægida-tenanti Jovi concubitu mista.

Postremam vero Junonem floridam duxit uxorem.
Hæc autem Heben et Martem et Lucinam peperit,
mista in concubitu Deorum regi et hominum;
ipse vero ex capite splendidis-oculis Tritonidem,
acrem, tumultus-excitantem, ducem-exercitus, indomitam,
venerandam, cui clamoresque placuerunt bellaque pugna-
que.] Juno autem Vulcanum inclytum, concubitu non mis-
ta,] peperit, (ac succensuit et contendit cum suo marito,) præ omnibus artibus ornatum Coelitis.

Ex Amphitrite autem et valde-resonante Neptuno
Trito late-potens natus-est magnus, qui maris
fundum tenens apud matrem caram et patrem regem
incolit aureas aedes, sævus Deus. Sed Marti
clypeos-dissecanti Cytherea Terrorem et Pavorem peperit
saevos, qui virorum densas turbant phalanges
in bello horrido cum Marte urbes-devastanti,
Harmoniamque, quam Cadmus magnanimus duxit uxorem.

Jovi vero Atlantis Maja peperit gloriosum Mercurium,
præconem Deorum, sacrum lectum conscendens.
Cadmea vero ei Semele peperit clarum filium,
mixta in concubitu, Bacchum multum-hilarantem,
immortalem mortalis: nunc vero ambo Dii sunt.
Alcmene vero peperit vim Herculeam,
mixta in concubitu Jovi nubes-cogenti.

Aglajam vero Vulcanus, percelebris utrimque-claudus,
minimam-natu Gratiarum floridam duxit uxorem.
Aureo-crine autem Bacchus flavam Ariadnen,
filiam Minois, floridam fecit conjugem.
Hanc vero ei immortalem expertemque-senii fecit Saturnius.
Heben autem Alcmene pulcris-talis fortis filius,
vis Herculis, peractis luctuosis certaminibus,
filiam Jovis magni et Junonis aureis-calceamentis,
pudicam duxit uxorem in Olympo nivoso:
felix, qui magno facinore inter Deos confecto,
habitat illæsus et expers-senii omnibus diebus.

Ἡελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὸς Ὠκεανὶνὴ
Περσηΐς Κίρκην τε καὶ Αἰήτην βασιλῆα.
Αἰήτης δ' υἱὸς φασειμβρότου Ἡελίοιο
κούρην Ὠκεανοῖο τελέγοντος ποταμοῖο
960 γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυίαν καλλιπάρηον.
Ἡ δὲ νῦ οἱ Μήδειαν εὐσφυρον ἐν φιλότῃ
γείναθ' ὑποδμηθεῖσα διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
Ἵμεῖς μὲν νῦν χαίρετ' Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
[νῆσοί τ' ἡπειροὶ τε καὶ ἄλμυρὸς ἐνδοθὶ πόντος.]
965 Νῦν δὲ θεῶν φῶλον αἰεῖσατε, ἡδυέπειαι
Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
δσσαὶ δὴ θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγένετο, διὰ θεῶν,
970 Ἰασίῳ ἥρωϊ μιγείσ' ἐρατῇ φιλότῃ
νεῖῳ ἐν τριπόλῳ Κρήτης ἐν πίνονι δῆμῳ,
ἑσθλὸν, δς εἶσ' ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
πᾶσιν τῷ δὲ τυχόντι καὶ οὗ κ' ἐς χεῖρας ἔκῃται
τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν τέ οἱ ὤπασεν δλθον.
975 Κάδμῳ δ' Ἀρμονίῃ, θυγάτηρ χρυσέης Ἀφροδίτης,
Ἰνῷ καὶ Σεμέλῃ καὶ Ἀγαυῇ καλλιπάρηον,
Αὐτονόῃ θ', ἣν γῆμεν Ἀρισταῖος βαθυχαίτης,
γείνατο καὶ Πολύδωρον εὐστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ.
[Κοῦρῃ δ' Ὠκεανοῦ, Χρυσάορι καρτεροῦμῳ
980 μιγείσ' ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
Καλλιρόῃ τέκε παῖδα βροτῶν κάρτιστον ἀπάντων,
Γηρυονῇ, τὸν κτείνει βίῃ Ἡρακλεΐῃ
βοῶν ἐνεκ' εἰλιπόδων ἀμφιῤῥύτῳ ἐν Ἐρυθρίῃ.]
Τιθωνῷ δ' Ἡὸς τέκε Μέμνονα χαλκοχορυστῇν,
985 Αἰθιοπῶν βασιλῆα, καὶ Ἡμαθίωνα ἀνακτα.
Αὐτὰρ τοι Κεφάλῳ φτύσατο φαίδιμον υἱὸν,
Ἰφθιμον Φαέθοντα, θεοῖς ἐπιείκελον ἄνδρα.
Τὸν βα νέον τέρεν ἄνθος ἔχοντ' ἐρικυδέος ἥθης
παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ
990 ὥρτ' ἀνερειψαμένη, καὶ μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς
νηοπόλον νύχιον ποιήσατο, δαίμονα διον.

Κοῦρην δ' Αἰήτας διοτρεφέος βασιλῆος
Αἰσονίδης βουλῇσι θεῶν αἰειγενετῶν
ἦγε παρ' Αἰήτῃ, τελέσας στονόεντας ἀέλους,
995 τοὺς πολλοὺς ἐπέτελλε μέγας βασιλεὺς ὑπερήνωρ,
ὑβριστῆς Πελῆος καὶ ἀτάσθαλος, ὁμβριμοεργός.
Τοὺς τελέσας ἐς Ἰωλκὸν ἀφίκετο, πολλὰ μογήσας,
ὠκείης ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρην
Αἰσονίδης, καὶ μιν θαλερὴν ποιήσατ' ἀκοῖτιν.
1000 Καὶ β' ἦγε δημηθεῖσ' ὑπ' Ἰήσωνι ποιμένι λαῶν
Μήδειον τέκε παῖδα, τὸν οὔρεσιν ἔτρεφε Χείρων
Φιλυρίδης· μεγάλου δὲ Διὸς νόος ἐξετελεῖτο.

Αὐτὰρ Νηρῆος κοῦραι, ἁλίοιο γέροντος,
ἦτοι μὲν Φωκὸν Ψαμάθῃ τέκε διὰ θεῶν
1005 Αἰαχοῦ ἐν φιλότῃ διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην,
Πηλεῖ δὲ δημηθεῖσα θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
γείνατ' Ἀχιλλεῖα ῥηζήνορα, θυμολέοντα.

Soli autem indefesso peperit inclyta Oceanis
Perseis Circeque et Æetem regem.
Æetes autem filius mortales-illuminantis Solis
filiam Oceani, extremi fluvii,
duxit Deorum ex-consiliis, Idyiam pulcris-genis.
Hæc autem ei Medeam pulcris-talis in concubitu
peperit subacta per auream Venerem.

Vos quidem nunc valete, Olympias domos tenentes,
[insulaeque continentesque-terræ et salsus intus pontus.]
Nunc autem Dearum genus cantate, blandiloquæ
Musæ Olympiades, filiæ Jovis argida-tenentis,
quacunque quidem mortales apud viros cubantes
immortales pepererunt Diis similes liberos.

Ceres quidem Plutum peperit, diva Dearum,
Jasio heroi mista jucundo amore
novali in ter-proscisso, Cretæ in pingui tractu,
egregium, qui vadit super terramque et lata dorsa maris
omnibus (ut prosit) : occurrenti vero et cujus ad manus ve-
nerit,] illum locupletem reddidit, multasque ei præbuit for-
tunas.] Cadmo autem Harmonia, filia aureæ Veneris,
Ino et Semelen et Agaven pulcris-genis,
Autonoëque, quam duxit Aristæus densa-cæsarie,
peperit et Polydorum pulchre-cinctis (in) Thebis.

[Filia vero Oceani, Chrysaori magnanimo
mixta in concubitu aureæ Veneris,
Calliroë, peperit filium mortalium robustissimum omnium,
Geryonem, quem interfecit vis Herculeæ
boves propter flexipedes circumflua in Erythea.]
Tithono vero Aurora peperit Memnona ære-armatum,
Æthiopum regem, et Hemathionem regem.
Verum Cephalo sevit inclytum filium,
fortem Phaëthontem, Diis similem virum :
Hunc sane juvenem, tenerum florem habentem gloriosæ pu-
bertatis,] puerum juvenilia cogitantem amans-risum Venus
aufugit quum-abripuisset, et ipsum sacris in templis
templi-custodem nocturnum fecit, dæmonem divinum.

Filiam vero Æetæ a Jove-nutriti regis
Æsonides, voluntate Deorum æternorum,
abduxit ab Ætæ, peractis luctuosis certaminibus,
quæ multa imperabat magnus rex superbus,
injurius Pelias et impius, fortium-facinatorum-patratior.
His peractis ad Jolcum rediit, multa perpessus,
veloci in nave vehens partus-oculis puellam,
Æsonides, et ipsam floridam fecit uxorem.
Et hæc quidem subacta ab Jasone, pastore popolorum,
Medeum peperit filium, quem in-montibus educabat Chiron
Philyrides : magni vero Jovis voluntas perficiebatur.

At Nerei filiæ, marini senis,
nimirum Phocum quidem Psamathe peperit, diva Dearum,
Æaci in amore per auream Venerem,
Peleo autem subacta Dea Thetis argenteis-pedibus
peperit Achillem prosternentem-viros, animo-leonino.

- Αἰνεῖαν δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐστέφανος Κυβέρεια
 Ἀγχίσῃ ἥρωϊ μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ
 1010 Ἴδης ἐν κορυφῇσι πολυπτύχου, ὑληέσσης.
 Κίρκῃ δ', Ἥελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
 γείνατ' Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος ἐν φιλότῃ
 Ἄγριον ἡδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε,
 Τηλέγονόν τε ἔτικτε διὰ χρυσέην Ἀφροδίτην.
 1015 Οἱ δ' ἦτοι μάλα τῆλε μυχῶ νήσων ἱεράων
 πᾶσιν Τυρρηνοῖσιν ἀγακλειτοῖσι ἀνασσον.
 Ναυσίθοον δ' Ὀδυσσεύϊ Καλυψὶ δῖα θεάων
 γείνατο Ναυσινόον τε μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότῃ.
 [Ἄτται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
 1020 ἀθάναται γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα.
 Νῦν δὲ γυναικῶν φύλον αἰείσατε, ἡδυέπειαι
 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.]

- Æneam vero peperit pulchre-coronata Cytherea
 Anchisæ heroï mixta jucundo concubitu,
 Idæ in verticibus multicavæ, silvosæ.
 Circe vero, Solis filia, Hyperionis,
 peperit Ulixis ærumnosi in amore
 Agrium atque Latinum inculpatumque fortemque,
 Telegonumque peperit per auream Venerem.
 Hi vero sane valde procul in-recessu insularum sacrarum
 omnibus Tyrrhenis valde-inclytis imperabant.
 Nausithoum vero Ulixi Calypso, diva Dearum,
 peperit Nausinoumque, mista amabili concubitu.
 [Hæ quidem, mortales apud viros cubantes,
 immortales pepererunt Diis pares liberos.
 Nunc vero seminarum genus cantate, suaviloquæ
 Musæ Olympiades, filia Jovis ægida-tenentis.]

ΑΣΠΙΣ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

Ἡ οἷη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν
 ἤλυθεν ἐς Θήβας μετ' ἀρήϊον Ἀμφιτρύωνα
 Ἀλκμήνῃ, θυγάτηρ λαοσσόου Ἡλεκτρώωνος.
 Ἡ ῥα γυναικῶν φύλον ἐκαίνυτο θηλυτεράων
 5 εἶδεῖ τε μεγέθει τε· νόον γε μὲν οὔτις ἔριζε
 τάων, ἃς θνηταὶ θνητοῖς τέκον εὐνηθεῖσαι.
 Τῆς καὶ ἀπὸ κρήθεν βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανέων
 τοῖον ἄγθ' οἷον τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ καὶ ὥς κατὰ θυμὸν ἔδν τέσκεν ἀκοίτην,
 10 ὥς οὔπω τις ἔτισε γυναικῶν θηλυτεράων·
 ἥ μὲν οἱ πατέρ' ἐσθλὸν ἀπέκτανεν ἱπὶ δαμάσσης,
 χωσάμενος περὶ βουσί· λιπὼν δ' ὅγε πατρίδα γαῖαν
 ἐς Θήβας ἰκέτευσε φερεσσακέας Καδμείους.
 Ἐνθ' ὅγε δώματ' ἔναιε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτῃ
 15 νόσφιν ἄτερ φιλότῃτος ἐριμέρου, οὐδέ οἱ ἦεν
 πρὶν λεχέων ἐπιβῆναι εὐσφύρου Ἡλεκτρώωνος,
 πρὶν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων
 ἥς ἀλόχου, μαλερῶ δὲ καταπλέξαι πυρὶ κώμας
 ἀνδρῶν ἡρώων Ταφίων ἰδὲ Τηλεβοάων.
 20 Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, θεοὶ δ' ἐπιμάρτυροι ἦσαν·
 τῶν δ' ὅπρ' ἐπὶ μῆνιν, ἐπείγετο δ' ὅ ττι τάχιστα
 ἐκτελέσαι μέγα ἔργον, ὃ οἱ Διόθεν θέμις ἦεν.
 Τῷ δ' ἅμα ἰέμενοι πολέμοιο τε φυλόπιδός τε
 Βοιωτοὶ πλῆξιπποι, ὑπὲρ σακέων πνεῖοντες,
 25 Λοκροὶ τ' ἀγχεμάχοι καὶ Φωκῆες μεγάλθυμοι
 ἔσποντ'· ἤρχε δὲ τοῖσιν εὖς παῖς Ἀλκαῖοιο,
 κυδιῶν λαοῖσι. Πατήρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 ἄλλην μῆτιν ὕφαινε μετὰ φρεσίν, ὅφρα θεοῖσιν
 ἀνδράσι τ' ἀλφειστῆσιν ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεύσαι.
 30 Ὄρτο δ' ἀπ' Οὐλύμποιο δόλον φρεσὶ βυσσοδομεύων,
 ἱμεύρων φιλότῃτος εὐζώνοιο γυναικὸς,
 ἐννύχιος· τάχα δ' ἔξε Τυφάονιον, τότῃ δ' αὖτις
 Φίκιον ἀκρότατον προσεβήσατο μητίετα Ζεὺς.
 Ἐνθα καθεζόμενος φρεσὶ μῆδετο θέσκελα ἔργα·
 35 αὐτῇ μὲν γὰρ νυκτὶ τανυσφύρου Ἡλεκτρώωνος
 εὐνῇ καὶ φιλότῃτι μίγῃ, τέλεσεν δ' ἄρ' ἐέλδωρ,
 αὐτῇ δ' Ἀμφιτρώων λαοσσόος, ἀγλαὸς ἥρωας,
 ἐκτελέσας μέγα ἔργον ἀρίκετο δνδε δόμονδε.
 Οὐδ' ὅγ' ἐπὶ δμῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας
 40 ὥρτ' ἰέναι, πρὶν γ' ἥς ἀλόχου ἐπιβήμεναι εὐνῆς·
 τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἶνυτο ποιμένα λαῶν.
 Ὡς δ' ἔτ' ἀνὴρ ἀσπαστὸν ὑπεκπροφύγη κακότητα
 νούσου ὕπ' ἀργαλέης ἥ καὶ κρατεροῦ ὑπὸ δεσμοῦ,
 ὥς ῥα τότε Ἀμφιτρώων χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας
 45 ἀσπασίως τε φίλως τε ἔδν δόμον εἰσαφίκανε.
 Παννύχιος δ' ἄρ' ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτῃ,
 τερπόμενος δώροισι πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
 Ἡ δὲ θεῶν δμηθεῖσα καὶ ἀνέρι πολλὸν ἀρίστῳ
 Θήδῃ ἐν ἑπταπύλῳ διδυμάονε γείνατο παιδε,
 50 οὐκέθ' ὁμὰ φρονέοντε· κασιγνήτω γε μὲν ἦσταν·

SCUTUM HERCULIS.

Aut qualis, relicta domo ac patria terra,
 venit Thebas secuta martium Amphitryonem
 Alcmena, filia populorum-incitatoris Electryonis
 Ea sane mulierum genus superabat feminearum
 Forma^{que} proceritate^{que} : prudentia quidem nulla *cum ea*
 certabat] earum, quas mortales mortalibus peperere concum-
 bentes.] Ejus et a vertice palpebrisque a nigricantibus
 tale *quiddam* spirabat, quale etiam ab aureæ Veneris.
 Hæc vero etiam sic in animo suum colebat conjugem,
 quomodo numquam ulla coluit mulierum feminearum :
 quamquam *ille* ei patrem præstantem occiderat, vidomitum,
 iratus propter boves : relicta autem idem patria terra
 Thebas venit-supplicans scutatis Cadmeis.
 Ibi is domum habitabat cum veneranda conjuge,
 seorsim absque concubitu desiderabili ; neque-enim ei lice-
 bat] ante lectum conscendere pulchris-talis Electryonidis,
 quam eadem ultus-esset fratrum magnanimorum
 suæ conjugis valido^{que} combussisset igne vicos
 virorum heroum Taphiorum atque Teleboarum.
 Ita enim ipsi constitutum-erat, dii vero testes erant :
 eorum ille verebatur iram, festinabat autem quam celerrime
 exsequi magnum opus, quod ei divinitus fas erat.
 Hunc autem una, cupidi bellique præliique,
 Boeotii equorum-domitores, super clypeos (*robur*) spirantes,
 Locrique cominus-pugnantes et Phocenses magnanimi
 sequebantur : ducebat autem eos egregius filius Alcæi,
 glorians populis. At pater hominumque Deorumque
 aliud consilium texebat in animo, ut Diis
 hominibusque inventoribus damni depulso^{rem} generaret.
 Profectus-est autem ab Olympo dolum mente intus-struens,
 desiderans concubitum pulchre-cinctæ mulieris,
 nocturnus : celeriter autem venit in Typhaonium, inde rur-
 sum] Phicium summum accessit prudens Jupiter.
 Ubi sedens mente meditabatur divina opera :
 nam eadem quidem nocte teneris-talis Electryonidi
 lecto et concubitu mistus-est, perfecitque sane desiderium ;
 eadem autem Amphitryo populorum-incitator, splendidus he-
 ros,] perfecto magno opere, rediit suam domum.
 Neque is ad famulos et pastores agrestes
 festinabat ire anteaquam suæ conjugis conscendisset lectum.
 Tale enim corde desiderium ceperat pastorem populorum.
 Sicut autem quando vir voluptuose subterfugit malum
 morbo ex gravi aut etiam validis ex vinculis ;
 ita sane tunc Amphitryo difficili labore exantlato,
 voluptuose lubenterque suam domum reversus-est.
 Tota-nocte vero concubuit cum veneranda uxore,
 se-oblectans muneribus aureæ Veneris.
 Illa autem a-Deo compressa et viro longo optimo,
 Thebis septem-portis geminos peperit pueros,
 non-amplius consentientes ; fratres quamquam erant :

τὸν μὲν χειρότερον, τὸν δ' αὖ μέγ' ἀμείνονα φῶτα,
 δεινόν τε κρατερόν τε, βίην Ἡρακληεῖν·
 τὸν μὲν ὑποδμηθεῖσα κελαινέφει Κρονίῳνι,
 αὐτὰρ Ἴφικλῇ λαοσσώῳ Ἀμφιτρύωνι,
 65 κεκριμένην γενεήν· τὸν μὲν βροτῷ ἀνδρὶ μιγεῖσα,
 τὸν δὲ Διὶ Κρονίῳνι, θεῶν σημάντορι πάντων.

Ὅς καὶ Κύκνον ἔπεφνεν Ἀρητιάδην μεγάρυμον.
 Εὔρε γὰρ ἐν τεμένει ἑκατηβόλου Ἀπόλλωνος
 αὐτὸν καὶ πατέρα δν, Ἄρην, ἄτον πολέμοιο,
 60 τεύχεσι λαμπομένους σέλας ὧς πυρὸς αἰθομένοιο,
 ἑσταότ' ἐν δίφρῳ· χθόνα δ' ἔκτυπον ὠκείες ἵπποι,
 νύσσοντες χηλῆσι, κόνις δὲ σφ' ἀμφιδεδῆει
 κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἄρμασι καὶ ποσὶν ἵππων.
 Ἄρματα δ' εὐπολῆτα καὶ ἀντυγες ἀμπαράδιζον,
 65 ἵππων ἱεμένων· κεχάρητο δὲ Κύκνος ἀμύμων,
 ἐλπόμενος Διὸς υἱὸν ἀρήιον ἡνίοχόν τε
 χαλκῷ δηώσειν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δύσειν.
 Ἀλλὰ οἱ εὐχολέων οὐκ ἔκλυε Φοῖβος Ἀπόλλων·
 αὐτὸς γάρ οἱ ἐπῴρσε βίην Ἡρακληεῖν.
 70 Πᾶν δ' ἄλσος καὶ βωμός· Ἀπόλλωνος Πάγασαίου
 λάμπεν ὑπαὶ δεινοῖο θεοῦ τευχέων τε καὶ αὐτοῦ·
 πῦρ δ' ὧς ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Τίς κεν ἐκείνῳ
 ἔτλη θνητὸς εἶν κατεναντίον ὁρμηθῆναι
 πλὴν Ἡρακλῆος καὶ κυδαλίμου Ἰολάου;
 75 κείνῳ γὰρ μεγάλη τε βίη καὶ χεῖρες ἀαπτοὶ
 ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
 Ὅς ῥα τόθ' ἡνίοχον προσέφη κρατερόν Ἰόλαον·

Ἥρωσ ὦ Ἰόλαε, βροτῶν πυλὺ φίλτατε πάντων,
 ἥ τι μέγ' ἀθανάτους μάκαρας τοὶ Ὀλύμπου ἔχουσιν
 80 ἦλινεν Ἀμφιτρύων, δὲ εὐστέφανον ποτὶ Θῆβην
 ἦλθε λιπὼν Τίρυνθον, εὐκτίμενον πτολίεθρον,
 κτείνας Ἠλεκτρώνα βοῶν ἐνεχ' εὐρυμετώπων·
 ἔκετο δ' εἰς Κρεῖοντα καὶ Ἡνίοχην τανύπεπλον,
 οἳ ῥά μιν ἡσπάζοντο καὶ ἄρμενα πάντα παρείχον,
 85 ἥ δίκη ἔσθ' ἰκέτησι, τίον δ' ἄρα κηρόθι μᾶλλον.
 Ζῶε δ' ἀγαλλόμενος σὺν εὐσφύρῳ Ἠλεκτρυώνῃ,
 ἥ ἀλόχῳ τάχα δ' ἄμμες ἐπιπλομένων ἐνιαυτῶν
 γεινόμεθ' οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα,
 σός τε πατήρ καὶ ἐγώ. Τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
 90 ὃς προλιπὼν σφέτερόν τε δόμον σφετέρους τε τοκῆας
 ὥχετο, τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθέα,
 σχέτλιος· ἦπου πολλὰ μετεστοναχίζετ' ὀπίσσω·
 ἦν ἄτην ἀχέων· ἥ δ' οὐ παλινάγρετός ἐστιν.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ δαίμων γαλεπούς ἐπετέλλετ' ἀέθλους.
 95 ὦ φίλος, ἀλλὰ σὺ θᾶσσον ἔχ' ἡνία φοινιχόεντα
 ἵππων ὠκυπόδων· μέγα δὲ φρεσὶ θάρσος ἀέζων
 ἰθὺς ἔχειν ὁδὸν ἄρμα καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων,
 μηδὲν ὑποδδείςας κτύπον Ἄρεος ἀνδροφόνου,
 ὃς νῦν κεκληγὼς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος
 100 Φοῖβου Ἀπόλλωνος, ἑκατηβέλεταο ἀνακτος·
 ἥ μὴν καὶ κράτερός περ ἐὼν ἄται πολέμοιο.
 Τὸν δ' αὐτε προσέειπεν ἀμώμητος Ἰόλαος.

alterum quidem deteriorem, alterum autem contra longe
 præstantiorem virum,] Validum ac fortem, vim Herculeam :
 hunc quidem compressa a-nubilo Saturnio,
 contra Iphicleum ab hastarum-concussore Amphitryone,
 diversam sobolem : hunc quidem mortali viro mixta,
 illum autem Jovi Saturnio, Deorum imperatori omnium.

Is et Cycnum occidit, Martis-filium magnanimum.
 Invenit enim in luco longe-jaculantis Apollinis
 ipsum et patrem ejus, Martem, insatiabilem bello,
 armis fulgentes, ceu jubar ignis ardentis,
 stantes in curru : terram pulsabant veloces equi,
 ferientes ungulis ; pulvisque circa ipsos fervebat,
 excitatus compacto sub curru et pedibus equorum.
 Currus autem fabrefactus et rotæ circum-resonabant,
 equis festinantibus : gaudebat vero Cycnus egregius,
 sperans se Jovis filium bellicosum aurigamque
 ferro interemturum-esse, et inclutis armis exuturum .
 Sed ei vota non exaudivit Phoebus Apollo :
 ipse enim illi concitavit vim Herculeam.
 Totus vero lucus et ara Apollinis Pagasæi
 collucebat (a) sævi Dei armisque et ipso ;
 ignis autem instar oculis effulgebat. Quis illi
 sustinisset mortalis (exsistens) obviam ferri,
 præter Herculem et præclarum Iolaum ?
 illi enim magnaue vis et manns invictæ
 ex humeris crescebant in robustis membris.
 Is igitur tunc aurigam allocutus-est fortem Iolaum :

Heros, o Iolæ, mortalium longe carissime omnium,
 utique aliquid magnum in immortales beatos, qui Olympum
 tenent,] deliquit Amphitryo, ubi bene-cinctas (ad) Thebas
 abiit relicta Tiryntho, bene-condita urbe,
 occiso Electryone boum causalatis-frontibus :
 venitque ad Creontem et Heniochen longo-peplo,
 qui eum comiter-exceperunt et grata omnia ei præbuerunt,
 ut æquum est supplicibus, coluerunt autem ex-animo magis.
 Vivebat vero exsultabundus cum formosa Electryonide,
 sua conjuge : mox autem nos inverso anno
 nati-sumus, neque statura similes, neque ingenio,
 paterque tuus et ego. Ejus quidem mentem sustulit Jupiter,
 qui relictis suaque domo suisque parentibus,
 abiit honoraturus nefarium Eurystheum,
 temerarius : certo multum ingemiscebat postea
 suæ culpæ, lugens : ea vero non revocabilis est.
 Sed mihi Deus difficiles imperavit labores.
 O amice, sed tu cito arripe habenas purpureas
 equorum celeripedum : magnamque in mente fiduciam au-
 gens] recta dirige velocem currum et celeripedum robur
 equorum,] nihil veritus strepitum Martis homicidæ,
 qui nunc crepitans furit-circum sacrum nemus
 Phœbi Apollinis, longe-jaculantis Regis :
 enimvero quamvis validus (exsistens) satiatur bello.
 Hunc autem contra allocutus-est egregius Iolaus :

Ἡθεῖ, ἥ μάλα δὴ τι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
 τιμᾷ σὴν κεφαλὴν καὶ ταύρεος Ἐννοσίγαιος,
 105 δς Θήβης κρήδεμνον ἔχει βύσταί τε πόλῃα·
 οἷον δὴ καὶ τόνδε βροτὸν κρατερόν τε μέγαν τε
 σὰς εἰς χεῖρας ἄγουσιν, ἵνα κλέος ἐσθλὸν ἄρῃαι.
 Ἄλλ' ἄγε δύσσο τεύχε' ἀρήϊα, ὅφρα τάχιστα
 δίφρους ἐμπελάσαντες Ἄρηός θ' ἡμέτερόν τε
 110 μαρνώμεσθ', ἐπεὶ οὗτοι ἀτάρβητον Διὸς υἱὸν
 οὐδ' Ἴφικλίδην δειδίξεται, ἀλλὰ μιν οἷω
 φεύξεσθαι δύο παῖδας ἀμύμονος Ἀλκείδαο,
 οἳ δὴ σφι σχεδὸν εἰσὶ, λιλαϊόμενοι πολέμοιο
 φυλόπιδα στήσιν, τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης.

115 Ὡς φάτο· μείδῃσεν δὲ βίη Ἡρακλεΐη,
 θυμῷ γηθήσας· μάλα γάρ νύ οἱ ἄρμενα εἶπεν·
 καὶ μιν ἀμειδόμενος ἔπσα πτερόεντα προσήδα·

Ἡρώς ὦ Ἰόλαε, διοτρεφέες, οὐκέτι τηλοῦ
 ὑσμίνῃ τρηχεῖα· σὺ δ' ὥς πάρος ἦσθα δαίφρων,
 120 ὥς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην
 πάντῃ ἀναστρωφᾷν, καὶ ἀρηγέμεν ὥς κε δύνηαι.

Ὡς εἰπὼν κνημίδας ὀρειχάλκιο φαεινοῦ,
 Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, περὶ κνήμησιν ἔθηκε,
 δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε,
 125 καλὸν, χρύσειον, πολυδαίδαλον, ὃν οἱ ἔδωκε
 Παλλὰς Ἀθηναίη, κούρη Διὸς, ὅππότε' ἐμελλε
 τοπρῶτον στονόνοντας ἐφορμήσασθαι ἀέθλους.
 Θήκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον
 δεινὸς ἀνὴρ· κοίλῃν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην
 130 καββάλετ' ἐξόπιθεν· πολλοὶ δ' ἔντοσθεν οἷστοι
 ριγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγοιο δοτῆρες.

Πρόσθεν μὲν θανάτόν τ' εἶχον καὶ δάχρυσι μῦρον,
 μέσσοι δὲ ξεστοὶ, περιμήκεες, αὐτὰρ ὀπισθεν
 μόρφονιο φλεγῦαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσιν.

135 Ἐλαιο δ' ὀμβριμον ἐγχος ἀχαχμένον αἶθοπι χαλκῷ·
 κρατὶ δ' ἔπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὐτυχτον ἔθηκε,
 δαιδαλέην, ἀδάμαντος, ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν,
 ἥτ' εἵρυτο κάρη Ἡρακλῆος θείοιο.

Χερσὶ γε μὲν σάκος εἶλε παναίολον, οὐδέ τις αὐτὸ
 140 οὔτ' ἐρρήξε βαλὼν οὔτ' ἔθλασε, θαῦμα ἰδέσθαι.

Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ λευκῷ τ' ἐλέφαντι
 ἡλέκτρῳ θ' ὑπολαμπές ἔην, χρυσῷ τε φαεινῷ
 λαμπόμενον, κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἡλῆλαντο.

* Ἐν μέσσω δὲ δράκοντος ἔην φόβος οὔτι φατειός,

145 ἐμπαλιν ὅσοισιν πυρὶ λαμπομένοισι δεδορκώς·
 τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν πλῆτο στόμα λευκὰ θεόντων,
 δεινῶν, ἀπλήτων, ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου
 δεινὴ ἔρις πεπότητο κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν,
 σχετλίῃ, ἥ ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας αἶνυτο φωτῶν,

150 οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὲ φέροισιν.

Τῶν καὶ ψυχαὶ μὲν χθόνα δύνουσ' Ἀΐδος εἰσῶ
 αὐτῶν, ὅστέα δὲ σφι περὶ ῥινοῖο σαπίσις
 Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἶη.

Ἐν δὲ Προίωξίς τε Παλῳξίς τε τέτυκτο,

Carissime, certo valde pater hominumque Deorumque
 honorat tuum caput et taurinus Neptunus,
 qui Thebarum mœnia tenet tucturque civitatem :
 sicut jam et hunc mortalem validumque magnumque
 tuas in manus adducunt, ut gloriam eximiam auferas.
 Sed age, indue arma Mavortia, ut celerrime
 currus committentes, Martisque nostrumque,
 decertemus, quoniam non-sane intrepidum Jovis filium,
 neque Iphiclidem perterrebit : sed ipsum puto
 fugitutum duos filios inculpati Alcidae,
 qui jam ei prope sunt, cupientes belli
 praelium conserere : quæ ipsis multo gratiora sunt epulis.

Sic ait : arrisit autem vis Hercules,
 animo oblectatus : admodum enim ipsi grata dixerat :
 et eum excipiens verbis volucris allocutus est :

Heros, o Iolae, Jovis-alumne, non-jam procul
 pugna aspera. Tu vero quomodo antea fuisti bellicosus,
 ita et nunc magnum equum Arionem nigris-jubis
 quoquoersum converte, et auxiliare, quomodo poteris.

Sic locutus, ocreas orichalci splendidi,
 Vulcani inclyta dona, circum tibus posuit ;
 deinde etiam thoracem pectori induit
 pulchrum, aureum, valde-arteficiosum, quem ipsi dederat
 Pallas Minerva, filia Jovis, ubi erat
 primum luctuosa aggressurus certamina.

Posuit autem circa humeros exitii depulsorem ferrum
 fortis vir : cavam autem circa pectora pharetram
 rejecit in-tergum : multæ vero intus erant sagittæ
 horrendæ, mortis vocem-eripientis datrices.
 Ab-anteriori-parte quidem mortem habebant et lacrymis ma-
 debant ;] mediæ autem politæ erant, perlongæ, sed a-tergo
 nigræ aquilæ contectæ pennis.

Corripuit autem validam hastam acutam corusco aere :
 capiti vero in robusto galeam fabrefactam posuit,
 artificiosam, ferream, ad tempora aptatam,
 quæ muniebat caput Herculis divini.

Manibus quidem clypeum cepit undique-varium : nec quis-
 quam eum] perrupisset jaciendo neque comminuisset, mirum
 visu.] Nam totus quidem circum gypso candidoque ebore
 et electro lucidus erat, auroque fulgido
 splendens ; chalybis vero laminæ erant-ductæ.

*) In medio autem draconis erat terror haudquaquam effabilis,
 retro oculis igne lucentibus spectans :
 hujus etiam dentibus quidem repletum-erat os candide dis-
 positis,] sævis, inaccessis ; supra terribilem autem frontem
 sæva contentio volitabat, parans pugnam virorum,
 tetra, quæ sane mentemque et præcordia eximebat viris,
 quicumque bellum adversus Jovis filium gererent.
 Horum et animæ quidem sub terram submerguntur ad-Or-
 cum intro] ipsorum ; ossa autem eorum, circum pelle putre-
 facta,] Sirio torrido, in nigra putrescunt terra.
 In eo autem Propulsatioque Repulsioque factæ-erant ;

* In medio autem e chalybe (factus) erat Timor, haudquaquam
 effabilis, [Id. præfat.]

* Ἐν μέσσω δ' ἀδάμαντος ἔην φόβος, οὔτι φατειός,

155 ἐν δ' Ὀμαδός τε Φόνος τ' Ἀνδροκτασίη τε δεδήκει.
 Ἐν δ' Ἐρίς, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ἐθύνεον, ἐν δ' ὅλοη Κῆρ
 ἄλλον ζῶν ἔχουσα νεούτατον, ἄλλον ἄουτον,
 ἄλλον τεθνηῶτα κατὰ μόθον ἔλκε ποδοῖν.
 Εἴμα δ' ἔχ' ἄμφ' ὥμοισι δαφροινεὸν αἵματι φωτῶν,
 160 δεινὸν δερκομένη καναχῇσι τε βεβρυχία.
 Ἐν δ' ὀφίων κεφαλαὶ δεινῶν ἔσαν, οὔτι φατειῶν,
 δώδεκα, ταὶ φοβέεσκον ἐπὶ γῆονι φῦλ' ἀνθρώπων,
 ὅστινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἱὶ φέροισιν
 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν εὔτε μάχοιτο
 165 Ἀμφιτρωνιάδης, τὰ δὲ δαίετο θαυματὰ ἔργα·
 στίγματα δ' ὥς ἐπέφαντο ἰδεῖν δεινοῖσι δράκουσι,
 κυάνεοι κατὰ νῦτα, μελάνθησαν δὲ γένεια.
 Ἐν δὲ συῶν ἀγέλαι χλούνων ἔσαν ἡδὲ λεόντων
 ἐς σφέας δερκομένων, κοτεόντων θ' ἱεμένων τε.
 170 Τῶν καὶ ὀμιληδὸν στίχες ἦσαν· οὐδὲ νυ τοίγε
 οὐδέτεροι τρεῖτην· φρίσσον γέ μιν αὐχένας ἄμφω.
 Ἦδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῆς, ἄμφι δὲ κάπροι
 δοιοί, ἀπουράμενοι ψυχάς, κατὰ δὲ σφι κελαϊνὸν
 αἶμ' ἀπελείβει· ἔραζ'· οἱ δ', αὐχένας ἐξεριπόντες,
 175 κείατο τεθνηῶτες ὑπὸ βλοσυροῖσι λέουσιν·
 Τοὶ δ' ἔτι μᾶλλον ἐγειρέσθην, κοτέοντε μάχεσθαι,
 ἀμφοτέροι, χλοῦναι τε σύες χαροποί τε λέοντες.
 Ἐν δ' ἦν ὑσμίνη Λαπιθαίων αἰχμητῶν
 Καινέα τ' ἄμφι ἄνακτα Δρύαντά τε Πειριθόον τε
 180 Ὀπλέα τ' Ἐξάδιόν τε Φάληρόν τε Πρόλοχόν τε
 Μόφον τ' Ἀμπυκίδην, Τιταρήσιον, ὅζον Ἄρης,
 Θησέα τ' Αἰγείδην, ἐπιείκελον ἀθανάτοισιν·
 ἀργύρεοι, χρύσεια περὶ γροῖ τεύχε' ἔχοντες.
 Κένταυροι δ' ἐτέρωθεν ἐναντίοι ἡγερέοντο
 185 ἄμφι μέγαν Πετραῖον ἰδ' Ἀσβόλον οἰωνιστὴν
 Ἄρκτον τ' Οὐρεῖόν τε μελαγχαίτην τε Μίμαντα
 καὶ δύο Πευκίδας, Περιμήδεά τε Δρύαλόν τε,
 ἀργύρεοι, χρυσεάς ἐλάτας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 Καὶ τε συναίγδην ὥσπερ ζωοὶ περ ἐόντες
 190 ἔγχεσιν ἡδ' ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο.
 Ἐν δ' Ἄρεος βλοσυροῖο ποδώκεες ἔστασαν ἵπποι
 χρύσειοι, ἐν δὲ καὶ αὐτὸς ἑναρφόρος οὐλῖος Ἄρης
 αἰχμὴν ἐν χεῖρεσσιν ἔχων, πρυλέεσσι κελεύων,
 αἵματι φοινικέεις, ὥσπερ ζωοὺς ἐναρίζων,
 195 δίφρῳ ἐπεμβεβῶς παρὰ δὲ Δεῖμός τε Φόβος τε
 ἔστασαν ἱέμενοι πόλεμον καταδύμεναι ἀνδρῶν.
 Ἐν δὲ Διὸς θυγάτηρ ἀγελείη Τριτογένεια,
 τῇ ἱκέλη ὥσπερ τε μάχην ἐθέλουσα κορύσσειν,
 ἔγχος ἔχουσ' ἐν χερσὶν ἰδὲ χρυσέην τρυφάλειαν,
 200 αἰγίδα τ' ἄμφ' ὥμοις· ἐπὶ δ' ὥγχετο φύλοπιν αἰνὴν.
 Ἐν δ' ἦν ἀθανάτων ἱερὸς χορὸς· ἐν δ' ἄρα μέσσω
 ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 χρυσεῖη φόρμιγγι· θεῶν δ' ἔδος ἄγνός Ὀλυμπος
 [ἐν δ' ἄγορῃ, περὶ δ' ὄλβος ἀπείριτος ἐστερᾶνῳ]
 205 ἀθανάτων ἐν ἀγῶνι· θεᾶ δ' ἐξ ἔρχον αἰοιδῆς
 Μοῦσαι Πιερίδες, λιγὺ μελπομένης εἰκυῖαι.
 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος ἀμμιμυκέτοιο θαλάσσης
 κυκλοτερὴς ἐτέτυκτο πανέφθου κασσιτέροιο,

in eo Tumultusque Nexque Homicidiumque ardebant.

In eo Contentio Turbaque furebant, in eo perniciose Mors,
 alium virum tenens recens-vulneratum, alium illaesum,
 alium mortuum per pugnam trahebat pedibus.

Vestem autem habebat circum humeros cruentam sanguine
 virorum,] saevum intuens clamoribusque vociferans.

In eo autem serpentum capita saevorum erant, haudquaquam
 effabilem,] duodecim, quae perterrefaciebant super terram ge-
 nera hominum,] quicumque bellum contra Jovis filium gere-
 rent;] eorum et dentium quidem crepitus erat, quoties pugna-
 bat] Amphitryoniades: haec autem fulgurabant miranda ope-
 ra:] punctorum vero instar apparebant conspicuae saevi dra-
 conibus,] (qui erant) caerulei per terga, quorum vero nigri-
 abant maxillae.] In eo autem suum greges agrestium erant at-
 que leonum] sese adspicientium, irascentiumque cupien-
 tiumque.] Quorum etiam turmatim ordines incedebant; ne-
 que sane hi] neutri tremebant; horrebant tamen colla utri-
 que.] Jam enim ipsis jacebat magnus leo, circum autem apri
 duo, spoliati anima, deorsumque vis niger

cruor destillabat in terram: ipsi autem, cervicibus dejectis,
 jacebant mortui sub terribilibus leonibus.
 Hi vero etiam magis excitabantur, incensi ad-pugnandum,
 utrique, agrestesque sues trucesque leones.
 In eo autem erat pugna Lapitharum bellatorum
 Ceneumque circa regem Dryantemque Pirithoumque
 Hoplemque Exadiumque Phalerumque Prolochumque
 Mopsiumque Ampyciden, Titaesium, prolem Martis,
 Theseumque Aegiden, similem immortalibus:
 (qui erant) argentei, aurea circum corpus arma habentes.
 Centauri autem ex-altera-parte adversi congregabantur
 circum magnum Petraeum atque Asbolum augurem
 Arctumque Huriumque, nigrisque-pilis Mimantem
 et duos Peucidas, Perimedeum Dryalumque,
 argentei, aureas abietes in manibus habentes.
 Atque simul-impetu-facto tanquam (exsistentes) vivi
 lanceis atque abietibus cominus contendebant.

In eo autem Martis terribilis celeripedes stabant equi
 aurei, in eo vero etiam ipse spoliator perniciosus Mars,
 hastam in manibus habens, milites exhortans,
 sanguine cruentus, quasi vivos spolians,
 currui insistens: juxta autem Pavorque Terrorque
 stabant cupientes bellum subire virorum.
 In eo autem Jovis filia praedatrix Tritogenia,
 ei similis quasque pugnam volens parare,
 hastam habens in manibus atque auream galeam,
 aegidemque circum humeros: ingrediebatur autem praedium
 saevum.] In eo autem erat immortalium sacer chorus; in me-
 dio vero] dulce citharizabat Jovis et Latonae filius
 aurea lyra: Deorum autem sedes, sanctus Olympus
 [in eo autem forum, circum vero opes immensae fusae erant]
 immortalium in certamine: Deae autem incipiebant cantum
 Musae Pierides, acute canentibus similes.

In eo autem portus impulsu-facilis immensi maris
 rotundus factus erat purissimo e stanno,

κλυζομένῃ ἱκελος· πολλοὶ γε μὲν ἄμ' μέσον αὐτοῦ
 210 δελφίνες τῇ καὶ τῇ ἐθύνεον ἰχθυάοντες,
 νηχομένοις ἱκελοῖ· δοιοὶ δ' ἀναφυσιόωντες
 ἀργύρεοι δελφίνες ἐφοίτων ἑλλοπας ἰχθῦς.
 Τῶν δ' ὑπο χάλκειοι τρέον ἰχθύες· αὐτὰρ ἐπ' ἀκταῖς
 ἦστο ἀνὴρ ἄλιεὺς δεδοκήμενος· εἶχε δὲ χερσὶν
 215 ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον, ἀπορρίψοντι ἑοικώς.
 Ἐν δ' ἦν ἠυκόμου Δαναῆς τέκος, ἱππότηα Περσεὺς,
 οὐτ' ἄρ' ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν οὐθ' ἐκὰς αὐτοῦ,
 θαῦμα μέγα φράσσασθαι, ἐπεὶ οὐδαμῇ ἐστήρικτο.
 Τὼς γάρ μιν παλάμαις τεύξε κλυτὸς Ἀμφιγυῆεις
 220 χρύσειον· ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα.
 Ὅμοισιν δ' ὁ μὲν ἀμφὶ μελάνδετον ἄορ ἔκειτο
 χάλκεον ἐκ τελαμῶνος· ὁ δ' ὥστε νόημ' ἐποτάτο.
 Πᾶν δὲ μετάφρενον εἶχε κάρη δεινοῖο πελώρου,
 Γοργοῦς· ἀμφὶ δὲ μιν κίβισις θέε, θαῦμα ἰδέσθαι,
 225 ἀργυρῇ· θύσανοι δὲ κατηρωεῦντο φαεινοὶ
 χρύσειοι· δεινὴ δὲ περὶ κροτάφοισιν ἀναχτος
 καίτ' Ἀΐδος κυνὴ νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα.
 Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐρρίγοντι ἑοικώς
 Περσεὺς Δαναΐδης ἐπιταίνετο. Ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν
 230 Γοργόνες ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταὶ ἐρρώοντο,
 ἰέμεναι μαπέειν. Ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος
 βαινουσέων ἰάχεσκε σάκος μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ
 ὀξέα καὶ λιγέως· ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες
 δοῶν ἀπηρωεῦντ' ἐπικυρτώνοντες κάρηνα.
 235 Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε· μένει δ' ἐχάρασσον ὀδόντας
 ἄγρια δερκομένῳ. Ἐπὶ δὲ δεινοῖσι καρήνοισι
 Γοργείοις ἐδονεῖτο μέγας φόβος· οἱ δ' ὑπὲρ αὐτέων
 ἄνδρες ἐμαρνάσθην πολεμῆζα τεύχε' ἔχοντες,
 τοὶ μὲν ὑπὲρ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκῆων
 240 λογιὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.
 Πολλοὶ μὲν κέατο, πλέονες δ' ἐπὶ δῆριν ἔχοντες
 μάρνανθ'· αἱ δὲ γυναῖκες εὐδμήτων ἐπὶ πύργων,
 χαλκῶν, ὀξὺ βόων, κατὰ δ' ἐδρύπτοντο παρειάς,
 ζωῇσιν ἱκελαι, ἔργα κλυτοῦ Ἡφαίστοιο.
 245 Ἄνδρες δ', οἱ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τ' ἐμέμαρπεν,
 ἀθρόοι ἔκτοσθεν πυλέων ἔσαν, ἂν δὲ θεοῖσι
 χεῖρας ἔχον μακάρεσσι, περὶ σφετέροισι τέχεσσι
 δειδιότες· τοὶ δ' αὐτὲ μάχην ἔχον· αἱ δὲ μετ' αὐτοὺς
 Κῆρες κυάνεαι, λευκοὺς ἀραβεῦσαι ὀδόντας,
 250 δεινωτοὶ βλοσυροὶ τε, δαφονοὶ τ' ἀπλητοὶ τε
 δῆριν ἔχον περὶ πιπτόντων. Πᾶσαι δ' ἄρ' ἔεντο
 αἶμα μέλαν πῖεειν· ὃν δὲ πρῶτον μεμάποιεν
 κείμενον ἢ πίπτοντα νεούτατον, ἀμφὶ μὲν αὐτῷ
 255 βάλλ' ὄνυχας μεγάλους, ψυχὴ δ' Ἀϊδόςδε κατεῖεν
 Τάρταρον ἐς κρυόνειον. Αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο
 αἵματος ἀνδρομέου, τὸν μὲν ῥίπτασκον ὀπίσσω,
 ἄψ δ' ὀμαδὸν καὶ μῶλον ἐθύνεον αὖτις ἰοῦσαι.
 Κλωθὼ καὶ Λάχεσις σπιν ἐφέστασαν· ἡ μὲν ὑφῆσσαν
 Ἄτροπος οὐτὶ πέλεν μαγὰλῃ θεός, ἀλλ' ἄρα ἦγε
 260 τῶν γε μὲν ἀλλήων προφερῆς τ' ἦν πρεσβυτάτη τε.
 Πᾶσαι δ' ἀμφ' ἐνὶ φωτὶ μάχην ὀριμεῖαν ἔθεντο.
 Δεινὰ δ' ἐς ἀλλήλας δράκον ὀμμασι θυμήνασαι,

undanti similis : multi vero per medium ipsius
 delphines hac et illac ferebantur piscantes,
 natantibus similes : duo autem flando-excitantes
 argentei delphines natabant mutos pisces.
 Sub his vero aerei trepidabant pisces : at in ripis
 sedebat vir piscator observans ; habebat autem manibus
 piscium rete , projecturo similis.
 In eo autem erat pulcricomæ Danaës filius , eques Perseus ,
 neque sane contingens clypeum pedibus , neque procul ab eo ,
 miraculum magnum dictu , quoniam nusquam nitebatur .
 Ita enim hunc manibus fecerat inclytus Vulcanus
 aureum ; circum autem pedes habebat alata talaria .
 Et humeros quidem circum nigre-munitum ensem suspensum
 habebat] æreum e loro : ipse autem velut cogitatio volabat .
 Totum vero tergum ejus tenebat caput sævi monstri
 Gorgonis : circum autem ipsum pera complectebatur , mirum
 visu ,] argentea , fimbriæque dependebant lucidæ
 aureæ : terribilis autem circum tempora regis
 posita-erat Orci galea , noctis caliginem gravem habens .
 Ipse vero fugienti et formidanti similis
 Perseus Danaides protendebatur . At post eum
 Gorgones inaccessæ neque effabiles ruebant ,
 cupientes apprehendere . In pallido autem chalybe
 euntium resonabat clypeus magno strepitu
 acutum et tinnulum : in zonis autem dracones
 duo dependebant incurvantes capita .
 Lambebant vero illi , iraque acuebant dentes ,
 sævum tuentes . Supra sæva autem capita
 Gorgonum agitabatur magnus terror : sed supra ipsas
 viri pugnabant , bellica arma habentes ,
 hi quidem a sua civitate suisque parentibus
 pestem depellentes , illi autem devastare studentes .
 Multi quidem jacebant , plures autem sustinentes pugnam
 dimicabant : mulieres autem bene-constructis in turribus ,
 æreis , acute clamabant , lacerabantque genas ,
 vivis similes , opera inclyti Vulcani .
 Viri autem , qui seniores erant , et quos senectus arripuerat ,
 conferti extra portas erant , sursumque Diis
 manus tendebant beatissimis , pro suis liberis
 metuentes : illi vero contra pugnam sustinebant : at post ipsos
 Fatales-Deæ nigrae candidis crepantes dentibus ,
 torvæ terribilesque , cruentæque inaccessæque
 pugnam sustinebant de cadentibus . Omnes enim cupiebant
 cruorem nigrum bibere : quem vero primum forte-ceperant
 jacentem vel cadentem recens-saucium , ei quidem
 injiciebat una unguis magnos : anima vero ad Orcum de-
 scendebat ,] Tartarum in frigidum . Illæ autem animum quum
 satiassent] sanguine humano , hunc hominem quidem abjicie-
 bant post-tergum ,] retro autem in tumultum et stragem
 festinabant iterum euntes .] Clotho et Lachesis iis adsta-
 bant ; debiliior quidem] Atropos nequaquam erat , magna Dea :
 sed sane hæc] aliis quidem præstantiorque erat maxima-
 que-natu .] Omnes circa unum virum pugnam acerbam com-
 mittebant :] truculente vero se-mutuo adspiciebant oculis

ἐν δ' ὄνυχας χεῖράς τε θρασείας ἰσώσαντο.
 Πάρ δ' Ἀχλὺς εἰστήκει ἐπισμυγερή τε καὶ αἶνη,
 265 χλωρῇ, αὖσταλέῃ, λιμῶι καταπεπτηυῖα,
 γουνοπαγής, μακροὶ δ' ὄνυχες χεῖρεσσιν ὑπῆσαν.
 Τῆς ἐκ μὲν βινῶν μύξαι βέον, ἐκ δὲ παρειῶν
 αἶμ' ἀπελείβει· ἔραζ'· ἡ δ' ἀπληστον σεσαρυῖα
 εἰσθήκει, πολλῇ δὲ κόνις κατενένοθεν ὤμους,
 270 δάκρυσι μυδαλέῃ. Παρὰ δ' εὐπυργος πόλις ἀνδρῶν·
 χρύσειαι δὲ μιν εἶχον ὑπερθυροῖς ἀραρυῖαι
 ἑπτὰ πύλαι· τοὶ δ' ἄνδρες ἐν ἀγλαταῖς τε χοροῖς τε
 τέρψιν ἔχον· τοὶ μὲν γὰρ εὖσώτρου ἐπ' ἀπήνης
 ἦγοντ' ἄνδρ' ἑταῖρα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρύρει·
 275 τῇλε δ' ἀπ' αἰθομένων δαίδων σέλας εἰλύφαζε
 χερσὶν ἐνι δμῶν. Ταὶ δ' ἀγλαῖαι τέθελυῖαι
 πρόσθ' ἔκιοι· τοῖσιν δὲ ροὶ προαίζοντες ἔποντο.
 Ταὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων ἴεσαν αὐδὴν
 ἐξ ἀπαλῶν στομάτων, περὶ δὲ σφισιν ἄγνυτο ἤχώ.
 280 Οἱ δ' ὑπὸ φορμύγγων ἄναγον χορὸν ἱμερόεντα.
 Ἐνθεν δ' αὖθ' ἐτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὄρχηθμῶι καὶ αἰοδῇ,
 τοὶ γὰρ μὲν αὖ γελοῶντες ὑπ' αὐλητῇρι δ' ἕκαστος
 πρόσθ' ἔκιοι· πᾶσαν δὲ πόλιν θαλαῖαι τε χοροὶ τε
 285 ἀγλαταὶ τ' εἶχον. Τοὶ δ' αὖ προπάροιθε πόλης
 νῶθ' ἵππων ἐπιδάντες ἐθύνεον. Οἱ δ' ἀροτῆρες
 ἤρεικον χθόνα διὰν, ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας
 ἐσταλάτ'. Αὐτὰρ ἔην βαθὺ λήϊον· οἷγε μὲν ἡμῶν
 αἰχμῆς ὀξεῖσσι κορυμβόεντα πέτῃλα
 290 βριθόμενα σταχύων, ὥσπερ Δημήτερος ἀκτῆν.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐν ἑλλεδανοῖσι δέον καὶ ἔπιτνον ἀλωήν,
 οἱ δ' ἐτρώγων οἶνας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν ὑπὸ τρυγητῆρων
 λευκοῦς καὶ μέλανας βότρυας μεγάλων ἀπὸ ὄρχων,
 295 βριθόμενων φύλλοισι καὶ ἀργυρῆς ἐλίκεσσιν·
 οἱ δ' αὖτ' ἐς ταλάρους ἐφόρευν. Παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος
 χρύσεος ἦν, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο,
 σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρῇσι κάμαξι,
 [τοὶ γὰρ μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' αὐλητῇρι ἕκαστος]
 300 βριθόμενος σταφυλῇσι· μελάνθησάν γε μὲν αἶδε.
 Οἷγε μὲν ἐτράπεον, τοὶ δ' ἤρουν· οἱ δ' ἐμάχοντο
 πύξ τε καὶ ἐλκηδόν. Τοὶ δ' ὠκύποδας λαγὸς ἤρουν
 ἄνδρες θηρευταί, καὶ καρχαρόδοντε κύνε προῖ,
 ἱέμενοι μαπέειν, οἱ δ' ἱέμενοι ὑπαλύξαι·
 305 πὰρ δ' αὐτοῖς ἵππηες ἔχον πόνον, ἀμφὶ δ' αἰέθλοισι
 δῆριν ἔχον καὶ μόχθον. Ἐὐπλεκέων δ' ἐπὶ δίφρων
 ἡνίοχοι βεβαῶτες ἐφίεσαν ὠκέας ἵππους
 ῥυτὰ χαλαίνοντες, τὰ δ' ἐπιπροτέοντα πέτοντο
 ἄρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' αὖτευν.
 310 Οἱ μὲν ἄρ' αἰδῖον εἶχον πόνον, οὐδέ ποτέ σφιν
 νίκη ἐπηνύσθη, ἀλλ' ἄκριτον εἶχον αἰέθλον.
 Τοῖσι δὲ καὶ προύκειτο μέγας τρίπος ἐντὸς ἀγῶνος,
 χρύσειος, κλυτὰ ἔργα περίφρονος Ἡφαίστοιο.
 Ἀμφὶ δ' ἴτυν βέεν Ὀκεανὸς πλήθοντι ἑοικώς·
 315 πᾶν δὲ συνεῖχε σάκος πολυδαίδαλον. Οἱ δὲ κατ' αὐτὸν

succensentes,] ungues vero manusque audaces conserebant.
 Juxta autem Tristitia stabat fœdæque et misera,
 pallida, arida, fame oppressa,
 rigidis-genibus : longi vero ungues manibus insidebant.
 Hujus quidem ex naribus mucus manabat, ex genis autem
 cruor destillabat in-terram : hæc vero immense dentes-strin-
 gens,] stabat, multus autem pulvis inspersus-erat humeris,
 lacrymis madens. Juxta vero turrata urbs hominum :
 aureæ autem eam tenebant superliminaribus adaptatæ
 septem portæ : homines vero in voluptatibusque choreisque
 oblectationem capiebant : nam alii quidem bene-rotati in
 rheda] ducebant viro uxorem, multusque hymenæus excita-
 batur:] procul autem ab ardentibus facibus fulgor resplende-
 bat] in manibus famularum. Hæc vero venustate florentes
 præbant : illos autem chori saltantes sequebantur.
 Hæc quidem ad canoras fistulas emittebant cantum
 ex teneris oribus, circumque eas frangebatur echo.
 Illi vero ad citharas ducebant chorum amabilem.
 Inde rursum ex-alia-parte juvenes comissabantur ad tibiam,
 alii quidem etiam ludentes inter saltationem et cantum,
 alii vero etiam ridentes : sub tibicine autem singuli
 procedebant : totam vero urbem voluptatesque chorearum
 festivitatesque tenebant. Alii autem rursus extra oppidum
 tergis equorum conscensis currebant. Aratores vero
 proscindebant terram divam, succinctisque tunicis
 cincti-erant : sed erat profunda seges : alii quidem metebant
 mucronibus acutis cauliculata folia,
 gravidas spicis, tamquam Cereris donum.
 Alii autem (in) restibus ligabant et sternebant aream :
 alii vero vindemiabant vinum, falces in manibus habentes :
 alii vero etiam in qualos ferebant a vindemiatoribus
 albos et nigros racemos magnis ex vineis,
 gravidis foliis et argenteis capreolis :
 alii vero etiam in qualos ferebant. Juxtaque illos vinea
 aurea erat, inclyta opera prudentis Vulcani,
 agitata foliis et argenteis perticis,
 [alii quidem etiam ludentes sub tibicine singuli]
 onerata uvis; nigritabant tamen ipsæ.
 Alii quidem calcabant, alii autem hauriebant; alii autem di-
 micabant] pugilandoque et luctando : alii vero celeripedes
 lepores venabantur] viri venatores, et asperis-dentibus ca-
 nes-duo ante eos,] cupientes capere, illi vero cupientes ef-
 fugere:] juxta ipsos autem equites habebant laborem, pro-
 que prænitiis] certamen habebant et pugnam : bene-contextis
 vero in curribus] aurigæ stantes immittebant veloces equos,
 habenas laxantes, illi autem crepitantes volabant
 currus compacti, et modioli valde resonabant.
 Illi quidem igitur perpetuum habebant laborem, neque un-
 quam iis] victoria expedita-erat, sed anceps habebant cer-
 tamen.] Illis autem etiam propositus-erat magnus tripus in
 stadio,] aureus, inclyta opera prudentis Vulcani.
 Circa vero marginem manabat Oceanus, turgenti similis;
 totum autem amplectebatur clypeum artificiosissimum. At per

κύκνοι ἀερσιπτόται μεγάλ' ἤπουν, οἳ βρά τε πολλοὶ
 νῆχον ἐπ' ἄκρον ὕδωρ, πὰρ δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο.
 Θαῦμα ἰδεῖν καὶ Ζηνὶ βαρυκτύπῳ, οὗ διὰ βουλὰς
 Ἥφαιστος ποίησε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε,
 330 ἀρσάμενος παλάμῃσι. Τὸ μὲν Διὸς ἄλκιμος υἱὸς
 πάλLEN ἐπικρατέως· ἐπὶ δ' ἱππέλου θόρε δίφρου,
 εἵκελος ἀστεροπῇ πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 κοῦφα βιβάς· τῷ δ' ἡνίοχος κρατερὸς Ἴολαος
 δίφρου ἐπεμβεβῶς ἰθύνητο καμπύλον ἄρμα.
 325 Ἀγχίμολον δέ σφ' ἦλθε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 καὶ σφραγὸς θαρσύνουσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Χαίρετε, Λυγκῆος γενεῇ τηλεκλειτοῖο·
 νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὕμμι διδοῖ μακάρεσσιν ἀνάσσω,
 Κύκνον τ' ἐξεναρεῖν καὶ ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι.
 330 Ἄλλο δέ τοι τι ἔπος ἐρέω, μέγα φέρτατε λαῶν·
 εὖτ' ἂν δὲ Κύκνον γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρτης,
 τὸν μὲν ἔπειτ' αὐτοῦ λιπέειν καὶ τεύχεα τοῖο,
 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 ἐνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 335 ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἐνθ' οὐτάμεν ὀξεί χαλκῷ·
 ἀψ' ὃ ἀναχάσσασθαι· ἐπεὶ οὐ νύ τοι αἰσιμόν ἐστιν
 οὐθ' ἱππους ἐλέειν οὔτε κλυτὰ τεύχεα τοῖο.
 ὦς εἰποῦσ' ἐς δίφρον ἐθήσατο διὰ θεῶων,
 νίκην ἀθανάτης χερσὶν καὶ κῦδος ἔχουσα,
 340 ἐσσυμένως. Τότε δὲ ῥα διόγνητος Ἴολαος
 σμερδαλέον ἱπποισιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' ὑπ' ὁμοκλήης
 ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα κονίοντες πεδίοιο.
 Ἐν γάρ σφιν μένος ἦκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 αἰγίδ' ἀνασσεύσασα· περιστοναίχιζε δὲ γαῖα.
 345 Τοὶ δ' ἄμυδις προγένοντ' ἱκελοι πυρὶ ἢ ἐθελῆ,
 Κύκνος θ' ἱππόδαμος καὶ Ἄρης ἀκόρητος αὐτῆς.
 Τῶν ἱπποὶ μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν
 ὀξεία χρέμισαν, περὶ δὲ ἄγρυτο ἤχῳ.
 Τὸν πρότερος προσέειπε βίη Ἡρακλεῖν·
 350 Κύκνε πέπον, τί νυνὼν ἐπίσχετον ὠκείας ἱππους,
 ἀνδράσιν οἳ τε πόνου καὶ διζύος ἰδριῆς εἰμεν;
 ἀλλὰ παρέξ ἔχε δίφρον ἐύζοον ἡδὲ κελεύθου
 εἶχε παρέξ ἰέναι. Τρηχίνα δέ τοι παρελαύνω
 ἐς Κήρυκα ἀνακτα· ὃ γὰρ δυνάμει τε καὶ αἰδοῖ
 355 Τρηχίνος προβέβηκε, σὺ δ' εὖ μάλα οἶσθα καὶ αὐτός·
 τοῦ γὰρ ὀπυίεις παῖδα Θεμιστονόην κυανῶπιν.
 ὦ πέπον, οὐ μὲν γάρ τοι Ἄρης θανάτοιο τελευτὴν
 ἀρξέσει, εἰ δὲ νῶϊ συνοισόμεθα πολεμίζειν.
 Ἦδὴ μὲν τί ἔφημι καὶ ἄλλοτε πειρηθῆναι
 360 ἔγχεος ἡμετέρου, θοῦ ὑπὲρ Πύλου ἡμαθόεντος
 ἀντίως ἔστη ἐμεῖο, μάχης ἄμοτον μενεαίνων.
 Τρίς μὲν ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἤρειςτο γαίῃ,
 οὐταμένου σάκεος, τὸ δὲ τέτρατον ἤλασα μηρὸν,
 παντὶ μένει σπεύδων, διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξ·
 365 πρηνῆς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὀρμῇ.
 Ἐνθα κε δὴ λωβητὸς ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη,
 χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσι λιπὼν ἔναρα βροτόεντα.
 ὦς ἔφατ'· οὐδ' ἄρα Κύκνος εὐμμελὲς ἐμενοίνα

ipsum] cygni altivolantes magnum clangebant, qui sane multi
 natabant in summa aqua, juxta autem pisces lasciviebant.
 Mirum visu etiam Jovi gravitonanti, cujus per consilia
 Vulcanus fecit clypeum magnum validumque
 aptans manibus. Hunc quidem Jovis fortis filius
 vibrabat violenter : in equinum autem insiliit currum,
 similis fulguri patris Jovis ægida-tenentis,
 leviter ingrediens : huic autem auriga, fortis Iolaus,
 bigis insistens regebat curvum currum.
 Prope autem his advenit Dea splendidis-oculis Minerva,
 atque ipsos confirmans verbis volucris allocuta-est :

Salvete, Lyncei progenies longe inclyti :
 nunc itaque Jupiter robur vobis dat beatis (deis) imperans,
 Cycnumque interficiendi et inclyta arma despoliandi.
 Aliud autem tibi verbum dicam, multo fortissime hominum :
 postquam enim Cycnum dulci vita spoliaveris,
 illum quidem tum ibidem relinque et arma ejus :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 ubi nudatum clypeo (ab) artificioso
 oculis videris, ibi vulnera acuto ferro :
 retro autem te-recipe, quoniam non sane tibi in-fatis est
 neque equos capere, neque inclyta arma illius.

Sic locuta in currum adscendit diva Dearum,
 victoriam immortalibus manibus et gloriam tenens,
 celeriter. Tunc jam igitur Jove-natus Iolaus
 horrendum equos increpuit : hi autem ex adhortatione
 raptim ferebant celerem currum pulverem-cientes per-cam-
 pum.] Nam iis animum addiderat Dea splendidis-oculis Mi-
 nerva,] ægide concussa : circum-ingemiscebat autem tellus.
 Illi autem simul procedebant, similes igni sive procellæ,
 Cycnusque equum-domitor et Mars insatiabilis belli.
 Horum equi quidem deinde obvii sibi-mutuo
 acutum hinnivere, circaque eos resonabat echo.
 Hunc prior alloquebatur vis Herculeæ :

Cycne ignave, cur jam nobis immittitis veloces equos,
 viris, qui laboris et ærumnæ experti sumus ?
 agedum præterage currum bene-politum, atque e-via
 cede prætergrediendo. Trachinem enim tendo
 ad Ceycem regem : is enim potentiaque et reverentia
 Trachini præest : tu vero satis bene scis etiam ipse :
 ejus enim uxorem-habes filiam Themistonoën nigris-oculis.
 O ignave, non quidem enim tibi neque Mars mortis exitium
 prohibebit, si jam nos congressi-fuerimus ad-pugnandum.
 Jam quidem ipsum aio etiam alias periculum-fecisse
 hastæ nostræ, quando pro Pylo arenosa
 adversus stetit mihi, pugnam insatiabiliter cupiens.
 Ter quidem mea ab hasta percussus nixus-est terra,
 vulnerato clypeo : quarto autem transadegi femur
 omnibus viribus incumbens, magnumque clypeum perforavi,
 pronus autem in pulveribus humi cecidit hastæ impetu.
 Ibi jam infamis inter immortales fuit,
 manibus sub nostris relictis spoliis cruentis.

Sic dixit : neque tamen Cycnus bene-hastatus volebat,

τῷ ἐπιπειθόμενος ἐχέμεν ἐρυσάρματας ἵππους.
 370 Δὴ τότε ἅπ' εὐπλεκέων δίφρων θόρον αἶψ' ἐπὶ γαῖαν
 παῖς τε Διὸς μεγάλου καὶ Ἐνυαλίῳ ἀναχτος.
 Ἡνίοχοι δ' ἐμπλην ἔλασαν καλλίτριχας ἵππους·
 τῶν δ' ὑπο σευομένων κανάχιζε πόσ' εὐρεῖα χθών.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλῳ
 375 πέτραι ἀποθρόσκωσιν, ἐπ' ἀλλήλαις δὲ πέσωσι,
 πολλαὶ δὲ δρυὺς ὑψίκομοι, πολλαὶ δὲ τε πεῦκαι
 αἰγειροὶ τε τανύρριζοι ῥήγνυνται ὑπ' αὐτῶν
 ῥίμψα κυλινδομένων, εἰως πεδίονδ' ἀφίκωνται,
 ὥς οἱ ἐπ' ἀλλήλοισι πέσον μέγα κεκλήγοντες.
 380 Πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις κλειτὴ τ' Ἰαωλκός,
 Ἄρνη τ' ἡδ' Ἑλίκη Ἀνθειά τε ποιήσσσα
 φωνῇ ὑπ' ἀμφοτέρων μεγάλ' ἱαχον· οἱ δ' ἀλαλητῶ
 θεσπεσίῳ σύνισαν· μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεὺς,
 καδδ' ἄρ' ἀπ' οὐρανὸν ψιᾶδας βάλεν αἵματοέσσας,
 385 σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἔφ' μεγαθαρσεί παιδί.
 Οἷος δ' ἐν βήσσης ὄρεος χαλεπὸς προῖδέσθαι
 κάπρος χαυλιόδων φρονέει θυμῷ μαχέσασθαι
 ἀνδράσι θηρευτῆς, θήγει δὲ τε λευκὸν ὀδόντα
 δοχμωθεὶς, ἀφρός δὲ περὶ στόμα μαστιγόντων
 390 λείβεται, ὅσσε δὲ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἴκτην,
 ὀρθὰς δ' ἐν λοφίῃ φρίσσει τρίχας ἀμφὶ τε δειρήν·
 τῷ ἱκελὸς Διὸς υἱὸς ἀφ' ἱππείου θόρε δίφρου.
 Ἥμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἡχέτα τέττιξ
 ὄζω ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν αἰεδεῖν
 395 ἀρχεται, ὥτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση,
 καὶ τε πανημέριός τε καὶ ἡῶς χέει αὐδὴν
 ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὅπότε χροᾶ Σείριος ἄξει·
 (τῆμος δὲ κέγχροισι πέρι γλῶχες τελέθουσι,
 τοῦστε θέρει σπείρουσιν, ὅτ' ὀμφακες αἰόλλονται,
 400 οἷα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄχθος,)
 τὴν ὥρην μάρναντο, πολλὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
 [Ὡς δὲ λέοντες δύο ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο
 ἀλλήλοισι κοτέοντες ἐπὶ σφέας ὀρμήσωσι,
 δεινὴ δὲ σφ' ἱαχὴ ἀραβὸς θ' ἅμα γίγνεται ὀδόντων·]
 405 οἱ δ' ὥς τ' αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι,
 πέτρη ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντες μάχησθον
 αἰγὸς ὀρεσσινόμου ἢ ἀγροτέρης ἐλάφοιο,
 πίονος, ἦντ' ἐδάμασσε βαλὼν αἰζήσιος ἀνὴρ
 ἱπ' ἀπὸ νευρῆς, αὐτὸς δ' ἀπαλήσεται ἄλλῃ,
 410 χώρου αἰδρις ἐὼν, οἱ δ' ὀτραλέως ἐνόησαν,
 ἐσσυμένως δὲ οἱ ἀμφὶ μάχην δριμεῖαν ἔθεντο,
 ὥς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ἐνθ' ἦτοι Κύκνος μὲν ὑπερμενέος Διὸς υἱὸν
 κτεινέμεναι μεμαῶς σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος,
 415 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκόν· ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο.
 Ἀμφιτρωνιάδης δὲ, βίη Ἡρακλεΐη,
 μεσσηγὺς κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἔγχρ' μακρῷ
 αὐχένα γυμνωθέντα θοῶς ὑπένερθε γενείου
 ἤλασ' ἐπικρατέως· ἀπὸ δ' ἀμφω κέρσε τένοντε
 420 ἀνδροφόνος μελή· μέγα γὰρ σθένος ἔμπεσε φωτός.
 Ἦριπε δ', ὥς ὅτε τις δρυὺς ἤριπεν, ἢ ὅτε πέτρη

huic obtemperans, retinere trahentes-currum equos.
 Jam tunc a bene-compacto curru desilierunt celeriter in ter-
 ram,] filiusque Jovis magni et Enyalli regis.
 Aurigæ autem propius egerunt pulcricomos equos :
 illis autem sub irruentibus sonabat pedibus lata terra.
 Ut autem quando ab alto vertice montis magni
 rupes desiliunt, super alias-alia vero cadunt,
 multæque quercus alticomæ, multæque et piceæ,
 populique radicibus-altis franguntur ab ipsis
 raptim volventibus, donec in-campum perveniant :
 ita illi in se-mutuo ruebant, magnum crepantes.
 Tota autem Myrmidonumque civitas celebrisque Iolcus,
 Arneque atque Helice Anthæaque herbosa
 (sub) voce utriusque valde resonabant : il autem *cicm* clamore
 mirando congressi-sunt : valde autem intonnuit prudens Japi-
 ter,] deorsumque sane a coelo guttas jecit sanguinolentas,
 signum ponens belli suo magnanimo filio.
 Qualis autem in saltibus montis sævus adpectu
 aper dentibus-exsertis meditatur animo pugnare
 cum-viris venatoribus, acuitque candidum dentem
 incurvatus, spuma autem circa os mandenti
 destillat, oculique ejus igni splendenti similes-sunt,
 erectis autem in dorso horret setis circaque collum :
 huic similis Jovis filius ab equino desiliit curru.
 Quando autem viridi nigris-alis sonora cicada
 ramo insidens æstatem hominibus canere
 incipit, cui potus et cibus secundus ros est,
 atque per-totum-diem et matutina fundit vocem
 æstu in gravissimo, quando cutem Sirius exsiccat :
 (tum jam milio circum aristæ nascuntur,
 quod æstate seminant, cum uvæ-acerbæ variegantur,
 qualia Bacchus dedit hominibus lætitiā et laborem ;)
 ea tempestate pugnabant, magnus autem tumultus excitaba-
 tur. [Ut vero leones duo pro occiso cervo
 sibi-mutuo irati in se-ipsos irruunt,
 sævusque ipsis rugitus strepitusque exoritur dentium :]
 hi autem, sicut vultures incurvis-unguibus, repandis-rostris,
 rupe in excelsa magnum clangentes dimicaverint
 capræ montivagæ *gratia* aut feræ cervæ,
 pinguis, quam interfecit jaculans juvenis vir
 sagitta e nervo, ipse autem aberravit alibi
 loci ignarus (exsistens) : at illi celeriter animadvertunt,
 rapideque pro ea pugnam acrem instituunt :
 sic hi clamantes contra se-mutuo irruerunt.
 Ibi sane Cycnus quidem potentis Jovis filium
 occidere cupiens, clypeo adegit æream hastam,
 neque perrupit æs : defendebant enim dona Dei.
 Amphitryoniades autem, vis Herculeæ,
 inter galeamque et scutum hasta longa
 cervicem nudatam celeriter infra mentum
 percussit violenter ; at ambos abscidit nervos
 homicida fraxinus : magnum enim robur inciderat viri.
 Cecidit autem, veluti quum aliqua quercus, aut quum rupes

ἡλίβατος, πληγεῖσα Διὸς ψολόεντι κεραυνῷ·
 ὥς ἔριπ'· ἀμφὶ δέ οἱ βράχε τεύχεα ποικίλα χαλκῷ.
 Τὸν μὲν ἔπειτ' εἶπασε Διὸς ταλακάρδιος υἱός,
 425 αὐτὸς δὲ βροτολοιγὸν Ἄρην ἐπιόντα δοκεύσας,
 δεινὸν ὄρων ὄσσοισι, λέων ὥς σώματι κύρσας,
 ἔστε μάλ' ἐνδυκέως ῥινὸν κρατεροῖς δνύχεσσι
 σχίσσας ὅττι τάχιστα μελίφρονα θυμὸν ἀπηύρα·
 ἐμ' μένεος δ' ἄρα τοῦγε κελαινὸν πίμπλαται ἦτορ·
 430 γλαυκιῶν δ' ὄσσοις δεινὸν πλευράς τε καὶ ὤμους
 οὐρῇ μαστίων ποσσὶ γλάφει, οὐδὲ τις αὐτὸν
 ἔτλη ἐςάντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν οὐδὲ μάχεσθαι·
 τοῖος ἄρ' Ἀμφιτρωνιάδης, ἀχόρητος αὐτῆς,
 ἀντίος ἔστη Ἄρῃος, ἐνὶ φρεσὶ θάρσος ἀέζων,
 435 ἐσσυμένως· ὁ δὲ οἱ σχεδὸν ἤλυθεν ἀχνύμενος κῆρ,
 ἀμφοτέροι δ' ἰάχοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν.
 Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ μεγάλου πέτρῃ πρηῖνος ὀρούσῃ,
 μακρὰ δ' ἐπιθρῶσκουσα κυλίνδεται, ἥ δέ τε ἡχῇ
 ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, πάγος δὲ οἱ ἀντεβόλησεν
 440 ὕψηλός· τῷ δὲ συνενέικεται· ἔνθα μιν ἴσχει·
 ὀύσῃ δ' μὲν ἰαχῇ, βρισάριματος οὐλίας Ἀρης,
 κεκληγὸς ἐπόρουσεν· ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπέδεκτο.
 Αὐτὰρ Ἀθηναίη, κούρη Λιὸς αἰγιόχοιο,
 ἀντίῃ ἦλθεν Ἀρῃος ἐρεμνὴν αἰγίδ' ἔχουσα·
 445 δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδοῦσ' ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 Ἄρες, ἐπισχε μένος κρατερὸν καὶ χεῖρας ἀάπτους.
 Οὐ γάρ τοι θέμις ἐστὶν ἀπὸ κλυτὰ τεύχεα δῦσαι
 Ἡρακλέα κτείναντα, Διὸς θρασυκάρδιον υἱόν.
 Ἄλλ' ἄγε παῦε μάχης, μὴδ' ἀντίος ἴστασ' ἐμείο.
 450 Ὡς ἔφατ'· ἀλλ' οὐ πείθ' Ἄρεος μεγαλήτορα θυμὸν,
 ἀλλὰ μέγα ἰάχων φλογὶ εἴκελα τεύχεα πάλλων
 καρπαλίμως ἐπόρουσε βίῃ Ἡρακλεΐῃ,
 κακτάμεναι μεμαώς· καὶ ῥ' ἐμβαλε χάλκεον ἔγχος
 σπερχνόν, ἐοῦ παιδὸς κοτέων πέρι τεθνηῶτος,
 455 ἐν σάκεϊ μεγάλῳ. Ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἔγχος ὀρμὴν ἔτραπ' ὀρεζαμένη ἀπὸ δίφρου.
 Δριμὺ δ' Ἄρην ἄχος εἶλεν· ἐρυσσάμενος δ' ἄορ δῶ
 ἔσσυτ' ἐφ' Ἡρακλέα κρατερόφρονα· τὸν δ' ἐπιόντα
 Ἀμφιτρωνιάδης, δεινῆς ἀχόρητος αὐτῆς,
 460 μῆρόν γυμνωθέντα σάκευς ὑπο δαιδαλέοιο
 οὔτας· ἐπικρατέως διὰ δὲ μέγα σαρκὸς ἄραξε
 δούρατι νομήσας, ἐπὶ δὲ χθονὶ κάβδαλε μέσση.
 Τῷ δὲ Φόβος καὶ Δεῖμος εὐτροχὸν ἄρμα καὶ ἵππους
 ἤλασαν αἰψ' ἐγγύς, καὶ ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
 465 ἐς δίφρον ὄησαν πολυδαίδαλον· αἰψὰ δ' ἔπειτα
 ἵππους μαστιέτην· ἵκοντο δὲ μακρὸν Ὀλυμπον.
 Υἱὸς δ' Ἀλκμήνης καὶ κυδάλιμος Ἰόλαος
 Κύννον συλήσαντες ἀπ' ὤμων τεύχεα καλὰ
 νίσσοντ'· αἰψὰ δ' ἔπειτα πόλιν Τρηχίνος ἵκοντο
 470 ἵπποις ὠκυπόδεσσιν. Ἀτὰρ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 ἐξίκετ' Ὀλύμπόν τε μέγαν καὶ δώματα πατρός.
 Κύννον δ' αὖ Κήϋξ ὀάπτεν καὶ λαὸς ἀπείρων,
 οἳ ῥ' ἐγγύς ναῖον πόλιος κλειτοῦ βασιλῆος
 Ἀνθὴν Μυρμιδόνων τε πόλιν κλειτὴν τ' Ἰωλκὸν

Excelsa, icta Jovis fumanti fulmine :
 sic cecidit : circum ipsum autem resonabant arma variata
 aere.] Hunc quidem dein reliquit Jovis aerumnosus filius :
 ipse autem homicidam Martem accedentem observans,
 sævum videns oculis, ut leo corpus *aliquod* forte-nactus ,
 qui admodum avide pelle validis unguibus
 dissecta quam celerrime dulcem animam abstulit :
 ferocia autem sane hujus nigrum intumuit cor :
 splendidis-spectans vero oculis sævum costasque et humeros
 cauda flagellans pedibus fodit, neque quisquam ipsum
 sustinuit ex-adverso adspiciens prope ire, neque pugnare :
 talis igitur Amphitryoniades insatiabilis belli
 adversus stetit Marti in præcordiis audaciam augens,
 celeriter : is autem ipsi prope accessit mæsto corde ;
 utrique autem clamantes se-invicem invaserunt.
 Ut autem, quando a magno rupes cacumine præcipitarit ,
 longe vero insiliendo volvitur, atque cum fragore
 venit irruens, collis autem huic obvius-fuit
 altus : huic iam concucurrit ; ibi *is* eam retinet :
 tanto ille quidem fremitu, gravans-currum perniciosus Mars,
 vociferans irrui ; ille autem prompte *eum* excepit.
 Ast Minerva, filia Jovis ægida-tenentis,
 obviam venit Marti, tenebrosam ægidem habens :
 sæva autem torve intuens verbis volucris allocuta-est :
 Mars, inhihe animos fortes et manus invictas.
 Neque enim tibi fas est inclytis armis spoliare
 Herculem occisum, Jovis magnanimum filium.
 Sed age, desine pugna, neve adversus sta mihi.
 Sic ait : sed non persuasit Martis magnanimi animo ;
 sed magnum crepans flammæ similia arma vibrans,
 celeriter invasit vim Herculeam,
 occidere cupiens : et igitur conjecit æratam hastam
 vehementer, sui filii irascens gratia mortui,
 in clypeum magnum : at splendidis-oculis Minerva
 haste impetum avertit, protendens-se a curru.
 Acerbus autem Martem dolor cepit : extracto vero gladio
 acuto] irrui contra Herculem magnanimum : at hunc acce-
 dentem] Amphitryoniades, sævi insatiabilis belli,
 femore nudatum clypeo sub artificioso
 vulneravit violenter : at valde carnem perscudit
 hastâ jaculans, inque terram *eum* prostravit mediam.
 Huic autem Terror et Pavor bene-rotalem currum et equos
 adegerunt celeriter propius, et a terra spatiosa
 in currum posuerunt artificiosissimum : celeriter autem
 deinde] equos flagellabant : venerunt vero *in* magnum
 Olympum.] Filius autem Alcmenæ et gloriosus Iolaus,
 Cycno detractis ab humeris armis pulcris
 revertébantur : mox autem exinde *ad urbem* Trachinis vene-
 runt] equis celeripedibus. At splendidis-oculis Minerva
 pervenit *in* Olympumque magnum et domos patris.
 Cyenum autem contra Ceyx sepelivit et populus innumerus,
 qui prope urbem habitabant inclyti regis
 Anthen Myrmidonumquo urbem celebremque Iolcum,

476 Ἄρνην τ' ἠδ' Ἑλικὴν πολλὰς δ' ἡγείρετο λαὸς,
 τιμῶντες Κήϋκα, φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.
 Τοῦ δὲ τάφον καὶ σῆμ' αἰδὲς ποίησεν Ἄναυρος,
 ὄμβρῳ χειμερίῳ πλήθων. Ἔως γάρ μιν Ἀπόλλων
 Λητοίδης ἤνωξ', ὅτι ῥα κλειτὰς ἑκατόμβας
 480 ὅστις ἄγοι Πυθῶδε βίη σύλασκε δοκεύων.

Arnenque atque Helicen : multus autem congregabatur po-
 pulus,] honorantes Ceycem, carum beatis Diis.
 Illius vero sepulcrum et monumentum invisibile reddidit
 Anaurus,] imbre hyemali inundans. Ita enim eum Apollo
 Latonæ-filius jussit, quoniam (*Cycnus*), inclytas hecatombas
 quicumque ageret Delphos, *eum* vi spoliabat insidiatus.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Μοῦσαι Πιερίηθεν ἀοιδῆσι κλείουσαι,
δεῦτε, Δί' ἐννέπετε, σφέτερον πατέρ' ὑμνεῖν οὐσαι·
ὄντε διὰ βροτοὶ ἄνδρες ὁμῶς ἀφατοὶ τε φατοὶ τε
ρητοὶ τ' ἀρρητοὶ τε, Διὸς μεγάλοιο ἔκῃ.
8 Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῤέα δὲ βριάοντα χαλέπτει,
ῤεία δ' ἀρίζηλον μινύθει καὶ δόηλον ἀέξει,
ῤεία δέ τ' ἰθύνει σχολιὸν καὶ ἀγήνορα κάρφει
Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, δς ὑπέρτατα δώματα ναίει.
Κλυθὶ ἰδῶν αἰών τε, δίκη δ' ἴθουε θέμιστας.
10 Τύνη, ἐγὼ δέ κε, Πέρση, ἐτήτυμα μυθησαίμην.

Οὐκ ἄρα μῶνον ἔην Ἐρίδων γένος, ἀλλ' ἐπὶ γαίαν
εἰσὶ δύο· τὴν μὲν κεν ἐπαινῆσαι νοήσας,
ἣ δ' ἐπιμωμητὴ· διὰ δ' ἀνδρα θυμὸν ἔχουσιν.
Ἡ μὲν γὰρ πολεμὸν τε κακὸν καὶ δῆριν ὀφέλλει,
15 σχετλή· οὕτως τὴν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
ἀθανάτων βουλήσιν Ἔριν τιμῶσι βαρεῖαν.
Τὴν δ' ἐτέρην προτέρην μὲν ἐγείνατο Νύξ ἔρεβεννῇ,
θῆκε δέ μιν Κρονίδης ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων,
γαίης τ' ἐν ῥίζῃσι καὶ ἀνδράσι, πολλὸν ἀμείνων·
20 ἥ τε καὶ ἀπάλαμόν περ ὅμως ἐπὶ ἔργον ἐγείρει.
Εἰς ἕτερον γὰρ τίς τε ἰδὼν ἔργοιο χατίζων
πλούσιον, ὃ σπεύδει μὲν ἀρόμμεναι ἡδὲ φυτεύειν,
οἶκόν τ' εὖ θέσθαι· ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων
εἰς ἀφρον σπεύδοντ'· ἀγαθὴ δ' Ἔρις ἔδε βροτοῖσι.
25 Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει καὶ τέκτονι τέκτων,
καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονεῖ καὶ ἀοιδὸς ἀοιδῷ.

Ὡ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα τεῷ ἐνικάτῃο θυμῷ,
μηδὲ σ' Ἔρις κακὸν χαρτοῦς ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι
νεῖκε' ὀπιπτεύοντ' ἀγορῆς ἐπακουδὸν ἔόντα.
30 Ὀρη γὰρ τ' ὀλίγη πέλεται νεϊκέων τ' ἀγορέων τε
φῆνι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται
ὠράϊος, τὸν γαῖα φέρει, Δημήτερος ἀκτὴν.

Τοῦ κε κορεσσάμενος νεῖκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις
κτῆμασ' ἐπ' ἀλλοτρίοις· σοὶ δ' οὐκέτι δεῦτερον ἔσται
35 ὧδ' ἔρδειν· ἀλλ' αὖθι διακρινώμεθα νεῖκος
ἰθείησι δίκαις, αἵ τ' ἐκ Διὸς εἰσιν ἀρισται.

Ἡδὴ μὲν γὰρ κλῆρον ἔδασσάμεθ', ἀλλὰ τε πολλὰ
ἀρπάζων ἐφόρεις, μέγα κυδαίνων βασιλῆας
δωροφάγους, οἳ τήνδε δίκην ἐθέλουσι δικάσσαι.

40 Νήπιοι, οὐδὲ ἴσασι βῶν πλέον ἤμισυ παντὸς,
οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδελῷ μέγ' ὄνειαρ.

Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι.
Ῥηϊδίως γὰρ κεν καὶ ἐπ' ἡματι ἐργάσαιο,
ὥστε σέ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἔχειν καὶ ἀεργὸν ἔόντα·
45 αἵ ψά κε πηδάλιον μὲν ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο,
ἔργα βούων δ' ἀπόλοιτο καὶ ἡμιόνων ταλαεργῶν.
Ἀλλὰ Ζεὺς ἔκρυψε χολωσάμενος φρεσὶν ἥσιν,
ὅττι μιν ἐξαπάτησε Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης.

HESEDON.

OPERA ET DIES.

Musæ, ex-Pieria carminibus celebrantes,
adeste, Jovem dicite, vestrum patrem canentes,
per quem mortales homines pariter obscurique clarique sunt,
nobilesque ignobilesque, Jovis magni voluntate.
Nam facile quidem extollit, facile vero elatum deprimat,
facileque præclarum minuit et obscurum auget,
facileque corrigit pravum et superbum attenuat
Jupiter altitonans, qui suprimas ædes incolit.
Audi intuens auscultansque, juste autem rege judicia.
Agedum, ego vero, Persa, vera dixerim.

Non igitur unum erat Contentionum genus, sed super terram
sunt duo: alteram quidem probaverit prudens,
altera vero vituperanda; diversam autem mentem habent.
Nam hæc quidem bellumque malum et discordiam fovet,
noxia: nemo hanc sane amat mortalis, sed necessario
immortalium consiliis Contentionem colunt molestam.
Alteram vero priorem quidem genuit nox obscura,
posuit vero eam Saturnius altithronus, in-æthere habitans,
terræque in radicibus et inter homines, longe meliorem.
Hæc quamvis inertem tamen ad opus excitat.

In alium enim quispiam intuens opere vacans
divitem, ipse festinat quidem arare atque plantare,
domumque bene instituere: æmuletur enim vicinum vicinus,
ad divitias contendentem: bona autem Contentio hæc homi-
nibus.] Et figulus figulo succenset et fabro faber,
et mendicus mendico invidet et cantor cantori.

O Persa, tu vero hæc tuo repones in animo:
neve tibi Contentio malis-gaudens ab opere animum abdu-
cat,] lites spectanti fori auditori (exsistenti).
Tempus enim raro litiumque est forique,
cuiusque non victus domi in-annum repositus-est,
tempestivus, quem terra fert, Cereris munus.

Hoc satiatus lites ac rixam moveas
de facultatibus alienis: tibi vero non-amplius secunda-vice
licebit] sic facere: sed extemplo dirimamus litem
rectis judiciis, quæ ex Jove sunt optima.
Nam jam quidem patrimonium divisimus, aliaque multa
rapiens auferebas, valde adulans reges
donivoros, qui hoc jus volunt judicasse.

Stulti, neque sciunt quanto plus dimidium sit toto,
neque quam in malvaque et asphodelo magna utilitas.

Absconditum enim habent Dii victum hominibus.
Facile enim vel uno die acquisivisses,
ut tu in annum haberes, etiam otiosus (exsistens):
statim gubernaculum quidem super fumo poneress,
opera boum vero cessarent et mulorum laboris-patientium.
Sed Jupiter abscondit iratus animo suo,
quod ipsum decepit Prometheus versutus.

Τοῦνεκ' ἄρ' ἀνθρώποισιν ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 60 Κρύψε δὲ πῦρ· τὸ μὲν αὖτις εὖς παῖς Ἰαπετοῖο
 ἔκλεψ' ἀνθρώποισι Διὸς πάρα μητιόεντος
 ἐν κοίλῳ νάρθηκι, λαθὼν Δία τερπικέραυνον.
 Τὸν δὲ γολωσάμενος προσέφη νεφεληγερέτα Ζεὺς·
 Ἰαπετιονίδη, πάντων πέρι μήδεα εἰδώς,
 65 χαίρεις πῦρ κλέψας καὶ ἐμὰς φρένας ὑπεροπεύσας,
 σοὶ τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι·
 τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακὸν ὃ κεν ἅπαντες
 τέρπονται κατὰ θυμὸν ἔον κακὸν ἀμφαγαπῶντες.
 Ὡς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε·
 60 Ἥφαιστον δ' ἐκέλευσε περικλυτὸν ὃ τι τάχιστα
 γαῖαν ὕδρι φύρειν, ἐν δ' ἀνθρώπου θέμεν αὐδὴν
 καὶ σθένος, ἀθανάταις δὲ θεαῖς εἰς ὧπα ἐτίσκειν
 παρθενικῆς καλὸν εἶδος, ἐπήρατον· αὐτὰρ Ἀθήνην
 ἔργα διδασκῆσαι, πολυδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν·
 65 καὶ χάριν ἀμφιγέαι κεφαλῇ χρυσέην Ἀφροδίτην,
 καὶ πόθον ἀργαλέον καὶ γυιοκόρους μελεδῶνας·
 ἐν δὲ θέμεν κύνεόν τε νόον καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 Ἑρμείαν ἥνωγε διάκτορον Ἀργειφόντην.
 Ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐπίθοντο Διὶ Κρονίωνι ἄνακτι.
 70 Αὐτίκα δ' ἐκ γαίης πλάσσε κλυτὸς Ἀμφιγυγίης
 παρθένῳ αἰδοίῃ ἱκελον, Κρονίδεω διὰ βουλὰς·
 ζῶσε δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη·
 ἀμφὶ δὲ οἱ Χάριτές τε θεαὶ καὶ πότνια Πειθὼ
 δρμους χρυσεῖους ἔθεσαν χροῖ· ἀμφὶ δὲ τήγχε
 75 ὦραι καλλίχομοι στέφον ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι·
 [πάντα δέ οἱ χροὶ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη.]
 Ἐν δ' ἄρα οἱ στήθεσσι διάκτορος Ἀργειφόντης
 φεύδεα θ' αἰμυλίου τε λόγους καὶ ἐπίκλοπον ἦθος
 τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου· ἐν δ' ἄρα φωνήν
 80 ὅττι θεῶν κήρυξ· ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναικα
 Πανδώραν, ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
 δῶρον ἐδώρησαν, πῆμ' ἀνδράσιν ἀλφειστῆσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δόλον αἰπὺν ἀμήχανον ἐξετέλεσεν,
 εἰς Ἐπιμηθέα πέμπε πατὴρ κλυτὸν Ἀργειφόντην
 85 δῶρον ἄγοντα, θεῶν ταχὺν ἄγγελον· οὐδ' Ἐπιμηθεὺς
 ἐφράσαθ', ὥς οἱ ἔειπε Προμηθεὺς μήποτε δῶρον
 δέξασθαι παρ Ζηνὸς Ὀλυμπίου, ἀλλ' ἀποπέμπειν
 ἐξοπίσω, μή πού τι κακὸν θνητοῖσι γένηται.
 Αὐτὰρ ὁ δεξάμενος, ὅτε δὴ κακὸν εἶχ', ἐνόησε.
 90 Πρὶν μὲν γὰρ ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων
 νόσφιν ἄτερ τε κακῶν καὶ ἄτερ χαλεποῦ πόνου,
 νούσων τ' ἀργαλέων, αἵτ' ἀνδράσι κῆρας ἔδωκαν.
 [Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγυράσκουσι.]
 Ἀλλὰ γυνὴ χεῖρεσσι πίθου μέγα πῶμ' ἀφελούσα
 95 ἐσχέδαθ'· ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά.
 Μοῦνη δ' αὐτόθι Ἑλπίς ἐν ἀβρῆκτοισι δόμοισιν
 ἔνδον ἐμιμνε πίθου ὑπὸ χεῖλεσιν, οὐδὲ θύραζε
 ἐξέπτῃ πρόσθεν γὰρ ἐπέμβαλε πῶμα πίθοιο,
 αἰγιόχου βουλῇσι Διὸς νεφεληγερέταο.
 100 Ἄλλα δὲ μυρία λυγρά κατ' ἀνθρώπους ἀλάληται.
 Πλεῖη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλεῖη δὲ θάλασσα·
 νοῦσοι δ' ἀνθρώποισιν ἐφ' ἡμέρη ἢ δ' ἐπὶ νυκτὶ

Idcirco igitur hominibus machinatus est molestias tristes.

Abscondit vero ignem : hunc quidem rursus egregius filius Japeti] furatus est hominibus·dandum Jove a prudenti in cava ferula, fallens Jovem fulmine-gaudentem.

Hunc autem indignatus affatus est nubicogus Jupiter :

Japetionide, prae omnibus consilia sciens, gaudes ignem furatus et meam mentem quod-deceperis, tibi que ipsi magnum exitium et posteris. Ipsi vero pro igne dabo malum, quo omnes Oblectentur (in) animo, suum malum amore-amplēctentes.

Sic ait : risitque pater hominumque Deorumque.

Vulcanum vero jussit inclytum quam celerrime terram aqua miscere, et hominis indere vocem et robur, immortalibus vero Deabus facie assimilare virginis pulcrum speciem, peramabilem : at Minervam opera docere, artificiose telam texere : et gratiam circumfundere capiti auream Venerem, et desiderium grave, et membra-rodentes curas : indere vero impudentem mentem et fallaces mores Mercurium jussit nuntium Argicidam.

Sic dixit : illi autem obtemperarunt Jovi Saturnio regi.

Statim vero ex terra finxit inclytus Vulcanus virgini verecundae similem, Saturnii ex consiliis : cinxit vero et ornavit Dea splendidis-oculis Minerva : circum autem (huic) Charitesque Deae et veneranda Suada monilia aurea posuerunt corpori : circumque eam Horae pulcricornae coronarunt floribus vernis : [omnem vero ejus corpori ornatum adaptavit Pallas Minerva.] At ipsi in pectore nuntius Argicida mendaciaque blandosque sermones et dolosos mores condidit Jovis consilio graviter-tonantis ; ac nomen imposuit Deorum praeco ; appellavit autem hanc mulierem Pandoram, quia omnes Olympias domos habentes donum donarunt, detrimentum hominibus inventoribus.

At postquam dolum perniciosum inevitabilem absolvit, ad Epimetheum misit pater inclytus Argicidam munus ferentem, Deorum celerem nuntium : neque Epimetheus] cogitavit, quod ipsi dixisset Prometheus, ne quando munus] acciperet a Jove Olympio, sed remitteret retro, ne forte quidquam mali mortalibus eveniret. Verum ille recepto-eo, cum jam malum haberet, sensit.

Prius enim quidem vivebant in terra genera hominum procul absque malis et sine difficili labore, morbisque molestis, qui hominibus mortem dederunt.

[Mox enim in miseria mortales consenescent.]

Sed mulier manibus amphorae magnum operculum cum-dimovisset,] dispersit ; hominibus autem paravit curas tristes. Sola vero illic Spes in illaso domicilio intus mansit dolii sub labris, neque foras evolavit : prius enim iniecit operculum dolii, aegida-tenentis consiliis Jovis nubes-cogentis. Alia vero innumera mala inter homines vagantur. Plena enim quidem terra est malis, plenum vero mare : morbi autem hominibus interdiu atque noctu

αυτόματοι φοιτῶσι κακὰ θνητοῖσι φέρουσαι
σιγῇ, ἐπεὶ φωνὴν ἐξείλετο μητίετα Ζεὺς.
106 [Οὕτως οὔτι πη ἔστι Διὸς νόον ἐξαλέασθαι.]

Εἰ δ' ἐθέλεις, ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω
εὔ καὶ ἐπισταμένως· σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν·
[ὥς δμῶθεν γεγάσι θεοὶ θνητοὶ τ' ἀνθρώποι.]

Χρῦσεον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
110 ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.
Οἱ μὲν ἐπὶ Κρόνου ἦσαν, δὲ οὐρανῷ ἐμβασιλευεν·
ὥστε θεοὶ δ' ἔζων ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες,
νόσφιν ἄτερ τε πόνων καὶ οἰζύος· οὐδὲ τι δειλὸν
γῆρας ἐπῆν, αἰεὶ δὲ πόδας καὶ χεῖρας ὁμοῖοι
115 τέρποντ' ἐν θαλίῃσι κακῶν ἔκτοσθεν ἀπάντων·
θνησκον δ' ὥς ὕπνῳ δεδμημένοι· ἐσθλὰ δὲ πάντα
τοῖσιν ἔην· καρπὸν δ' ἔφερε ζεῖδωρος ἄρουρα
αὐτομάτῃ, πολλόν τε καὶ ἄφθονον· οἱ δ' ἐβελήμοι
ἥσυχοι ἔργ' ἐνέμοντο σὺν ἐσθλοῖσιν πολέεσσιν,
120 [ἄφνειοι μῆλοισι, φίλοι μακάρεσσι θεοῖσι.]
(120) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονές εἰσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς
ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σθένεα ἔργα,
125 ἡέρα ἐσάμενοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
(125) πλουτοδόται· καὶ τοῦτο γέρας βασιλῆϊον ἔσχον.

Δεύτερον αὖτε γένος πολὺ χειρότερον μετόπισθεν
ἄργυρεον ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες,
χρυσέῳ οὔτε φυὴν ἐναλίγκιον οὔτε νόημα.
130 Ἀλλ' ἑκατὸν μὲν παῖς ἔτεα παρὰ μητέρῃ κεδνῇ
(130) ἐτρέφετ' ἀτάλλων, μέγα νήπιος, ᾧ ἐνὶ οἴκῳ
ἀλλ' δὲ ἂν ἡβήσειε καὶ ἡβης μέτρον ἔκοιτο,
παυρίδιον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, ἄλγε' ἔχοντες
ἄφραδῆς· ὕβριν γὰρ ἀτάσθαλον οὐκ ἐδύναντο
135 ἀλλήλων ἀπέχειν, οὐδ' ἀθανάτους θεραπεύειν
(135) ἤθελον, οὐδ' ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς,
ἣ θέμις ἀνθρώποισι κατ' ἤθεα. Τοὺς μὲν ἐπειτα
Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε χολούμενος, οὐνεκα τιμὰς
οὐκ ἐδίδουν μακάρεσσι θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.
140 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε,
(140) τοὶ μὲν ὑποχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται,
δεύτεροι, ἀλλ' ἐμπης τιμὴ καὶ τοῖσιν ὀπηδεῖ. [πων
Ζεὺς δὲ πατὴρ τρίτον ἄλλο γένος μερόπων ἀνθρώ-
χάλκειον ποίησ', οὐκ ἄργυρέῳ οὐδὲν ὁμοῖον,
145 ἐκ μελιᾶν, δεινὸν τε καὶ δμβριμον· οἷσιν Ἄρης
(145) ἔργ' ἔμελε στονόεντα καὶ ὕβριες· οὐδὲ τι σίτον
ἤσθιον, ἀλλ' ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν,
ἄπλητοι· μεγάλη δὲ βίη καὶ χεῖρες ἄπτοι
ἐξ ὧμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖσι μέλεσσι.
150 Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δὲ τε οἶκοι,
(150) χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.
Καὶ τοὶ μὲν χεῖρεςσιν ὑπο σφετέρῃσι δαμέντες
βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο,
νύκθυμοι· θάνατος δὲ καὶ ἐκπάγλους περ ἑόντας
155 εἶλε μέλας, λαμπρὸν δ' ἔλιπον φάος ἡέλιος.

spontanei ventitant, mala mortalibus ferentes
tacite; nam vocem exemit prudens Jupiter.
[Sic non usquam licet Jovis voluntatem evitare.]

Si autem volueris, alium tibi ego sermonem summam-fa-
ciam] belle ac scienter : tu vero menti inflige tuae :
[quomodo ex-eadem-origine nati-sunt Dii mortalesque homi-
nes.] Aureum quidem primo genus loquentium hominum
immortales fecerunt Olympias domos habentes.
Ii quidem sub Saturno erant, cum in caelo regnaret :
sicut Dii autem vivebant securum animum habentes,
procul absque et laboribus et ærumna : neque misera
senectus aderat, semper vero pedibus ac manibus sibi similes
oblectabantur in conviviis mala extra omnia ;
moriebantur autem tamquam somno obruti : bona vero omnia
illis erant ; fructumque ferebat fertile arvum
sponte-sua multumque et copiosum : ii vero lubentes
quieti operibus fruebantur cum bonis multis.
[abundantes pomis, cari beatis Diis.]

Verum postquam hoc genus terra abscondit,
ii quidem dæmones sunt, Jovis magni ex consiliis,
boni, in-terra-versantes, custodes mortalium hominum :
qui sane custodiunt et justitiam et prava opera,
aëre indati ubique oberrantes per terram,
opum-datores : et hoc munus regium obtinebant.

Secundum inde genus multo deterius postea
argenteum fecerunt Olympias domos habentes,
aureo neque forma simile, neque ingenio.
Sed centum quidem puer annis apud matrem sedulam
educabatur crescens valde rudis sua in domo :
sed quum pubuisset et pubertatis metam advenisset,
pauillum vivebant ad tempus, dolores habentes
ob-stultitias : injuriam enim temerariam non poterant
a-se-mutuo abstinere, neque immortales colere
volebant, neque sacrificare beatorum sacris in aris,
uti fas est hominibus ex-more. Hos quidem deinde
Jupiter Saturnius abscondit iratus, quia honores
non dabant beatis Diis, qui Olympum habitant.
At postquam et hoc genus terra occultavit,
hi quidem subterranei beati mortales vocantur,
secundi ; sed tamen honor etiam hos comitatur.

Jupiter vero pater tertium aliud genus loquentium homi-
num] æneum fecit, omnino argenteo nihil simile,
e fraxinis, violensque et robustum : quibus Martis
opera curæ-erant luctuosa et injuriæ : neque ullum frumen-
tum] edebant, sed adamantis habebant durum animum,
inaccessi : magna autem vis et manus invictæ
ex humeris nascebantur in validis membris.
His autem erant ænea quidem arma, æneæ vero etiam domus ;
æreque operabantur : nigrum enim non erat ferrum.
Et hi quidem manibus sub suis domiti
abierunt in putridam domum horribilis Plutonis,
ignobiles : mors autem eos, terribiles quamvis (exsistentes),
cepit atra, splendidumque liquerunt lumen solis.

- (155) Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
αὔτις ἔτ' ἄλλο τέταρτον ἐπὶ χθονὶ κούλυβοτέρῃ
Ζεὺς Κρονίδης ποίησε, δικαιότερον καὶ ἄρειον,
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
160 ἡμίθεοι προτέρῃ γενεῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν.
(160) Καὶ τοὺς μὲν πολέμοις τε κακὸς καὶ φύλοπις αἰνῇ
τοὺς μὲν ἐφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ,
ὤλεσε μαρναμένους μῆλων ἕνεκ' Οἰδιπόδαο,
τοὺς δὲ καὶ ἐν νήεσσιν ὑπὲρ μέγα λαῖψμα θαλάσσης
165 ἐς Τροίην ἀγαγὼν Ἑλένης ἕνεκ' ἡυκόμοιο.
(165) Ἐνθ' ἦτοι τοὺς μὲν θανάτου τέλος ἀμφοκάλυψε·
τοῖς δὲ δίχ' ἀνθρώπων βίον καὶ ἦθε' ὀπάσας
Ζεὺς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης,
τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων· τοῖσιν Κρόνος ἐμβασιλεύει.
170 Καὶ τοὶ μὲν ναίουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες
ἐν μακάρων νήσοισι παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
(170) ὄλβιοι ἥρωες, τοῖσιν μελιηδέα καρπὸν
τρίς ἔτεος θάλλοντα φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

- Μηκέτ' ἔπειτ' ὤφειλον ἐγὼ πέμπτοισι μετεῖναι
175 ἀνδράσιν, ἀλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν ἢ ἔπειτα γενέσθαι.
Νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον οὐδὲ ποτ' ἤμαρ
(175) παύσσονται καμάτου καὶ διζύος, οὐδὲ τι νύκτωρ
φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
ἀλλ' ἔμπης καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
180 Ζεὺς δ' ὀλέσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
εὔτ' ἂν γεινόμενοι πολιορκήταφοι τελέθωσιν.
(180) Οὐδὲ πατὴρ παιδεύσειν ὁμοίος οὐδὲ τι παῖδες,
οὐδὲ ξείνος ξεινοδόκῳ καὶ ἐταῖρος ἐταίρῳ,
οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ.
185 Αἶψα δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας·
μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντες ἔπεσσι,
(185) σχέτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες οὐδὲ κεν οἷα
γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει.
190 Οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται οὔτε δικαίου
οὔτ' ἀγαθοῦ, μᾶλλον δὲ κακῶν ρεκτῆρα καὶ ὕβριν
(190) ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ, καὶ αἰδὼς
οὐκ ἔσται· βλάψει δ' ἐ κακὸς τὸν ἀρείονα πῶτα
μῦθοισι σχολιοῖς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὄρκον ὁμεῖται.
195 Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν
δυσκέλαδος, κακὸς γάρτος ὑμαρτήσιν, συγερῶπης.
(195) Καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
λευκοῖσιν φάρεσσι καλυψαμένῳ χροῶ καλὸν
ἀθανάτων μετὰ φύλον ἱτὴν προλιπόντ' ἀνθρώπους
200 Αἰδὼς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείφεται ἄλγεα λυγρὰ
θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

- (200) Νῦν δ' αἶνον βασιλεύειν ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὡδ' ἱρῆς προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον,
ἔψι μάλ' ἐν νεφέεσσιν φέρων ὀνύχεσσι μεμαρπώς·
205 ἢ δ' ἐλεὼν γναμπτοῖσι πεπαρμένη ἀμφ' ὀνύχεσσι
μύρετο· τὴν δ' ὄγ' ἐπικρατέως πρὸς μῦθον ἔειπε·
(205) Δαιμονίη, τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων·

Sed postquam et hoc genus terra operuit,
rursum etiam aliud quartum super terram multorum-altricem
Jupiter Saturnius fecit, justius et melius,
virorum heroum divinum genus, qui vocantur
semidei priore ætate per immensam terram.
Et hos quidem bellumque malum et pugna gravis,
alios quidem ad septiportes Thebas, Cadmea in terra,
perdidit pugnantes propter oves Œdipodæ;
alios vero etiam in navibus trans magnam latitudinem maris
ad Trojam ducens Helenæ gratia pulchricomæ.
Ibi sane eos quidem mortis exitium occultavit:
iis autem seorsum ab-hominibus vitam et sedem tribuens
Jupiter Saturnius constituit pater ad fines terræ
procul ab immortalibus: horum Saturnus rex-est.
Et ii quidem habitant securum animum habentes
in beatorum insulis juxta Oceanum vorticosum,
felices heroes, quibus mellitum fructum
ter quotannis florentem fert secundus ager.

Utinam non jam debuisssem ego quintis interesse
hominibus, sed aut prius mori, aut postea nasci!
Nunc enim jam genus est ferreum: neque unquam interdia
cessabunt a-labore et miseria, neque noctu,
corrupti: graves vero Dii dabunt curas.
Sed tamen et hisce admiscebuntur bona malis.
Jupiter autem perdet etiam hoc genus loquentium hominum,
postquam nati cani-circum-tempora facti-fuerint.
Neque pater liberis concordans, neque liberi patri,
neque hospes hospiti, neque amicus amico,
neque frater carus erit, ut antehac certe.
Celeriter vero senescentes dehonestabunt parentes;
incusabunt autem sane hos molestis alloquentes verbis,
impii, neque Deorum vindictam scientes: neque hi
senibus parentibus educationis-præmia reddent,
violenti: alter autem alterius civitatem diripiet.
Neque ulla pii gratia erit, neque justii,
neque boni; magis vero maleficum et injurium
virum honorabunt: justitia autem in manibus, et pudor
non erit: lædetque malus meliorem virum,
verbis pravis alloquens, perjurium vero jurabit.
Livor autem homines miseros omnes
maledicus, malis-gaudens comitabitur inviso-vultu.
Et tum jam ad cælum a terra spatiosa,
candidis vestibus tectæ corpus pulcrum,
immortalium ad genus iverunt relictis hominibus
Pietas et Nemesis: at relinquentur dolores graves
mortalibus hominibus; contra-malum vero non erit defensio.

Nunc vero fabulam regibus narrabo, sapientibus quamvis
Sic accipiter affatus-est lusciniæ varii-gutturis, [ipsis.
admodum alte in nubibus ferens unguibus correptam:
hæc vero misere, curvos fixa circum ungues,
lugebat: eam autem ille imperiose sermone allocutus-est:
Infelix, quid strepis? habet sano te multo fortior:

τῇ δ' εἷς ἥ σ' ἂν ἐγὼ περ ἄγω, καὶ δοιδὸν ἐοῦσαν·
δεῖπνον δ', αἶ κ' ἐθέλω, ποιήσομαι, ἥ μεθήσω.

210 Ἀφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν,
νίκης τε στέρεται πρὸς τ' αἰσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

(210) Ὡς ἔφατ' ὠκυπέτης Ἴρηξ, τανυσίπτερος ὄρνις.

Ἦ Πέρση, σὺ δ' ἄκουε δίκης, μὴ δ' ὕβριν ὀφέλλει·
ὕβρις γάρ τε κακῇ δειλῷ βροτῶ· οὐδὲ μὲν ἐσθλὸς

215 ῥηϊδίως φερέμεν δύνатаι, βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς,
ἐγκύρσας ἀτῆσιν· ὁδὸς δ' ἐτέρηφι παρελθεῖν

(215) κρείσσων ἐς τὰ δίκαια· δίκη δ' ὑπὲρ ὕβριος ἴσχει
ἐς τέλος ἐξελοῦσα· παθὼν δέ τε νῆπιος ἔγνω.

Αὐτίκα γὰρ τρέχει Ὀρκος ἅμα σχολιῇσι δίκῃσιν.

220 [Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος ἐλκομένης ἥ κ' ἄνδρες ἄγωσι]
ῥωροφάγοι, σχολιῆς δὲ δίκης κρίνωσι θέμιστας.

(220) Ἡ δ' ἔπεται κλαίονσα πόλιν καὶ ἥθεα λαῶν,
ἡέρα ἐσσαμένη, κακὸν ἀνθρώποισι φέρουσα,
οἷτε μιν ἐξελάσσωσι καὶ οὐκ ἰθεῖαν ἔνειμαν.

225 Οἱ δὲ δίκας ζεῖνοισι καὶ ἐνδῆμοισι διδοῦσιν
ἰθείας καὶ μὴ τι παρεχθαίνουσι δικαίου,

(225) τοῖσι τέθλε πόλις, λαοὶ δ' ἀνθεῦσιν ἐν αὐτῇ·
εἰρήνη δ' ἀνὰ γῆν κουροτρόφος, οὐδέ ποτ' αὐτοῖς
ἀργαλέον πόλεμον τεκμείρεται εὐρύοπα Ζεὺς·

230 οὐδέ ποτ' ἰθυόεισιν μετ' ἀνδράσι λιμὸς ὀπηδεῖ,
οὐδ' ἀτῆ, θαλίης δὲ μεμηλότα ἔργα νέμονται.

(230) Τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρυὺς
ἄκρη μὲν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας·
εἰροπόκοι δ' εἰς μαλλοῖς καταθεβρίθασιν·

235 τίχτουσιν δὲ γυναῖκες εἰκοῖτα τέκνα γονεῦσιν·
θάλλουσιν δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές· οὐδ' ἐπὶ νηῶν

(235) νίσσονται, καρπὸν δὲ φέρει ζεῖδωρος ἄρουρα.

Οἷς δ' ὕβρις τε μέμλε κακῇ καὶ σχέτλια ἔργα,
τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεὺς.

240 Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπη-
δστις ἀλιτραίνῃ καὶ ἀτάσθαλα μηχανάται. [ῥα,

(240) τοῖσιν δ' οὐρανόθεν μέγ' ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
λιμὸν ἑμοῦ καὶ λοιμὸν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

Οὐδὲ γυναῖκες τίχτουσιν· μινύθουσι δὲ οἴκοι,

245 Ζηνὸς φραδοσμήνησιν Ὀλυμπίου· ἄλλοτε δ' αὖτε
ἡ τῶνγε στρατὸν εὐρὺν ἀπώλεσεν ἡ ὄγε τεῖχος,

(245) ἡ νέας ἐν πόντῳ Κρονίδης ἀποτίνυται αὐτῶν.

Ἦ βασιλεῖς, ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ
τῇδε δίκην· ἐγγὺς γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἐόντες

250 ἀθάνατοι φράζονται ὅσοι σχολιῇσι δίκῃσι
ἀλλήλους τρίβουσι θεῶν ὅπιν οὐκ ἀλέγοντες.

(250) Τρεῖς γὰρ μῦριοι εἰσιν ἐπὶ γῆνι πολυβοτείρῃ
ἀθάνατοι Ζηνὸς φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·

οἳ ῥα φυλάσσουσιν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
255 ἡέρα ἐσάμενοι πάντα φοιτῶντες ἐπ' αἴαν.

Ἡ δέ τε παρθένος ἐστὶ Δίκη, Διὸς ἐκγεγαυῖα,

(255) κυδρὴ τ' αἰδοῖται θεοῖς οἳ Ὀλυμπον ἔχουσιν.

Καὶ ῥ' ὁπότ' ἂν τις μιν βλάβῃ σχολιῶς ὀνοτάζων,
αὐτίκα παρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίῳ

260 γηρύετ' ἀνθρώπων ἀδίκον νοον, ὅφρ' ἀποτίσῃ
[ὁῆμος ἀτασθαλίας βασιλέων, οἳ λυγρὰ νοεῦντες

hacibus, qua te equidem ducam, licet cantatricem (exsisten-
tem):] cornam vero, si voluero, faciam, aut dimittam.

Imprudens autem, quicumque voluerit cum potentioribus
contendere;] victoriaque privatur, praeterque contumelias

dolores patitur.] Sic ait velociter-volans accipiter, latis-alis
avis.] O Persa, tu vero audi justitiam, neque injuriam fove :

injuriam enim etiam mala misero est homini ; nec quidem dives
facile ferre potest , gravaturque ab ea ,

illapsus damnis : Via vero aliter perveniendi

melior ad justa : justitia autem injuriam superat

ad finem progressa : passus vero *damna* stultus cognovit.

Cito enim currit jusjurandum una-cum injustis judiciis.

At Justitiae tumultus est tractae, quo viri duxerint

donivori, pravis autem sententiis deciderint jura.

Haec vero sequitur deplorans urbemque et sedes populorum,

aërem induta, malum hominibus adferens,

qui ipsam expellunt, neque justam *partem* distribuunt.

Qui vero jura peregrinis et civibus dant

recta, neque quidquam praetergrediuntur justum,

his floret urbs, populi que florent in ipsa :

pax vero per terram juvenum-altrix, neque umquam illis

molestum bellum decernit late-cernens Jupiter,

neque umquam justos inter homines fames versatur,

neque damnum : In-conviviis autem cura-partis operibus

fruuntur.] His quidem fert *terra* multum victum, in-monti-

bis vero quercus] summa quidem fert glandes, media vero

apes :] lanigeræ autem oves velleribus onustæ sunt :

pariunt vero mulieres similes liberos parentibus :

florent autem bonis perpetuo : neque in navibus

iter-faciunt ; fructum vero fert secundus ager.

Quibus autem injuriaque curæ-est mala pravaque opera,

iis vindictam Saturnius decernit late-cernens Jupiter.

Sæpe etiam universa urbs malo viro detrimentum-cepit,

quicumque peccat et iniqua machinatur.

Illis autem coelitus magnum importavit malum Saturnius,

famem simul et pestem : intereunt vero populi ;

neque mulieres pariunt ; minuuntur autem familiae,

Jovis consiliis Olympii : interdum vero etiam

aut eorum exercitum ingentem perdidit aut idem murum ,

aut naves in ponto Saturnius punit ipsorum.

O reges, vos autem considerate etiam ipsi

hanc vindictam : prope enim inter homines versantes

immortales observant, quotquot pravis judiciis

se-mutuo atterunt, Deorum vindictam non curantes.

Ter enim decies-mille sunt in terra multorum-altrice

immortales Jovis custodes mortalium hominum :

hi igitur custodiunt et justitiam et prava opera ,

aëre induti, ubique oberrantes per terram.

Illa autem virgo est, Justitia, ex Jove, procreata

augusta que veneranda que Diis qui Olympum habent.

Et igitur, cum quis eam lædat impie spernens,

statim apud Jovem patrem considens Saturnium,

refert hominum injustam mentem, ut luat

populus peccata regum, qui perniciose meditantes

- (260) ἄλλη παρκλίνωσι δίκας σχολιῶς ἐνέποντες.]
 Ταῦτα φυλασσόμενοι, βασιλεῖς, ἰθύνετε μύθους,
 δωροφάγοι, σχολιῶν δὲ δικῶν ἐπὶ πάγχυ λάθεσθε.
 265 Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ ἄλλω κακὰ τεύχων,
 ἥ δὲ κακῇ βουκῇ τῷ βουλευσάντι κακίστη.
 (265) Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός καὶ πάντα νοήσας
 καὶ νυτὰδ', αἶ κ' ἐθέλῃς, ἐπιδέρκεται, οὐδέ ἐ λήθει
 οἴην δὴ καὶ τήνδε δίκην πόλις ἐντὸς ἔργει.
 270 Νῦν δὴ ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ἐν ἀνθρώποισι δίκαιος
 εἶην μήτ' ἐμὸς υἱός· ἐπεὶ κακὸν ἄνδρα δίκαιον
 (270) ἔμμεναι, εἰ μείζω γε δίκην ἀδικιώτερος ἔξει·
 [ἀλλὰ τάγ' οὐπω ἔολπα τελεῖν Δία τερπικέραυνον.]
 ὦ Πέρση, σὺ δὲ ταῦτα μετὰ φρεσὶ βάλλεο σῆσι,
 275 καὶ νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν.
 Τόνδε γὰρ ἀνθρώποισι νόμον διέταξε Κρονίων·
 (275) ἰχθύσι μὲν καὶ θηρσὶ καὶ οἰωνοῖς πετεηνόις,
 ἔσθειν ἀλλήλους, ἐπεὶ οὐ δίκη ἐστὶν ἐν αὐτοῖς·
 ἀνθρώποισι δ' ἔδωκε δίκην, ἥ πολλὸν ἀρίστη
 280 γίγνεται. Εἰ γὰρ τίς κ' ἐθέλῃ τὰ δίκαι' ἀγορεύειν
 γιγνώσκων, τῷ μὲν τ' ὄλβον διδοῖ εὐρύσπα Ζεὺς·
 (280) ὃς δὲ κε μαρτυρίῃσιν ἐκὼν ἐπίορκον ὁμόσσας
 ψεύσεται, ἐν δὲ δίκην βλάβης νήκεστον ἀσθύῃ,
 τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρῃ γενεῇ μετόπισθε λείπεται·
 285 ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεῇ μετόπισθεν ἀμείνων.
 Σοὶ δ' ἐγὼ ἐσθλὰ νοέων ἐρέω, μέγα νήπιε Πέρση.
 (285) Τὴν μὲν τοι κακότητα καὶ ἱλαδὸν ἐστὶν ἐλέσθαι
 ρηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει.
 Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρωῖτα θεοὶ προπάροικεν ἔθηκαν
 290 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος ὁῖμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τοπρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 (290) ρηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπῇ περ ἐοῦσα.
 Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ,
 φρασσάμενος τά κ' ἔπειτα καὶ ἐς τέλος ᾗσιν ἀμείνω·
 295 ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθεται·
 ὃς δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοήσῃ μήτ' ἄλλου ἀκούων
 (295) ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήσιος ἀνὴρ.
 Ἀλλὰ σὺ γ' ἡμετέρης μεμνημένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἐργάζεαι, Πέρση, δῖον γένος, ὄφρα σε Λιμὸς
 300 ἐχθαίρῃ, φιλήῃ δέ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ,
 αἰδοίῃ, βίότου δὲ τετὴν πιμπλῇσι καλιήν.
 (300) Λιμὸς γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ.
 Τῷ δὲ θεοὶ νειμεσῶσι καὶ ἀνέρες, ὃς κεν ἀεργὸς
 ζῶῃ, κηφήνεσι κολούροις εἵκελος ὄργῃν,
 305 οἵτε μελίσσάων κάματον τρύχουσιν ἀεργοὶ
 ἔσθοντες· σοὶ δ' ἔργα φίλ' ἔστω μέτρια κοσμεῖν,
 (305) ὥς κέ τοι ὥραίου βίότου πλήθωσι καλιαί.
 Ἐξ ἔργων δ' ἀνδρες πολύμηλοί τ' ἀφνειοὶ τε·
 καὶ τ' ἐργαζόμενος πολὺ φίλτερος ἀθανάτοισιν
 310 ἔσσεια ἢ δὲ βροτοῖς· μάλα γὰρ στυγέουσιν ἀεργούς.
 Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος.
 (310) Εἰ δὲ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς
 πλουτεῦντα· πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπιθεῖ.
 Δαίμονι δ' οἷος ἐστὶν, τὸ ἐργάζεσθαι ἀμείνων,
 315 εἰ κεν ἀπ' ἀλλοτρίων κτεάνων ἀεσίφρονα θυμὸν

alio inflectunt jura prave dicentes.

Hæc observantes reges, corrigitæ sententias,
 donivori, pravorum vero judiciorum prorsus obliviscamini.

Sibi ipsi mala struit vir alii mala struens,
 malumque consilium consulenti pessimum.

Omnia videns Jovis oculus et omnia animadvertens
 etiam hæc, siquidem vult, inspicit : neque eum latet,
 quale jam hoc quoque judicium urbs intus exerceat.

Nunc jam ego neque ipse inter homines justus
 sim, nec meus filius : quoniam malum est virum justum
 esse, siquidem majus jus injustior habebit.

[Sed hæc nondum spero perfecturum Jovem fulmine-gauden-
 tem.] O Persa, tu vero hæc in animo reponere tuo,
 et quidem justitiæ obtempera, violentiæ autem obliviscere
 omnino.] Hanc enim hominibus legem imposuit Saturnius :
 piscibus quidem et feris et avibus volucribus,
 ut devorent se-mutuo, quoniam non justitia est inter eos :
 hominibus autem dedit justitiā, quæ multo optima
 est. Si enim quis velit justa profiteri
 cognoscens, ei opes dat late-videns Jupiter :
 qui vero testimoniis volens perjurium jurans
 mentietur, justitiāque impediens immedicabiliter læsus sit,
 ejus certe obscurior progenies posthac relicta est :
 viri autem juste-jurantis progenies posthac præstantior.

Tibi vero bona intelligens dicam, valde stulte Persa.
 Vitium quidem sanc etiam cumulativum est capere
 facile : plana quidem via est, valde autem procul habitat.
 Virtuti vero sudorem Dii anteposuerunt
 Immortales : longa vero et ardua via est ad eam,
 et aspera primum : ubi vero ad summum aliquis venerit,
 facilis jam deinceps est, quamvis difficilis (exsistens).

Ille quidem optimus est, qui per-se omnia intellexerit,
 cogitans quæcumque dein et ad finem sint meliora.
 Bonus vero etiam ille, qui bene monenti paruerit.
 Qui vero neque ipse sapit, neque alium audiens
 in animo reposuerit, ille contra inutilis vir est.

At tu quidem nostri memor semper præcepti
 operare, Persa, diva proles, ut te Fames
 oderit, amet autem pulcre-coronata Ceres
 veneranda, victuque tuum impleat horreum.
 Fames enim semper ignavo comes est viro.

Huic vero Dii indignantur et homines, quicumque otiosus
 Vivit, fucis aculeo-carentibus similis indole,
 qui apum laborem absumunt otiosi,
 vorantes : tibi vero opera gratum esto decentia obire,
 ut tibi tempestivo victa impleantur horrea.

Ex laboribus autem viri eradunt pecorosque opulentique :
 etiam laborans multo carior immortalibus
 eris atque hominibus : valde enim oderunt otiosos.

Labor autem minime dedecus, ignavia autem dedecus est.

Quod si laboraveris, mox te annulabitur otiosus
 Ditescentem : divitias vero virtus et gloria comitatur.

Fortuna autem qualis sis, laborare est melius,
 si quidem ab alienis facultatibus stolidum animum

εἰς ἔργον τρέψας μελετᾷς βίου, ὥς σε κελεύω.

(315) Αἰδώς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἄνδρα κομίζει,
αἰδώς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται ἡδ' ὀνίνησιν.

Αἰδώς τοι πρὸς ἀνολβήν, θάρσος δὲ πρὸς ὄλβω.

320 Χρήματα δ' οὐχ ἄρπακτά· θεόςδοτα πολλὸν ἀμείνω.

Εἰ γάρ τις καὶ χερσὶ βίην μέγαν ὄλβον ἔλγεται,

(320) ἢ ὅγ' ἀπὸ γλώσσης λήισσεται, οἷά τε πολλὰ
γίγνεται, εὖ τ' ἂν δὴ κέρδος νόον ἐξαπατήσῃ
ἀνθρώπων, αἰδῶ δέ τ' ἀναιδείῃ κατοπάξῃ.

325 βεῖα δέ μιν μαυροῦσι θεοί, μινύθουσι δὲ οἴκοι
ἀνέρι τῷ, παῦρον δέ τ' ἐπὶ χρόνον ὄλβος ὀπτηδεῖ.

(325) Ἴσον δ' ὅς θ' ἰκέτην ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ,
ὅς τε κασιγνήτοιο ἐοῦ ἀνὰ δέμνια βαίνει
κρυπταδῆς εὐνῆς ἀλόγου, παρακαίρια βέζων,

(330) ὅς τέ τευ ἀφραδῆς ἀλιταίνεται ὀρρανα τέκνα,
ὅς τε γονῇ γέροντα κακῶ ἐπὶ γήραος οὐδῶ

(330) νεικεῖν χαλεποῖσι καθαπτόμενος ἐπέεσσιν.

Τῷ δ' ἦτοι Ζεὺς αὐτὸς ἀγαιέται, ἐς δὲ τελευτὴν
ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

335 Ἀλλὰ σὺ τῶν μὲν πάμπαν ἔργ' ἀσιγρόνα θυμόν.

Κὰδ δύναιμι δ' ἔρδειν ἱέρ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν

(335) ἀγνῶς καὶ καθαρῶς, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν·
ἄλλοτε δὲ σπονδῆς θυέεσσι τε ἱλάσκεισθαι,
ἡμὲν δτ' εὐνάξῃ καὶ δτ' ἂν φάος ἱερὸν ἔλθῃ·

340 ὥς κέ τοι Ἰλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσιν·

[ὄφρ' ἄλλων ὦνῃ κλῆρον, μὴ τὸν τεὸν ἄλλος.]

(340) Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαίτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾷσαι·
τὸν δὲ μάλιστα καλεῖν ὅστις σέθεν ἐγγύθι ναίει.

εἰ γάρ τοι καὶ χρῆμ' ἐγκώμιον ἄλλο γένοιτο,

345 γείτονες ἄζωστοι ἔκιοι, ζώσαντο δὲ πηοί.

Πῆμα κακὸς γείτων ὅσσοντ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ.

(345) Ἐμμορέ τοι τιμῆς δστ' ἔμμορε γείτονος ἐσθλοῦ.

Οὐδ' ἂν βοῦς ἀπόλοιτ', εἰ μὴ γείτων κακὸς εἴη.

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι,

350 αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λῶϊον, αἶ κε δύνηαι,

ὥς ἂν χρηζῶν καὶ ἐς ὕστερον ἄρχιον εὖρης.

(350) Μὴ κακὰ κερδαίνειν· κακὰ κέρδεα ἴσ' ἄτησιν.

Τὸν φιλέοντα φιλεῖν, καὶ τῷ προσιόντι προσεῖναι·

καὶ δόμεν ὅς κεν δῶ, καὶ μὴ δόμεν ὅς κεν μὴ δῶ.

355 Δώτῃ μὲν τις ἔδωκεν, ἀδῶτῃ δ' οὔτις ἔδωκεν.

Δῶς ἀγαθὴ, ἄρπαξ δὲ κακὴ, θανάτοιο δότεира.

(355) Ὅς μὲν γάρ κεν ἀνὴρ ἐθέλων, ὅτε καὶ μέγα δῶν,
χαίρει τῷ δῶρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν·

ὅς δὲ κεν αὐτὸς ἔλγεται ἀναιδείῃφι πιθήσας,

360 καὶ τε σμικρὸν ἔον, τὸ δ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.

Εἰ γάρ κεν καὶ σμικρὸν ἐπὶ σμικρῷ καταθεῖο,

(360) καὶ θαμὰ τοῦτ' ἔρδοις, τάχα κεν μέγα καὶ τὸ γένοιτο.

Ὅς δ' ἐπ' ἐόντι φέρει, ὃ δ' ἀλύζεται αἰθῶπα λιμόν·

Οὐδὲ τόγ' εἰν οἴκῳ κατακείμενος ἀνέρα κήδει.

365 Οἴκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερόν τὸ θυρήριν.

Ἐσθλὸν μὲν παρεόντος ἐλέσθαι, πῆμα δὲ θυμῷ

(365) χρηζέειν ἀπόντος, ἃ σε φράζεσθαι ἄνωγα.

Ἀρχομένου δὲ πίθου καὶ λήγοντος κορέσασθαι,

μεσσόθι φεῖδεσθαι· δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φεῖδω.

ad opus convertens curam-habeas victus, sicut te jubeo.

Pudor autem non bonus egenum hominem tenet,
pudor, qui homines valde laedit atque juvat.

Pudor sane cum inopia, audacia vero cum opibus.

Opes autem non rapiendae: divinitus-datae multo meliores.

Si quis enim et manibus per-vim magnas opes ceperit,
aut is lingua prae-datus-fuerit, qualia multa

Fiunt, quam primum lucrum mentem deceperit
hominum, pudorem vero impudentia expulerit:

facile autem illum obscurant Dii, minuuntur vero familiae
viro tali; exiguumque ad tempus divitiae comitantur.

Pariter vero, et qui supplicem et qui hospitem male tra-
ctaverit;] quique fratris sui lectum adscenderit
secreti concubitus uxoris, scelerata patrans;
quique cujuspian imprudentia fraudat orphanos liberos;
quique parentem senem misero in senectutis limite

increpuerit gravibus incessens verbis:
huic autem certo Jupiter ipse irascitur, ad extremum vero

operibus pro iniquis gravem exhibet talionem.

Verum tu ab-his quidem omnino cohibe stultum animum.

Pro facultate autem facito sacra immortalibus Diis

caste et pure, nitida vero femora adoletō:

alias autem libationibus thuribusque placato,
et quando cubitum-is, et quum lux sacra venerit:

ut tibi benevolū cor et animum habeant;

[ut aliorum emas agrum, non tuum aliud.]

Amicum ad convivium vocato, inimicum vero relinque:
eum autem potissimum vocato, quicumque te prope habitat.
Quotiescumque enim tibi etiam domesticum aliud *quid* acci-
vicini non-cincti accurrunt, cinguntur autem cognati. [dat,

Damnum malus vicinus, quantum bonus magnum com-
modum.] Nactus-est sane pretium, quicumque nactus est vi-
cinum bonum.] Neque bos interierit, nisi vicinus malus sit.

Recte quidem metiaris *mutuans* a vicino, recte vero redde,
eadem mensura, et amplius, si quidem possis:
ut indigens etiam in posterum æquum *eum* invenias.

Ne mala lucra-captēs: mala lucra æqualia damnis.

Amantem ama, et succurrenti succurre:

et da ei-qui dederit, neve da ei-qui non dederit.

Datori quidem aliquis dedit, non-danti vero nemo dedit.

Donatio bona, rapina vero mala, mortis datrix.

Quicumque enim quidem vir libens *dat*, etiamsi multum de-
derit,] gaudet dono et delectatur suo in animo.

Qui vero ipse ceperit impudentiae obsecutus
quamvis exiguum (exsistens), id tamen rigidat ejus animum.

Siquidem enim et parvum ad parvum posueris,
et frequenter istud feceris, mox magnum et hoc evaserit.

Qui vero ad id-quod-adeat adjicit, is vitabit atram famem.

Neque vero quod domi repositum *est* hominem cruciat.

Domus melius *est* esse, quoniam damnosum, quod foris *est*.

Bonum quidem de-præsenti capere, miseria vero animo,
egere absente: quæ te meditari jubeo.

Incipiente autem dolio et desinente saturare;

in-medio parce: sera vero in fundo parsimonia.

- 370 Μισθὸς δ' ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημένος ἄρκιος ἔστω.
Καὶ τε κασιγνήτῳ γελᾶσας ἐπὶ μάρτυρα θέσθαι·
[370] πίστεις δ' ἄρ τοι ὁμῶς καὶ ἀπιστῖαι ὤλεσαν ἀνδράς.
Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω
αἰμύλα κωτίλλουσα, τετὴν διψῶσα καλιήν.
375 Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὄγε φιλήτησι.
Μουνογενὴς δὲ πάϊς εἴη πατρώϊον οἶκον
[375] φερβόμεν· ὥς γὰρ πλοῦτος ἀέζεται ἐν μεγάροισι.
Γηραιὸς δὲ θάνοις ἕτερον παῖδ' ἐγκαταλείπων.
Ῥεῖα δέ κεν πλεόνεσσι πόροι Ζεὺς ἀσπετον ὀλβον.
380 Πλείων μὲν πλεόνων μελέτη, μείζων δ' ἐπιθήχη.
[Σοὶ δ' εἰ πλούτου θεμὸς ἐέλδεται ἐν φρεσὶν ἦσιν,
[380] ὧδ' ἔρδειν, καὶ ἔργον ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι.]

- Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἀμητοῦ· ἀρότοιο δὲ δυσομενάων.
385 Αἱ δ' ἥτοι νύκτας τε καὶ ἡμέρας τεσσαράκοντα
κεκρύφαται, αὐτὶς δὲ περιπλομένου ἐνιαυτοῦ
[385] φαίνονται ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίων πέλεται νόμος, οἳ τε θαλάσσης
ἐγγύθι ναιετάουσ', οἳ τ' ἄγχεα βησσήεντα,
390 πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πύονα γῶρον
ναίουσιν· γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοιωτεῖν,
[390] γυμνὸν δ' ἀμάαν, εἴ χ' ὠρία πάντ' ἐβέλγησθα
ἔργα κομίζεσθαι Δημήτερος· ὥς τοι ἕκαστα
ὦρι' ἀέζηται, μή πως τὰ μέταζε χατίζων
395 πώσσης ἀλλοτρίους οἴκους, καὶ μηδὲν ἀνύσσης.
Ὅς καὶ νῦν ἐπ' ἐμ' ἤλθες· ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω,
[395] οὐδ' ἐπιμετρήσω· ἐργάζεω, νήπιε Πέρση,
ἔργα, τὰτ' ἀνθρώποισι θεοὶ διετεκμήραντο,
μήποτε σὺν παῖδεσσι γυναικὶ τε θυμὸν ἀχέων
400 ζητεύης βίοντον κατὰ γείτονας, οἳ δ' ἀμελῶσιν.
Δις μὲν γὰρ καὶ τρεῖς τάχα τεύξεται ἦν δ' ἔτι λυπῆς,
[400] χρῆμα μὲν οὐ πρήξεις, σὺ δ' ἐτώσια πολλὰ ἀγορεύσεις·
ἀχρεῖος δ' ἔσται ἐπέων νομός. Ἀλλὰ σ' ἄνωγα
φράζεσθαι χρεῖων τε λύσιν λιμοῦ τ' ἀλειωρήν.
405 Οἶκον μὲν πρῶτιστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα,
[κτητήν, οὐ γαμετήν, ἥτις καὶ βουσὶν ἔποιτο,]
[405] χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα ποιήσασθαι,
μὴ σὺ μὲν αἰτῆς ἄλλον, ὃ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ,
ἢ δ' ὠρη παραμείβηται, μινύθῃ δέ τε ἔργον.
410 Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἐς τ' αὔριον ἐς τ' ἐννηπιν·
οὐ γὰρ ἐτωσιοεργὸς ἀνὴρ πύμπλησι καλιήν,
[410] οὐδ' ἀναβαλλόμενος· μελέτη δέ τε ἔργον ὀφέλλει.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄττησι παλαίει.
Ἥμος δὲ λήγει μένος ὀξέος ἡελίοιο
415 καύματος ἰδαλίμου, μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος
Ζηνὸς ἐρισθενέος, μετὰ δὲ τρέπεται βρότεος χρός
[415] πολλὸν ἐλαφρότερος· δὴ γὰρ τότε Σείριος ἀστήρ
βαῖον ὑπὲρ κεφαλῆς κρηιτρεφέων ἀνθρώπων
ἔρχεται ἡμάτιος, πλείον δέ τε νυκτὸς ἐπαυρεῖ·
420 τῆμος ἀδνηκτοτάτῃ πέλεται τμηθεῖσα σιδήρῳ
ὕλη, φύλλα δ' ἔραζε χέει, πτόρθοιο τε λήγει·
[420] τῆμος ἄρ' ὀλοτομεῖν μεμνημένος ὠρία ἔργα.

- Merces autem viro amico constituta æqua esto.
Etiam cum-fratre ludens testem adhibeto :
credulitas autem sane pariter ac diffidentia perdiderunt ho-
mines.] Ne vero mulier tibi animum nates-exornans decipiat,
blanda garriens, tuum inquirens domicilium.
Qui enim mulieri confidit, confidit is furibus.
Unicus vero filius sit, paternam domum
qui-servet : ita enim opulentia crescet in ædibus.
Senex autem moriaris, alterum filium relinquens.
Facile vero et pluribus præbuerit Jupiter ingentes opes.
Major quidem plurium cura, major autem accessio.
[Tibi vero si opes mens appetit in animo tuo,
sic facito, et operi super opus operare.]

- Pleiadibus Atlante-natis exorientibus,
incipi messem ; arationem vero, occidentibus.
Hæ autem sane noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero inverso anno
apparent primum ubi-acuitur ferrum.
Hæc utique camporum est lex, iisque, qui mare
prope habitant, iisque, qui valles flexuosas,
a-mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato,
nudusque metito, si quidem tempestiva omnia voles
opera tibi-parare Cereris : ut tibi singula
tempestiva crescant, ne quando interim egens
mendices ad alienas domos, et nihil efficias.
Sicut et nunc ad me venisti : ego vero tibi non amplius-dabo,
neque admetiar : operare, stolide Persa,
operibus, quæ hominibus Dii destinarunt :
ne-quando cum liberis uxoreque animo dolens
quæras victum per vicinos, hi vero negligant.
Bis quidem enim et ter forsitan consequeris : si vero am-
plius molestus-lueris,] rem quidem non facies ; tu vero ina-
nia multa dices :] inutilis autem erit verborum copia. Sed te
jubeo] cogitare debitorumque solutionem famisque evitatio-
nem.] Domum quidem primum,] feminamque bovemque
aratorem.] [servam non nuptam, quæ et boves sequatur :]
utensilia vero domi omnia apta parato :
ne tu quidem petas ab alio, is vero recuset, tuque careas,
tempus autem prætereat, minuaturque etiam opus.
Neve differas in crastinum inque perendinum :
non enim frustra-laborans vir implet horreum,
neque differens : studium vero opus auget.
Semper autem dilator-operum vir cum-damnis luctatur.
Quum jam desinit vis acuti solis
æstum sudoriferum, per-autumnum pluente
Jove præpotente, mutatur vero humana cutis
multo agilior : jam enim tunc Sirius stella
paulisper supra caput mortalium hominum
venit interdiu, magis autem nocte fruitur :
tum minime-rosa (vermibus) est cæsa ferro
silva, folia autem humi fundit, germinationeque desinit :
tunc igitur lignari memento tempestiva opera.

Ὀλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν,
ἄξονά θ' ἐπταπόδην μάλα γάρ νύ τοι ἄρμενος οὕτως·
425 εἰ δέ κεν ὀκταπόδην, ἀπὸ καὶ σφῦράν κε τάμοιο.

Τρισπίθαιμον δ' ἄψιν τάμνειν δεκαδύωρον ἀμάξῃ.

(425) Πολλ' ἐπικαμπύλα καλὰ φέρειν δὲ γῆν, ὅτ' ἂν εὐ-
εἰς οἶκον, κατ' ὅρος διζήμενος ἢ κατ' ἄρουραν, [ρης,
πρίνινον· δς γὰρ βουσὶν ἀροῦν ὀχυρώτατός ἐστιν,
430 εὐτ' ἂν Ἀθηναίης δμῶος, ἐν ἐλύματι πήξας,
γόμεφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῇ.

(430) Δοῖα δὲ θέσθαι ἄροτρα, πονησάμενος κατὰ οἶκον,
αὐτόγουν καὶ πηχτόν, ἐπεὶ πολὺ λώϊον οὕτω·
εἰ χ' ἑτερόν γ' ἄξαις, ἑτερόν κ' ἐπὶ βουσί βάλοιο.

435 Δάφνης δ' ἢ πετελής ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες,
δρυὸς ἔλυμα, γῆς πρίνου. Βόε δ' ἐνναετῆρων

(435) ἄρσενε κεκτῆσθαι, τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν,
ἥβης μέτρον ἔχοντες· τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.

Οὐκ ἂν τῷ γ' ἐρίσαντ' ἐν αὐλακὶ καμ μὲν ἄροτρον

440 ἄξειαν, τὸ δὲ ἔργον ἐτώσιον αὐτὶ λίποιεν.

Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετῆς αἰζήρς ἔποιτο

(440) ἄρτον δειπνήσας, τετράτρυφον, ὀκτάβλωμον,

δς κ' ἔργου μελετῶν ἰθεῖαν αὐλακ' ἐλαύνοι,

μηκέτι παπταίνων μεθ' ὀμῆλικας, ἀλλ' ἐπὶ ἔργῳ

445 θυμὸν ἔχων· τοῦ δ' οὔτι νεώτερος ἄλλος ἀμείνων

σπέρματα δάσσασθαι καὶ ἐπισπορίην ἀλέασθαι.

(445) Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὀμῆλικας ἐπτοίηται.

Φράζεσθαι δ', εὐτ' ἂν γεράνου φωνὴν ἐπακούσης
ὑψόθεν ἐκ νεφέων ἐνιαύσια κεκληγυῖας·

450 ἥτ' ἀρότοιό τε σῆμα φέρει, καὶ χεῖματος ὥρην
δεικνύει ὀμβρηροῦ· κραδίην δ' ἔδωκ' ἀνδρὸς ἀβούτew·

(450) δὴ τότε χορτάζειν ἔλικας βοῦς ἐνδον ἐόντας·

[βῆτιδον γὰρ ἔπος εἰπεῖν Βόε δὸς καὶ ἁμαξαν·

βῆτιδον δ' ἀπανθήσασθαι Πάρα δ' ἔργα βόεσσιν.

455 Φησὶ δ' ἀνὴρ φρένας ἀφνειὸς πῆξασθαι ἁμαξαν,
νήπιος, οὐδὲ τὸ οἶδ'· ἑκατόν δέ τε δούραθ' ἀμάξης,

(455) τῶν πρόσθεν μελέτην ἐχέμεν οἰκίᾳ θέσθαι.]

Εὐτ' ἂν δὲ πρῶτιστ' ἄροτος θνητοῖσι φανείη,

δὴ τότε ἐφορμηθῆναι δμῶς δμῶές τε καὶ αὐτὸς

460 αὖθι καὶ διερὴν ἀρώων ἀρότοιό καθ' ὥρην,

πρῶτ' ἄλλα σπεύδων, ἵνα τοι πλῆθωσιν ἄρουραι.

(460) Ἐὰρ πολεὶν· θέρεος δὲ ναυμένης οὐ σ' ἀπατήσει.)

Νειὸν δὲ σπεῖρειν ἔτι κουφίζουσιν ἄρουραν.

(Νειὸς ἀλεξιάρη παιδῶν εὐκηλήτειρα.)

465 Εὐχεσθαι δὲ Διὶ χθονίῳ, Δημήτερι θ' ἄγνῃ,
ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν,

(465) ἀρχόμενος ταπρῶτ' ἀρότου, ὅτ' ἂν ἄκρον ἐχέτλης
χειρὶ λαβὼν ὀρηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι

ἐνδρουν ἐλκόντων μεσάβω. Ὁ δὲ τυτθὸς ὅπισθεν

470 δμῶος ἔχων μακέλην πόνον ὀρνίθεσσι τιθείη,

σπέρμα κατακρύπτων· εὐθημοσύνη γὰρ ἀρίστη

(470) θνητοῖς ἀνθρώποις, κακοθημοσύνη δὲ κακίστη.

Ὡδὲ κεν ἀδροσύνη στάχυες νεύοιεν ἔραζε,

εἰ τέλος αὐτὸς ὀπισθεν Ὀλύμπιος ἐσθλὸν ὀπάξει,

475 ἐκ δ' ἀγγέων ἐλάσειας ἀράχνια· καὶ σε ἔολπα

γηθήσειν, βιότου αἰρεῦμενον ἐνδον ἐόντος.

Mortarium quidem tripetale seca, pistillum vero tricubitale,
axemque septempedalem : valde enim certe conveniens sic :
si vero octopedalem, inde et malleum secueris.

Trium-palmarum vero rotam secato decem-palmarum plau-
stro.] Multa curva ligna : fertō autem buram, cum invene-
ris] domum, in monte quærens vel in campo,
ilignam : hæc enim bobus ad-arandum firmissima est,
si Minervæ famulus, dentali infigens,
clavis conjungens adaptaverit temoni.

Bina vero facito aratra, fabricans domi,
alterum nativa-bura et alterum compactile : quoniam multo
melius sic :] si alterum quidem fregeris, alterum bobus inje-
ceris.] E-lauro autem vel ulmo minime-vermiculati temones,
e-quercu dentale, bura ex-ilice. Boves vero duos novēnnes
mares comparato (horum enim robur non imbecillum est)
juventutis mensuram habentes : hi ad-laborandum optimi.
Non hi utique dimicantes in sulco quidem aratrum
fregerint, opus vero inutile ibi reliquerint.

Hos autem simul quadragenarius juvenis sequatur,
panem postquam-prandit quadrifidum, octo-quadrarum,
qui opus curans rectum sulcum ducat,
non-amplius circumspiciens æquales, sed in opere
animum habens : hoc vero neque junior alius melior
ad-spargendum semina et iteratam-sationem ad-evitandam.
Junior enim vir ad æquales desiderio-trahitur.

Observe vero, cum gruis vocem audieris
alte in nubibus quotannis clangentis :
hæc arationisque signum affert, et hyemis tempus
indicat imbriferæ : cor autem rodit viri bobus-carentis.
Tunc sane pasce camuros boves domi manentes.
[Facile enim est verbum dicere : Par-boum da et plaustrum ;
facile autem recusare : Sunt vero opera bobus. [strum,
Putat autem vir mente nempe dives se fabricaturum plau-
stultus, neque hocce scit : centum enim sunt ligna plaustrī,
quorum ante curam habere oportet domum ferendorum.]

Cum vero primum arationis-tempus mortalibus apparuerit,
Jam tunc aggredere, simul servique et ipse,
siccum et humidum arans arationis per tempus,
mane valde festinans, ut tibi impleantur arva.

[Vere vertito ; æstate vero iteratum arvum non te fallit.]

Novalem autem serito adhuc levem agrum.

[Novalis exsecrationum-expultrix, liberorum placatrix.]

Supplica vero Jovi infero, Cererique castæ,
perfecte ut-onerent Cereris sacrum munus,
incipiens primum arationem, cum extremum stivæ
manu capiens stimulum, boum ad terga adtigeris
temonis-cuneum trahentium subjugiis : puer autem a-tergo
sequens] servus tenens ligonem negotium avibus facessat,
semina abscondens. Diligentia enim optima
mortalibus hominibus, negligentia vero pessima.
Sic ubertate spicæ nutaverint ad-terram,
si finem ipse postea Olympius præbuisset,
e vasis autem ejeceris araneas ; et te spero
gavisurum, de-victu sumentem intus reposito.

(475) Εὐοχθέων δ' ἵξει πολὺν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους
αὐγάσαι· σέο δ' ἄλλος ἀνὴρ κεχρημένος ἔσται.

Εἰ δέ κεν ἡελίοιο τροπῆς ἀρόσης γθόνα διάν,
480 ἥμενος ἀμήσεις, ὀλίγον περὶ χειρὸς ἑέργων,
ἀντία δεσμεύων κεκονιμένος, οὐ μάλα χαίρων·
(480) οἴσεις δ' ἐν φορμῷ παῦροι δὲ σε θηήσονται.

[Ἄλλοτε δ' ἄλλοις Ζητὸς νόος αἰγιόχοιο,]
ἀργαλέος δ' ἀνδρῶν κατὰ θνητοῖσι νοῆσαι.
485 Εἰ δέ κεν ὄψ' ἀρόσης, τότε κέν τοι φάρμακον εἴη·
ἥμος κόκκυξ κοκκίζει δρυὸς ἐν πετάλοισι
(485) τοπρωτόν, τέρπει τε βροτοὺς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·
τῆμος Ζεὺς υἱοὶ τρίτῳ ἤματι, μήδ' ἀπολήγοι,
μήτ' ἄρ' ὑπερβάλλον βοὸς δπλὴν μήτ' ἀπολείπων·
490 οὕτω κ' ὀφάρωτος πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζοι.

[Ἐν θυμῷ δ' εὖ πάντα φυλάσσειο· μήδ' ἐπὶ λήθοι
(490) μήτ' ἔαρ γιγνόμενον πολὺν μήθ' ὥριος ὄμβρος.]

Πᾶρ δ' ἴθι γάλλειον θῶικον καὶ ἐπαλέα λέσχην
ὥρη χειμερίῃ, ὅποτε κρύος ἀνέρα ἔργων
495 ἰσχάνει, ἐνθα κ' ἄοκνος ἀνὴρ μέγα οἶκον ὀφείλοι,
μή σε κακοῦ χειμῶνος ἀμηχανίῃ καταμάρψῃ
(495) σὺν πενήνῃ, λεπτή δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζῃς.

Πολλὰ δ' ἀεργὸς ἀνὴρ, κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμωνν,
γρηῖζων βιότοιο, κακὰ προσελέξατο θυμῷ.

500 [Ἐλπίς δ' οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένον ἀνδρὰ κομίζει,
ἥμενον ἐν λέσχῃ, τῷ μὴ βίος ἄρχιος εἴη.

(500) Δείκνυε δὲ δμῳέσσει, θέρευς ἐτι μέσσου ἐόντος,
Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται, ποιεῖσθε καλίας.]

[Μῆνα δὲ Ἀθηναῖονα, κακὰ ἤματα, βουδοῖρα πάντα,
505 τοῦτον ἀλεύασθαι, καὶ πηγὰδας, αἵτ' ἐπὶ γαῖαν
πνεύσαντος Βορέας δυσηλεγέες τελέθουσιν,

(505) ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρεῖ πόντῳ
ἐμπνεύσας ὥρινε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη·
πολλὰς δὲ δρυὸς ὑψικόμους ἐλάτας τε παχείας
510 οὐρεος ἐν βήσσης πλὴν ἄ γθονὶ πολυβοτείρῃ
ἐμπίπτων, καὶ πᾶσα βοᾷ τότε νήριτος ὕλη.

(510) Θῆρες δὲ φρίσσουσ', οὐράς δ' ὑπὸ μέζε' ἔθεντο,
τῶν καὶ λάχνη δέρμα κατὰσχιν· ἀλλὰ νυ καὶ τῶν
ψυχρὸς ἐὼν διάησι δασυστέρνων περ ἐόντων.

515 Καί τε διὰ ῥινόυ βοὸς ἔρχεται, οὐδέ μιν ἴσχει·
καὶ τε δι' αἶγα ἄησι τανύτριχα· πώεα δ' οὔτι,

(515) οὐνεκ' ἐπηεταναι τρίχες αὐτῶν, οὐ διάησιν
ἰς ἀνέμου Βορέου τροχῶν δὲ γέροντα τίθησι.

Καὶ διὰ παρθενικῆς ἀπαλόχροος οὐ διάησιν,
520 ἥ τε δόμων ἐντοσθε φίλῃ παρὰ μητέρι μίμνη,

οὐπω ἔργ' εἰδυῖα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·
(520) εὖτε λοεσσαμένη τέρενα γρόα καὶ λίπ' ἐλαίῳ
χρυσάμενη μυλὴ καταλέζεται ἐνδοθι οἴκου,
ἤματι χειμερίῳ, ὅτ' ἀνόστεος δν πόδα τένδει,

525 ἐν τ' ἀπύρῳ οἴκῳ καὶ ἥθεσι λευγαλείοισιν,
οὐδέ οἱ ἥλιος δείκνυ νομὸν δρμηθῆναι·

(525) ἀλλ' ἐπὶ κυανέων ἀνδρῶν ὀτμήν τε πόλιν τε
στρωγᾶται, βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαιίνει.

Καὶ τότε δὴ κεραοὶ καὶ νήκεροι ὕληκοῖται
530 λυγρὸν μυλιώοντες ἀνὰ δρία βησσήντα

Bene-onustus autem pervenies *ad* album ver, neque *ad* alios
respicias : tui vero alius vir indignus erit.

Si vero sole vertente (*bruma*) divam araveris terram,
sedens metes, paucillum manu comprehēdēns,
alternatim ligans puluerulentus, non valde gaudens.
Feres autem in sporta : pauci vero te suspicient.

Alias autem alia Jovis mens ægida-habentis,
difficilis vero hominibus mortalibus intellectu.
Sin autem sero araveris, id tibi remedium fuerit.

Quando cuculus canit quercus in foliis,
primum, delectatque mortales super immensam terram ;
tunc Jupiter pluat tertio die, neve desinat,
neque sane excedens bovis ungulam neque deficiens :
ita serus-arator priorem æquarit.

[Animo autem bene omnia serva : neve te lateat
neque ver evadens album, neque tempestivus imber.]

Priæteri autem arariam officinam et calidam tabernam,
tempore hiberno, quando frigus virum ab-operibus
arceat, ubi impiger vir valde domum augeat ;
ne te mala hyemis difficultas deprehendat
cum paupertate, macra vero crassum pedem manu premas.
Multa autem ignavus vir, vanam ob spem exspectans,
egens victus, mala locutus est ad-animum *suum*.

[Spes vero non bona indigentem virum fovet,
sedentem in taberna, cui non victus sufficiens sit.
Demonstra autem servis, æstate adhuc media (existente) :
Non semper æstas erit, extruite casas.]

Mensem vero Lenæonem, malos dies, boves-cruciantes
omnes,] hunc vitate, et glacies, quæ super terram
flante Borea molestæ existunt,
qui per Thraciam equorum-altricem lato mari
inspirans *id* concutit : remugit autem terra et silva :
multas vero quercus alticomas abietesque densas
montis in saltibus dejecit terræ multos-pascenti
irruens, et omnis reboat tunc innumera silva.

Feræ autem horrent, caudasque sub pudenda ponunt,
quarum etiam villis cutis oblecta *est* : sed sane et has
frigidus cum-sit perflat, villosis-pectoribus licet existentes.

Et per pellem bovis penetrat, neque *hæc* eum arceat ;
et etiam per capram flat longis-pilis : sed ovium-greges om-
nino,] quia valde-densi villi ipsarum, non perflat
vis venti Boreæ : incurvum vero senem facit.

Etiam per virginem tenelli-corporis non perflat,
quacumque intra ades caram apud matrem manet,

nondum opera sciens aureæ Veneris ;
quando lota tenerum corpus et pingui oleo
uncta in-recessu cubat intra domum

die hiberno, quando exossis (*polytus*) suum pedem arrodit,
inque domo sine-igne et in latibulis tristibus,

neque ei sol ostendit pabulum invadendum :
sed super nigrorum hominum populumque urbemque
vertitur, tardius autem Græcis lucet.

Et tunc jam cornuti et non-cornuti silvicolæ
misere manducantes per nemora saltuosa

φεύγουσιν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο μέμνηεν,
(530) οἳ σκέπαται μάιοι μὲν πυκινούς κευθμῶνας ἔχουσι,
καὶ γλάφυ πετρῶν· τοὶ δὲ τρίποδι βροτοὶ ἴσοι,
οὗτ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὐδας δρᾶται,
(535) τῷ ἱκελοὶ φοιτῶσιν, ἀλευόμενοι νίφα λευκὴν.]

Καὶ τότε ἔσσεσθαι ἔρυμα χροῶς, ὥς σε κελεύω,
(538) χλαῖνάν τε μαλακὴν καὶ τερμιόεντα χιτῶνα·
στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μὴρύσασθαι·
τὴν περιέσσασθαι, ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι,
(540) μὴδ' ὀρθαὶ φρίσσωσιν ἀειρόμεναι κατὰ σῶμα.
Ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα βοῶς ἱππὶ καταμένοιο
(545) ἄρμενα δῆσασθαι, πῖλοις ἐντοσθε πυκᾶσας.

Πρωτογόνων δ' ἐρίφων, ὅπότ' ἂν κρύος ὥριον ἔλθῃ,
δέρματα συρράπτειν νεύρῳ βοῶς, ὅρρ' ἐπὶ νῶτῳ
(548) ὑετοῦ ἀμφιβάλλῃ ἀλέην· κεφαλῇ δ' ὑπερθεν
πῖλον ἔχειν ἀσκητόν, ἵν' οὐατα μὴ καταδεύῃ·
(550) ψυχρὴ γὰρ τ' ἥλιος πέλεται Βορέαο πεσόντος,
ἥλιος δ' ἐπὶ γαίαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος
ἀπὸ πυροφόρος τέταται μακάρων ἐπὶ ἔργοις,
(555) ὅς τε ἀρυσσάμενος ποταμῶν ἀπὸ ἀνατόνων,
ὑψοῦ ὑπὲρ γαίης ἀρθεὶς ἀνέμοιο θύελλῃ,
(560) ἄλλοτε μὲν θ' ὕει ποτὶ ἔσπερον, ἄλλοτ' ἄησιν,
πυκνὰ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος.

Τὸν φθάμενος, ἔργον τελέσας, οἰκόνδε νέεσθαι,
(565) μήποτε σ' οὐρανόθεν σκοτόεν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
χρῶτά τε μυδαλέον θείῃ, κατὰ θ' εἴματα δεύσῃ.
(568) Ἄλλ' ὑπαλεύσασθαι· μείς γάρ χαλεπώτατος οὗτος
χειμέριος, χαλεπὸς προβάτοισι, χαλεπὸς δ' ἀνθρώ-
τῃμος θύμισυ βουσὶν, ἐπ' ἀνέρι δὲ πλέον εἴη [ποῖς.

Ταῦτα φυλασσόμενος τετελεσμένον εἰς ἐνιαυτὸν
(570) ἰσοῦσθαι νύκτας τε καὶ ἡμέρας, εἰσόκεν αὖτις
γῆ, πάντων μήτηρ, καρπὸν σύμμικτον ἐνείκῃ.]
Εὐτ' ἂν δ' ἐξήκοντα μετὰ τροπὰς ἡλείοιο
(575) χειμέρι' ἐκτελέσῃ Ζεὺς ἡμέρας, δὴ βὰ τότε ἀστὴρ
Ἀρκτοῦρος προλιπὼν ἱερὸν ῥόον Ὠκεανοῖο
(580) πρῶτον παμφαίνων ἐπιτέλλεται ἀχροκνέφαιος.

Τὸν δὲ μετ' ὀρθρογῇ Πανδιονίῃ ὥρτο χελιδὼν
ἐς φάος ἀνθρώποις, ἔσχατος νέον ἱσταμένοιο.
(585) Τὴν φθάμενος οἶνας περιταμνέμεν· ὥς γὰρ ἄμεινον.
Ἄλλ' ὅπότ' ἂν φερέοικος ἀπὸ χθονὸς ἀμφυτὰ βαίῃη,
(590) Πληϊάδας φεύγων, τότε δὴ σκάφος οὐκέτι οἰνέων·
ἀλλ' ἄρπας τε χυρᾶσσεσθαι καὶ δμῶας ἐγείρειν.
Φεύγειν δὲ σκιεροῦς θώκους καὶ ἐπ' ἡῶ κοῖτον
ὥρῃ ἐν ἀμῆτῳ, ὅτε τ' ἡλίου χροῶς κάρφει.

Τημοῦτος σπεύδειν, καὶ οἰκαδὲ καρπὸν ἀγίνειν,
(595) ὄρθρου ἀνιστάμενος, ἵνα τοι βίος ἄρκιος εἴη.
Ἡὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.
Ἡὼς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου·
(600) ἥλιος, ἥτε φανείσα πολέας ἐπέβητε κελεύθου
ἀνθρώπους, πολλοῖσι δ' ἐπὶ ζυγὰ βοῦσι τίθησιν.

Ἡμὸς δὲ σχολυμός τ' ἀνθεῖ, καὶ ἡμέρα τέττις
(605) δεινὸν ἐφ' ἐξόμενος λιγυρὴν καταχεύει· αἰοδὴν
πυκνὸν ὑπὸ πτερύγων, θέρους καματώδεος ὥρῃ,
φύγουσιν, (et omnibus in animo id cura-est,) ubi tecta quaerentes densas latebras habent,
et antrum petrosum : illi vero tripodi (seni) homines similes,
cujus dorsum fractum-est, caputque ad terram spectat,
huic similes incedunt, vitantes nivem albam.]
Et tunc indue munimentum corporis, ut te jubeo,
laenamque mollem et talarem tunicam :
stamine vero in pauco multum subtegmen intexe.
Hanc circuminduito, ne tibi pili trenant,
neve erecti horreant surgentes per corpus.
Circum vero pedes calceos bovis vi occisi
aptos ligato, pilis intus condensatos.
Primogenitorum vero haedorum, cum frigus tempestivum
venerit,] pelles consuito nervo bovis, ut super dorsum
pluviae circum-injicias munimentum : in capite vero superne
pileum habeto elaboratum, ne aures humefas :
frigida enim et aurora est Borea cessante :
matutina vero super terram a coelo stellato
nebula frugifera extenditur fortunatorum super operibus :
quae hauriens fluminibus e perennibus,
alte supra terram sublata venti procella,
interdum quidem etiam pluit ad vespem, interdum vero
descendit] densas Thracio Borea nubes excitante.
Hunc antevergens, opere perfecto, domum redi,
ne-quando te corlitus tenebrosa nubes circumtegit
corpusque madidum reddat, vestesque humectet.
Sed evitato : mensis enim gravissimus hic
hibernus, gravis pecudibus, gravisque hominibus.
Tunc dimidium bobus, homini vero plus adsit
cibarium : longae enim adjutrices noctes sunt.
[Hac observans totum in annum
aequato noctesque et dies, donec rursum
terra, omnium mater, fructum omnigenum ferat.]
Quum autem sexaginta, post conversionem Solis (bru-
mam),] hibernos exegerit Jupiter dies, jam sane tunc stella
Arcturus relinquens sacrum fluctum Oceani
primum totus-apparens exoritur vespertinus.
Post hunc autem mane-querula Pandionis surgit hirundo
in lucem hominibus, vere recens-ineunte.
Hanc praevergens vites amputato : sic enim melius.
At cum domiporta (cochlea) e terra plantas adscenderit,
Pleiades fugiens, tunc jam circumfossura non-amplius vi-
tium :] sed falcesque acuito et servos excitato.
Fugito vero umbrosas sedes et matutinum somnum,
tempore messis, quando et Sol cutem exsiccat.
Tunc festiva et domum fruges congere,
mane surgens, ut tibi victus sufficiens sit.
Aurora enim etiam operis tertiam sortitur partem.
Aurora sane promovet quidem viam, vero etiam promovet
opus :] Aurora, quae apparens multos ingredi-fecit viam
homines, multis autem juga bobus imponit.
Quum vero scolymosque floret, et canora cicada
arbori insidens stridulum defundit cantum
frequenter sub alis, aestatis laborioso tempore,

585 τῆμος πióταταί τ' αἶγες καὶ οἶνος ἀριστος,
μαχλόταται δὲ γυναικες, ἀφαυρότατοι δέ τε ἄνδρες
(586) εἰσίν, ἐπεὶ κεφαλὴν καὶ γούνατα Σείριος ἄζει,
αὐαλέος δὲ τε ἡρώς ὑπὸ καύματος. Ἀλλὰ τότ' ἤδη
εἴη πετραίη τε σκιή, καὶ βίβλινος οἶνος,
590 μᾶζά τ' ἀμολγαίη, γάλα τ' αἰγῶν σθεννυμενάων,
καὶ βοὸς ὕλοφάγοιο κρέας μήπω τετοκυῖς,
(590) πρωτογόνων τ' ἐρίφων· ἐπὶ δ' αἶθοπα πινέμεν οἶνον,
ἐν σκιῇ ἐξόμενον, κεκορημένον ἥτορ ἐδωδῆς,
ἀντίον ἀκράεος Ζεφύρου τρέψαντα πρόσωπον,
595 κρήνης τ' ἀενάου καὶ ἀποβρύτου, ἥτ' ἀθόλωτος,
τρεις ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἰέμεν οἶνου.
(595) Δμωσί δ' ἐποτρύνειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
δινέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα φανῇ σθένος Ὠρίωνος,
χώρῳ ἐν εὐαεὶ καὶ εὐτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ·
600 μέτρῳ δ' εὖ κομίσασθαι ἐν ἄγγεσιν. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ
πάντα βίον κατὰθαι ἐπάρμενον ἐνδοθι οἴκου,
(600) [ὀτῆτά τ' αἰοικον ποιεῖσθαι, καὶ ἄτεκνον ἔριθον
δίξεσθαι κέλομαι· χαλεπὴ δ' ὑπόπορτις ἔριθος·]
καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομῆν· μὴ φείδῃς σίτου·
605 μὴ ποτέ σ' ἡμερέκοιτος ἀνὴρ ἀπὸ γρήμαθ' ἔλθῃται.
Χόρτον δ' ἐσκομίσαι καὶ συρρετόν, ὄφρα τοι εἴη
(605) βοῦσι καὶ ἡμιόνοις ἐπηρετανόν. Αὐτὰρ ἔπειτα
δμῶας ἀναψύξαι φίλα γούνατα καὶ βόε λῦσαι.
Εὖτ' ἂν δ' Ὠρίων καὶ Σείριος ἐς μέσον ἔλθῃ
610 οὐρανόν, Ἀρκτοῦρον δ' ἐξιδῇ ροδοδάκτυλος Ἥως,
ὦ Πέρση, τότε πάντας ἀπόδρεπε οἴκαδε βότρυς.
(610) δεῖξαι δ' ἡελίῳ δέκα τ' ἡμέατα καὶ δέκα νύκτας·
πέντε δὲ συστιάσαι, ἕκτω δ' εἰς ἄγγε' ἀφύσσαι
δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. Αὐτὰρ ἐπὶν δὴ
615 Πληιάδες θ' Ὑάδες τε τό τε σθένος Ὠρίωνος
δύνωσιν, τότε' ἔπειτ' ἀρότου μεμνημένος εἶναι
(615) ὠραίου· πλειῶν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

Εἰ δέ σε ναυτιλῆς δυσπεμφέλου ἡμερος αἰρεῖ,
εὖτ' ἂν Πληιάδες σθένος δμωρίμων Ὠρίωνος
620 φεύγουσαι πίπτωσιν ἐς ἡεροειδέα πόντον,
δὴ τότε παντοίων ἀνέμων θύουσιν αἴηται·
(620) καὶ τότε μηκέτι νῆας ἔχειν ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ,
γῆν δ' ἐργάζεσθαι μεμνημένος, ὥς σε κελεύω.
Νῆα δ' ἐπ' ἡπείρου ἐρύσαι, πυχάσαι τε λίθοισι
625 πάντοθεν, ὅφρ' ἴσχωσ' ἀνέμων μένος ὑγρὸν ἀέντων,
χειμαρον ἐξερύσας, ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.
(625) Ὅπλα δ' ἐπάρμενα πάντα τεῶν ἐνικάτθεο οἴκῳ,
εὐχόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο·
πηδάλιον δ' εὐεργές ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι.
630 Αὐτὸς δ' ὠραῖον μίμνειν πλόον, εἰσέχεν ἔλθῃ·
καὶ τότε νῆα θοὴν ἄλαδ' ἐλκέμεν, ἐν δὲ τε φόρτον
(630) ἄρμενον ἐντύνασθαι, ἐν' οἴκαδε κέρδος ἄρῃαι,
ὥσπερ ἐμός τε πατήρ καὶ σὸς, μέγα νήπιε Πέρση,
πλωϊζέσκ' ἐν νηυσὶ, βίου κεχρημένος ἐσθλοῦ·
635 ὅς ποτε καὶ τῇδ' ἦλθε, πολλὸν διὰ πόντον ἀνύσας,
Κύμην Αἰολίδα προλιπών, ἐν νηὶ μελαίνῃ·
(635) οὐκ ἀφενος φεύγων οὐδὲ πλοῦτόν τε καὶ ὄλθον,

tunc pinguiissimaque caprae et vinum optimum,
lascivissimae autem mulieres, imbecillissimi vero etiam viri
sunt, quoniam caput et genua Sirius siccatur,
siccum vero etiam corpus ob aestum. Sed tunc jam
sit petraeque umbra, et Biblinum vinum,
panisque bene-coctus, lacque caprarum non-amplius-lactan-
tium,] et vaccae in-silva-pascentis caro nondum enixae,
primogenitorumque horodorum : insuper vero nigrum bibito
vinum,] in umbra sedens, saturatus cor cibo,
contra acute-spirantem Zephyrum vertens vultum,
fontisque perennis ac defluentis, quique illimis sit,
tres partes aquae infunde, quartam vero immitte vini.

Famulis autem impera Cereris sacrum munus
triturare, quando primum apparuerit robur Orionis,
loco in ventoso et bene-orbiculata in area :
mensura vero diligenter recondito in vasis. Sed postquam
jam] omnem victum deposueris paratum intra domum,
[servumque domo-carentem conducere, et sine-liberis servam
querere te jubeo : molesta autem liberos-habens serva.]
Et canem asperis-dentibus nutrito, nec parcas cibo,
ne quando tibi interdium-dormiens vir res auferat.

Fornum autem importato et paleas, ut tibi sit
bobus ac mulis annuum pabulum. Sed postea
servorum refocilla cara genua et boves solve.

Quum vero Orion et Sirius in medium venerit
coelum, Arcturum autem inspexerit roseis-digitis Aurora,
o Persa, tunc omnes decerptas-fer domum uvas :
monstrato vero soli decemque dies et decem noctes,
quinque autem in-umbra-pone, sexto autem in vasa haurito
dona Bacchi oblectatoris. Sed postquam jam
Pleiadesque Hyadesque ac robur Orionis
occiderint, tunc deinde arationis memor esto
tempestivae : annus autem per terram prosper sit.

Sin autem te navigationis periculosa desiderium capit :
quando Pleiades robur validum Orionis
fugientes ceciderint in obscurum pontum,
jam tunc omnigenorum ventorum furunt flamina :
et tunc ne-amplius naves habeto in nigro ponto :
terram autem exercere memento : uti te jubeo.
Navem vero in continentem trahito, munitoque lapidibus
undique, ut arceant ventorum vim humide flantium,
paxillo extracto, ne putrefaciat Jovis imber.
Armamenta vero disposita omnia tuae reponere domi,
diligenter componens navis alas (vela) marivagae :
clavum vero fabrefactum super fumum suspendito.
Ipse autem tempestivam expectato navigationem, dum ve-
niat :] et tum navem celerem in-mare trahito, intus vero etiam
onus] aptum imponito, ut domum lucrum reportes,
quemadmodum meusque pater et tuus, valde stolide Persa,
navigabat in navibus, victus indigens honesti :
qui olim et huc venit, multum pontum emensus,
Cuma Aiolide relictis, in navi nigra :
non abundantiam fugiens neque divitiasque et fortunam,

ἀλλὰ κακὴν πενίην, τὴν Ζεὺς ἀνδρεσσὶ δίδωσι.
 Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ, [λῆ.
 640 Ἄσκη, χειμᾶ κακῇ, θέρει ἀργαλήν, οὐδέ ποτ' ἐσθ-
 Τύνη δ', ὦ Πέρση, ἔργων μεμνημένος εἶναι
 (640) ὠραίων πάντων, περὶ ναυτιλίας δὲ μάλιστα.
 [Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλη δ' ἐνὶ φορτία θέσθαι,
 μείζων μὲν φόρτος, μείζον δ' ἐπὶ κέρδεϊ κέρδος
 645 ἔσσεται, εἴ κ' ἀνεμοὶ γε κακὰς ἀπέχουσιν ἀήτας.]
 Εὖτ' ἂν ἐπ' ἐμπορίην τρέψῃς ἀεσίφρονα θυμόν,
 (645) βούληται δὲ χρεᾶ προφυγεῖν καὶ ἀτερπέα λιμὸν,
 δείξω δὴ τοι μέτρα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
 οὔτε τι ναυτιλίας σεσοφισμένος οὔτε τι νηῶν.
 650 Οὐ γὰρ πῶποτε νηὶ γ' ἐπέπλων εὐρέα πόντον,
 εἰ μὴ ἐς Εὐβοίαν ἐξ Αὐλίδος, ἥ ποτ' Ἀχαιοὶ
 (650) μείναντες χειμῶνα πολὺν σὺν λαὸν ἄγειραν
 Ἑλλάδος ἐξ ἱερῆς Τροίην ἐς καλλιγύναικα.
 Ἔνθα δ' ἐγὼν ἐπ' ἀέθλα δαΐφρονος Ἀμφιδάμαντος
 655 Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα· τὰ δὲ προπεφραδμένα πολλὰ
 ἄθλ' ἔθεσαν παῖδες μεγαλήτορες· ἔνθα μέ φημι
 (655) ὕμνῳ νικήσαντα φέρειν τρίποδ' ὠτῶντα.
 Τὸν μὲν ἐγὼ Μούσαις Ἑλικωνιάδεσσ' ἀνέθηκα,
 ἔνθα με τοπρῶτον λιγυρῆς ἐπέβησαν αἰοδῆς.
 660 Τόσσον τοι νηῶν γε πεπεύρημαι πολυγόμφων·
 ἀλλὰ καὶ ὧς ἐρέω Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο·
 (660) Μοῦσαι γάρ μ' ἐδίδαξαν ἀθέσφατο ὕμνον αἰεΐειν.
 Ἦματα πεντήκοντα μετὰ τροπὰς ἡελίοιο,
 ἐς τέλος ἐλθόντος θέρεος, καματώδεος ὥρης,
 665 ὠραίος πέλεται θνητοῖς πλόος· οὔτε κε νῆα
 καυάζαις οὔτ' ἀνδρας ἀποφθίσειε θάλασσα,
 (665) εἰ δὴ μὴ πρόφρων γε Ποσειδάων ἐνοσίχθων
 ἢ Ζεὺς ἀθανάτων βασιλεὺς ἐθέλῃσιν ὀλέσσαι·
 ἐν τοῖς γὰρ τέλος ἐστὶν ὁμῶς ἀγαθῶν τε κακῶν τε·
 670 τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὔραι καὶ πόντος ἀπτήμων·
 εὐκῆλος τότε νῆα θοὴν ἀνέμοισι πιθήσας
 (670) ἑλκέμεν ἐς πόντον, φόρτον τ' εὖ πάντα τίθεσθαι·
 σπεύδειν δ' ὅττι τάχιστα πάλιν οἰκόνδε νέεσθαι·
 μὴδὲ μένειν οἶνόν τε νέον καὶ ὀπωρινὸν ὄμβρον,
 675 καὶ χειμῶν' ἐπιόντα, Νότοιο τε δεινὰς ἀήτας,
 ὅς τ' ὥρινε θάλασσαν ὑμαρτήσας Διὸς ὄμβρῳ
 (675) πολλῶ, ὀπωρινῶ, χαλεπὸν δέ τε πόντον ἔθηκεν.
 Ἄλλος δ' εἰαρινὸς πέλεται πλόος ἀνθρώποισιν.
 Ἦμος δὴ τοπρῶτον, ὅσον τ' ἐπιβᾶσα κορώνη
 680 ἶχνος ἐποίησεν, τόσσον πέταλ' ἀνδρὶ φανεῖν
 ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ, τότε δ' ἄμβατός ἐστι θάλασσα.
 (680) Εἰαρινὸς δ' οὗτος πέλεται πλόος. Οὐ μιν ἔγωγε
 αἶνῃμ'· οὐ γὰρ ἐμῷ θυμῷ κεχαρισμένος ἐστίν·
 ἀρπακτὸν χαλεπῶς κε φύγοις κακόν· ἀλλὰ νυ καὶ τὰ
 685 ἀνθρώποι βέζουσιν αἰδομένης νόοιο·
 χρήματα γὰρ ψυχὴ πέλεται δειλοῖσι βροτοῖσι.
 (685) Δεινὸν δ' ἐστὶ θανεῖν μετὰ κύμασιν· ἀλλὰ σ' ἄνωγα
 φράζεσθαι τάδε πάντα μετὰ φρεσίν, ὥς ἀγορεύω.
 Μὴ δ' ἐνὶ νηυσὶν ἅπαντα βίον κολλησὶ τίθεσθαι·
 690 ἀλλὰ πλέω λείπειν, τὰ δὲ μείονα φορτίζεισθαι.
 Δεινὸν γὰρ πόντου μετὰ κύμασι πῆματι κῆρσαι.

sed malam pauperiem, quam Jupiter hominibus dat.
 Habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
 Ascra, hyeme malo, aestate molesto, neque umquam bono.
 Tu vero, o Persa, operum memor esto
 tempestivorum omnium, de navigatione vero maxime.
 Navem parvam laudato, magnæ vero onera imposito;
 majus quidem onus, majus vero ad lucrum lucrum
 erit, si venti quidem malos contineant flatus.

Quando ad mercaturam verteris imprudentem animum,
 volueris autem debita effugere et injucundam famem,
 ostendam jam tibi rationes multisoni maris,
 neque omnino navigandi peritus, neque omnino navium.
 Neque enim umquam navi tranavi latum mare;
 nisi in Eubæam ex Aulide, ubi quondam Argivi,
 exspectantes tempestatem (*desinentem*), multum populum
 collegerunt] Græcia e sacra in Trojam pulcris-fœminis.
 Ibi vero ego ad certamina strenui Amphidamantis
 Chalcidemque trajeci: indicta (*per præcones*) vero multa
 præmia posuerunt filii magnanimi: ubi me gloriol
 carmine victorem tulisse tripodem auritum.
 Quem quidem ego Musis Heliconiadibus dicavi,
 ubi me primum dulci adduxerunt cantui.
 Tantum igitur naves quidem expertus-sum multos-clavos-
 habentes.] Sed etiam sic dicam Jovis voluntatem argida-ha-
 bentis:] Musæ enim me docuerunt divinum carmen canere.

Dies quinquaginta post conversionem solis,
 ad finem progressa æstate, laborioso tempore,
 tempestiva est mortalibus navigatio: neque navem
 fregeris, neque homines perdidit mare,
 nisi forte data-opera Neptunus terræ-concussor
 aut Jupiter, immortalium rex, velit perdere.
 Penes hos enim exitus est pariter bonorumque malorumque.
 Tunc vero dispositæque auræ et mare innocuum:
 securus tunc navem celerem, ventis fretus,
 deducito in pontum, onus vero bene omne colloca.
 Propera autem quam celerrime rursus domum redire:
 neque exspectato vinumque novum et autumnalem imbrem,
 et hyemem accedentem, Notique sævos flatus,
 qui concitat mare, comitans Jovis imbrem
 multum, autumnalem, difficilemque pontum reddit.
 Alia vero verna est navigatio hominibus.
 Cum enim primum, quantum incedens cornix
 vestigium facit, tantum folia homini apparuerint
 in ficu summa; tum etiam pervium est mare.

Verna autem hæc est navigatio: non ipsam equidem
 probō: neque enim meo animo grata est;
 arreptum ægre effugeris malum. Sed tamen et hæc
 homines faciunt, stultitia mentis:
 opes enim anima sunt miseris mortalibus.
 Dirum vero est mori in fluctibus: at te jubeo
 considerare hæc omnia in animo, uti dico.

Ne vero in navibus omnem fortunam oavis pone:
 sed plura relinquito, pauciora vero imposito.
 Dirum enim ponti in fluctibus exitio occurrere.

(690) [Δεινὸν δ' εἴ κ' ἐφ' ἄμαξαν ὑπέρβιον ἄχθος αἰέρας
ἄξονα καυάζεις, τὰ δὲ φορτί' ἄμαυρωθείη.]
Μέτρα φυλάσσεσθαι· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἀριστος.

695 Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι,
μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων
(695) μήτ' ἐπιθεῖς μάλα πολλά· γάμος δέ τοι ὥριος οὗτος,
ἥ δὲ γυνὴ τέτορ' ἡβώοι, πέμπτῳ δὲ γαμοῖτο.
Παρθενικὴν δὲ γαμῆν, ἵνα ἡβέα κεδνὰ διδάξης.
700 Τὴν δὲ μάλιστα γαμῆν ἥ τις σέθεν ἐγγύθι ναίει,
πάντα μάλ' ἀμφὶς ἰδὼν μὴ γείτοσι χάσματα γήμης.
(700) Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ λήϊζέτ' ἄμεινον
τῆς ἀγαθῆς, τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ βίγιον ἄλλο,
δειπνολόγης· ἦτ' ἀνδρα καὶ ἱφθιμόν περ ἐόντα
705 εὖει ἄτερ δαλοῦ καὶ ὠμῷ γήραϊ δῶκεν. [ναί.
Εἴ δ' ὅπιν ἀθανάτων μακάριον πεφυλαγμένος εἶ-
(705) Μηδὲ κασιγνήτῳ ἴσον ποιεῖσθαι ἐταῖρον·
εἰ δέ κε ποιήσῃς, μὴ μιν πρότερος κακὸν ἔρξης.
Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν· εἰ δέ κέ σ' ἀρχή
710 ἥ τι ἔπος εἰπὼν ἀποθύμιον ἡἶ καὶ ἔρξης,
οἷς τόσα τίνυσθαι μεμνημένος· εἰ δέ κεν αὖτις
(710) ἡγήτ' ἐς φιλότητα, δίκην δ' ἐθέλῃσι παρασχεῖν,
δέξασθαι· δειλὸς τοι ἀνὴρ φίλον ἄλλοτε ἄλλον
ποιεῖται. Σὲ δὲ μὴ τι νόον κατελεγγέτω εἶδος.
715 Μηδὲ πολυζέεινον μηδ' ἄζεινον καλέεσθαι,
μηδὲ κακῶν ἕταρον μηδ' ἐσθλῶν νεικεστῆρα.
(715) Μηδέ ποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφύρορον ἀνδρὶ
τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάριον δόσιν αἰὲν ἐόντων.
Γλώσσης τοι θησαυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἀριστος
720 φειδωλῆς, πλείστη δὲ χάρις κατὰ μέτρον ἰούσης.
Εἰ δὲ κακὸν εἴπῃς, τάχα κ' αὐτὸς μείζον ἀκούσῃς.
(720) Μηδὲ πολυζέεινον δαιτὸς δυσπέμφελος εἶναι
ἐκ κοινοῦ· πλείστη δὲ χάρις δαπάνη τ' ὀλιγίστη.
Μηδέ ποτ' ἐξ ἡοῦς Διὶ λείβεῖν αἶθρα οἶνον
725 χερσὶν ἀνίπτοισιν μηδ' ἄλλοις ἀθανάτοισιν.
Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δὲ τ' ἀράς.
(725) Μηδ' ἀντ' ἡελίου τετραμμένος ὁρὸς ὀμιχεῖν·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε δῶῃ, μεμνημένος, εἰς ἀνιόντα
μήτ' ἐν δόῳ μήτ' ἐκτὸς δόου προβάδην οὐρήσης,
730 μηδ' ἀπογυμνωθῆς· μακάριον τοι νύκτες ἔασιν·
ἐζόμενος δ' ὄνθειος, ἀνὴρ πεπνυμένα εἰδὼς,
(730) ἥ ὅγε πρὸς τοῖχον πελάσας εὐερκέος αὐλῆς.
Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος ἐνδοθι οἴκου
ἐστίη ἐμπελαδὸν παραφαινέμεν, ἀλλ' ἀλέασθαι.
735 Μηδ' ἀπὸ δυσρήμοιο τάφου ἀπονοστήσαντα
σπερμαίνειν γενεήν, ἀλλ' ἀθανάτων ἀπὸ δαιτός.
(735) Μηδέ ποτ' ἀενάων ποταμῶν καλλιῆρόον ὕδωρ
ποσὶ περᾶν, πρὶν γ' εὐζῇ ἰδὼν ἐς καλὰ βέεθρα,
χεῖρας νηψάμενος πολυηράτῳ ὕδατι λευκῷ.
740 Ὅς ποταμὸν διαβῇ, κακότητι δὲ χεῖρας ἀνίπτος,
τῷ δὲ θεοὶ νεμεσῶσι καὶ ἄλγεα δῶκαν ὀπίσσω.
(740) Μηδ' ἀπὸ πεντόζοιο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλερῇ
αὖθις ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἶθωνι σιδήρῳ.
Μηδέ ποτ' οἰνογόνην τιθέμεν κρητῆρος ὑπερθεῖν

[Dirumque, si in plaustrum praegrande onere imposito
axem freris, onera vero corrumpantur.] [mun.
Modum servato : opportunum-tempus vero in omnibus opti-

Mature autem uxorem tuam ad domum ducito,
neque triginta annis valde multum deficiens
neque adjiciens valde multum : nuptiae vero tibi tempestivae
hae,] mulier autem quatuor annos pubescat, quinto vero (pu-
bertatis) nubat.] Virginem vero ducito, ut mores castos do-
ceas.] Eam vero potissimum ducito, quae te prope habitat :
omnia bene circumspiciens, ne vicinis ludibria ducas.
Neque enim quicquam muliere vir sortitur melius
bona, verum contra mala non gravius aliud,
comissatrice : quae virum, etiamsi robustum (existentem),
torret sine face et crudae senectae tradit.

Bene vero vindictam immortalium beatorum observato.
Neque fratri aequalem facito amicum :
sin autem feceris, ne ipsum prior malo afficias.
Ne vero mentiaris dicis gratia : sin autem tibi coeperit
aut aliquod verbum dicere infestum, aut facere,
bis tantum puniri memento : si vero rursus
redeat ad amicitiam, penam autem velit dare,
recipe : miser sane vir amicum alias alium
facit. Tuum vero ne quid animum coarquat vultus.
Ne vero multorum-hospes, neve nullius-hospes dicaris,
neve malorum socius, neve bonorum conviciator.
Neque umquam perniciosam pauperiem animum-comeden-
tem homini] patiaris exprobrare, beatorum munus sempiter-
norum.] Linguae certo thesaurus inter homines optimus
parcae, plurima vero gratia modum servantis :
Sin autem malum dixeris, forsitan ipse majus audies.
Neve in communi convivio morosus sis
de symbolis : plurima vero gratia sumtusque minimus.
Neve umquam ex aurora Jovi libato nigrum vinum
manibus illotis, neve aliis immortalibus :
neque enim hi exaudiunt, respuunt vero etiam preces.
Neu contra solem versus stans meito,
sed-etiam postquam occidit, memento, adversus orientem
neque in via, neque extra viam inter-eundem meiere.
Neve denuderis : Deorum quippe noctes sunt :
sedens vero in-fumeto vir prudentia doctus,
aut idem ad parietem accedens bene-septae caulae.
Neu pudenda semine pollutus intra domum
focum juxta revelato, sed caveto.
Neve a mali-omnis funebribus reversus
seminato progeniem, sed immortalium a convivio.
Neve umquam perennium fluviorum pulcre-fluentem aquam
pedibus transito, priusquam precatus-fueris adspiciens pulchra
fluenta,] manus lotus amena aqua limpida.
Qui fluvium transierit, malitia vero manus illotus,
huic Dii succensent et dolores dant in-posterum.
Ne vero a manu, Deorum in convivio splendido,
siccum a viridi reseca nigro ferro.
Neve umquam cyathum pone super craterem

745 πινόντων· ὅλοη γὰρ ἐπ' αὐτῷ μοῖρα τέτυκται.

Μηδὲ δόμον ποιῶν ἀνεπίξεστον καταλείπειν,

(745) μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λαχέρυζα κορώνη.

Μηδ' ἀπὸ χυτροπόδων ἀνεπιβρέκτων ἀνελόντα
ἔσθαι μὴδὲ λόεσθαι· ἐπεὶ καὶ τοῖς ἐνὶ ποινῇ.

750 Μηδ' ἐπ' ἀκινήτοισι καθίζειν, οὐ γὰρ ἄμεινον,

παῖδα δωδεκαταῖον, ὅτ' ἀνὴρ' ἀνήνορα ποιεῖ,

(750) [Μηδὲ δωδεκάμηνον· ἴσον καὶ τοῦτο τέτυκται.]

μηδὲ γυναικίῳ λουτρῷ γρόα φαιδρύνεσθαι

ἀνέρα· λευγαλέη γὰρ ἐπὶ χρόνον ἔστ' ἐπὶ καὶ τῇ

755 ποινῇ. Μηδ' ἱεροῖσιν ἐπ' αἰθόμενοισι κυρήσας,

μωμεύειν αἰδηλα· θεός τοι καὶ τὰ νεμεσσᾷ.

(755) Μηδέ ποτ' ἐν προχοῇ ποταμῶν ἄλαδε προροόντων,

μηδ' ἐπὶ κρηνῶν οὐρεῖν, μάλα δ' ἐξαλέασθαι·

μηδ' ἐναποψύχειν· τὸ γὰρ οὗτοι λωῖόν ἐστιν.

(760) Ὅδ' ἔρδειν· δεινὴν δὲ βροτῶν ὑπαλεῦο φήμην.

Φήμη γὰρ τε κακὴ πέλεται κούφη μὲν αἶραι

760 ρεῖα μάλ', ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ' ἀποθέσθαι.

Φήμη δ' οὐτὶς πάμπαν ἀπολλυται, ἥντινα πολλοὶ

λαοὶ φημίζωσι· θεός νύ τίς ἐστι καὶ αὐτή.

[μοῖραν

765 ἥματα δ' ἐκ Διὸθεν πεφυλαγμένος εὖ κατὰ

πεφραδέμεν δμῶεσσι· τριηκάδα μηνὸς ἀρίστην

(765) ἔργα τ' ἐποπτεύειν ἢδ' ἀρμαλὴν δατέασθαι,

εὐτ' ἂν ἀληθεῖη λαοὶ κρίνοντες ἄγῳσιν.

Αἶδε γὰρ ἡμέραι εἰσὶ Διὸς πάρα μητιόντος.

(770) Πρῶτον ἐνὶ τετράς τε καὶ ἐβδόμῃ ἱερὸν ἤμαρ,

τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ,

(770) ὀγδοάτῃ τ' ἐνάτῃ τε. δύω γε μὲν ἡματα μηνὸς

ἔξοχ' ἀεζομένοιο βροτῆσια ἔργα πένεσθαι,

ἐνδεκάτῃ τε δωδεκάτῃ τ'· ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί,

775 ἡ μὲν οἷς πεῖκειν, ἡ δ' εὐφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι·

ἡ δὲ δωδεκάτῃ τῆς ἐνδεκάτης μέγ' ἀμείνων·

(775) τῇ γὰρ τοι νεῖ νῆματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης

ῆματος ἐκ πλείου, ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται·

τῇ δ' ἴστων στήσαιτο γυνή, προβάλοιτό τε ἔργον.

780 Μηνὸς δ' ἱσταμένου τρισκαίδεκάτην ἀλέασθαι

σπέρματος ἄρξασθαι· φυτὰ δ' ἐνθρέψασθαι ἀρίστη.

(780) Ἑκτὴ δ' ἡ μέσση μάλ' ἀσύμφορός ἐστι φυτοῖσιν,

ἀνδρογόνος δ' ἀγαθή· κούρη δ' οὐ σύμφορός ἐστιν,

οὔτε γενέσθαι πρῶτ' οὔτ' ἄρ γάμου ἀντιβόλῃσαι·

785 Οὐδὲ μὲν ἡ πρώτη ἑκτὴ κούρησι γενέσθαι

ἄρμενος, ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν καὶ πώεα μῆλων,

(785) σηκὸν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον ἥπιον ἤμαρ·

ἐσθλὴ δ' ἀνδρογόνος· φιλέει δὲ τε κέρτομα βάζειν,

ψεύδεά θ' αἰμυλίους τε λόγους κρυφίους τ' ὀαρισμούς.

790 Μηνὸς δ' ὀγδοάτῃ κάπρον καὶ βοῦν ἐρίμυκον

ταμνέμεν, οὐρῆας δὲ δωδεκάτῃ ταλαεργούς.

(790) Εἰκάδι δ' ἐν μεγάλῃ, πλέῃ ἡματι, ἱστορα φῶτα

γεῖνασθαι· μάλα γάρ τε νόον πεπυκασμένος ἐστίν.

Ἑσθλὴ δ' ἀνδρογόνος δεκάτῃ, κούρη δὲ τε τετράς

795 μέσση. τῇ δὲ τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς,

καὶ κύνα καρχαρόδοντα καὶ οὐρῆας ταλαεργούς

(795) πρητύνειν ἐπὶ χεῖρα τιθείς· περύλαξο δὲ θυμόν·

bibentium : perniciosum enim in eo satum est.

Neu domum exstruens impolitam relinquo,

ne forte insidens crociat stridula cornix.

Neve ex ollis-pedatis nondum-dedicatis capiens

edito, neve lavator : quia et hisce inest pœna.

Neve in immobilibus (*monimentis*) ponito, non enim melius

est,] puerum duodecennem, quod virum impubem reddit :

[neque duodecim mensium : aequale et hoc est.]

Neu muliebri balneo corpus abluito

vir : gravis enim ad tempus est etiam in eo

pœna. Neu sacrificia in accensa incidens,

reprehende arcana : Deus sane et hæc indigne fert.

Neve umquam in alveo fluviorum mare influentium,

neu super fontes meito, sed valde evitato ;

neve incacato ; id enim nihilo melius est.

Sic facito : gravem vero mortalium evitato famam.

Fama enim mala est levis quidem levatu

facillime, molesta vero portatu, difficilisque depositu.

Fama vero nulla omnino perit, quam-quidem multi

populi divulgant ; Dea sane quædam est et ipsa.

Dies vero ex Jove observans bene secundum decorum,

doce servos : tricesimum mensis optimum

operaque ad-inspicienda atque demensum dividendum,

quum ex-veritate populi eum judicantes degunt.

Hi enim dies sunt Jove a prudente.

Primum primus quartusque et septimus sacer dies,

(hoc enim Apollinem ense-aureo peperit Latona),

octavusque nonusque ; duo quidem dies mensis

egregii crescentis mortalia opera ad-curanda,

undecimusque duodecimusque : ambo quidem boni,

hic quidem ovibus tondendis, ille vero lactis segetibus me-

tendis :] duodecimus autem undecimo multo melior :

hoc enim net fila alte-suspensa aranea

die ex pleno, quum et prudens (*formica*) acervum colligit.

Hoc vero telam instituat mulier, proponatque sibi opus.

Mensis autem ineuntis decimotertio evitato

sementem incepturus : plantis vero inferendis optimus est.

Sextus vero medius valde incommodus est plantis,

viriparus autem bonus : puellæ vero non utilis est,

neque gignendæ primum, nec nuptui collocandæ.

Nec primus quidem sextus puellis giguendis

aptus, sed hædis castrandis et gregibus ovium,

stabuloque circumsepiendo pastorali benignus dies :

bonus autem viriparus : amat vero etiam convitia loqui,

mendaciaque blandosque sermones occultaque colloquia.

Mensis vero octavo verrem et bovem mugientem

castrato, mulos autem duodecimo patientes-laboris.

Vicesimo vero (in) magno *πονο*, pleno die, prudentem virum

generato : valde enim animo sapiens est.

Bonus autem viriparus decimus, puellæ vero et quartus

medius ; hoc vero et oves et flexipedes camuros boves,

et canem asperis-dentibus et mulos patientes-laboris

cicurato, manum imponens ; cave vero iram *eorum*.

- Τετράδ' ἀλεύσθαι φθίνοντός θ' ἱσταμένου τε
 ἄλγεα θυμοβορεῖν· μάλα τοι τετελεσμένον ἦμαρ.
 800 Ἐν δὲ τετάρτῃ μηνὸς ἄγεσθ' εἰς οἶκον ἄκοιτιν,
 οἰωνοὺς κρίνας οἱ ἐπ' ἔργματι τούτῳ ἄριστοι.
 (800) Πέμπτας δ' ἐξάλεσθαι, ἐπεὶ χαλεπαί τε καὶ αἰναί·
 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἑρινύας ἀμφιπολεῦειν
 Ὅρκον γεινόμενον τὸν Ἑρὶς τέκε πῆμ' ἐπιόρκους.
 805 Μέσση δ' ἐβδομάτῃ Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν
 εὖ μάλ' ὀπιπτεύοντα εὐτρογάλῳ ἐν ἀλωῇ
 (805) βάλλειν· ὕλοτόμον τε ταμείν θαλαμήϊα δοῦρα,
 νήϊά τε ξύλα πολλὰ, τὰτ' ἄρμενα νηυσὶ πέλονται.
 Τετράδι δ' ἀρχεσθαι νῆας πῆγνυσθαι ἀραιάς.
 810 Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπὶ δεῖελα λώϊον ἦμαρ.
 Πρωτίστη δ' εἰνὰς παναπήμων ἀνθρώποισιν·
 (810) ἐσθλὴ μὲν γάρ θ' ἦδε φυτευέμεν ἡδὲ γενέσθαι
 ἀνέρι τ' ἡδὲ γυναικί· καὶ οὐποτε πάγκακον ἦμαρ.
 Παῦροι δ' αὖτε ἴσασι τρισεινάδα μηνὸς ἀρίστην
 815 [ἀρξασθαι τε πίθου, καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι θεῖναι
 βοῦσι καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι,]
 (815) νῆα πολυχλήϊδα θοὴν εἰς οἶνοπα πόντον
 εἰρύμεναι· παῦροι δέ τ' ἀληθέα κικλήσκουσι
 [τετράδι δ' οἷγε πίθον· περὶ πάντων ἱερὸν ἦμαρ]
 820 μέσσην· παῦροι δ' αὖτε μετ' εἰκάδα μηνὸς ἀρίστην
 ἡοῦς γεινομένης· ἐπὶ δεῖελα δ' ἐστὶ χερεῖων.
 (820) Αἶδε μὲν ἡμέραι εἰσὶν ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Αἶ δ' Ὀλῆαι μετὰδουποι, ἀκήριοι, οὐ τι φέρουσαι.
 Ἄλλος δ' ἀλλοίην αἰνεῖ, παῦροι δέ τ' ἴσασιν.
 825 Ἄλλοτε μητρειὴ πέλει ἡμέρη ἄλλοτε μήτηρ·
 τάων εὐδαίμων τε καὶ ὀλβίος δὲ τάδε πάντα
 (825) εἰδὼς ἐργάζεται ἀναίτιος ἀθανάτοισιν,
 ὀρνίθας κρίνων καὶ ὑπερβασίας ἀλεείνων.

Quarto caveto finientis inchoantisque mensis
 doloribus animum conficias : valde sane perfectus dies est.
 Quarto autem mensis in domum uxorem ducito
 auguriis observatis, quæ ad rem hanc optima.
 Quintos vero evitato, quia difficilesque sunt et graves :
 (in) quinto enim aiunt Furias servire
 Horco eo die nato, quem Eris peperit pestem perjuris.
 Medio vero septimo Cereris sacrum munus
 bene valde inspiciens bene-orbiculata in area
 ventilato : lignicidaque secato cubicularia ligna,
 navaliaque ligna multa, quæ apta navibus sunt.
 Quarto vero incipito naves compingere fragiles.
 Nonus autem medius ad vesperam melior dies.
 Primus vero nonus prorsus-innoxius hominibus :
 bonus quidem enim et hic ad plantandum atque generandum,
 viroque et mulieri : neque umquam prorsus-malus dies.
 Pauci vero etiam sciunt tertium-nonum mensis optimum
 ad-relinendum dolium et jugum collo imponendum
 bobus et mulis et equis celeripedibus,]
 navem multis-transtris celerem in nigrum pontum
 ad-trahendam : pauci autem veracem dicunt
 [quarto vero aperi dolium : præ omnibus sacer dies :]
 medium : pauci vero etiam post vicesimum mensis optimum
 aurora oriente : ad vesperam autem est deterior.
 Hi quidem dies sunt hominibus magno commodo.
 Cæteri autem intercidentes innoxii, nihil ferentes.
 Alius vero alium laudat, pauci autem norunt.
 Interdum noverca est dies, interdum mater :
 horum dierum, beatusque et fortunatus est is, qui hæc omnia
 sciens operatus-fuerit, inculpatus immortalibus,
 auguria observans et delicta evitans.

HESIODI FRAGMENTA.

ΑΙΓΙΜΙΟΣ.

I. 1.

Schol. Apollon. III, 587. Ἀγγελόν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμπεσθῆναι κελύοντα δέξασθαι τὸν Φοῖβον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμη. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ τὸ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἀγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

II. 2.

Schol. Apollon. IV, 818. ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας (ἐν δευτέρῳ) φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοὶ εἰσιν· ἐτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλωνιὸς φησι. Καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτήσας τὸν Πηλέα καὶ κωλύσαι τὸν Ἀχιλλεῖα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα [καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν Θέτιν αὐτόν.]

III. 3. (D. 47.)

Stephanus Byz. Ἀβαντίς ἡ Εὐβοία, ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμιου δευτέρῳ περὶ Ἰούς.

νήσω ἐν Ἀβαντίδι δῖη,
τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίχλησκον θεοὶ αἰὲν ἰόντες,
τὴν τότε ἑπώνυμον Εὐβοίαν βοὸς ὠνόμασεν Ζεὺς.

IV. 4. (D. 47.)

Schol. Eur. Phoen. 1123. Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας φησὶ· καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε

τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν δρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
ἀθάνατον δέ οἱ ὤρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.
Conf. Tzetz. Exeg. II. p. 153, 21.

V. 5 et 142. (D. 5. 83. 91.)

Apollod. II, 3. Ἡσίοδος δὲ καὶ Ἀκουσίλαος Πειρήνος αὐτὴν (τὴν Ἰῶ) φασὶν εἶναι· ταύτην ἱερωσύνῃν τῆς Ἥρας ἔχουσαν Ζεὺς ἔφθειρε. Φωραθεὶς δὲ ὑφ' Ἥρας, τῆς μὲν κόρης ἀψάμενος εἰς βοῦν μετεμόρφωσε λευκὴν, αὐτῇ δὲ ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν. Διό φησιν Ἡσίοδος οὐκ ἐπισπᾶσθαι τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὀργὴν τοὺς γινόμενους ὄρκους ὑπὲρ ἔρωτος.

Herodian : περὶ μονήρους λέξεως p. 17. — Καθ' Ἡσίοδον Πειρήν, πατὴρ Ἰούς.

Schol. ad Platon. sympos. p. 45. (374, Bekk.):

ἐκ τοῦ δ' ὄρκον ἔθηκεν ἀπήμονα ἀνθρώποισιν
νοσφιδίων ἔργων πέρι Κύπριδος.

Hesych. in Ἀφροδίσιος ὄρκος : πρῶτος δὲ Ἡσίοδος ἐπλασε τοὺς περὶ τὸν Δία καὶ τὴν Ἰῶ ὁμάσαι.

VI. 6. (D. 47.)

Athenæus XI. p. 503. D. καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιον δὲ ποιήσας, εἰθ' Ἡσίοδος ἔστιν ἡ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος·

ἐνθα ποτ' ἔσται ἐμὸν ψυχτήριον, ὄρχαμε λαῶν.

VII. 7. (D. 68. L. 20.)

Etymol. M. p. 768. 25. Τριχάϊκες οἱ συνεχῶς κινούμενοι ἐν

ÆGIMIUS.

I.

Nuntium dicit a Jove Mercurium missum esse qui jubere Phrixum excipi, ut Ætæ filiam in matrimonium duceret. Sed Ægimii auctor illum propter pellem de industria moratum esse tradit et, quum sacrificio facto pellem sacrasset, tum demum in Ætæ sedes intrasse vellus portantem.

II.

Ægimii auctor in secundo libro Thetidem ait filios e Peleo sibi natos in lebetem aqua ferventi plenum conjecisse, scire cupientem, an mortales essent; alios vero in ignem esse coniectos Apollonius refert. Et multis jam interentis, Peleum prohibuisse, quominus Achillem lebeti inficeret et propterea hanc a Thetide esse relictum.

III.

Abantis Eubœa est, ut Hesiodus in altero Ægimii libro de Io:

insula in Abantide diva,
quam prius Abantida vocabant dii sempiterni,
quam tunc cognominem Eubœam bovis nominavit Jupiter.

IV.

Ægimii auctor ait:

Et ipsi custodem Argum misit fortemque magnumque,

HESIODI.

quaternis oculis videntem hic et illic;
immortale vero huic injecit dea robur, neque ei somnus [eum].
cadebat super palpebras, vigilantia autem habebat perpetuo

V.

Hesiodus et Acusilaus Pirenis eam (Io) esse filiam dicunt. Quam sacerdotium Junonis habentem Jupiter vitia vit. Super-
veniente autem Junone puellam tactu in vaccam transformavit
candidam ipsique se non coitum juravit. Quocirca sacra-
mentis de amore juratis deorum iram excitari Hesiodus negat.

Hesiodo auctore Piren Ius pater.

Hinc autem iurjurandum statuit innoxium hominibus
furtivis de operibus Cypresæ.

Primus Hesiodus Jovem et Io jurasse fecit.

VI.

Et qui Ægimium fecit, sive is Hesiodus ait, sive Cecrops
Milesius:

Ibi aliquando erit meum umbraculum, princeps populorum.

VII.

Trichalces, qui in bello cristæ pilos perpetuo movent: quo

τοῖς πολέμοις τὰς κατὰ λόρον τρίχας τοιοῦτο καὶ ὁ κορυθαῖολος
Ἑκτωρ. Ἡσίοδος δὲ διὰ τὸ τριχῇ αὐτοὺς οἰκῆσαι, οἶον,

πάντες δὲ τριγᾶϊκες καλέονται,

οὔνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο.

Τρία γὰρ Ἑλληνικά ἐθνη τῇ Κρήτῃ ἐπώκησαν, Πηλασγοί,
Ἀχαιοί, Δωριεῖς.

VIII. 8. (L. 88.)

Schol. Pind. Ol. XI, 79. (p. 252. Bæckh.) τὴν δὲ πάλιν
ἐνίκησεν Ἑχέμος Ἀρκὰς τὸ γένος. Ὑπὸ δὲ τούτου Ἑχέμου τὸν
Ἰλλον φασὶ τελευτῆσαι κατιόντα εἰς Πελοπόννησον. Ἐγάμησε
δὲ τὴν Τιμάνδραν. Ἡσίοδος

Τιμάνδρην, φησὶν, Ἑχέμος θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν.

IX. 9. (D. 23. L. 118.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 824. Θέσθαι τὸ αἰτῆσαι, καὶ
ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἡσίοδος

θεσσαμέμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X. 10. (D. 44.)

Athenæus XI. p. 491. C. καὶ ὁ τὴν εἰς Ἡσίοδον ἀναφερομέ-
νην ποιήσας Ἀστρονομίαν αἰεὶ πελειάδας αὐτὰς λέγει.

τὰς δὲ βροτοὶ καλέουσι Πελειάδας.

καὶ πάλιν

χειμέριαι δύνουσι Πελειάδες.

καὶ πάλιν

τῆμος ἀποκρύπτουσι Πελειάδες.

XI. 11.

Hygin. poet. Astr. XXV. Virgo. Hanc Hesiodus Jovis et
Themidis filiam dicit. Cf. Oper. 256.

ΕΡΓΑ.

XII. 12. (D. 86.)

Fulgentius Myth. III, I. Prætos Pamphyla lingua sordidus
dicitur, sicut Hesiodus in bucolico carmine scribit dicens

sensu etiam κορυθαῖολος Hector. Hesiodus tamen, quia tri-
partito habitabant. Dicit enim :

omnes autem Trichaices vocantur,
quia triplicem terram procul a patria partiti sunt.

Tres enim Græcæ gentes Cretam incolebant Pelasgi, Achæi,
Dorlenses.

VIII.

Luctam Echēmus, Arcas genere, vicit. Ab hoc Echēmo Hyl-
lum in Peloponnesum se conferentem occisum esse tradunt. Is
Timandram in matrimonium duxit. Hesiodus

Timandram, ait, Echēmus floridam fecit uxorem.

IX.

Θέσθαι rogare et supplicare. Hesiodus etiam :
Supplicans sobolὶ Cleadæi illustris.

PEPRIGROSIS TAFULVE ULACTIS MENES EMORUM
i. e. sordidus uvarum bene calcatarum rore.

Versum græcum Jacobsius Fulgentii codice Goth. adju-
tus ita restituit :

πρῶτος σταφυλῶν καλῶς λακτιστῶν αἱμάτιος δρόσος.

XIII. 13.

Plinius H. N. XV, 1. Hesiodus quoque in primis cultum
agrorum docendam arbitratus vitam negavit oleæ satorem
fructum ex ea percepisse quemquam : tam tarda tunc res erat.

XIV. 14.

Plin. H. N. XXI, 17. Asphodelus manditur et semine tosto
et bulbo, sed hoc in cinere tosto, dein sale et oleo addito :
præterea tuso cum ficis, præcipua voluptate, ut videtur
Hesiodo.

XV. 15.

Plin. H. N. XXI, 20. Polio Musæus et Hesiodus perungi
jumentis dignationis gloriæque avidos : polium tractari, coli,
polium contra serpentes subterni, uri vel portari : in vino
decoqui recens vel aridum illinique. Cf. XXV, 2.

XVI. 16.

Plin. H. N. XXV, 2. Musæus et Hesiodus polion herbam
in quantum mirati sunt diximus. Orpheus et Hesiodus suf-
fitiones commendavere.

XVII. 17.

Servius ad Virg. Georg. III, 283. Scit lectum esse apud
Hesiodum herbam esse quandam, quæ hippomanes vocatur,
quasi ἵππου μανία. Si enim eam comederint equi, furorem
patiuntur.

XVIII. 18. (L. 72.)

Schol. Ambr. Odyss. VII, 104. καὶ Ἡσίοδος γὰρ φησι τὸ

ἀλετρεύουσι μύλης ἐπὶ μήλοπα καρπὸν

ἐπὶ τῆς ἡλακάτης τῆς στρεφομένης δίκην μύλης· μήλοπα γὰρ
τὸν τῶν προβάτων καρπὸν, ἥτοι τὸν μαλλόν.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑ.

X.

Astronomiæ etiam, quæ Hesiodo attribuitur, auctor Peleïades
semper eas appellat :

eas vero mortales vocant Peleïades ;

et rursus :

hibernæ occidunt Peleïades ;

et rursus :

tunc occultantur Peleïades.

OPERA.

XVIII.

Etenim Hesiodus ait illud :

molunt in mola flavum fructum,

in colo molæ instar rotanti : flavum enim ovium fructum, i. e.
lanam, intelligit.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ Η ΗΟΙΑΙ.

XIX. 19.

Servius ad Virg. Æn. VII. p. 426. Hesiodus etiam περί τῶν γυναικῶν inducit multas heroidas optasse nuptias viro-
rum fortium.

XX. 20. (L. 17.)

Laug. Lyd. de mens. cap. 4. Ἐν καταλόγοις·
κούρη δ' ἐν μεγάροισιν ἀγαυοῦ Δευκαλίωνος
Πανδώρα Διὶ πατρὶ, θεῶν σημαντόρι πάντων,
μιχθεῖσ' ἐν φιλότῃ τέχε Γραῖκον μενεχάρμην.

XXI. 21. (L. 14.)

Schol. Apollon. III, 1086. ὅτι Προμηθεὺς καὶ Πανδώρας
υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος πρώτῃ καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Προ-
μηθεὺς καὶ Πύρρας Ἑλλήν.

XXII. 22.

Schol. Ambr. Hom. Od. X, 2. Δευκαλίων Προμηθεὺς μὲν
υἱὸς, μητὸς δὲ, ὡς οἱ πλεῖστοι λέγουσι, Κλυμένης, ὡς δὲ
Ἡσίοδος, Πρυνείης.

XXIII. 23. (D. 28. L. 16.)

Ἑλληνος δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Δωρὸς τε Ἰοῦθός τε καὶ Αἰόλος ἵππιόχαρμης.
Αἰολίδαι δ' ἐγένοντο θεμιστοπόλοι βασιλῆες
Κρηθεὺς ἡδ' Ἀθάμας καὶ Σίσυφος αἰολομήτης
Σαλμωνεύς τ' ἄδικοι καὶ ὑπέρθυμοι Περιήρης.

Tzetzes ad Lycophr. 284. cum Schol. Pind. Pyth. IV, 252,
Conf. Schol. Thucyd. I, 3. Plutarch. t. II, p. 747, F. Hero-
dian. περί μονήρους λέξεως, p. 42. Tzetz. — Exeg. p. 63, 5. 13.
Adde Schol. min. ad Od. X, 2. Ἑλλήν, ὃς ἦν Διὸς, οὗ καὶ
Ἡσίοδος μέμνηται. (Hellen, Jovis filius, cujus etiam Hesiodus
mentionem facit.) Vid. Frag. XXI.

XXIV. 24.

Schol. Apollon. IV, 266. Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος

ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίο-
δος.

XXV. 25. (D. 11. L. 32.)

Strabo VII. p. 322. Gemist. Pletho epit. Strab.
ἦτοι γὰρ Λοκρὸς Αελέγων ἡγήσατο λαῶν,
τοὺς ρά ποτε Κρονίδης Ζεὺς ἄφθιτα μῆδεα εἰδῶς
λεκτοὺς ἐκ γαίης ἀλέους (?) πόρε Δευκαλίωνι.

XXVI. 26. (D. 88. L. 18. 19.)

Constantinus Porphyrogen. de Themat. p. 22. ed. Paris.
Μακεδονία ἡ χώρα ὠνομάσθη ἀπὸ Μακεδόνα τοῦ Διὸς καὶ Θυῖας
τῆς Δευκαλίωνος, ὡς φησιν Ἡσίοδος ὁ ποιητής·

ἡ δ' ὑποκυσαμένη Διὶ γείνατο τερπικεραύνῳ
υἱὲ δύνῳ, Μάγνητα Μακηδόνα θ' ἵππιόχαρμην,
οἱ περὶ Πιερίην καὶ Ὀλυμπον δώματ' ἔναιον.

Herodian. de solœcismo (Boisson. Anecd. Gr. t. III. n°. 9.
ap. Valcken. post Ammon. p. 196. coll. Apollod. I, 9, 6.)

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδευκέα.

XXVII. 27. (D. 5. L. 110.)

Eustath. ad Odys. p. 1746. κνύος δὲ τὴν φθορὰν κατὰ γέ-
νος οὐδέτερον. Ἡρωδιανὸς φέρει καὶ χρῆσιν ἐκ τοῦ παρὰ Ἡσίοδου
καταλόγου περὶ τῶν Προϊτίδων·

καὶ γὰρ σφιν κεφαλῆσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν·
ἄλφος γὰρ χροῖα πάντα κατέσχευεν, ἐν δὲ νυ χαίται
ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν, ψίλωτο δὲ καλὰ κάρηνα.

Conf. Etym. M. p. 523, 6.

XXVIII. 28. (D. 5. L. 109.)

Suidas v. μαχλοσύνη, κατωφέρειαι, γυναικομανία. Ἡσίο-
δους ἡ λέξις. Λέγει γὰρ περὶ τῶν Προΐτου θυγατέρων·

εἶνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος.

Conf. Eustath. p. 1337, 34.

CATALOGI S. EOËË.

XX.

Virgo autem in ædibus augusti Deucalionis
Pandora Jovi patri, deorum imperatori omnium,
mixta in amore peperit Græcum bellipotentem.

XXI.

Promethei et Pandoræ filiām Deucalionem fuisse Hesiodus in
catalogorum primo tradit, et Promethei Pyrrhæque Hellenem.

XXII.

Deucalio Promethei filius matrisque, uti plurimi dicunt, Cly-
menæ, ut vero Hesiodus, Pryneæ.

XXIII.

Ab Hellene autem geniti sunt jus-dicentes reges
Doru-que Xuthusque et Æolus equis-gaudens.
Æolidæ autem fuerunt jus-dicentes reges
Cretheus atque Athamas et Sisyphus versutus
Salmoneusque injustus et superbus Perieres.

XXIV.

Qui a Deucalione originem ducebant, in Thessalia regnabant,
ut Hecateus et Hesiodus tradunt.

XXV.

Certe enim Loorus Lelegeis præerat populis,
quos olim Saturnius Jupiter æterna consilia sciens,
electos e terra vecordes (?) dederat Deucalioni.

XXVI.

Macedonia nominata est e Macedone Jovis filio et Thyia
Deucalionis filia, ut ait Hesiodus poeta :

ea autem gravida-facta Jovi peperit gaudenti-fulmine
filios duos, Magnetem Macedonemque equis-gaudentem,
qui circa Pieriam et Olympum domos incolebant.

Magnes autem rursus Dictynque et Deo-similem Pollucem.

XXVII.

Κνύος (scabies) neutrius generis perniclem significat. Hero-
dianus etiam ex Hesiodi catalogo vocis usum de Προϊτίδibus
factum laudat :

etenim his super capita scabiem gravem effudit :
vitiligo enim cutem omnem obtinuit, in-ea autem capilli
desuebant ex capitibus, decalvabantur vero pulcra capita.

XXVIII.

Μαχλοσύνη, lascivia, nymphomania. Vox Hesiodæa. Dicti
enim de Προΐτι filiabus :

propter lasciviam odiosam tenerum amiserunt florem.

XXIX. 29. (D. 83.)

Apollodorus II, 2. αὐται δὲ (αἱ Προϊτίδες) ὡς ἐτελειώθησαν, ἐμάνησαν, ὡς μὲν Ἡσίοδος φησι, ὅτι τὰς Διονύσου τελετὰς οὐ κατεδέχοντο.

XXX. 30. (D. 22. L. 33.)

Schol. Apollon. ad I, 156. Ἡσίοδος δὲ (Periclymenum) μεταβληθέντα εἰς τινα τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ· τὸν δὲ Ἡρακλέα καίριως αὐτὸν κατατοξεύσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδείξασθαι. Φησι δὲ οὕτως·

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοί· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φύλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφης καὶ ἀμείλιχος. Ἔτ' ἔχε δὲ δῶρα
παντοί, οὐκ ὀνομαστά, τὰ μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

Schol. iust. minor ad II. II. 336. ἐφ' ὅσον μὲν Περικλύμενος ὁ Νηλέως ἔζη, δυσάλωτος ἦν ἡ πόλις. Ἀμφίβιος γὰρ ἐγένετο ἐκεῖνος, καὶ δὴ γενόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ τοῦ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ δειξάσα Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναιρεθῆναι. Τότε Νέστωρ ἐν Γερήναις τρεφόμενος, κορύθνης τῆς Πύλου, καὶ τῶν ἑνδεκα ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀναιρεθέντων, μόνος περιελείφθη· διὸ καὶ Γερήνιος ὠνομάσθη· ἱστορεῖ Ἡσίοδος ἐν Καταλόγοις. Cf. Schol. Ambr. Od. XI, 285. Eustath. p. 1685, 61. Schol. min. ad Od. III, 68 et XI, 285. Eudoc. p. 333.

XXXI. 31. (D. 22. L. 35.)

Stephan. Byz. v. Γερηνία et Eustath. ad II. B. p. 231.

κτεῖνε δὲ Νηλῆος ταλασίφρονος υἱέας ἐσθλοὺς
ἑνδεκα, δωδέκατος δὲ Γερήνιος ἵπποτα Νέστωρ

Ξεῖνος ἐὼν ἐτύχῃσε παρ' ἵπποδάμοισι Γερήνιος.
et rursus

Νέστωρ οἷος ἄλυσεν ἐν ἀνθεμόεντι Γερήνῳ.
Stephan. Byz. v. Τάβαι. — Ἡσίοδος·
παρ' ἵπποδάμοισι Γερήνιος.

XXXII. 32. (D. 9. L. 4.)

Strabo I, p. 42. (conf. Eustath. ad Dionys. v. 927.) Ἡσίοδος δ' ἐν καταλόγῳ φησί·

καὶ κούρην Ἀράβοιο, τὸν Ἑρμῶν ἀκάχητα
γεῖνατο καὶ Θρονίη, κούρη Βήλοιο ἀνακτος.

XXXIII. 33. (D. 59. L. 101.)

Schol. Hesiodi Theogon. v. 142. οἱ δὲ τοὶ τὰ μὲν ἄλλα θεοὺς ἐναλίγκιοι ἦσαν. Κράτης ἀντὶ τοῦτου ἄλλον στίχον παρατίθεται· οἱ δ' ἐξ ἀθανάτων θνητοὶ τράπεν αὐδέοντες. Πῶς γὰρ τοῖς αὐτοῖς θεοῖς ἐναλγίκοις λέγει καὶ ἐν τῷ τῶν Λευκιπιδῶν καταλόγῳ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεῖσθαι ποιεῖ;

XXXIV. 34. (D. 59. L. 99.)

Athenagoras Legat. p. 134. περὶ δ' Ἀσκληπιοῦ Ἡσίοδος μὲν πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε γώσατ', ἀπ' Οὐλύμπου δὲ βαλὼν φολόεντι κεραυνῷ ἔκτανε Λητοῖδην, φίλον σὺν θυμὸν ὀρίνων.

XXXV. 35. (D. 59. L. 99.)

Schol. Pind. Nem. X, 150. Ἡσίοδος οὔτε Λήδας οὔτε Νεμέσεως δίδωσι τὴν Ἑλένην, ἀλλὰ θυγατέρα Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος.

XXXVI. 37. (L. 89.)

Schol. Pind. ibid. ὁ μὲν Ἡσίοδος ἀμφοτέρους Διὸς εἶναι γεναλογεῖ.

XXIX.

Proetides quum adultæ jam ætatis essent, in insaniam inciderunt, quod, ut Hesiodus inquit, Bacchi ferias haud receperant.

XXX.

Hesiodus Periclymenum tradit in unam formarum adsueta- rum commutatum umbelico jugi equorum Herculis insedis- se, cupientem pugnam conserere cum heroe, Herculem vero, Mi- nerva indicante, ad tempus eum sagitta occidisse. Canit enim ita :

Periclymenumque ferocem,
felicem, cui dederat dona Neptunus quassator-terræ
omnigena : aliquando enim quidem inter aves videbatur
aquila, aliquando autem rursus erat, mirabile visu !
formica, aliquando autem rursus apium splendidum examen,
aliquando terribilis serpens et immitis : habebat vero dona
omnigena, non nominanda, quæ eum etiam deinde decepe-
runt consilio Minervæ.

Dum Periclymenus, Nelei filius, vivebat, urbs difficilis erat captu. Ancipitis enim vitæ ille erat. Quem in apem commuta- tum stantemque in Herculis curru Minerva Herculi ostendit occidique jussit. Nestor, qui tum inter Gerenos educabatur, vastata Pylo undecimque fratribus interfectis, solus relictus est. Inde etiam Gerenius nominatus est. Narrat Hesiodus in catalogis.

XXXI.

Interfecit autem Nelei ærumnosi filios egregios
undecim, duodecimus autem Gerenius eques Nestor

hospes versabatur apud equorum-domitores Gerenos.

Et rursus :

Nestor solus effugit in florenti Gereno (*versatus*).

XXXII.

Hesiodus in catalogo ait :
et filiam Arabi, quem Mercurius benevolus
genuit et Thronia, filia Beli regis.

XXXIII.

Qui sane ceterum quidem diis similes erant.] Crates pro hoc versu alium proponit hunc : il vero ex immortalibus mortales nutriti sunt loquentes. Quomodo enim eosdem diis similes dicit et in Leucippidarum catalogo ab Apolline occidi facit?

XXXIV.

De Æsculapio Hesiodus :

pater hominumque deorumque
iratus-erat, ab Olympo autem jaciens flammeo fulmine
interfecit Latoiden, suum animum concitans.

XXXV.

Hesiodus nec Ledæ neque Nemesis, sed Oceani et Tethyis filiam Helenam esse vult.

XXXVI.

Hesiodus utriusque (Castoris et Pollucis) originem a Jove ducit.

XXXVII. 38. (D. 84. L. 91.)

Schol. Victor. II. XIX, 240. (apud Heynium T. VII. p. 806.) Κρῆς ὁ Λυκομήδης, ὡς φησιν Ἡσίοδος καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης.

XXXVIII. 40. (D. 85.)

Schol. Harl. Odys. I, 199. a Porsono emendatus: — Ἡσίο-
δον λέγοντα τὸν Μάρωνα εἶναι Οἰνοπίωνος τοῦ Διονύσου. Cf.
Schol. Ambr. ad Odys. IX, 198. Eustath. p. 1623, 45.

XXXIX. 41. (D. 73.)

† Porphyrius in Schol. Ven. II. E. 200. (ἀπειρέσιος) Σημαί-
νει δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ εἶδος διαφέροντος καὶ ἄγαν καλοῦ,
ὡς παρ' Ἡσιόδου ἐν γυναικῶν καταλόγῳ ἐπὶ τῆς Ἀγένορας παι-
δος

Δημοδόκης, τὴν πλεῖστοι ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
μνήστευον, καὶ πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρ' ὀνόμηναν
ἰφθιμοὶ βασιλῆες, ἀπειρέσιον κατὰ εἶδος.

Conf. Schol. Ambr. ad Odys. I, 98.

XL. 42. (D. 92. L. 77.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 18. διὰ τὸ φανὴ παρ'
Ἡσιόδου ἐν δευτέρῳ εἰρημένον,
οἱ πρόσθε φανὴν ἔντοσθεν ἔχευθον.

XLI. 43. (D. 93. L. 51.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 42. Νοῦθος κύριον ψό-
φος ἐν οὐδαίᾳ Ἡσίοδος τρίτῳ.

Νοῦθος (?) δὲ ποδῶν ὑπὸ δοῦπος ὀρύρει.

XLII. 44 et 126. (D. 94. L. 52.)

Harpocratio p. 191. Μακροκέφαλοι. Ἀντιφῶν ἐν τῷ περὶ

ἁμονοίας. Ἐθνος ἐστὶν οὕτω καλούμενον, οὗ καὶ Ἡσίοδος ἐν
τρίτῳ καταλόγῳ μέμνηται.

Strab. I, p. 43. Ἡσιόδου δ' οὐκ ἂν τις αἰτιάσαιτο ἄγνοιαν
ἡμίκυνας λέγοντος καὶ μακροκεφάλους καὶ πυγμαίους. Conf.
Strab. VII, p. 299.

XLIII. 46. (D. 63.)

Schol. Arat. ad v. 322. De Orione: τοῦτον δὲ Ἡσιόδός
φησι Βρύλλης τῆς Μίνως καὶ Ποσειδῶνος εἶναι· ἑωρεῖν δὲ ἔχειν
παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι· ἐλθόντα δὲ εἰς
Χίον, Μερόπην τὴν Οἰνοπίωνος βιάσασθαι, οἰνωθέντα· τὸν δὲ
Οἰνοπίωνα χαλεπαίνοντα ἐκτυφλῶσαι αὐτόν· ἐλθόντα δὲ εἰς
Λῆμνον ἀλιτεύοντα τῷ Ἡφαίστῳ συμμίζει, ὅς αὐτὸν ἐλεήσας,
δίδωσιν αὐτῷ ποδηγέτην Κυθαλίωνα· ὃν λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων
ἔφερε, τὰς ὁδοὺς αὐτῷ σημαίνοντα. Ἑλθὼν δὲ εἰς ἀνατολὰς,
καὶ ἤλιψ συμμίζας, ὑγιάσθη. Καὶ οὕτως ἐπὶ τὸν Οἰνοπίωνα
ἦλθε, τιμωρήσασθαι μέλλων. Ὁ δὲ μαθὼν ὑπὸ γῆν ἐκρύβη.
Ἀπελπίσας δὲ αὐτὸν εὐρεῖν, εἰς Κρήτην ἦλθε, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι
σύνθηρος ἦν. Ἐπιχειρήσας οὖν καὶ ταύτην βιάσασθαι, ὑπὸ
σκορπίου πληγῇς ἐτελεύτησεν. Conf. Schol. Nicandri Theriac
15. Hygin. poet. Astron. XXXIV.

XLIV. 47. (D. 83. L. 128.)

Apollod. III, 5, 6. Ἡσίοδος (testatur Nioben habuisse)
δέκα μὲν υἱοὺς, δέκα δὲ θυγατέρας.

Aelian. V. H. XII, 36: Ἡσίοδος δὲ ἐννεακαίδεκα (Νιοβῆς
παῖδας λέγει), εἰ μὴ ἄρα οὐκ εἰσιν Ἡσιόδου τὰ ἔπη, ἀλλ', ὡς
πολλὰ καὶ ἄλλα, κατέψευσται αὐτοῦ.

XLV. 48. (D. 41. L. 29.)

Schol. Sophocl. Trach. 263. διαφωνεῖται δὲ ὁ τῶν Εὐρυτι-
δῶν ἀριθμὸς. Ἡσίοδος μὲν γὰρ τέσσαράς φησιν Εὐρύτου καὶ
Ἀντιόπης παῖδας, οὕτως·

ἡ δ' ὑποχουσαμένη καλλίζωνος Στρατονίχη

XXXVII.

Lycomedes Cres, ut dicit Hesiodus in recensendo procos
Helenæ.

XXXVIII.

— Hesiodum, qui Maronem ex OEnopione Bacchi filio natam
dicit.

XXXIX.

Ἀπειρέσιος, infinitus). Significat vero etiam forma eminen-
tem et perpulcrum, ut apud Hesiodum in mulierum cata-
logo de Agenoris filia.

Demodoce, quam plurimi terrestrium hominum
ambibant, et cui multa et splendida dona pollicebantur
potentes reges, eminentem propter formam.

XL.

— propter vocabulum φανὴ (fax) apud Hesiodum in secundo
libro scriptum:

hi antea facem intus occultabant.

XLI.

Nuthus, nomen proprium; strepitus in solo excitatus. He-
siodus in tertio libro:

Nuthus (?) autem sub pedibus strepitus excitatus-est.

XLII.

Μακροκέφαλοι (capitones). Antiphon in libro de concordia.

Populus est ita appellatus, cujus etiam Hesiodus in tertio ca-
talogo mentionem facit.

Hesiodi vero nemo arguerit ignorantiam, quippe semicanes
nominantis et capitones et pygmæos.

XLIII.

Hesiodus Orionem Brylles, Minois filia, Neptunique filium
esse refert. Huic quum facultatem per undas incedendi pater
dono dedisset, eum in Chium se contulisse ibique Meropen,
OEnopionis filiam, stuprasse ebrum: ab OEnopione irato oculo-
rum lumine orbatum Lemoumque insulam nactum errando
Vulcanum convenisse, quem misericordia commotum Cydalio-
nem itineris ducem ipsi dedisse. Hunc in humeris ferebat vias
indicantem. Ad orientem deinde profectus solisque consuetu-
dine sanatus, ad OEnopionem reversus est ultionem petiturus.
Cujus de adventu certior factus OEnopio sub terra se occultavit.
Quem se reperturum desperans Orio in Cretam abiit, ubi
Dianæ venationis socius factus est. Quum vero huic etiam vim
afferre studeret, a scorpione ictus obiit.

XLIV.

Hesiodus Nioben decem filios totidemque filias habuisse te-
statur.

Hesiodus undeviginti Niobes liberos fuisse dicit, nisi forte
illa carmina Hesiodi non sunt, sed, sicut multa quoque alia,
falso ipsi tribuuntur.

XLV.

Eurytidarum numerus ab aliis alius traditur. At Hesiodus
quidem quatuor Euryti et Antiope filios hisce verbis enu-
merat:

Ea autem gravida-facta pulcre-cincta Stratonice

Εὐρυτον ἐν μεγάροισιν ἐγείνατο φίλτατον υἱόν·
τοῦ δ' υἱεὶς ἐγένοντο Δηίων τε Κλυτίος τε
Τοξεύς τ' ἀντίθεος, ἡδ' Ἰφίτος, ὅζος Ἀρης·
τοὺς δὲ μεθ' ὀπλοτάτην τέκετο, ξανθὴν Ἰόλειαν
Ἀντιόπη κρείουσα Πύλωνος Ναυβολίδαο.

XLVI. 49. (D. 57. L. 38.)

Tzetzes Proleg. ad Lycophron. p. 261. Ἡσίοδος αὐτὸς
γράφας ἐπιθαλάμια εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν·

τρὶς μάκαρ Αἰακίδῃ καὶ τετράκις, ὄλβιε Πηλεῦ,
ὃς τοῖςδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λόγος εἰσαναβαίνεις.

XLVII. 50. (D. 19. L. 96.)

Strabo IX. p. 442. καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ
χρόνον συγχὸν ἢ οἰκήσις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέ-
σθαι πεδίῳ· τοῦτο δὲ ἐστὶ πλησίον τῆς ἀρτί λεχθείσης Περραι-
βίας καὶ τῆς Ὀσσης καὶ ἐπὶ τῆς Βοιωτικῆς λίμνης, ἐν μέσῃ μὲν
πῶς τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ἰδιοῖς περικλειόμενον· περὶ οὗ
Ἡσίοδος οὕτως εἰρηκεν·

Ἡ οἷα Διδύμους ἱεροῦς ναίουσα κολύνουσα
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος ἀντ' Ἀμύριοιο
νίψατο Βοιωτιάδος λίμνης πόδα παρθένης ἀδομής.

Conf. Strab. XIV, p. 647. Stephan. Byz. in Ἀμυριο.
Stephan. Byz. in Bibl. Coislin. p. 290. — Ἡσίοδος Δωτίῳ
ἐν πεδίῳ φάσκει αὐτὸν (Θάμυριν) τετυφλῶσθαι.

XLVIII. 51. (D. 3.)

Etym. MS. Bibl. Paris. allegatum a Ruhnkenio : Δεὺς ὁ
Αἰαντος πατὴρ ἐτυμολογεῖται ὑφ' Ἡσιόδου·

Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν ἀναξ Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων,
καὶ οἱ τοῦτ' ὀνόμην' ὄνομ' ἐμμεναι, οὖνεκα νύμφην

εὐράμενος Ἰλεων μίχθη ἑρατῇ φιλότῃ
ἡματι τῷ, ὅτε τείχος εὐδμήτοιο πόλῃος
ὑψηλὸν ποίησε Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων.

Conf. ἐκλογαὶ διαφόρων λέξεων in Cramerii anecdotis, vol.
II, p. 751. Eustath. p. 101, 19. 277, 2. 650, 48. 1018, 59. Tzetz.
ad Lycoph. 393. Tzetz. Exeg. p. 126, seq. Etym. M. p. 346.
41. Schol. Pind. ad Olymp. IX, 167.

XLIX. 52. (D. 4. L. 123.)

Ἡ οἷα Ὑρίῃ Βοιωτῇ ἔτρεφε κούρην
Schol. Ven. II. 496. (Cat. 3.) Eustath. p. 265, 5.

L. 53. (D. 36. L. 130.)

Ἡ οἷα Ὑρίῃ πυκινόφρων Μηχιονίχῃ,
ἥ τέκεν Εὐρημον γαιήρ' ἢ Ἐννοσιγαίῳ
μιχθεῖς ἐν φιλότῃ πολυχρύσου Ἀφροδίτης.

Ex μεγάλας Ἡοίαις laudat Schol. Pind. Pyth. IV, 35.

LI. 54. (D. 39. L. 135)

Schol. Soph. ad Trachin. 1174. καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδών-
ην νομίζουσιν εἶναι. Τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει
ἐν Ἡοίαις λέγων οὕτως.

Ἔστι τις Ἑλλοπία, πολυλήϊος ἡδ' εὐλείμων,
ἀφνειὴ μήλοισι καὶ εἰλιπόδεσσι βόεσσιν·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολυῤῥήνες, πολυβοῦται,
πολλοὶ, ἀπειρέσιοι, φύλα θνητῶν ἀνθρώπων.
Ἐνθάδε Δωδώνῃ τις ἐπ' ἐσχατῇ πεπολίσται·
τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε, καὶ δν χρηστήριον εἶναι,
τίμιον ἀνθρώποις,
. ναίων δ' ἐν πυθμένι φηγοῦ.
Ἐνθεν ἐπιχθονίοις μαντεύματα πάντα φέρονται·

Eurytum in ædibus peperit carissimum filium.
Hujus vero filii fuerunt Deionque Clytiusque
Toxeusque Deo-similis atque Iphitus, suboles Martis :
post hos vero minimam-natu peperit flavam Ioleam
Antiope regina, Pylonis filia Naubolidæ.

XLVI.

Hesiodus, qui ipse epithalamia in Peleum Thetidemque
scripsit :
Ter beate Æacida et quater, fortunate Peleu,
qui his in ædibus sacrum lectum conscendis.

XLVII.

Et posteri quidem affirmant Athamanes longo tempore in
Dotio campo habitasse, qui Perrhæbiæ, cujus mentionem
modo feci, propinquus est et Ossæ ac Bæbeidi paludi, in me-
dia fere Thessalia, collibus totus inclusus. De quo sic Hesiodus
cecinit :

aut qualis Didymos sacros incolens colles
Dotio in campo racemosi e-regione Amyri
abluit Bæbeide palude pedem virgo intacta.

Hesiodus Thamyryn poetam in Dotio campo excæcatum ait.

XLVIII.

Hei, quo Ajax patre utebatur, nomen ab Hesiodo ita deriva-
tur :

Peum, quem sane amavit rex Jovis filius Apollo,
et ipsi hoc indidit nomen habendum, quia nymphetam

inveniens propitiam, mixtus-est jucundo amore
die illo, ubi murum bene-constructæ urbis
excelsum fecit Neptunus et Apollo.

XLIX.

Aut qualis in-Hyria Bæotica nutritiv puellam.

L.

Aut qualis Hyriæ prudens Mecionice,
quæ peperit Euphemum terram-continenti Neptuno
mixta in concubitu aureæ Veneris.

LI.

Dodonam Ellopiæ nomine intelligi putant. Ejus enim loci He-
siodus in Eois mentionem hoc modo injicit :

Est quædam Ellopia, dives-segetum atque pascuosa,
abundans pecudibus et recurvos-pedes-habentibus bobus :
intus autem viri habitant dites-ovibus, dites-bobus,
multi, innumeri, genera mortalium hominum :
ibi Dodona quædam in extrema-parte condita-est :
hanc vero Jupiter amavit, et suum oraculum esse,
venerandum hominibus,

. habitabant autem in trunco fagi :
hinc terrestribus vaticinia omnia feruntur :

δς δὴ κείῳι μολῶν θεὸν ἄμβροτον ἐξερεείνη,
 ἰο δῶρα φέρων ἔλθῃσι σὺν οἰωνοῖς ἀγαθοῖσιν.
 Conf. Strab. VII, p. 328.

LII. 55. (D. 35. L. 105.)

Schol. Pindar. Pyth. IX, 6.

ἡ οἷα Φθίῃ Χαρίτων ἀπο κάλλος ἔχουσα,
 Πηνειοῦ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

LIII. 56. (D. 20. L. 129.)

Pausan. Boeot. IX, 36, 4. Τήττου δὲ ἐποιήσατο μνήμην καὶ
 ὁ τὰ ἔπη συνύεις, ἃς μεγάλας Ἡοίας καλοῦσιν Ἕλληνες·

Ἵηττος δὲ Μολυρον, Ἀρίσθαντος φίλον υἱόν,
 κτείνας ἐν μεγάροις εὐνῆς ἔνεχ' ἥς ἀλόχοιο,
 οἶχον ἀποπρολιπὼν φεῦγ' Ἀργεος ἱπποδότοιο,
 ἔξεν δ' Ὀρχομενὸν Μινύειον· καὶ μιν ὅγ' ἤρωκ
 δέξατο, καὶ κτεάνων μοῖραν πόρεν, ὥς ἐπιεικέας.

LIV. 57. (D. 21. L. 104.)

Pausan. Boeot. IX, 40, 5. τὸ δὲ νῦν τοῖς Χαιρωνεῦσιν ὄνομα
 γεγονέναι ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνός φασιν εἶναι, μητέρα
 δὲ αὐτοῦ Θηρῶ τὴν Φύλαντος εἶναι. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη
 τὰς μεγάλας Ἡοίας ποιήσας·

Φύλας δ' ὥπιεν κούρην κλειτοῦ Ἰολάου,
 Λειπεφίλῃν ἦν δ' εἶδος Ὀλυμπιάδεσσιν ὁμοίη,
 Ἵππότην δὲ οἱ υἱὸν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτικτεν,
 Θηρῶ τ' εὐειδῇ ἰχέλην φαέεσσι σελήνης.
 Θηρῶ δ' Ἀπόλλωνος ἐν ἀγκοίνῃσι πεσοῦσα
 γείνατο Χαίρωνος κρατερὸν μένος ἱπποδάμοιο.

LV. 58.

Hygin. poet. astr. XX. p. 465. Stav. Aries. Hic existima-
 tur esse, qui Phrixum transtulisse et Hellen dictus est per

Hellespontum, quem Hesiodus et Pheroicydes ait habuisse
 auream pellem.

LVI. 59.

Schol. Apollon. IV, 284. Ἡσίοδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος
 αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας) πεπλευκέναι.

LVII. 60. (L. 57.)

Schol. Apoll. IV, 259. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος καὶ Ἀντί-
 μαχος διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασιν ἔλθειν αὐτοὺς (τοὺς Ἀργοναύτας)
 εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργῶ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλα-
 γος γενέσθαι.

LVIII. 61. (L. 50. 112.)

Schol. Apoll. II, 178. ὥς δὲ Ἡσίοδος φησιν Φοῖνικος τοῦ
 Ἀγῆνορος καὶ Κασσιεπείας (υἱὸς ἦν Φινεύς).

LIX. 62.

Schol. Apoll. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος
 ἐν μεγάλας Ἡοίαις, ὅτι Φρίξω τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδὸν ἐμήνυσεν,
 ἐν δὲ τῇ γ' καταλόγῳ, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὕψους
 προέκρινεν.

LX. 63. (L. 21.)

Schol. Apoll. I, 482. Ἡσίοδος δὲ Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας
 κατ' ἐπίκλησιν, ταῖς δὲ ἀληθεῖσι Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας
 αὐτοὺς [λέγει τοὺς Ἀλωίδας] καὶ Ἄλον πόλιν Αἰτωλίας ὑπὸ
 τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι.

LXI. 64. (D. 66. L. 121.)

Schol. Apoll. IV, 57. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλας Ἡοίαις λέγεται
 τὸν Ἐνδυμῖωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ
 Ἴπρας παραλογισθῆναι διὰ τὸν ἔρωτα εἰδῶλῳ νεφέλης καὶ ἐκβλη-
 θέντα κατελθεῖν εἰς ἄζου.

LXII. 65.

Schol. Apoll. II, 1123. Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς

qui jam illuc profectus deum immortalem interrogarit,
 dona ferens venerit cum avibus bonis.

LII.

Aut qualis Phthia, a Gratiis pulcritudinem habens,
 Penei ad aquam pulcra habitabat Cyrene.

LIII.

Auctor etiam illorum carminum, quæ a Græcis magnæ Eoæ
 vocantur, Hyetti mentionem facit:

Hyettus vero Molyrum, Arisbantis carum filium,
 cum occidisset in ædibus concubitus causa suæ conjugis
 domo relicta fugit Argo equos-pascente,
 venit autem Orchomenum Minyeium: et eum heros
 excepit, et opum partem præbuit, ut æquum erat.

LIV.

Hodiernum nomen Chæronensibus a Chærone deducitur,
 quem Apollinis filium, cujus matrem Theronem Phylantis
 filiam fuisse affirmant. Testatur etiam auctor carminum,
 quæ magnæ Eoæ vocantur:

Phylas autem compressit filiam inclyti Iolai,
 Liphephen: erat autem pulcritudine Deabus similis,
 Hippoten vero ei filium in ædibus peperit,
 Theronemque formosam similem radiis Lunæ.
 Thero vero Apollinis in ulnas quum incidisset,
 peperit Chæronis fortem vim equorum-domitoris.

LVI.

Hesiodus Argonautas Phasin trajecisse dicit.

LVII.

Hesiodus Pindarusque et Antimachus Argonautas per Ocea-
 num in Libyam portantesque Argo nostrum in pelagus venisse
 tradunt.

LVIII.

Hesiodo auctore Phineus Phœnicis, filii Agenoris, et Cassio-
 pææ filius erat.

LIX.

Phineum excecaturum esse Hesiodus in magnis Eois dicit,
 quod Phrixo viam in Scythiam indicasset, contra in tertio cata-
 logo, quum longam vitam oculorum lumini præferendam
 judicasset.

LX.

Aloidas nomine quidem Aloet et Iphimedææ, sed rovera Ne-
 ptuni atque Iphimedææ filios esse Hesiodus auctor est, et Alon
 urbem Ætolis ab eorum patre ædificatam.

LXI.

In magnis Eois legitur Endymionem a Jove in cœlum esse
 sublatum, propter amorem autem, quo Junonem amplexus es-
 set, nubis imagine deceptum atque in orcum dejectum.

LXII.

Acusilaus et Hesiodus in magnis Eois tradunt ex Iophossa

μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου (παίδας γεγενῆσθαι Φρίξῳ) καὶ οὗτος μὲν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον.

LXIII. 66. (L. 113.)

Schol. Apoll. IV. 828. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἐκάτης ἡ Σκύλλα.

LXIV. 67. (D. 37. L. 61.)

Schol. Pind. ad Nem. III, 21. (adde eund. ad Ol. VIII, 27.) περὶ τῶν Μυρμιδόνων Ἠσίοδος μὲν οὕτως φησὶν·

ἡ δ' ὑποχυσάμενη τέκεν Αἰακὸν ἱπποχάρμην.
Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἤβης πολυηράτου ἔκετο μέτρον,
μοῦνος ἑὼν ἥσχαλλε. Πατὴρ δ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,
ὅσσοι ἔσαν μύρμηκες ἐπηράτου ἐνδοθι νήσου,
τοὺς ἀνδρας ποίησε βαθυζώνους τε γυναῖκας.
Οἱ δὲ τοὶ πρῶτον ζευζάν νεάς ἀμφιελίσσας.
πρῶτοι δ' ἰστία θέσαν, νεὺς(?) πτερὰ ποντοπόροιο.

Conf. Tzetzes ad Lycophr. 176.

LXV. 68. (D. 43L. . 136.)

Athenaeus X. p. 428. C. διὸ καὶ Ἠσίοδος ἐν ταῖς Ἠοίαις εἶπεν·

οἷα Διώνυσος δῶκε' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἄλχος,
ὅστις ἄδην πίνει, οἶνος δὲ οἱ ἔπλετο μάργος,
σύν τε πόδας χεῖράς τε δέει γλῶσσαν τε νόον τε
δεσμοῖς ἀφράστοισι· φιλεῖ δὲ ἔμπαλθακός ὕπνος.

Idem VIII. p. 364. B. quædam profert, ἀπαρ πάντα ἐκ τῶν εἰς Ἠσίοδον ἀναφερομένων μεγάλων Ἠοίων, καὶ [μεγάλων] Ἔργων παρῴδηται.

LXVI. 69. (D. 43.)

Anonymi ad Aristot. Eth. Nicom. III. p. 43. r. καὶ οἱ πόνηρος ἐπὶ τοῦ ἐπιπόνου τάττεται καὶ δυστυχούς, ἱκανὸς Ἠσίοδος παραστήσαι ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις τὴν Ἀλκμήνην ποιῶν πρὸς τὸν Ἡρακλέα λέγουσαν·

ὦ τέκνον, ἦ μάλα δὴ σε πονηρότατον καὶ ἄριστον
Ζεὺς ἐτέκνωσε πατὴρ.

Subiungit Aspasius καὶ πάλιν·

τέκνον ἐμὸν Μοῖραι σε πονηρότατον καὶ ἄριστον.

LXVII. 70. (D. 60.)

Schol. Arati Phaen. 172. Ἠσίοδος δὲ φησι περὶ αὐτῶν (sc. Ὑάδων)

Νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Φαισύλη ἡ δὲ Κορωνίς εὐστέφανος τε Κλέεια
Φαίω θ' ἱμερόεσσα καὶ Εὐδώρα τανύπεπλος,
ἃς Ὑάδας καλέουσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.

Cf. ad v. 255. Tzetzes Chil. XII, 171.

LXVIII. 71. (D. 61. L. 30)

Tzetzes ad Lycophr. 344. Ὁ Αὐτόλυκος κλεπτοσύνη πάντας ὑπερέβαλε, ὡς φησι καὶ Ἠσίοδος·

πάντα γὰρ ὅσσα λάβεσκεν αἰεῖδελα πάντα τίθεσκε.

Conf. Eudocia in Violeto p. 375. 394. Etymol. M. p. 21. 26.

LXIX. 72. (D. 58. L. 8.)

Eustath. II. p. 461. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος καλεῖ ἡ ὥς πάνυ ποθοῦμενον Ἑλλήσιν, ἡ ὅτι μυθεύεται ἀνδρὸν ποτε εἶναι. Ὑστερον μὲντοι ἐνυδρον γενέσθαι Ποσειδῶνος ἀναβρέξαντος τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς διὰ τὸν τῆς Ἀμυμώνης ἔρωτα (Apol. lod. II. c. 1. p. 121.), ἐξ ἧς καὶ Ἀμυμώνια ἐν Ἀργεὶ ὕδατα

Æeti filia Phrixo filios esse natos, eosque quatuor, uti Hesiodus affirmat, Argum, Phronida, Melanem, Cytisorum.

LXIII.

In magnis Eois Scylla Phorbantis et Hecates filia.

LXIV.

De Myrmidonibus Hesiodus sic ait :

ea autem gravida-facta peperit Æacum equis-gaudentem :
sed postquam pubertatis amabilis attigit mensuram,
solus quod-esset dolebat : pater vero hominumque deorum-
quotquot erant formicæ amœnam intra insulam, [que,
eas viros fecit alteque-cinctas mulieres ;
qui jam primum instruxerunt naves utrimque-remigatas :
primi vero vela posuerunt, navis alas per-mare-vectæ.

LXV.

Propterea Hesiodus etiam in magnis Eois dixit :

Qualia Bacchus dedit hominibus gaudium et molestiam ;
quisquis copiose bibit, vinum vero huic est contumeliosum,
simulque pedes manusque colligat linguamque mentemque
vinculis occultis ; amat autem eum mollis somnus.

Quæ omnia ad imitationem magnarum Eoarum, quas Hesiodo attribuunt, Operumque expressa sunt.

LXVI.

Πόνηρον (malum, miserum) de laborioso et infelice dicti, Idoneus testis Hesiodus est, qui in magnis Eois Alcmenen ad Herculem ita dicere facit :

o fili, sane te miserrimum et optimum
Jupiter genuit pater.

Et rursus :

Mi fili, parcæ te miserrimum et optimum.

LXVII.

Hesiodus de Hyadibus ait :

Nymphæ Gratiis similes,
Phæsyta atque Coronis pulcreque-coronata Cleæa
Phæoque amabilis et Eudora longo-peplo,
quas Hyades vocant super terra gēnera hominum.

LXVIII.

Autolicus arte furandi præ omnibus eminebat, uti Hesiodus etiam ait :

omnia enim quæcumque attingebat, inconspicua omnia reddebant.

LXIX.

Siticulosissimum Argos vocat, aut quia valde desideratum est Græcis, aut quia aqua id olim caruisse in fabulis est, dein vero aquosum factum, fontibus in Lerne a Neptuno apertis ob amorem Amymonæ ex qua etiam Amymonia Argorum aquarum

(Schol. Enripid. Phœn. 195.), ἥ καὶ ἀπὸ τῶν Δαναίδων, αἱ παραγενόμεναι ἐξ Αἰγύπτου φρωρυχίαν ἐδίδαξαν, ὡς Ἡσίοδος·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Strabo. VIII, 371. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο.

Ἄργος ἄνυδρον ἐὼν Δανααὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Hesychius : Δίψιον Ἄργος· Ἡσίοδος μὲν τὸ ἄνυδρον.

LXX. 73. (L. 106.)

Servius ad Virg. Georg. I, 14. Aristæum invocatur, i. e. Apollinis et Cyrenes filium, quem Hesiodus dicit Apollinem pastorem.

LXXI. 74. (D. 75. L. 24.)

Schol. Ven. XXIII. 638. Ἀκτορος υἱούς — Ἀρίσταρχος διδύμους ἀκούει· οὐχ οὕτως, ὡς ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ νοοῦμεν, οἱ ἦσαν καὶ οἱ Διόσκουροι, ἀλλὰ τοὺς διφρεῖς δύο ἔχοντας σώματα, Ἡσιόδῳ μάρτυρι χρώμενος, καὶ τοὺς συμπεφυκότας ἀλλήλοις. Adde Schol. ad Iliad. XI, 749, Eustath. p. 882, 27. 1321, 22. Apollon. Lex. Hom. in Μολίονε. Plutarch. περὶ τῶν κοινῶν ἐννοιῶν p. 1083. C.

LXXII. 75. (D. 70. L. 59.)

Schol. Ven. II. 764. (Catal. 271.) ἀλλὰ φασιν εἰς ἰδιότητα τοῦ Ἀχιλλέως βεβαρυτονῆσθαι τὸ ποδώκης, παρὰ γοῦν Ἡσιόδῳ ἀνεγκώκασσι

ποδώκης δὲ Ἀταλάντη.

LXXIII. 76. (D. 70. L. 58.)

Apollod. III, 9, 8. Ἡσίοδος δὲ καὶ τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην οὐκ ἴασου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον.

LXXIV. 77. (L. 71.)

Schol. Ambr. Hom. Od. VII, 54. Ἡσίοδος δὲ ἀδελφὴν Ἀλκινόου τὴν Ἀρήτην ὑπέλαβεν.

LXXV. 78. (D. 98. L. 34.)

Philemo v. εὐφυῆς et Favorinus p. 781. 20. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα, ὡς παρ' Ὀμήρῳ κλυτὸς Ἴπποδάμεια καὶ θερμὸς αὐτμή καὶ ἀλὸς πολιοῖο, καὶ παρ' Ἡσιόδῳ

δαΐζομένοιο πόλῃος.

LXXVI. 79.

Charoboscus in Bekkeri Anecdotis p. 1183. ὁ Θόας, τοῦ Θόα, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ·

ἥ δὲ Θόαν τέκεν υἱόν.

LXXVII. 80. (D. 100. L. 93.)

Tzetzes Exeges. in Iliad. p. 68. 20. ὁ Ἀγαμέμνων, ὁμοίως δὲ καὶ Μενέλαος καθ' Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον Πλεισθένης υἱοῦ Ἀτρέως παῖδες νομίζονται, κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀτρέως αὐτοῦ. — Ἀτρέως δὲ καὶ Ἀερόπης κατὰ μὲν τὸν ποιητὴν καὶ πάντας ἀπλῶς Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια ἡ μήτηρ Πυλάδου· κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Αἰσχύλον καὶ ἄλλους τινὰς Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης Πλεισθένης. Πλεισθένης δὲ καὶ Κλεόλλας τῆς Δίαντος Ἀγαμέμνων, Μενέλαος καὶ Ἀναξίβια. νέου δὲ τοῦ Πλεισθένης τελευτήσαντος ὑπὸ τοῦ πάππου αὐτῶν ἀνατραφέντες Ἀτρέως Ἀτρεΐδαι πολλοῖς ἐνομίζοντο. Cf. Eustath. p. 21, 14.

Schol. Ven. ad Iliad. I, 7. Ἀγαμέμνων κατὰ μὲν Ὀμήρον Ἀτρέως τοῦ Πελοπος, μητρὸς δὲ Ἀερόπης, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Πλεισθένης· τὸ γένος Μυκηναῖος. Conf. Eudot. p. 23.

LXXVIII. 81. (D. 45. L. 82.)

Hesychius : Ἐπ' Εὐρυγῇ ἀγών. Μελησαγόρας τὸν Ἀνδρόγεον Εὐρυγῇν εἰρῆσθαι φησι τὸν Μίνως, ἐφ' ᾧ ἀγῶνα τίεσθαι ἐπιτάφιον Ἀθήνησιν ἐν τῷ Κεραμεικῷ· καὶ Ἡσίοδος

Εὐρυγῆς δ' ἔτι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων.

nominantur, aut a Danaidibus, quæ quum ex Egypto venissent, puteorum fodiendorum artem docebant, ut Hesiodus : Argos aquæ-expers Danaus reddidit aquosum.

Hinc quoque illud dictum :

Argos aquæ-expers Danaides fecerunt Argos aquosum.

Siticulosum Argos. Hesiodus ἄνυδρον (aqua carens) id cognominat.

LXXI.

Actoris filios — geminos Aristarchus, non quo sensu in cognitione vocem intelligimus, quales etiam Dioscuri erant, sed ancipites interpretatur esse, duo habentes corpora, Hesiodo teste usus, et concretos inter se.

LXXII.

Vocabulum ποδώκης ubi Achilli tribuitur peculiariter gravem habere accentum, affirmant. Apud Hesiodum enim legunt :

ποδώκης (celeripes) diva Atalanta.

LXXIII.

Hesiodus et alii quidam Atalanten non Iasi, sed Schœneel filiam esse dixerunt.

LXXIV.

Hesiodus Alcinoi sororem Aretam fuisse existimavit.

LXXV.

Femininis etiam nominibus adjectiva masculina conjungunt, ut apud Homerum κλυτὸς κ. τ. λ. (Incluta Hippodamia et calidus flatus et maris cant, et apud Hesiodum

divisæ urbis.)

LXXVI.

Thoas, genit. Thoa, ut apud Hesiodum :

ea autem Thoan peperit filium.

LXXVII.

Et Agamemno et Menelaus Hesiodo Æschyloque auctoribus e Plisthene, Atrei filio natū esse habentur, Homero autem omnibusque veracibus ex ipso Atreo. — Atrei enim et Aëropæ secundum hos liberi Agamemno, Menelaus et Anaxibia, Pyldæ mater, erant. Hesiodus Æschylusque et alii nonnulli Atrei et Aëropes filium Plisthenem faciunt; hujus et Cleollæ, Diantis filiæ, liberos Agamemnonem Menelaumque et Anaxibiam esse volunt. Plisthene vero præmature mortuo Atridas ab Atreo avo educatos esse multi existimant.

Agamemno secundum Homerum Atrei, filii Pelopis, filius est ex matre Aërope, secundum Hesiodum Plisthenis, generi Mycenensis.

LXXVIII.

Eurygæ certamen.] Melesagoras Androgeon, Minois filium, Eurygyen vocatum esse ait, cui funebre certamen celebrari Athenis, in Ceramicō. Hesiodus etiam :

Eurygyes autem adhuc puer Athenarum sacrarum.

LXXIX. 82. (D. 45.)

Ammonius v. "Ορθρος· καὶ Ἡσίοδος, τελευτῆσαι τινα
πρωτὶ μάλ' ἠΐθεον.

LXXX. 83. (D. 79. L. 22.)

Suidas et Zonaras in Ἐπιάλτην. "Ομηρος καὶ Ἡσίοδος καὶ
οἱ Ἀττικοὶ τὸν δαίμονα, διὰ δὲ τοῦ φτὸν ἀνδρα Ἐπιάλτην, καὶ
ρίγοπύρετον λεγόμενον.

LXXXI. 84. (D. 80. L. 102.)

Schol. Eurip. Alcest. I. ἡ διὰ στόματος καὶ δημῶδης ἱστο-
ρία περὶ τῆς Ἀπόλλωνος θητείας παρ' Ἀδμήτῳ αὕτη ἐστίν,
ἣ κέχρηται νῦν Εὐριπίδης. Οὕτω δὲ φησι καὶ Ἡσίοδος.

LXXXII. 85. (D. 31. L. 37.)

Schol. Pindari Nem. IV, 95. memorata Dardali et Acasti
historia, ταῦτα δὲ ἱστοροῦσι πολλοὶ μὲν, ἀτὰρ ὁ καὶ Ἡσίο-
δος, λέγων οὕτως.

ἥδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή,
αὐτὸν μὲν σχέσθαι, κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν
καλὴν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυῆις·
ὥς τὴν μαστεύων οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ
αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσχωοῖσι δαμείη.

LXXXIII. 86. (D. 32. L. 42.)

Schol. Pindari Nem. III, 92. ὅτι δὲ ἐτράφη παρὰ τῷ Χεί-
ρωνι ὁ Ἰάσων Ἡσίοδος φησιν·

Αἴσων, δς τέκεθ' υἱὸν Ἰήσωνα, ποιμένα λαῶν,
δν Χείρων ἔθρεψ' ἐνὶ Πηλῷ ὑλήεντι.

LXXXIV. 87.

Plut. Thes. c. 16. Καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διετελεῖ κακῶς ἀκούων

καὶ λοιδορούμενος ἐν τοῖς Ἀττικοῖς θεάτροις. Καὶ οὔτε Ἡσίοδος
αὐτὸν ὤνησε, βασιλεύτατον — παραγορεύσας.

LXXXV. 88. (D. 51. L. 83.)

Plutarchus Thes. c. 20. ἀπολειφθῆναι δὲ τὴν Ἀριάδην, τοῦ
Θησεῦς ἐρώντος ἐτέρας·

δεινὸς γάρ μιν ἔτειρεν ἔρως Πανοπηίδος Αἰγλης.

Τοιοῦτο γὰρ τὸ ἔπος ἐκ τῶν Ἡσίοδου Πεισίστρατον ἐξελεῖν φη-
σιν Ἡρέας ὁ Μεγαρεύς.

LXXXVI. 89. (D. 51. L. 83.)

Athenæus XIII. p. 557. Ἡσίοδος δὲ φησι Θησεῖα νομίμως
γῆμαι καὶ Ἰππην καὶ Αἰγλὴν, δι' ἣν καὶ τοὺς πρὸς Ἀριάδην
ὄρκους παρέβη, ὥς φησι Κέρκυψ.

LXXXVII.

Schol. Pind. Pyth. III. 14. (Coll. Pausan. II. 26,7) :

ἡ δ' ἔτεχ' ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Φοῖβῳ ὑποδμηθεῖσα, εὐπλόκαμον τ' Ἐριῶπιν.

καὶ περὶ Ἀρσινόης ὁμοίως.

Ἀρσινόη δὲ μιγείσα Διὸς καὶ Λητοῦς υἱῷ
τίκτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Idem ibid. — Apud Gættl. 90. (D. 29. L. 98.)

[τῶν μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς ἀπὸ δαιτὸς
Πυθῶ ἐς ἡγαθέην, καὶ ῥ' ἔρρασεν ἔργ' αἰδήλα
Φοῖβῳ ἀκερσεκόμη, ὅτι Ἰσχυς γῆμε Κορωνὶν
Εἰλατίδης, Φλεγύχο διογνήτοιο θυγάτρα.]

LXXXVIII. 91. (D. 30.)

Schol. Pindari ad Ol. X, 46. τὴν πόλιν δὲ καλεῖσθαί φησι
Φύκτεον ἀπὸ τινος Φυκτέως, οὐ μένηται καὶ Ἡσίοδος οὕτω·
τὴν Ἀμαρυγκειδὸς Ἰππόστρατος, ὅζος Ἄρης,
Φυκτέως ἀγλαὸς υἱός, Ἐπειῶν ὄρχαμος ἀνδρῶν.

LXXIX.

Orthrus.] Hesiodus etiam, obiisse aliquem
præmature valde juvenem.

LXXX.

Ephialten Homerus Hesiodusque atque Attici dæmonem ap-
pellant, virum autem et febrem illam (ρίγοπύρετον) Ephialten
per ph.

LXXXI.

Historia de Apolline apud Admetum serviente, qualis in
vulgi ore est, Euripides utitur, neque aliter Hesiodus eam
tradit.

LXXXII.

Atque ea quidem præter multos alios Hesiodus hoc modo
narrat :

Id autem ei in animo optimum videbatur consilium,
ipsum quidem retinere, occultare vero inopinato gladium
pulcrum, quem ei fabricaverat inclytus Vulcanus :
ut hunc quærens solus per Pelium altum
extemplo a Centauris montanis domaretur.

LXXXIII.

Jasonem apud Chironem esse educatum Hesiodus ait :
Æson, qui genuit filium Jasonem, pastorem populorum,
quem Chiron educabat in Pelio silvoso.

LXXXIV.

Minos enim hodieque semper male audit et increpatur in

theatris Atticis, neque Hesiodus eum adjuvit eo quod maxime
regium cognominavit.

LXXXV.

Ariadnam relictam esse Theseo aliam amante :
crudelis enim eum cruciavit amor Panopeidis Æglæ.

Id enim ita ex Hesiodicis carminibus a Pisistrato sumptum esse
Hercas Megarensis ait.

LXXXVI.

Hesiodus Theseum legitimo matrimonio ait habuisse et Hip-
pen et Æglen, propter quam etiam jusjurandum, quo Ariadnæ se
obstrinxerat, violavit, ut Cecrops tradit.

LXXXVII.

Ea autem peperit in ædibus Æsculapium, ducem virorum,
Phæbo compressa, pulchricomamque Eriopidem.

Et de Arsinoe similiter :

Arsinoe autem mixta Jovis et Latonæ filio
peperit Æsculapium filium inculpatumque fortemque.

[Horum quidem igitur nuntius venit corvus sacro a convivio
Pytho in divinam, et sane indicabat facta ignota
Phæbo intonsis-comis, Ischyn duxisse Coronidem,
Iatiden, Phlegyæ e-Jove-nati filiam.]

LXXXVIII.

Urbem Phycetum nominari dicunt e Phycete quodam, quem
Hesiodus etiam memorat his verbis :

eam Amarynceides Hippostatus, suboles Martis,
Phyceti splendidus filius, Epeorum dux virorum.

Apollod. I, 8. Ἡσίοδος δὲ (Περιβοίαν) ἐξ Ωλένου τῆς Ἀχαΐας, ἐφθαρμένην ὑπὸ Ἱπποστράτου τοῦ Ἀμρυγκέως, Ἱππόνων τὸν πατέρα πέμψαι πρὸς Οἰνέα πόρρω τῆς Ἑλλάδος ὄντα, ἐν-
τειλάμενον ἀποκτείνειναι.

Conf. Strab. VIII, p. 324 .vid. inf. frag. CLIV.

LXXXIX. 92. (L. 60.)

Schol. Ven. II. XXIII, 683. περιζώματα γὰρ ἕως ποδῶν διή-
κοντα ἐφόρουσιν πρὸς τὸ μὴ εὐκλῶς πλῆττεσθαι, ὕστερον δὲ
Ἀθήνησιν τινῶν ἀγωνιζομένων, ἀρχόντος Ἱππομένους, συνέβη
ἓνα αὐτῶν πεσόντα πρὸς τὸ ἐμποδισθῆναι ὑπὸ τοῦ περιζώματος
τελευτῆσαι. ὅθεν ἐθεσπίσθη γυμνοὺς ἀγωνίζεσθαι μέχρι τοῦ νῦν.
διὸ καὶ οἱ τόποι ἐν οἷς ἔκτοτε ἐπονούντο γυμνάσια καλοῦνται
νεώτερος οὖν Ἡσίοδος γυμνοὺς ἐς ἀγῶνα ἀγωνιστάς.

Conf. Eustath. p. 1324, 16.

XC. 93. (L. 28.)

Schol. Pindar. Ol. VII, 42. (p. 166. Boeckh.) Ὅμηρος
ταύτην Ἀστυόχην φησὶν, οὐκ Ἀστυδάμειαν — καὶ Ἡσίοδος δὲ
Ἀστυδάμειαν αὐτὴν φησι.

XCI. 94. (D. 13. L. 9.)

Strabo. X. p. 471. Ἡσίοδος μὲν γὰρ Ἑκαταίου καὶ τῆς Φο-
ρωνέως θυγατρὸς πέντε γενέσθαι θυγατέρας φησὶν
ἐξ ὧν οὖρεια Νύμφαι θεαὶ ἐξεγένοντο,
καὶ γένος οὐτιδανῶν Σατύρων καὶ ἀμηχανοεργῶν,
Κουρῆτές τε θεοὶ, φιλοπαίγμονες, ὀρχηστῆρες.

XCII. 95. (D. 38. L. 85.)

Schol. Pindari Olymp. X, 83. Ἐνιοὶ δὲ γράφουσι Σῆρος
Ἀλιφρόβιου, οὗ μέμνηται Ἡσίοδος.

ἦτοι δὲ μὲν Σῆρον καὶ Ἀλᾶζυγον υἱέας ἐσθλοὺς.
ἦν δὲ ὁ Σῆρος τοῦ Ἀλιφρόβιου τοῦ Περιήρους καὶ Ἀλκυόνης.

XCIII. 96. (D. 40. L. 94.)

Schol. Soph. Electr. 539. Συμφωνεῖ τῷ Ἡσιόδῳ λέγοντι·
ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ·
ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὅζον Ἀρης.

XCIV. 97. (D. 1. L. 1.)

Οὐρανὴ δ' ἄρ' ἔτικτε Αἶνον πολυήρατον υἱόν,
ὃν δὴ ὅσοι βροτοὶ εἰσὶν αἰοδαὶ καὶ κιθαρισταὶ
πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε,
ἀρχόμενοι δὲ Αἶνον καὶ λήγοντες καλέουσιν.
Eustath. II. p. 1163, 61. Eudoc. p. 278.

XCV. 98. (D. L. 2.)

Αἶνον κιθαριστὴν,
παντοίης σοφίης δεδαηκότα.
Clemens Alexandr. Strom. 1. p. 330.

XCVI. 99. (D. 90. L. 76.)

Herodianus περὶ μονήρους λέξεως p. 11. Φέλλος τὸ κύριον.
Ἡσίοδος.

Φέλλον ἐϋμμελὴν τέκε τῇ (?) Μελιβοίᾳ.

XCVII. 100. (D. 83 L. 10.)

Apollod. II, 1. Ἡσίοδος δὲ τὸν Πελασγὸν αὐτόχθονά φησι.

XCVIII. 101. (D. 10. L. 11.)

Υἱεὶς ἐξ ἐγένοντο Λυκάονος ἀντιθέοιο,
ὃν ποτε τίχτε Πελασγός.

Strabo. V. p. 221.

XCIX. 102. Addito H. 191.

Hygin. poet. astr. p. 419. Munck. Arcton Hesiodus ait
esse Callisto nomine Lycaonis filiam, ejus qui in Arcadia

Hesiodus Peribœam ait, ex Oleno Achææ oppido, deflora-
tam ab Hippostrato Amaryncei filio, Hipponoum patrem mi-
sisse ad Oëneum, qui tum procul a Græcia agebat, atque huic
mandasse ut eam interficeret.

LXXXIX.

Subligacula enim ad usque pedes demissa portabant, ne tam
facile vulnerarentur. Postea vero, Hippomene archonte, Athe-
nis accidit, ut certantium unus, quum subligaculo impeditus
cecidisset, animam expiraret. Hinc lex lata est, ut nudi cer-
tarent, sicut hodieque. Propterea loca ea, in quibus ex illo
tempore certamina instituebantur, gymnasia vocantur. Hesio-
dus igitur recentior est, quippe qui certantes introducat nudos.

XC.

Eandem, quam Hesiodus Astydamlam vocat, Homerus
Astyoche appellat.

XCI.

Hesiodus quidem Hecatæi et filia Phoronei quinque fuisse
filias ait,

ex quibus montanae Nymphae, deæ, ortæ sunt,
et genus nequam Satyrorum et indocilium-laboris,
Curetesque dii, ludorum-amantes, saltatores.

XCII.

Nonnulli scribunt Σῆρος Ἀλιφρόβιου (Serus Halirrhothii),
quem Hesiodus memorat :

sane is quidem Serum et Alazygum filios egregios.

Serus enim Halirrhothii, filii Perieris, et Alcyones filius erat.

XCIII.

Consentit Hesiodo, qui dicit :

Ea peperit Hermionem hasta-inclyto Menelao :
minimum-natu autem peperit Nicostratum, subolem Martis.

XCIV.

Urania igitur peperit Linum valde-amabilem filium,
quem sane quotquot mortales sunt cantores et fidicines
omnes quidem lugent in conviviisque chorisque,
incipientes vero Linum et desinentes vocant.

XCV.

Linum fidicinem,
omnigenæ sapientiæ peritum.

XCVI.

Phellus, nomen proprium. Hesiodus :
Phellum bene-hastatum peperit Melibœæ.

XCVII.

Hesiodus Pelasgum indigenam fuisse ait.

XCVIII.

Filii sex erant Lycaonis deo-similis,
quem olim genuerat Pelasgus.

XCIX.

Harum Arctorum alteram, eamque majorem, quam Aratus
Helicen paulo post appellat, Hesiodus Lycaonis ait fuisse filiam.

regnavit : eamque studio venationis inductam ad Dianam se applicuisse : a qua non mediocriter esse dilectam propter utriusque consimilem naturam. Postea autem ab Jove compressam veritatem Dianæ suum dicere eventum, quod diutius celare non potuit ; nam jam utero ingravescente prope diem partus in flumine corpus exercitatione defessum quum recrearet, a Diana cognita est non conservasse virginitatem : cui dea pro magnitudine suspicionis non minorem retribuit pœnam : erepta enim facie virginali in ursæ speciem est conversa, quæ Græcæ ἀρκτος appellatur. In ea figura corporis Arcada procreavit.

Schol. Arat. 27. Τὴν μίαν δὲ τούτων τῶν Ἀρκτων τὴν μεγάλην, ἣν μετ' ὀλίγον ὀνομάσει Ἑλίκην, Ἡσίοδος φησι Λυκάονος θυγατέρα εἶναι, καὶ ἐν Ἀρχαδίᾳ κατοικοῦσαν ἐλέσθαι μετὰ Ἀρτέμιδος τὴν περὶ τὰς θήρας ἀγωγὴν ἐν ὕρεσι ποιεῖσθαι· φθαρεῖσαν δὲ ὑπὸ Διὸς, καὶ ἤδη μέλλουσαν τεκεῖν, ὁρῆσθαι ὑπ' αὐτῆς λουομένην· ἐπ' ᾧ ὀργισθεῖσαν τὴν Ἀρτεμιν θηριῶσαι αὐτὴν· καὶ οὕτω τεκεῖν ἄρκτον οὖσαν, τὸν κληθέντα Ἀρχάδα· οὖσαν δὲ ἐν τῇ ὄρει θηρευθῆναι ὑπ' αἰπόλων τινῶν, καὶ παραδοθῆναι Λυκάονι μετὰ τοῦ βρέφους· μετὰ χρόνον δὲ τινα δοῦναι εἰσελθεῖν εἰς τὸ Λύκαιον, ὃ ἐστὶ τοῦ Διὸς ἄβατον, ἀγνοήσαντες τὸν νόμον, ὑπὸ τοῦ ἰδίου υἱοῦ διωκομένην· τῶν Ἀρχάδων δὲ αὐτὴν ἀναιρεῖν μελλόντων διὰ τὸν εἰρημένον νόμον, ὃ Ζεὺς διὰ τὴν συγγένειαν αὐτῆς ἐξείλετο, καὶ ἐν ταῖς ἀστροῖς ἐτύχεν, Ἀρκτον αὐτὴν ὀνομάσας, διὰ τὸ σύμπτωμα.

C. 103. (D. 7. L. 73.)

Τηλεμάχῳ δ' ἄρ' ἔτικτεν εὐζωνος Πολυκάστη,
Νέστορος ὀπλοτάτῃ κούρῃ Νηληϊάδαο,
Περσέπολιν, μυθεῖσα διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Eustath. Od. p. 1796.

CI. 104. (D. 89.)

Schol. Ambr. (col. Schol. min.) Hom. Od. IV, 231. Διαφέρει ὁ Παίηων Ἀπόλλωνος, ὡς καὶ Ἡσίοδος μαρτυρεῖ·

εἰ μὴ Ἀπόλλων Φοῖβος ὑπὲρ θανάτοιο σώσσει
ἢ αὐτὸς Παῖων, δς πάντα τε φάρμακα οἶδεν.

Conf. Eustath. p. 1494. v. 11.

Eam in Arcadia habitantem Dianæ in montibus feras venantis sociam esse factam. Stupratam vero a Jove et, quum jam paritura esset, a Diana in balneo conspectam atque in ursam ab irata dea commutatam filium peperisse Arcadem. Versantem deinde in montibus eam a pastoribus venantibus captam Lycaonique redditam esse cum parvulo. Hanc aliquanto post Lycaum, inaccessum Jovis delubrum, ingressam, nesciam legis, ab ipso filio esse propulsam. Quam quum Arcades secundum hanc, quam dixi, legem interfecuri essent, Jupiter amoris memor surripuit, eamque inter astra collocatam Arcetum propter eventum illum nominavit.

C.

Telemacho igitur peperit bene-cincta Polycaste,
Nestoris minima-natu filia Nelidæ,
Persepolin, mista ob auream Venerem.

CI.

Pæon ab Apolline differt, ut Hesiodus etiam testatur :
nisi Apollo Phœbus a morte servabit
aut ipse Pæon, qui omnia medicamina novit.

CII. 105. (D. 77. L. 34.)

Schol. Pindari Pyth. IV, 181. Ἡσίοδος Ναΐδα φησὶ τὸν Χείρωνα γῆμαι.

CIII. 106. (D. 50.)

Plutarch. de Oracul. defectu. 11. T. II. p. 415. C. Ὁ δὲ Ἡσίοδος oletai καὶ περιόδοις τισὶ χρόνων γίνεσθαι τοῖς δαίμοσι τὰς τελευτάς· λέγει γὰρ ἐν τῷ τῆς Ναΐδος προσώπῳ, καὶ τὸν χρόνον αἰνιττόμενος·

Ἐννέα τοι ζῶει γενεὰς λαχέρυζα κορώνη
ἀνδρῶν γηρύντων· ἔλαφος δέ τε τετρακόρωνος·
τρεῖς δ' ἐλάφους ὁ κόραξ γηράσκεται. Αὐτὰρ ὁ φοῖνιξ
ἐννέα τοὺς κόρακας· δέκα δ' ἡμεῖς τοὺς φοῖνικας
νύμφαι ἑὺπλόκαμοι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.

Cf. Auson. Idyll. XVIII. Plin. H. N. VII, 48. Etym. M. p. 13, 36. Schol. ad Aristoph. Av. 610. Tzetz. Exeg. p. 149. Adde Plutarch. Gryll. p. 989. A. Tzetz. ad Lycophr. V. 797.

Huc pertinere videtur Hesiodi ἐκπύρωσις (conflagratio) ap. Plut. de def. or. 11. 12.

CIV. 107.

Hygin. fab. 154. Phaëthon Hesiodi. Phaëthon Clymenis Solis filii et Meropes nymphæ filius, quam Oceanitidem accepimus, quum indicio patris avum Solem cognovisset, impetratis curribus male usus est. Nam quum esset propius terram vectus, vicino igni omnia conflagrarunt et fulmine ictus in vicinum Padum cecidit. Hic annis a Græcis Eridanus dicitur, quem Pherecydes primus vocavit. Indi autem, quod calore vicini ignis sanguis in atrum colorem versus est, nigri sunt facti. Sorores autem Phaëthontis, dum interitum deslent fratris, in arbores sunt populos versæ. Harum lacrimæ, ut Hesiodus indicat, in electrum sunt duratæ : Heliades tamen nominantur. Sunt autem Merope, Helie, Aegle, Lampetie, Phœbe, Aetherie, Dioxippe. Cygnus autem rex Liguriæ, qui fuit Phaëthonti propinquus, dum deslet propinquum, in cygnum conversus est. Is quoque moriens flebile canit. Cf. Lactant. Pl. narr. fab. II, 111. V Pausan. Attic. 3. Cf. fragm. CLXII.

CV. (H. 189. L. 95.)

Pausan. I, 43, 1. Ἐγὼ δὲ ἤκουσα μὲν καὶ ἄλλον ἐς Ἰριγένειαν λόγον ὑπὸ Ἀρχάδων λεγόμενον, οἷδα δὲ Ἡσίοδον ποιήσαντα ἐν καταλόγῳ γυναικῶν Ἰριγένειαν οὐκ ἀποθανεῖν, γνῶμη δὲ Ἀρτέμιδος Ἐκάτην εἶναι.

CII.

Hesiodus Naidem Chironi nupsisse ait.

CIII.

Hesiodus certis temporis conversionibus mortem geniis obtingere censet : dicit enim sub Naidis persona, tempore ænigmate circumscripto :

novem sane vivit ætates garrula cornix
hominum senum ; cervus vero etiam quatuor-cornices æquat :
trium autem cervorum corvus ætatem attingit : sed phœnix
novem cornices æquat, decem vero nos phœnices
nymphæ cincinnatæ, filiæ Jovis agida-tenentis.

CV.

Ego vero etiam, quam longe secus de Iphigenia Arcades narrant, historiam audivi, neque ignoro Hesiodum in catalogo mulierum Iphigeniam non cæsam cecinisse, sed Dianæ voluntate Hecaten factam.

CVI. (L. 86.)

Pausan. II, 2, 3. Πεποιήται δὲ ἐν μεγάλας Ἡοίας, Οἰβά-
λου θυγατέρα εἶναι Πειρήνην.

CVII. (L. 137.)

Pausan. — II, 16, 3. Ταύτην (Μυκήνην) εἶναι θυγατέρα Ἰνά-
χου, γυναῖκα δὲ Ἀρέστορος τὰ ἔπη λέγει, & δὴ Ἑλλήνες κα-
λοῦσιν Ἡοίας μεγάλας ἀπὸ ταύτης οὖν γεγονέναι καὶ τὸ ὄνομα
τῇ πόλει φασίν.

CVIII. (L. 92.)

Pausan. III, 24, 7. Καὶ ὅτι μὲν οὖν Ἑλένης μνηστήρων Ἀχιλ-
λεὺς οὐκ ἔστιν ἐν καταλόγῳ γυναικῶν, μὴδὲν τοῦτο ἔστω τεκ-
μήριον, οὐκ αἰτῆσαι Ἑλένην αὐτόν.

CIX. (L. 117.)

Pausan. IV, 2, 1. Ἀλλὰ Ὑλλου μὲν τοῦ Ἡρακλέους θυγατρὶ
Εὐαίχμῃ συνοικήσαι Πολυκάονα υἱὸν Βούτου λεγούσας τὰς
μεγάλας οἶδα Ἡοίας, τὰ δὲ ἐς τὸν Μεσσήνης ἄνδρα καὶ τὰ ἐς
αὐτὴν Μεσσήνην παρεῖται σφισιν.

CX. (L. 132.)

Pausan. VI, 21, 7. Ἀπέθνον δὲ ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου κατὰ
τὰ ἔπη τὰς μεγάλας Ἡοίας Ἀλκάθους ὁ Παρθάωνος, δεύτερος
οὗτος ἐπὶ τῇ Μάρμακι· μετὰ δὲ Ἀλκάθου Εὐρύαλος καὶ Εὐρύ-
μαχος τε καὶ Κρόταλος.

CXI. (L. 87.)

Pausan. X, 31, 2. Αἱ δὲ Ἡοίαι τε καλούμεναι καὶ ἡ Μινυὰς
ὡμολογήκασιν ἀλλήλαις· Ἀπόλλωνα γὰρ αὐταὶ φασιν αἱ ποιή-
σεις ἀμύναι Κούρησιν ἐπὶ τοὺς Αἰτωλοὺς, καὶ ἀποθανεῖν Με-
λέαγρον ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

CXII. (H. 190. L. 103.)

Antonin. Liber. Cap. 23 (de Batto), cuius in summario
legitur : ιστορεῖ Νίκανδρος ἑτεροιομένων α', καὶ Ἡσίοδος ἐν
μεγάλας Ἡοίας, κ. τ. λ.

CXIII. (L. 79.)

Eustath. pg. 13. Ἦν δὲ, φασί, Βούτης υἱὸς Ποσειδῶνος,
ὡς Ἡσίοδος ἐν καταλόγῳ.

CXIV. (H. 173. L. 55.)

Harpocration et Suidas : Ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας λέγοι ἂν τοὺς
ὑπὸ Σκύλακος ἐν τῇ Περίπλῳ λεγομένους Τρωγλοδύτας, καὶ
τοὺς ὑπὸ Ἡσιόδου ἐν τρίτῳ Καταλόγῳ Κατουδαίους ὀνομαζο-
μένους. Conf. Photius : ὑπὸ γῆν οἰκοῦντας.

CXV. (L. 115.)

Schol. Pind. Isthm. V, 53. Εἰληπται δὲ ἐκ τῶν μεγάλων
Ἡοιῶν ἡ ἱστορία· ἐκεῖ γὰρ εὐρίσκεται ἐπιζενούμενος ὁ Ἡρακλῆς
τῷ Τελαμῶνι καὶ ἐμβαίνων τῇ δορὰ καὶ εὐχόμενος, καὶ οὗτος
οἰόπομπος αλετὸς, ἀφ' οὗ τὴν προσωνημίαν ἔλαβεν Αἴας.

CXVI. (H. 187. L. 107.)

Schol. Apollon. I, 118. Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλας
Ἡοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι
ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυράτῃ θύοντος δ' ἐκείνου βοῦν
δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυράτου θεράποντα.
Χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. Ἀναιρεθεὶς
δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμποδος. Τὰ δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτραφέντα,
καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος, ἐνέπνευσαν αὐτῷ
τὴν μαντικὴν. Φωραθέντα δ' ἐπὶ κλωπεῖα τῶν βοῶν Ἰφίκλου
τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν,
ἐπειδὴ τὸ στέγος ἐμελλεν ὅσον οὐπὼ πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κα-
τανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμωτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν
τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου. Ὁ δὲ Ἰφίκλος, μαθὼν τὸ πρόβλημα,
αὐτὸς τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς
ἀπέλευσεν, ἐπιδούς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ὥς ἀφίκετο κλέψαι. Conf.
Eudoc. p. 286.

MELAMPODIA.

CXVII. 108. (D. 14.)

Strabo XIV. p. 642. Λέγεται δὲ Κάλχας ὁ μάντις μετ' Ἀμ-

CVI.

In magnis Ecœis OEbali fuisse filiam Pirenen proditum est.

CVII.

Mycenen Inachi filiam Arestoris uxorem fuisse, illa, quæ a
Græcis magnæ Ecæe vocantur, carmina tradunt. Eam itaque
nomen etiam urbi dedisse aiunt.

CVIII.

Nam quod in catalogo mulierum inter Helenæ procos Achilles
non numeratur, id argumento esse nequit, Helenam ab eo non
esse petitam.

CIX.

Sed filiam Hylli, Herculis filii, Euxechmen cum Polycæone
Butæ filio nuptam fuisse quamquam in magnis Ecœis legi scio,
eandem tamen et Messenes virum et Messenen ipsam silentio
prætereunt.

CX.

Occisi sunt ab OEnomao, sicut in carminibus, quæ magnæ
Ecæe vocantur, legitur, primus post Marmacem Alcatous Par-
thaonis filius, deinde Euryalus Eurymachusque et Crotalus.

CXI.

Ecæe, quas vocant, et Minyas in idem consentiunt : utrumque
enim carmen ab Apolline Curetas adjutos esse tradit contra
Ætolos occisumque Meleagrum ab Apolline.

CXII.

Narrant Nicander libro primo de immutatis et Hesiodus in
magnis Ecœis.

CXIII.

Buten Neptuni filium esse ait, sicut Hesiodus in Catalogo.

CXIV.

Sub terra habitantes forsitan appellaverit, quos Scylax in
Periplo Troglodytas vocat, qui iidem ab Hesiodo in catalo-
gi tertio libro Catudæi nominantur.

CXV.

Quæ narratio e magnis Ecœis desumpta est. Ibi enim mentio
est de Hercule a Telamone hospitaliter excepto indutaque pelle
preces faciente et de aquila illa itineris duce, quæ Ajaci no-
men dedit.

CXVI.

In magnis, quas vocant, Ecœis, Melampus Apollini amicus
apud Polyphaten peregrinatus esse traditur. Quo immolante
bovem draco prorepens Polyphatæ famulum devoravit. Dra-
conem a rege interfectum Melampus sepelivit ejusque sobolem
nutrivit. Quæ Melampodis aures circumlambens vaticinandi
artem ipsi insinuavit. Is deinde comprehensus in furto boum
Iphicli, filii Phylaci, et in vincula conjectus quum tectum
domus brevi collapsurum divinatione intellexisset, cum Iphi-
cli ancilla in carcere communicavit. Quo vaticinio accepto
Iphiclus periculum effugit et timore affectus Melampodi liber-
tatem restituit bovesque, quos furaturus venerat, insuper
dedit.

MELAMPODIA.

CXVII.

Calchas vates cum Amphilocho Amphiarai filio a Troia re

φιλόχου τοῦ Ἀμριάρχου κατὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπάνοδον περὶ
δεῦρο ἀρικήσθαι· περιτυχὼν δ' ἐαυτοῦ κρείττονι μάντει κατὰ
τὴν Κλάρων, Μόψῳ τῷ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς, διὰ
λύπην ἀποθανεῖν. Ἡσίοδος μὲν οὖν οὕτω πως διασκευάζει τὸν
μῦθον· προτείνει γάρ τι τοιοῦτο τῷ Μόψῳ τὸν Κάλχαντα·

Θαῦμά μ' ἔχει κατὰ θυμὸν, ἔρινεός οὔτος· ὀλύνθους
οὐδ' ὅδ' ἔχει, μικρός περ ἐὼν, εἵποις ἂν ἀριθμόν;

τὸν δ' ἀποκρίνασθαι·

Μύριοι εἰσιν ἀριθμὸν, ἀτὰρ μέτρον γε μέδιμνος·
εἰς δὲ περισσεύει, τὸν ἐπενθέμεν οὐ κε δύναιο.

Ὡς φάτο· καὶ σφιν ἀριθμὸς ἐτήτυμος εἶδετο μέτρον·
καὶ τότε δὴ Κάλχανθ' ὕπνος θανάτοιο κάλυψε.

CXVIII. 109. (D. 46.)

Athenæus II. p. 40. F. Οὐ χαίρει τῷ πόματι ἐκ πρώτης ἐθι-
σθεὶς ἀνατροπῆς ὑδροποτεῖν.

Ἡδὺ γάρ ἐστ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη
τέρπεσθαι μῦθοισιν, ἐπὶ δὲ δαιτὸς κορέσωνται.

Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδίᾳ φησί.

CXIX. 110. (D. 55.)

Clemens Alex. Strom. VI. p. 751. Ἡσίοδος τε ἐπὶ τοῦ Με-
λάμποδος ποιεῖ·

ἡδὺ δὲ καὶ τὸ πυθέσθαι ὅσα θνητοῖσιν ἔδειμχν
ἀθάνατοι, δειλῶν τε καὶ ἐσθλῶν τέχμαρ ἑναργές·

καὶ τὰ ἐξῆς, παρὰ Μουσαίου λαβὼν τοῦ ποιητοῦ κατὰ λέξιν.

CXX. 111. (D. 56.)

Tzetzes ad Lycophron. 682. Τὸν Τειρεσίαν λέγει, ἐπειδὴ
φασιν αὐτὸν ζ' γενεὰς ζῆσαι, ἄλλοι δὲ θ'· ἀπὸ γὰρ Κάλχμου ἦν,
καὶ κατώτερον Ἑτεοκλέους καὶ Πολυνείκου, ὡς φησι καὶ ἡ τῆς

Μελαμποδίας ποιήσις, παρχειράγει γὰρ τὸν Τειρεσίαν λέγοντα·

Ζεῦ πάτερ, εἴθ' ἥσσω μοι ἔχειν αἰῶνα βίοιο
ὄφρ' ἴλεις δοῦναι καὶ μέγ' ἰδμεναι ἴσα
θνητοῖς ἀνθρώποις· νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισας,
ὅς γέ με μακρὸν ἔθηκας ἔχειν αἰῶνα βίοιο,
ἐπτά μ' ἐπὶ ζῶειν γενεὰς μερόπων ἀνθρώπων.

Cf. Tzetz. Exeg. II. p. 149.

CXXI. 112. (D. 56.)

Ibidem paulo post : Περὶ δὲ τοῦ Διὸς καὶ Ἥρας παρὰ Τει-
ρεσίου ἕνεκα τῆς λαγνείας κρίσεως καὶ ἡ τῆς Μελαμποδίας
ποιήσις, ὡς ἀπὸ τοῦ Τειρεσίου, φησίν.

Οἶν μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν τέρπεται ἀνὴρ,
τάς δέκα δ' ἐμπύμπλησι γυνὴ τέρπουσα νόημα.

Conf. Apollod. III, 6.

CXXII. 113. (D. 42.)

Athenæus XI. p. 498. A. Ἡσίοδος δ' ἐν τῷ δευτέρῳ Μελαμ-
ποδίας σὺν τῷ π σκύφρον λέγει.

* τῷ δὲ Μάρης θεὸς ἄγγελος ἦλθε δι' οἴκου,
πλήσας δ' ἀργύρεον σκύφρον φέρε, δῶκε δ' ἀνακτι.

Καὶ πάλιν·

Καὶ τότε μάντις μὲν δεσμὸν βοὸς αἶνυτο χερσίν,
Ἴφικλος δ' ἐπὶ νῶτ' ἐπεμαίετο· τῷ δ' ἐπ' ὅπισθεν
σκύφρον ἔχων ἑτέρῃ, ἑτέρῃ δὲ σκῆπτρον αἰέρας,
ἔστειχεν Φύλακος, καὶ ἐνὶ δμώεσσιν ἔειπεν.

Cf. Eustath. p. 900, 17, 1775, 17.

CXXIII. (H. 166.)

Athenæus XIII. p. 609. E. Ἡσίοδος δ' ἐν τρίτῳ Μελαμ-
ποδίας τὴν ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκίδα καλλιγύναικα εἶπεν. Conf. Eu-
statli. p. 875, 52.

vertens pedibus eo venisse fertur, quumque apud Clarum ur-
bem in valem se præstantiorem incidisset, Mopsum filium
Mantus, quæ Tiresiæ filia erat, præ mærore diem obiisse. At-
que Hesiodus quidem hoc modo fabulam exponit. Calchantem
enim Mopso hoc proposuisse ait :

admiratio me tenet in animo; caprificus hæc, grossos[rum]?
quos ea habeat, parva quamvis (exsistens) : dixerisne nume-
ad quod hunc respondisse :

Decies-mille sunt numero, sed mensura quidem medimnus :
unus vero superest, quem imponere non potueris.

Sic dixit : et ipsis numerus verus cognitus-est mensuræ :
et tum sane Calchantem somnus mortis obtexit.

CXVIII.

Non gaudet poculo, qui a prima ætate aquam bibere ad-
suevit.

Dulce enim est in convivio et epulo florente
delectari sermonibus, postquam convivio saturati-sunt.
Hesiodus ait in Melampodia.

CXIX.

Hesiodus canit de Melampode :
dulce vero etiam audire, qualia mortalibus perfecerunt
immortales, turpiumque et honestorum signum clarum,
et quæ sequuntur, quæ ad verbum expressit ex Musæo poeta.

CXX.

Tiresiam dicit, quem septem ætates vixisse vult, quum ali
novem ei tribuant. Cadmo enim natus Eleocli et Polyneici su-

perstes fuit, quod Melampodia etiam testatur, quæ Tiresiam
ita loquentem introducit :

Jupiter pater, utinam minus mihi spatium vitæ
dedisses et consilia scire æqualia
mortalibus hominibus : nunc vero non me tantillum honorasti,
qui quidem me longum stataisti habere spatium vitæ,
septem me vivere per ætates loquentium hominum.

CXXI.

Jovis Junonisque de concubitus voluptate altercationem a
Tiresia dijudicatam carmen etiam, quod de Melampode est,
commemorat, his verbis Tiresiæ suppeditatis :

una quidem parte decem partium delectatur vir,
omnes decem vero implet mulier oblectans animum.

CXXII.

Hesiodus in secundo libro Melampodiæ scypphum dicit, in-
serta litera p :

huic vero Mares velox nuntius venit per ardes,
impletum autem argenteum scypphum ferebat dabatque regi.

Et iterum :

et tunc vates quidem vinculum bovis capessivit manibus,
Iphiclus autem ad dorsum instabat ei : huic vero a tergo
scypphum tenens altera manu, altera autem sceptrum tol-
incedebat Phylacus, et inter famulos sic iocutus-est. [Iens,

CXXIII.

Hesiodus in tertio Melampodiæ libro Chalcidem Euboræ ur-
bem formosis-mulieribus præditam vocavit.

CXXIV. 114. (D. 52.)

Clemens Alexandr. Strom. V. p. 727. Ἀλλὰ καὶ Ἡσίοδος δι' ὧν γράφει συνάδει τοῖς προειρημένοις·

Μάντις δ' οὐδείς ἐστιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, ὅστις ἂν εἰδείη Ζηνὸς νόον αἰγιόχοιο.

ΧΕΙΡΩΝΟΣ ΥΠΟΘΗΚΑΙ.

CXXV. 115. (D. 33.)

Schol. Pind. Pyth. VI, 19. Τὰς δὲ Χείρωνος ὑποθήκας Ἡσίοδος ἀνατιθέασιν, ὧν ἡ ἀρχή·

Εὖ νῦν μοι τάδ' ἕκαστα μετὰ φρεσὶ πευκαλίμῃσι φράζεσθαι· πρῶτον μὲν ὅτ' εἰς δόμον εἰσαφίχῃαι ἔρδειν ἱερὰ καλὰ θεοῖς αἰεγενέτησι.

CXXVI. 116. (D. 65.)

Harpocratio : Ἔργα νέων· τοῦτο καὶ Ὑπερίδης ἐν τῇ κατ' Αὐτοκλέους Ἡσίοδου φησὶν εἶναι. Παροιμία τις ἐστίν, ἣν ἀνέγραψε καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς οὕτως ἔχουσαν·

Ἔργα νέων, βουλαὶ δὲ μέσων, εὐχαὶ δὲ γερόντων.

CXXVII. 117. (D. 87.)

Plato Rep. III. p. 390. H. St. Οὐδ' ἄστέον αὐτοῖς.

Δῶρα θεοῦς πείθει, δῶρ' αἰδοίους βασιλῆας.

Suidas v. Δῶρα κ. τ. λ. οἱ μὲν Ἡσιόδειον οἰονταὶ τὸν στίχον.

CXXVIII. 118. (D. 62.)

Scholiastes Theocriti XI, 75. Ἡσίοδος·

Νήπιος δὲ τὰ [χ'] ἔτοιμα λιπὼν ἀνέτοιμα διώκει.

Conf. Plutarch. II. p. 505. D.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX. 119. (D. 67.)

Origenes c. Celsum IV. p. 216. ed. Spencer. Ὡςτε κατ' ἀρχὰς ἐπιμειζίαν γεγονέναι τῆς θείας φύσεως πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἄπερ καὶ ὁ Ἀσκραῖος ποιητὴς ἐννοῶν εἶπε·

Ξυναὶ γὰρ τότε δαίτες ἔσαν, ξυνοὶ δὲ θόωκοι ἀθανάτοισι θεοῖσι καταθνητοῖς τ' ἀνθρώποις.

Cf. Schol. ad Arat. v. 102.

CXXX. 120.

Diogen. L. VIII, 1, 26. Ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν οὐρανὸν πρῶτον ὀνομάσαι κόσμον καὶ τὴν γῆν στρογγύλην (Πυθαγόραν)· ὡς δὲ Θεόφραστος Παρμενίδην, ὡς δὲ Ζήνων, Ἡσίοδον.

CXXXI. 121. (D. 16. L. 45.)

Strabo VII. p. 302. Ἡσίοδον δὲ ἐν τῇ καλουμένῃ Γῆς περιόδῳ τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἄγεσθαι

Γλακτοφάγων εἰς αἶαν, ἀπῆναις οἰκί' ἐχόντων.

CXXXII. 122. (D. 17. L. 46.)

Strabo VII. p. 300. Πῶς οὖν ἡγνέει τοὺς Σκύθας ὁ ποιητὴς, Ἰππημολγούς καὶ Γαλακτοφάγους τινὰς προσαγορεύων;

CXXIV.

Sed Hesiodus etiam cum illis, quæ diximus, consentit in illo : vates autem nullus est terrestrium hominum, qui novit Jovis mentem agida-tenentis.

CHIRONIS INSTITUTIONES.

CXXV.

Chironis præcepta Hesiodo attribuuntur, quorum exordium hoc est :

Bene nunc mihi hæc omnia in mente prudenti indicato ; primum quidem quum in ædes veneris facturus sacra pulcra diis sempiternis.

CXXVI.

Facta juvenum : id Hyperides etiam in oratione contra Autoclem Hesiodi esse ait : est enim proverbium quoddam ab Aristophane quoque grammatico literis mandatum :

Facta juvenum, consilia vero mediocum (virozum), preces autem senum.

CXXVII.

Neque canendum ipsis :

dona deos movent, dona venerandos reges.

Dona deos etc. Hesiodeum esse existimant versum.

CXXVIII.

Hesiodus :

Stultus, qui certa linquens incerta sequitur.

FRAGMENTA PERIPLI INCERTÆQUE SEDIS.

CXXIX.

Ita, ut initio natura divina hominibus admixta fuisset ; quibus bene perspectis Ascræus poeta cecinit :

communia enim tunc convivia erant, communes autem sedes] immortalibus Diis mortalibusque hominibus.

CXXX.

At cælum quidem mundum, terramque rotundam primus vocavit Pythagoras, Theophrasto vero teste Parmenides, Zenoneque Hesiodus.

CXXXI.

Hesiodus in periodo, quam vocant, terræ Phineum dicit ab Harpyiis propulsum esse

Lactivororum in terram, in-plaustris domicilia habentium.

CXXXII.

Quomodo igitur Homerus Scythas ignorabat, qui Equimulgos et Lactivoros quosdam nominat? Hos enim ea tempestate Equi-

Ἵσιος γὰρ οἱ τότε τοὺς Ἰππημολογούς ἐκάλουν, καὶ Ἵσιος μάρτυς ἐν τοῖς ὑπ' Ἐρατοσθένους παρατεθείσιν ἐπεσιν

Αἰθίοπας Αἰγυῖας τε ἰδὲ Σχύθας Ἰππημολογούς.

CXXXIII. 123 (L. 53.)

Schol. Aeschyl. Prom. 793. Περὶ γρυπῶν Ἵσιος πρῶτος ἑτερετεύσατο

CXXXIV. 124. (D. 18. 39.)

Strabo VII. p. 475.

Δωδώνην φηγόν τε, Πελασγῶν ἔδρανον, ἦκεν.

CXXXV. 125.

Stephan. Byz. v. Αἰγαῖον πέλαγος. Ἔστι καὶ αἰγαῖον πέδιον, συνάπτον τῇ Κίρρῳ, ὡς Ἵσιος. Λέγεται παρὰ αἰγὰ ποτε φερομένην ἀπὸ τοῦ περὶ τὸ Πύθιον ὄρους, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πεδῖον Αἰγαῖον.

CXXXVI. 127. (L. 65.)

Strabo I. p. 23. Ἐρατοσθένης δὲ Ἵσιον μὲν εἰκάζει πεπυσμένον περὶ τῆς Ὀδυσσεύς πλάνης, ὅτι κατὰ Σικελίαν καὶ Ἰταλίαν γεγέννηται, πιστεύσαντα τῇ δόξῃ μὴ μόνον τῶν ὑφ' Ὀμήρου λεγομένων μεμνησθαι, ἀλλὰ καὶ Αἰτνῆς καὶ Ὀρτυγίας τοῦ πρὸς Συρακούσας νησιῦ καὶ Τυρρηνῶν.

CXXXVII. 128. (D. 27. L. 67).

Schol. Apollon. Rhod. IV, 892. ἠκολούθησεν Ἵσιος οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων

νῆσον ἐς ἀνθεμέεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

CXXXVIII. 164.

Eustath. pag. 1710. 39. ὡς ἐντεύθεν λαβὼν Ἵσιος ἐμυθεύσατο ὑπὸ Σειρήνων καὶ τοὺς ἀνέμους θέλγεσθαι. Conf. Schol. Ambr. Od. XII, 168.

CXXXIX. 129. (L. 54.)

Herodot. IV, 32. ἀλλ' Ἵσιος μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα.

CXL. 131.

Schol. Ven. II. 1, 246. Σημειοῦνται τινες, ὅτι τὴν ὁλὴν Πελοπόννησον οὐκ οἶδεν ὁ Ποιητής, Ἵσιος δέ.

CXLI. 153 (D. 6. L. 125.)

Eustath. p. 275.

ὅς τε Αἰλαίηθεν προχέει καλλίβροον ἕδωρ.

Conf. Schol. Ven. II. II, 522. (Cat. 29.)

CXLII. 132. (D. 15. L. 124.)

Strabo IX. p. 424. Ἵσιος δ' ἐπιπλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ (Κηφισοῦ) λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὁλῆς ῥέει τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς

ὅς παρὰ Πανοπίδα — Γλήχωνα τ' ἐρυμνήν, καὶ τε δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένους εἴσι, δράκων ὥς.

Conf. Theo ad Arati Phaenomen. 45.

CXLIII. 133. (D. 76. L. 128.)

Schol. Pindari Olymp. XIV. Argum. Κηφισὸς δὲ ποταμὸς ἐν Ὀρχομενῷ, ἐνθα καὶ αἱ Χάριτες τιμῶνται· ταύταις γὰρ Ἐτέοκλος ὁ Κηφισοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πρῶτος ἔθυσεν, ὡς φησιν Ἵσιος· διὰ δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ὁ Κηφισὸς ῥεῖ.

CXLIV. 134. (D. 66. L. 121.)

Apollonius Dyscolus de Pronominibus, p. 106. A. Bekk. Τῇ τινὲς σύζυγος ἢ ἱν, τοῦ τ ἀρθένης. Ἵσιος·

ἱν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης.

Schol. Apollon. Rhod. IV, 57. Τὸν Ἐνδυμίωνα Ἵσιος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύχης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θεοὶ ὀλέσθαι.

mulgos fuisse appellatos, Hesiodus quoque testatur in illis, qui ab Eratosthene laudantur, versibus :

Æthiopes Liguæque atque Scythas equimulgos.

CXXXIII.

De gryphis primus Hesiodus portenta retulit.

CXXXIV.

Ad Dodonam fagumque, Pelasgorum sedem, venerat.

CXXXV.

Ægæum pelagus. Est etiam Ægæus campus, qui adhæret Cirrhæ, ut Hesiodus ait. Dicitur autem sic παρὰ αἶγα l. e. a capra aliquando huc ex monte circa Pythium portata, unde campus Ægæus vocatus.

CXXXVI.

Eratosthenes Hesiodum conjicit, quum Ulixem errantem in Siciliam Italiamque venisse audivisset eique opinioni fidem adhibuisset, non eorum modo fecisse mentionem, quæ ab Homero referuntur, sed Ætæ etiam et Ortygiæ, parvæ insulæ ante Syracusas sitæ, et Tyrrhenorum.

CXXXVII.

Secutus est Hesiodum, qui Sirenium insulam ita appellat : Insulam in floridam, ubi iis dedit Saturnius.

CXXXVIII.

Sic, inde hauriens, Hesiodus a Sirenibus ventos etiam deleniri finxit.

CXXXIX.

At Hesiodus quidem de Hyperboreis locutus est.

CXL.

Adnotatum est a quibusdam, Peloponnesum Hesiodo notam fuisse totam, nondum tamen Homero.

CXLI.

Qui ex-Lilæa profundit pulcre-fluentem aquam.

CXLII.

Hesiodus de Cephisso amne ejusque alveo copiose scribit, quomodo per totam Phocidem oblique fluat et anguis instar : qui præter Panopidem — Glechonemque munitam atque per Orchomenum circumvolutus it, anguis sicut.

CXLIII.

Cephissus amnis Orchomeni, ubi Gratia etiam coluntur : his enim primus Eteocles, Cephissi fluvii filius, sacra fecit, uti Hesiodus ait. Cephissus vero per Orchomenum fluit.

CXLIV.

Pronomini τιν cognatum est pronomen ἱν, sublata littera τ. Hesiodus :

sibi autem ipsi mortis dispensator.

Endymionem Hesiodus Aethlii, filii Jovis, filium esse et Calycæ dicit; cui a Jove dono datum fuisse, ut ipse sibi mortem destinaret, quando obire vellet.

CXLV. 135. (D. 63.)

Schol. Nicandr. Ther. 452. κτίλα ἐπὶ τῶν ἡμέρων καὶ τι-
θασσῶν τίθεται καὶ Ἡσίοδος·

χρὴ σε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι.

CXLVI. 136. (D. 64. L. 90.)

Schol. Euripid. Orest. 249. Στησίχορος φησιν, ὡς θύων τοῖς
θεοῖς Τυνδάρεως Ἀφροδίτης ἐπελάθετο. Ἡ δὲ θεὸς ὀργισθεῖσα
διγάμους τε καὶ τριγάμους καὶ λειψάνδρους αὐτοῦ τὰς θυγατέ-
ρας ἐποίησεν. — Καὶ Ἡσίοδος·

τῇσιν δὲ φιλομειδῆς Ἀφροδίτη
ἡγάσθη προσιδουῖσα, κακὴν δὲ σφ' ἔμβαλε φήμην.

CXLVII. 137.

Schol. Apoll. IV, 1396. Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν· τοῦ-
τον δὲ Πείσανδρος ὑπείληπεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος
δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν.

CXLVIII. 139. (D. 82. L. 80.)

Ælianus V. H. XII, 20. Λέγει Ἡσίοδος τὴν ἀηδόνα μόνην
ὀρνίθων ἀμελεῖν ὕπνου, καὶ διὰ τέλους ἀγρυπνεῖν· τὴν δὲ χελι-
δόνα οὐκ εἰς τὸ παντελὲς ἀγρυπνεῖν καὶ ταύτην δὲ ἀπολωλέναι
τοῦ ὕπνου τὸ ἥμισυ. Τιμωρίαν δὲ ἄρα ταύτην ἐκτίνουσι διὰ τὸ
πάθος τὸ ἐν Θράκῃ κατατολμηθὲν, τὸ εἰς τὸ δεῖπνον ἐκείνο τὸ
ἀθεσμον.

CXLIX. 140. (D. 101. L. 5.)

Schol. Venet. ad Iliad. XII, 292 : Εὐρώπην τὴν Φοῖνικος
Ζεὺς θεασάμενος ἐν τινι λειμῶνι μετὰ νυμφῶν ἀνθὴ ἀναλέγου-
σαν ἡγάσθη, καὶ κατελθὼν ἥλλαξεν ἑαυτὸν εἰς ταῦρον καὶ ἀπὸ
τοῦ στόματος κρόκον ἔπνει. Οὕτως τε τὴν Εὐρώπην ἀπατήσας
ἐβάστασε, καὶ διαπορθεύσας εἰς Κρήτην ἐμίγη αὐτῇ· εἰδ' οὕ-
τως συνώκησεν αὐτὴν Ἀστερίωνι τῷ Κρητῶν βασιλεῖ. Γενομένη
δὲ ἐγκυὸς ἐκείνη τρεῖς παῖδας ἐγέννησε, Μίνωα, Σαρπηδόνα καὶ

Ῥαδάμανθον. Ἡ ἱστορία παρ' Ἡσιόδου καὶ Βακχυλίδου. Conf.
Schol. Victor. ibid. et Schol. Eurip. Rhesi Vaticanus v. 28.

CL. 141. (D. 54.)

Clemens Alexandr. Strom. I. p. 337. Ἡσίοδος·

Μουσάων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσι
θέσπιον, αὐδῆεντα.

Εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις τὸν πολυφράδμονα λέγει· δεινὸν δὲ
τὸν αὐδῆεντα· καὶ θέσπιον τὸν ἔμπειρον, καὶ φιλόσοφον, καὶ τῆς
ἀληθείας ἐπιστήμονα.

CLI. 143. (D. 24. L. 49.)

Schol. Apollon. Rhod. II, 297. Ὅτι δὲ ἠύξαντο οἱ περὶ Ζή-
την τῷ Διὶ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

ἔνθ' οἷγ' εὐχέσθηεν Αἰνιῆτ' ὑψιμέδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὅρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνισίου Διὸς
ιερόν ἐστιν. — Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς
περὶ Ζήτην Ἴριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

CLII. 147.

Schol. Apoll. II, 296. Οἱ δὲ στοφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλη-
σθαι, καθὼ ἐπιστραφέντες αὐτόθι εὗξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν
τὰς Ἀρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον
οὐ κτείνονται.

CLIII. 144. (D. 25. L. 70.)

Schol. Apollon. Rhod. I, 757. Διαφέρει πλήμνη καὶ πλή-
σμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ
πλήσμη τὴν πλήμμυραν τοῦ ποταμοῦ. Διόπερ παρ' Ἡσιόδου
οὕτως ἀναγνωστέον·

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διιπετέος ποταμοῖο
καὶ οὐχ' ὥς τινες, ἐν πλήμνησι.

CXLV.

Κτίλα de suavis mītibique dicit etiam Hesiodus :
oportet te patri mitem esse.

CXLVI.

Stesichorus Tyndareum Diis sacrificantem Veneris oblitum
fuisse ait. Qua de causa irata dea ejus filias bis et ter nuptas
et relictas a maritis esse voluit. — Etiam Hesiodus :

lis autem amans-risum Venus
irata-est intrita, malam vero ipsis injecit famam.

CXLVII.

Dracontem Ladonem vocant. Hunc Pisander e terra natum
existimavit, Hesiodus ex Typhone ait.

CXLVIII.

Hesiodus dicit lusciniā solam ex avibus somnum negli-
gere semperque vigilare, hirundinem vero etsi non in perpe-
tuum vigilantem, dimidium tamen somni amisisse. Has autem
pēnas luunt propter facinus in Thracia perpetratum, cōenam
illam impiam.

CXLIX.

Europam, Phœnicis filiam, quum Jupiter in prato aliquo
inter puellas vidisset flores carpentem, amore exarsit : cœlo
relicto taurique accepta forma Europam croci odore, quem
ex ore edebat, deceptam in tergum sustulit atque in Cretam
insulam trajecit. Ibi postquam cum ipsa concubuit, Asterioni,
Cretensium regi, connubio eam junxit. Quæ gravida facta

tres filios peperit, Minoem, Sarpedonem, Rhadamanthum
Hæc historia apud Hesiodum et Bacchyliden legitur.

CL.

Hesiodus :

Musarum, quæ hominem multa-loquentem reddunt,
divinum, vocalem.

In verbis enim copiosum dicit multa-loquentem, disertum vero
vocalem, et divinum eum, qui peritus est et philosophus et
veri gnarus.

CLI.

Zeten fratremque revertentes Jovem Implorasse Hesiodus
etiam dicit :

Ibi illi precati sunt Æneum alte-regnantem.

Ænus enim mons Cephallenia est, ubi Jupiter Æneius tem-
plum habet. — Apollonius igitur, qui illos reverti jussisset,
Iridem, Hesiodus Mercurium fuisse tradit.

CLII.

Strophades eas insulas vocatas esse ferunt, quia Zetes et Ca-
lais inde revertentes Jovem implorassent, ut Harpyias ibi re-
tineret. Et Hesiodo quidem Antimachoque et Apollonio testibus
non interficiuntur.

CLIII.

Πλήμνη et πλήσμη inter se differunt. Illa enim vox rotæ
modiolum, contra hæc tumescentem fluvii aquam significat.
Quare apud Hesiodum legendum :

αὐτὸς δ' ἐν etc. (ipse vero in fluctibus e-Jove-cadentis fluminis),
at non, ut nonnulli legunt, ἐν πλήμνησι.

CLIV. 145. (D. 26.)

Schol. Apollon. Rb. I, 456. Ἡσίοδος δὲ φησι λαροῖς ποσί, τοῖς κατ' ὄψιν ἡδέσιν. Etym. M. p. 557. 8 :

βαίνου (?) λαροῖς ποσί.

CLV. 148.

Plin. H. N. VII, 16. Ferrum Hesiodus in Creta eos [temperasse dicit], qui vocati sunt Dactyli Idaei.

CLVI. 149. (D. 12. 30. L. 26.)

Strabo VIII. p. 324. Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος

ὥκεε δ' Ὀλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθας
εὐρείος Πείροιο —

μεταγράφουσι τινες πόροι, οὐκ εἰδ. V. Stephanum Byz. v. Ὀλενος. — Conf. frag. LXXXVIII.

CLVII. 150. (D. 69.)

Anonymus apud Aristot. Eth. N. V. 5.

Εἴκε πάθοι τὰ κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο.

ubi Mich. Ephesius p. 67. b. Ἔστι δὲ τὸ ἔπος ἀπὸ τῶν Ἡσίοδου.

CLVIII. 151. (D. 74.)

Schol. Ven. II. XXI, 528. Τρῶδες ἀπαρ κλονέοντο πεφυζότες] Ὅθεν ἀφύζαν τὸν λέοντα Ἡσίοδος φησι. Conf. tamen schol. Vict. ibid.

CLIX. 152 (D. 53.)

Clemens Alexandr. Cohort. p. 63. Strom. V. p. 716.

Αὐτὸς γὰρ πάντων βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐστιν,
ἀθανάτων τέ οἱ οὕτως ἐρήρισταί κρατος ἄλλος.

CLX. 154. (D. 72.)

Schol. Ven. II. XIV. 119. Καὶ δ' Ἡσίοδος δὲ οὕτως ἀκήκοεν
ἰδὼν δ' ἱππηλάτα κήρυξ (?)

ἀντὶ τοῦ ἱππικός.

CLXI. 155. (D. 8. L. 23.)

Φυλέα — φίλον μακάρεσσι θεοῖσι.

Eustath. ad Il. p. 125. Cf. idem, p. 126, 10. 797, 45.

CLXII. 156. (D. 2.)

Schol. Ambr. Od. XI, 325. Κλυμένη Μινύου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρυανάσσης τῆς Ὑπέρφαντος γαμηθεῖσα Φυλάκῳ τῷ Δηίῳνος Ἰφίκλον τίχτει ποδώκεα παῖδα· τοῦτον λέγει διὰ τὴν τῶν ποδῶν ἀρετὴν συναμιλλᾶσθαι τοῖς ἀνέμοις ἐπὶ τε τῶν ἀσπαχῶν διέρχεσθαι καὶ διὰ τοῦ πάθους τὴν κουφότητα [μὴ] περικλᾶν τοὺς ἀέρας· ἔνιοι δὲ αὐτὴν τὴν Κλυμένην προγαμηθῆναι φασὶν Ἥλῳ, ἐξ ἧς Φαέθων ἐγένετο καὶ ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Ἡσίοδου. Conf. frag. CIV.

Eustath. ad Iliad. p. 245. Περὶ οὗ (Ἰφίκλου) Ἡσίοδος, ὅτι ταχύτῃ διήνεγκεν, οὐκ ὠκνησεν ἐπ' αὐτοῦ ταύτην εἰπεῖν τὴν ὑπερβολήν·

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν οὐδὲ κατέκλα,
ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεςσι
..... καὶ οὐ σινέσκετο καρπὸν.

Conf. Eustath. p. 1206, 8. 1689, 2. Schol. min. ad Od. XI, 325. Schol. Ven. ad Il. XX, 227. Schol. ad Apollon. I, 45.

CLXIII. 157. (D. 48. L. 63.)

Nicolaus Damascenus in Excerpt. Valesii p. 445. (coB. Suida v. Ἀλκή.) Ὅτι ἐδόκει φρονήσει τὸ τῶν Ἀμυθαονιδῶν γένος τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς Ἑλλήσι πρωτεύειν ὥσπερ καὶ Ἡσίοδος φησιν ἐν τούτοις·

Ἀλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδασι,
νοῦν δ' Ἀμυθαονίδασι, πλοῦτον δ' ἔπορ' Ἀτρεΐδῃσι.

CLXIV. 158. (D. 49. L. 62.)

Polybius V. 2. Οἷους Ἡσίοδος παρεισάγει τοὺς
Αἰακίδας, πολέμῳ κεχαρηότας ἥτε δαιτί.

Cf. Suidas in δαῖτας.

CLIV.

Hesiodus λαροῖς ποσί (suavibus pedibus) dicit pro gratis videnti.

CLVI.

Hesiodo dicente :

habitabat autem Oleniam rupem fluvii ad ripas
pulcre-fluentis Piri —

nonnulli πόροι scribunt minus recte.

CLVII.

Utinam patiatur quæ perpétravit, poenæque justa fiat!

Versus hic ex Hesiodæis est.

CLVIII.

Troes statim turbabantur fugati.] Hinc ἀφύζαν leonem Hesiodus vocat.

CLIX.

Ipsæ enim omnium rex et dominus est,
immortaliumque cum-eo nemo certat de-potentia aliis.

CLX.

Quod eodem modo Hesiodus etiam intelligit :
videns autem equorum-agitator præco
pro ἱππικός (eques).

CLXI.

Phyleum — amicum beatissimis diis.

CLXII.

Clymene, filia Minyæ, qui Neptuni et Euryanassæ, Hyperphantis filiæ, erat filius, cum Phylaco Deionis filio nupta Iphicium parit celeripodem. Hunc dicit propter pedum præstantiam ventos comitari tantaque esse levitate, ut per spicas incedens aristas non rumpat. Nonnulli hanc ipsam Clymenem cum Sole prius concubuisse dicunt et Phaethontem ex ea esse natum. Hæc historia apud Hesiodum est.

Iphicium celeritate insignem fuisse Hesiodus tradidit, neque dubitavit hac de eo hyperbole uti :

Summum per spicarum fructum currebat neque rupit,
sed super acutas aristas cursitabat pedibus
..... neque auferebat frugem.

CLXIII.

Amythaonidarum gens antiquitas prudentia inter Græcos excelluisse videtur, ut etiam Hesiodus ait :

Robur quidem enim dedit Olympius Æacidis,
mentem vero Amythaonidis, divitias autem præbuit Atridis.

CLXIV.

Quales Hesiodus introducit

Æacides, bello gaudentes veluti convivio.

CLXV. 159.

Clemens Alexandr. Str. V. p. 713 (600, Sylb.)
 'Εβδομάτῃ δ' αὖτις λαμπρὸν φάος ἡέλοιο.

CLXVI. 160. (D. 35.)

Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα.

Etym. M. p. 77, 31.

CLXVII. 162.

Plinius H. N. XXII, 22. Asphodelon ab Hesiodo quidam
 ἄλιμον appellari existimavere. Quod falsum arbitror. Est
 enim suo nomine ἄλιμον.

CLXVIII. 163. (D. 34.)

Schol. Pindar. Nem. II. 1. Φιλόχορος δὲ ἀπὸ τοῦ συντιθέ-
 ναι καὶ βράπτειν τὴν ὥδην οὕτω φησὶν αὐτοὺς προσκεκλησθαι·
 δηλοῖ δὲ Ἡσίοδος λέγων·

ἐν Δήλῳ τότε πρῶτον ἐγὼ καὶ Ὅμηρος αἰοῖδοι
 μέλπομεν, ἐν νεαροῖς ὕμνοις βράψαντες αἰοιδῆν,
 Φοῖβον Ἀπόλλωνα, χρυσάορον, δν τέχε Λητώ.

Ῥαψωδῆσαι δὲ φησι πρῶτον Ἡσίοδον Νικοκλῆς.
 Conf. Eustath. p. 6, 14.

CLXIX. 165. (L. 81.)

Pausan. II, 6. Ὁ μὲν Ἡσίοδος ἐποίησεν, ὡς Ἐρεχθέως εἴη
 Σικυῶν.

CLXX. (H. 167. L. 131.)

Etym. M. p. 60, 41. Πίστις τούτου ἐκ τοῦ παρ' Ἡσίοδου
 μετὰ προσθήκης τοῦ ἰ λέγεσθαι τὸ πατρωνυμικόν· Εὐλαρίδην
 γὰρ φασὶ Τιτυόν.

CLXXI. (H. 168.)

Etym. M. p. 133, 34. 183, 24 Ἀπτερέως. (sine pennis).

CLXXII. (H. 169. L. 3.)

Etym. M. 215, 37. Βροτός. — Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀπὸ Βροτοῦ
 τοῦ Αἰθέρος καὶ Ἡμέρας.

CLXV.

Septimo autem die rursus nitida lux solis.

CLXVI.

Gratiarum venustatem habens.

CLXVIII.

Philochorus rhapsodos a componendo connectendoque car-
 mine cognominatos esse ait. Id Hesiodus etiam demonstrat,
 ubi dicit:

In Delo olim primus ego et Homerus poetæ
 canebamus, in novis hymnis suentes cantum,
 Phœbum Apollinem aureo-ense, quem peperit Latona.

Hesiodum primum fuisse rhapsodum Nicocles ait.

CLXIX.

Hesiodus Sicyonem Erechthel filium esse cecinit.

CLXX.

Fides hujus rei, quod apud Hesiodum addita litera i patro-
 nymicum legitur; Eilariden enim Tityum appellat.

CLXXII.

Βροτός. Hesiodo derivante a Broto Ætheris et Diei filio.

CLXXIII. (H. 170.)

Etym. M. p. 430, 56. Ἡμύω· ἐκ τοῦ μύω, πλεονασμῷ
 τοῦ η· ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀμύοντα χάμαζε εἶπε διὰ τοῦ α.

CLXXIV. (H. 171.)

Etym. M. p. 796, 57. Φοῖβος — ἢ ἀπὸ Φοίβης μαμμω-
 νυμικῶς, ὡς Ἡσίοδος. Conf. Schol. Iliad. I, 43. Ὅμηρου
 ἐπιμερισμοὶ in Crameri anecdott. v. Φοῖβος.

CLXXV. (H. 172. L. 84.)

Harpocration in Μελίτῃ· κεκλησθαι δὲ φησι τὸν δῆμον Φι-
 λόχορος ἐν τρίτῃ ἀπὸ Μελίτης θυγατρὸς κατὰ μὲν Ἡσίοδον
 Μύρμηκος, κατὰ δὲ Μουσαῖον Δίου τοῦ Ἀπόλλωνος. Conf. Suid.
 in Μελίτῃ.

CLXXVI. (H. 174. L. 119.)

Apollon. lex. Hom. Αἰπυτον. — Ἔστι δὲ οὗτος τῶν Ἀρ-
 καδικῶν ἡρώων, περὶ οὗ φησιν Ἡσίοδος·

Αἰπυτος αὖ τέκετο Τλησθήνορα Πειρίβοόν τε.

CLXXVII. (H. 175.)

Suidas in ἀγάλματα· καὶ Ἡσίοδος τὸν δρμον ἀγαλμα καλεῖ.

CLXXVIII. (H. 176.)

Diodor. Sicul. IV, 85. Ἡσίοδος δὲ ὁ ποιητής φησι τοῦναν-
 τὶον ἀναπεπταμένου τοῦ πελάγους, Ὀρίωνα προσχῶσαι τὸ
 κατὰ τὴν Πελοπίδα κείμενον ἀερωτήριον, καὶ τὸ τέμενος τοῦ
 Ποσειδῶνος κατασκευάσαι, τιμῶμενον ὑπὸ τῶν ἐγγυρίων δια-
 φερόντως· ταῦτα δὲ διαπραχάμενον εἰς Εὐβοίαν μεταστῆναι
 κακεῖ κατοικῆσαι· διὰ δὲ τὴν δόξαν ἐν τοῖς κατ' οὐρανὸν ἀστροῖς
 καταριθμηθέντα τυχεῖν ἀθανάτου μνήμης.

CLXXIX (H. 177. L. 100.)

Schol. Ven. (col. schol. min.) ad Iliad. IV, 195. Μαχάων
 δὲ οὗτος υἱὸς Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀρσινόης ἢ Κορωνίδης, κατὰ δὲ
 τινὰς Ἡπιονῆς τῆς Μέρποος, κατὰ δὲ Ἡσίοδον Ξάνθος.

CLXXIII.

Ἡμύω. A μύω (inclinator), abundante litera η. Hesiodus au-
 tem ἀμύοντα. Χάμαζε (se inclinantem humi) dixit per α.

CLXXIV.

Phœbus — aut a Phœbe, ut mammonymicum (nomen ab
 avia nomine deductum) sit, ut Hesiodus vult.

CLXXV.

Melite. Philochorus tertio libro tribum dicit nominatam e
 Melite, quæ Hesiodo auctore Myrmecis, Musæo autem teste,
 Dii filia erat, filii Apollinis.

CLXXVI.

Æpytum. — qui Arcadicorum heroum unus est, de quo
 Hesiodus ait:

Æpytus rursus genuit Tlesenorem Pirithoumque.

CLXXVII

Hesiodus etiam monile ἀγαλμα (ornamentum) vocat.

CLXXVIII.

Hesiodus autem poeta contrarium statuit: latius enim ibi
 extenso mari, Orionem adjecisse Peloridis promontorium de-
 lubrumque Neptuni in eo exstruxisse, vario modo cultum ab
 incolis: quibus rebus perfectis in Euboram eum se contulisse
 ibique habitasse, dein propter famam inter sidera celestia nu-
 meratum immortalē memoriā esse nactum.

CLXXIX.

Hic Machaon Æsculapii filius et Arsinoes, aut secundum alios
 Epiones, filia Meropis, Hesiodo tamen auctore Xanthus.

CLXXX. (H. 178.)

Schol. Ven. et min. ad Il. XI, 155. ἄξυλον. Οἱ μὲν τὴν θρυώδη ἀποδεύωκασιν, οἱ δὲ τὴν πολύξυλον· βέλτιον δὲ, ἀφ' ἧς οὐδεὶς ἐξυλίσσατο, ὡς Ἡσίοδος·

τῇλε γὰρ ἄξυλῆ κατεπόθετο χεῖλεα νηῶν.

CLXXXI. (H. 179. L. 41.)

Schol. min. et Ambros. ad Odys. XII, 68. Αἴσωνος δὲ καὶ Πολυμήλας καθ' Ἡσίοδον γίνεται Ἰάσων.

* CLXXXII. (H. 180.)

Athenæus II, p. 49. B. Ὅτι Ἡσίοδος ἐν Κήυκος γάμῳ, κἄν γὰρ γραμματικῶν παῖδες ἀποξενῶσι τοῦ ποιητοῦ τὰ ἔπη ταῦτα, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ ἀρχαῖα εἶναι, τρίποδας τὰς τραπέζας φησί. Pollux VI, 83. Ἦσαν δὲ τινες πρῶται τράπεζαι, καὶ δεύτεραι, καὶ τρίται, καὶ τρίποδες μὲν, ἐφ' ὧν ἔκειντο. Καὶ ἔστι τούνομα παρ' Ἡσίοδου καὶ ἐν Τελμησσεύσιν Ἀριστοφάνους.

CLXXXIII. (H. 181.)

Strabo VIII, p. 364. Ἡσίοδον δὲ οἱ τὸ βριθὺ, τὸ βριαρόν βρι λέγει. Conf. Eustath. pag. 295, 4.

CLXXXIV. (H. 182.)

Strabo VIII, p. 370. Ἡσίοδον μέντοι καὶ Ἀρχιλόχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἑλλήνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προϊτίδων λέγοντα ὡς Πανέλληνας ἐμνήστευον αὐτάς, τὸν δὲ ὡς Πανελλήνων διζῶς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

CLXXXV. (H. 183.)

Strabo XIII, p. 588. Οὐδὲ γὰρ Ἡσίοδος οἶδε Πρίαμον.

CLXXXVI. (H. 184.)

Strabo XIV, p. 676. Ἡσίοδος δ' ἐν Σόλοις ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Ἀμφίλοχον φησίν.

CLXXXVII. (H. 185.)

Schol. Sophocli. ad Œd. Tyr. arg. Οὐτε γὰρ Ὀμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε ἄλλος οὐδεὶς τῶν παλαιῶν τύραννον ἐν τοῖς ποιήμασιν ὀνομάζει.

CLXXXVIII. (H. 186. L. 40.)

Eustath. pag. 112, ult. Ἰστέον δὲ οἱ τὸν Πάτροκλον ἢ παλαιὰ ἱστορία καὶ συγγενῇ τῷ Ἀχιλλεῖ παραδίδωσι, λέγουσα οἱ Ἡσίοδος φησι Μενόϊτιον τὸν Πατρόκλου πατέρα Πηλέως εἶναι ἀδελφόν, ὡς εἶναι αὐτανεψίους οὕτως ἀμφοτέρους ἀλλήλοις. Conf. Eudoc. p. 331.

CLXXXIX. (H. 188. L. 122.)

Schol. Theocrit. XVI, 49. Ἡσίοδος δὲ φησιν αὐτὸν (τὸν Κύνον) τὴν κεφαλὴν ἔχειν λευκὴν· διὸ καὶ ταύτης τῆς κλήσεως ἔτυχεν.

CXC. (H. 192.)

Eustath. p. 272, 18. Ὀρχομενοῦ γὰρ φασιν υἱοῖ· Ἀσπλητῶν Κλύμενός τε καὶ Ἀμφίδοκος θεοειδής.

CXCI. (H. 193.)

Eustath. p. 1318, 8. Ὑπερδασία, ἧς καὶ παρ' Ἡσίοδου χρῆσις ἐν τῷ

ὑπερδασίαι δ' ἀλεγείναι.

CXCI. (H. 194.)

Eustath. p. 6424, 6. Ὅτι δ' ἐντεῦθεν λαβὼν Ἡσίοδος καὶ τὰ Μέγαρά τὴν χώραν σιύοντα ἔρη, ὁ Πορφύριος δηλοῖ.

CLXXX.

Ἄξυλον alii junceam esse interpretati sunt, alii ligno abundantem; melius vero: unde nemo lignatus est, ut Hesiodus, procul enim in-silva-incadua putrescebant labia navium.

CLXXXI.

Ex Æsone et Polymela auctore Hesiodo Jason natus est.

CLXXXII.

At Hesiodus in Ceycis nuptiis (licet enim grammaticorum pueri hoc carmen illius poetæ esse negent, mihi tamen vetustissimum videtur esse) mensas tripodas vocat.

Erant enim quædam primæ mensæ et secundæ et tertiæ, eæque tripodes, quibus adjacebant. Quod nomen apud Hesiodum est et in Telmessibus Aristophanis.

CLXXXIII.

Ex Hesiodo, quippe qui βριῖ dicat pro gravi, valido (βριθὺ, βριαρόν).

CLXXXIV.

Hesiodus tamen atque Archilochus Græcos cunctos Panhellenes quoque vocari jam norant, quum ille de Proctidibus loquens Panhellenes earum conjugia ambivisse dicat, hic Panhellenum ærumnam Thasum concurrisse scribat.

CLXXXV.

Neque enim Hesiodus Priamum novit.

CLXXXVI.

Hesiodus in Discis Amphilochem ab Apolline interfectum esse ait.

CLXXXVII.

Neque enim Homerus, neque Hesiodus, neque alius quisquam veterum tyranni in poematis mentionem injicit.

CLXXXVIII.

Antiqua historia (id, quod notitia dignum est) Patroclum Achillis consanguineum esse tradit, teste utens Hesiodo, qui Menetium, Patrocli patrem, Pelei esse fratrem dicat, ita ut alter alterius patruelis sit.

CLXXXIX.

Hesiodus Cynum capite cano fuisse ait. Hinc etiam hoc nomen nactus est.

CXC.

Orohomeni enim filii dicunt: Aspledon Olymenusque et Amphidocus Deo-similis.

CXCI.

Ὑπερδασία (injuria), qua voce etiam Hesiodus usus est in illo:

injuriæ autem graves.

CXCI.

Inde haurientem Hesiodum Megara nominasse umbrosa Porphyrius testatur.

CXCH. (H. 195.)

Porphyrus de abstin. II, 18. p. 134. Καὶ τὸν Ἡσίοδον αὖν εἰκότως τὸν τῶν ἀρχαίων θυσίων νόμον ἐπαινούντα εἰπεῖν.

Ὡς καὶ πόλις ῥέξῃσι νόμος δ' ἀρχαῖος ἀριστος.

CXCIV. (H. 196. D. 78. L. 39.)

Schol. Victor. ad Iliad. XVI, 174. Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώρην φησὶν, Ἡσίοδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων.

CXCV. (H. 197.)

Pollux X. 85. Τὰ δὲ κἀναστρα τοῦ ποιήσαντος τοὺς Καρμέας, οὓς τινὲς Ἡσίοδῳ προσνέμουσι· λέγει γοῦν·

εὖ δὲ πεπανθαῖεν κότυλοι καὶ πάντα κἀναστρα.

Vid. Homeri epigr. XIV. 3.

CXCVI. 47. (D. 83. L. 6.)

Apollodor. III, 14, 4. Ἡσίοδος δὲ αὐτὸν (Ἄδωνιν) Φοῖνικας καὶ Ἀλφειοβόας λέγει. Conf. Probus ad Virg. Ecl. X, 18.

CXCVII. (L. 7.)

Theon. progymnast. p. 34, ult. (cap. VI.) Κατὰ γὰρ Ἡσίοδον πρεσβύτερος Ἡρακλέους ἐστὶν ὁ Βούσιρις ἑνδεκα γενεαῖς.

CXCVIII. (L. 12.)

Stephan. Byz. Παλλάντιον πόλις Ἀρκαδίας, ἀπὸ Πάλλαντος, ἑνὸς τῶν Δυκίονος παίδων, ὡς Ἡσίοδος.

CXCIX. (L. 36.)

Schol. Vict. ad Il. VI, 164. ap. Valck. ad Anm. p. 242.

Συντόμως δὲ τὰ ἀρχαῖα δεδήλωκε, μιγῆναι οὐκ ἐθελοῦσιν· ἀλλ' οὐχ' ὥσπερ Ἡσίοδος τὰ περὶ τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀκάτου γυναικὸς κατὰ μικρὸν ἐπεξελεῖται.

CC. (L. 48.)

Strab. I, 59. Συγχϋνται δὲ καὶ αἱ λοιπαὶ (νησίδες), ὡς Ἡσίοδος φησιν.

CCI. (L. 64.)

Idem, IX, 393. Ἀφ' οὗ δὴ καὶ Κυχρείδης ὄρις, ὃν φησιν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσίνα, καὶ γενέσθαι αὐτῆς ἀμφίπολον.

CCII. (L. 66.)

Schol. Apollon. ad III, 311. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσίοδῳ ἐπόμενος, ἐπὶ τοῦ ἀρματος τοῦ Ἥλιου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἔλθειν.

CCIII. (L. 69.)

Schol. Ambros. ad Odys. I, 85. Τὴν μὲν γὰρ Ὀγυγίαν ἐντὸς εἶναι πρὸς ἐσπέραν, τὴν δὲ Ὀγυλίαν κατὰ Κρήτην Ἡσίοδος φησὶ καίεσθαι.

CCIV. (L. 127.)

Palaeophat. 42, init. Περὶ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος. Ἱστοροῦσιν ἄλλοι τε καὶ Ἡσίοδος, ὅτι κιθάρα τὸ τεῖχος τῶν Θηβῶν ἐτείχισαν.

CCV. (L. 132.)

Eudocia, p. 314. Τούτῳ τῷ ἀριθμῷ τῶν ἀπολλυμένων μνηστῆρων καὶ Ἡσίοδος καὶ Ἐπιμενίδης συμμαρτυρεῖ.

CXCH.

Hesiodus etiam antiquorum sacrorum legem merito collaudans dixit :

Ut urbs sacra-faciat : lex autem antiqua optima est :

CXCIV.

Zenodotus Cleodoram eam nominat, quæ ab Hesiodo reliquiasque Polydora vocatur,

CXCV.

Canistra poetæ illius, qui Figulos fecit, Hesiodo a nonnullis adscriptos. Dicit enim :

Bene autem coquantur cotylæ et omnia canistra.

CXCVI.

Hesiodus Adonidem Phœnicis et Alpheisibææ filium esse dicit.

CXCVII.

Secundum Hesiodum Busiris undecim ætatibus major erat quam Hercules.

CXCVIII.

Pallantium, Arcadiæ urbs, nominata e Pallante, uno ex filiis Lycæonis, ut Hesiodus tradit.

CXCIX.

Antiqua carmina breviter significaverunt eum cum illa con-

cubuisse nolente, neque vero, ut Hesiodus, qui historiam Pelopis et mulieris Acatî minutissime persequitur.

CC.

Reliquas etiam insulas continenti terræ adjungi, Hesiodus ait.

CCI.

Hinc etiam Cycnrides serpens, quem alitum a Cycnreo, Hesiodus ait, ab Eurylocho profligatum fuisse, quum insulam infestaret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri.

CCII.

Apollonius Hesiodum secutus Circe ait in Solis curru venisse ad insulam Tyrrheniæ adjacentem.

CCIII.

Ogygiam versus occidentem, Ogyliam vero prope Cretam esse sitam Hesiodus ait.

CCIV.

De Zetho et Amphione. Quos Thebarum murum ope citharæ, ædificasse, quum alii, tum Hesiodus narrant.

CCV.

Huic numero procorum interfectorum et Hesiodus et Epimenides adsentiunt.

CCVI. (L. 133.)

Schol. Ven. ad Iliad. XIX, 116. 'Ησιόδος δὲ 'Αρτιβίαν τὴν 'Αμφιδάμαντος ἀποφαίνεται.

CCVII.

Id. ibid. 'Ησιόδος δὲ Νικίππην φησὶ τὴν Πέλοπος.

CCVIII.

'Ομήρου ἐπιμερισμοί, Crameri anecd. Vol. I. p. 46. lin. 31. 'Ησιόδος δὲ τὸ πρόκριν παρὰ τὸ κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν καὶ ἐν συγκοπῇ πρόκριν.

CCIX.

Ibid. p. 55. lin. 32. Σεσημειώται παρ' 'Ησιόδου τὸ εὐθύνεον, ὡς ἐνόεον, ἢ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἢ μεταβολῇ τοῦ νυ.

CCX.

Ibid. p. 148. lin. 23. 'Ησιόδος·

δῶρα νεῶν μακάρων πλῆσθαι χθονί.

CCXI. (H. 198.)

Suidas : Κομιδῇ· ἡ ἀνάσσωσις. 'Ηρόδοτος· λέγεται δὲ καὶ ἡ ἀρξίς. ['Ησιόδος.] Πολύβιος.

CCXII. 138 (D. 81. L. 78.)

Tzetz. ad Lycoph. 1396. Αἶθων δὲ ὁ 'Ερυσίχθων ἐκαλεῖτο, [ὡς φησιν 'Ησιόδος,] διὰ τὸν λιμόν. Conf. Grammat. Baccumanni anecd. I, p. 281.

CCVI.

Hesiodus Artibiam Amphidamantis filiam esse facit.

CCVII.

Hesiodus Nicippen Pelops filiam esse ait.

CCVIII.

Hesiodus habet πρόκριν α κρίσις, πρόκρισις, πρόκρισιν et per syncopen πρόκριν.

CCIX.

Notatum est apud Hesiodum εὐθύνεον, ut ἐνόεον, sive per pleonasmum litteræ ε, sive per metabolen syllabæ νυ.

CCX.

Hesiodus :

Dona deorum beatorum accumulata-esse in terra.

CCXI.

Κομιδῇ. Receptus in locum aliquem. Herodotus. Adventus etiam hoc nomine appellatur. [Hesiodus.] Polybius.

CCXII.

Æthon (lividus) Erysiichthon vocabatur, [ut ait Hesiodus,] propter famem.

ΗΣΙΟΔΟΥ ΚΑ ΟΜΗΡΟΥ ΑΓΩΝΙ.

1. "Ομηρον καὶ 'Ησιόδον τοὺς θειοτάτους ποιητὰς πάντες ἀνθρώποι πολίτας ἰδίους εὐχονται γενέσθαι. Ἄλλ' 'Ησιόδος μὲν τὴν ἰδίαν ὀνομάσας πατρίδα πάντας τῆς φιλονεικίας ἀπῆλλαξεν εἰπὼν, ὡς ὁ πατήρ αὐτοῦ·

εἶσατο δ' ἄρχ' Ἑλικῶνος διζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
"Ασκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ·

"Ομηρον δὲ πᾶσαι ὡς εἰπεῖν αἱ πόλεις καὶ οἱ ἄποικοι αὐτῶν παρ' ἑαυτοῖς γεγενῆσθαι λέγουσι. Καὶ πρῶτοί γε Σμυρναῖοι Μέλητος ὄντα τοῦ παρ' αὐτοῖς ποταμοῦ καὶ Κρηθίδος Νύμφης κεκλησθῆναι φασὶ πρότερον Μελησιγένην, ὕστερον μὲντοι τυφλωθέντα "Ομηρον μετονομασθῆναι, διὰ τὴν παρ' αὐτοῖς ἐπὶ τῶν τοιούτων συνήθη προσηγορίαν. Χῖοι δὲ πάλιν τεκμήρια φέρουσιν, ἰδίον εἶναι πολίτην λέγοντες καὶ περισώζεσθαι τινὰς ἐκ τοῦ γένους αὐτοῦ παρ' αὐτοῖς, "Ομηρίδας καλουμένους. Κολοφώνιοι δὲ καὶ τόπον δεικνύουσιν, ἐν ᾧ φασιν αὐτὸν γράμματα διδάσκοντα τῆς ποιήσεως ἀρξασθαι, καὶ ποιῆσαι πρῶτον τὸν Μαργίτην. Περὶ δὲ τῶν γονέων αὐτοῦ πάλιν πολλὴ διαφωνία παρὰ πᾶσιν ἔστιν. Ἑλλάνικος μὲν γὰρ καὶ Κλεάνθης Βίωνα λέγουσιν, Εὐμαίων δὲ Μέλητα, Καλλικλῆς δὲ Δμασαγόραν, Δημόκριτος δὲ Τροϊζήνιος Δαήμονα ἑμπορον, ἔνιοι δὲ Ταμύραν, Αἰγύπτιοι δὲ Μενέμαχον προγραμματία· εἰσὶ δ' οἱ Τηλέμαχον τὸν "Οδυσσεῶς μητέρα δ' οἱ μὲν Μῆτιν, οἱ δὲ Κρηθηίδα, οἱ δὲ Θεμίστην, οἱ δὲ Εὐγνήθω, ἔνιοι δὲ Ἰθακησίαν τινὰ ὑπὸ Φοινίκων ἀπεμποληθεῖσαν, οἱ δὲ Καλλιόπην τὴν Μούσαν, τινὲς δὲ Πολυκάστην τὴν Νέστορος. Ἐκαλεῖτο δὲ Μέλης, ὡς δὲ τινες φασὶ, Μελεσιγένης, ὡς δὲ ἔνιοι, Αὐλήτης. "Ονομασθῆναι αὐτὸν φασὶ τινες "Ομηρον διὰ τὸ τὸν πατέρα αὐτοῦ ὁμηρον δοθῆναι ὑπὸ Κυπρίων Πέρσαις, οἱ δὲ διὰ τὴν πῆρυσιν τῶν ὁμμάτων. Παρὰ γὰρ τοῖς Αἰο-

HESIODI ET HOMERI CERTAMEN.

1. Homerum et Hesiodum, poetarum excellentissimos, omnes suos fuisse cives gloriantur. Hesiodus autem, sua patria nominata, omnem contentionem diremit, dicens de patre suo:

habitavit autem prope Heliconem misero in vico,
Ascra, hieme malo, æstate molesto, numquam bono.

Homerum autem omnes pene urbes, earumque coloni apud se natum affirmant: primi quidem Smyrnæi Meletis, patrii fluvii, et Critheidos Nymphæ filium fuisse, et exinde Melesigenem primo nominatum dicunt; deinde vero, cum cæcus factus esset, Homeri nomen accepisse, quod quidem imponere visu privatis in ista regione mos erat. Chii rursus argumenta adhibent, eum civem esse suum dicentes et apud se etiamnum restare quosdam de genere ejus Homeridas appellatos. Colophonii autem vel locum ostentant, in quo dicunt eum, dum litteras doceret, poesin primo attigisse, initio facto a poemate, quod nuncupatur Margites. De parentibus autem ejus summa est apud omnes disceptatio. Hellenicus quidem et Cleanthes dicunt, patrem ejus Bionem fuisse; Eumæon autem, Meletem; Callicles, Dmasagoram; Democritus Træzenius, Daemonem mercatorem; quidam vero Tamyræ; Egyptii autem Menemachum, scribam; sunt etiam, qui Telemachum Ulixidis filium. Matrem autem ejus hi Metin, hi Cretheida, hi Themisten, hi Eugneitho, aliqui vero Ithacensem quamdam a Phœnicibus in servitutem venditam; alii Calliopen, Musam; alii Polycasten, Nestoris filiam. Vocabatur autem Meles, vel, ut alii ferunt, Melesigenes; vel secundum nonnullos, Auletes; aliqui vero Homerum nominatum prædicant ex eo, quod pater ejus in obsidem Persis a Cypriotis traditus fuerit; alii vero, ob cæcitatem; ita enim cæci ab Æolia vocantur. Quod vero

λεῦσιν οὕτως οἱ πηροὶ καλοῦνται. Ὅσαρ δὲ ἀκηκόαμεν ἐπὶ τοῦ
θειοτάτου αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ εἰρημένον ὑπὸ τῆς Πυθίας
περὶ Ὅμηρου, ἐκδησόμεθα. Τοῦ γὰρ βασιλέως πυθόμενον πόθεν
Ὅμηρος καὶ τίνας, ἀπεροῖδασε δι' ἐξαμέτρου τόνδε τὸν τρόπον·

Ἀγνωστὸν μ' ἔρεαι γενεὴν καὶ πατρίδα γαῖαν
ἀμβροσίου σειρήνος. Ἔδος δ' Ἰθακήσιός ἐστιν·
Τηλέμαχος δὲ πατήρ, καὶ Νεστορέη Ἐπικάστη
μήτηρ, ἥ μιν ἔτιχτε βροτῶν πολὺ πάνσοφον ἄνδρα.

2. Οἱ μάλιστα δεῖ πιστεῦναι διὰ τε τὸν πυθόμενον καὶ τὸν
ἀποκρινάμενον, ἄλλως τε οὕτως τοῦ ποιητοῦ μεγαλοφυῶς τὸν
προπάτορα διὰ τῶν ἐπῶν δεδοξασκότος. Ἔνιοι μὲν οὖν αὐτὸν
προγενέστερον Ἡσιόδου φασὶν εἶναι· τινὲς δὲ νεώτερον καὶ συγ-
γενῆ. Γενεαλογοῦσιν τε οὕτως· Ἀπόλλωνός φασι καὶ Θωώσῃ τῆς
Ποσειδῶνος γενέσθαι Αἰνόν, Αἰνὸν δὲ Πιέρον, Πιέρου δὲ καὶ
Νύμφῃς Μεθώνῃς Οἰάγρον, Οἰάγρου δὲ καὶ Καλλιόπῃς Ὀρφέα,
Ὀρφέως δὲ Ὀρτην, τοῦ δὲ Ἀρμονίδην, τοῦ δὲ Φιλοτέρπην, τοῦ δὲ
Εὐφημιον, τοῦ δὲ Ἐπιφράδην, τοῦ δὲ Μελάνωπον, τούτου δὲ Δίου
καὶ Ἀπέλλαιον, Δίου δὲ καὶ Πυκλήδης τῆς Ἀπόλλωνος θυγα-
τρός· Ἡσιόδον καὶ Πέρσην, Πέρσου δὲ Μαίονα, Μαίονος δὲ θυγα-
τρός καὶ Μέλῃτος τοῦ ποταμοῦ Ὅμηρον.

3. Τινὲς δὲ συνακμάσαι φασὶν αὐτοὺς, ὥστε καὶ ἀγωνίσα-
σθαι ὁμῶς ἐν Αὐλίδι τῆς Βοιωτίας· ποιήσαντα γὰρ τὸν Μαργίτην
Ὅμηρον περιέρχεσθαι κατὰ πόλεις βραψυδοῦντα, ἐλθόντα δὲ καὶ
ἐς Δελφοὺς περὶ τῆς πατρίδος αὐτοῦ πυνθάνεσθαι τίς εἴη· τὴν δὲ
Πυθίαν εἰπεῖν·

Ἔστιν Ἴος νῆσος μητρὸς πατρίς ἥ σε θανόντα
δεῖξεται. Ἀλλὰ νέων παίδων αἰνιγμα φύλαξαι.

τὸν δὲ ἀκούσαντα περιίστασθαι μὲν τὴν εἰς Ἴον ἀφίξιν, διατρίβειν
δὲ περὶ τὴν ἐκεῖ χώραν. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον Γανύκτωρ
ἐπιτάφιον τοῦ πατρὸς Ἀμφιδάμαντος βασιλέως Εὐβοίας ἐπιτε-
λῶν πάντας τοὺς ἐπιστήμους ἄνδρας οὐ μόνον βίωμῃ καὶ τάχει
ἀλλὰ καὶ σοφίᾳ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, μεγάλας δωρεαῖς τιμῶν, συνε-
κάλεσε. Καὶ οὗτοι οὖν ἐκ τύχης, ὥς φασι, συμβαλόντες ἀλλή-
λοις ἦλθον εἰς Χαλκίδα, Ὅμηρός τε καὶ Ἡσιόδος. Τοῦ δὲ ἀγῶνος
ἄλλοι τέ τινες τῶν ἐπιστήμων Χαλκιδέων ἐκαθέζοντο κριταὶ καὶ
μετ' αὐτῶν Πανίδης, ἀδελφὸς ὦν τοῦ τετελευτηκότος. Ἀμφοτέρων
δὲ τῶν ποιητῶν θαυμασιῶς ἀγωνισαμένων, νικήσαι φασὶ τὸν
Ἡσιόδον τὸν τρόπον τούτον· προελθόντα γὰρ εἰς τὸ μέσον πυν-
θάνεσθαι τοῦ Ὅμηρου καθ' ἐν ἑκαστον, τὸν δὲ Ὅμηρον ἀπο-
κρίνασθαι. Φησὶν οὖν Ἡσιόδος·

Γιὲ Μέλῃτος, Ὅμηρε, θεῶν ἅπο μήδεα εἰδὼς,
εἰπ' ἄγε μοι παμπρῶτα τί φέρτατόν ἐστι βροτοῖσιν;
ΟΜΗΡΟΣ.

Ἀρχὴν μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
φύντα δ' ὅπως ὥκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι.

Ἡσιόδος τὸ δεύτερον·

Εἰπ' ἄγε μοι καὶ τοῦτο, θεοὺς ἐπιείκελ' Ὅμηρε,
τί θνητοῖσιν ἄριστον ὀίεται ἐν φρεσὶν εἶναι;

4. Ὁ δέ·

Ὅππόταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,
δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζωνται ἀοιδῶ
ἤμενοι ἐξείηδ', παρὰ δὲ πλήθυσι τράπεζαι
σίτου καὶ κρεῶν, μέθυ δ' ἐκ χρητῆρος ἀρύσσων
οἶνοχόος φορέησι καὶ ἐγγεῖν δαπάεσσι·
τούτῳ τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι.

5. Ῥηθέντων δὲ τῶν ἐπῶν, οὕτω σφοδρῶς φασὶ θαυμασθῆναι
ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔπη, ὥστε χρυσοῦς αὐτοὺς στίχους προσ-
αγορεύσθαι, καὶ ἐπὶ καὶ νῦν ἐν ταῖς κοιναῖς πρὸ τῶν δειπνῶν
καὶ σπονδῶν προκατεῦχεσθαι πάντας. Ὁ δὲ Ἡσιόδος, ἀχθε-

audivimus, Adrianum, divinum illum imperatorem, Pythiam
de Homero consuluisse, id exponemus. Cum enim rex ille in-
terrogaret, qua patria et patre natus fuerit Homerus, hujus-
modi responsum versibus hexametris comprehensum, tulit :

Ignotum me percontaris genus et patriam terram
divini Sirenis : sedes autem Ithacensis est :

Telemachus vero pater, et filia-Nestoris Epicaste [roma.
mater, quæ eum peperit, mortalium longe sapientissimum vi-

2. Quibus omnino fides est adhibenda, et ejus gratia, qui in-
terrogavit, et ejus, qui responsum dedit; præsertim vero cum
ipse poeta avum suum tam magnifice carminibus celebraverit.
Aliqui autem dicunt, antiquiorem eum Hesiodo fuisse; nonnulli
autem juniorem et cognatum. Et hi quidem generis originem
hoc modo deducunt. Ab Apolline, ut dicunt, et Thoosa,
Neptuni filia, genitus erat Linus; a Lino Pierus; a Piero et
Nympha Methone OEagrus; ab OEagro et Calliope Orpheus;
ab Orpheo Ortes; ab eo Harmonides; ab eo Philoterpes; ab eo
Euphemus; ab eo Epiphraðes; ab eo Melanopus; ab eo Dlus
et Apellæus; a Dio vero et Pycimede, Apollinis filia, Hesiodus
et Perseus; a Perse Mæon; a Mæonis vero filia et Melete fluvio,
Homerus.

3. Aliqui autem eos una floruisse dicunt, simulque certasse
Aulide in Boeotia. Homerum enim, cum poema suum, Margi-
tem, composuisset, id canentem urbes circumvisse; cum Del-
phos vero advenisset, de patria sua percontatum, quænam es-
set; Pythiam autem respondiisse :

Est Ios insula, matris patria, quæ te mortuum
excipiet; sed juvenum ænigma cave.

Eum autem, hoc audito responso, in Ium noluisse proficisci,
sed in illa regione commoratum. Hoc vero tempore Ganymctor
funebres ludos patri suo Amphidamanti, Eubœæ regi, insti-
tuens, omnes non robore solum et velocitate, sed sapientia
etiam præcellentes viros, magnis præmiis ad certamen invi-
tabat; illi autem fortuito, ut dicunt, sibi invicem obvii Chal-
cida venerunt, Homerus et Hesiodus. Certaminis autem judi-
ces constituiebantur aliqui maxime conspicui e Chalcidensibus
viri, et inter eos Panides, defuncti regis frater; et utroque
poeta admirabiliter certante, Hesiodum tandem hoc modo
vicisse dicunt. In medium enim prodeuntem quæstiones se-
riatim Homero proposuisse, Homerum autem respondiisse.
Dicit igitur Hesiodus :

Fili Meletis, Homere, a diis consilia sciens,
age, dic mihi primum, quid optimum sit mortalibus?

HOMERUS.

Initio quidem non nasci mortalibus optimum,
natum vero quam celerrime portas Orci transire.

Secunda vice Hesiodus :

Age, dic mihi et hoc, diis similis Homere, [esse?
quid mortalibus (dum vivunt) optimum existimas in mente

4. Homerus.

Quoties lætitia quidem detineat populum universum,
convivantesque per domum audiant cantorem
sedentes ordine, juxta vero impleantur mensæ
pane et carnibus, vinumque ex cratere hauriens
pincerna adferat et infundat poculis :
hoc quidem mihi pulcherrimum in mente videtur esse.

5. His vero recitalis carminibus, adeo vehementer omnes
Græcos ea admiratos fuisse dicunt, ut exinde aurea carmina
nominarentur; et his etiam temporibus in publicis sacrificiis
pro communi precationis formula ante cernas et libationes

σθεῖς ἐπὶ τῇ Ὀμήρῳ εὐημερία, ἐπὶ τὴν τῶν ἀπόρων ὥρμησεν ἐπερώτησιν, καὶ φησι τοὺςδε τοὺς στίχους·

Μοῦσ', ἄγε μοι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα·
τῶν μὲν μηδὲν αἶεде, σὺ δ' ἄλλης μνήσαι ἀοιδῆς.

6. Ὁ δὲ Ὀμηρος, βουλόμενος ἀκολουθῶς τὸ ἀπορον λύσαι, φησὶν·

Οὐδέποτε' ἀμφὶ Διὸς τύμβῳ καναχὴ ποδες ἵπποι
ἄρματα συτρίβουσιν ἐρίζοντες περὶ νίκης.

7. Καλῶς δὲ καὶ ἐν τοῦτοις ἀπαντήσαντος, ἐπὶ τοὺς ἀμφιβόλους γνώμας ὥρμησεν ὁ Ἡσίοδος, καὶ πλείονας στίχους λέγων ἡξίου καθ' ἓνα ἕκαστον συμφώνως ἀποκρίνασθαι τὸν Ὀμηρον. Ἔστιν οὖν ὁ μὲν πρῶτος Ἡσιόδου, ὁ δὲ ἐξῆς Ὀμήρου, ἐνίοτε δὲ καὶ δύο στίχων τὴν ἐπερώτησιν ποιουμένου τοῦ Ἡσιόδου.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο βοῶν κρέα κ' αὐχένας ἵππων
ΟΜΗΡΟΣ.

ἔκλυον ἰδρώοντας, ἐπεὶ πολέμοιο χόρεσθεν.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Καὶ Φρυγες, οἳ πάντων ἀνδρῶν ἐπὶ νηυσὶν ἄριστοι
ΟΜΗΡΟΣ.

ἀνδράσι ληϊστῆρσιν ἐπ' ἀκτῆς δόρπον ἐλέσθαι.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡρακλῆς ἀπέλυσεν ἀπ' ὤμων καμπύλα τόξα,
ΟΜΗΡΟΣ.

χερσὶ βαλὼν ἰοῖσιν δλων κατὰ φύλα γιγάντων.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Οὗτος ἀνὴρ ἀνδρὸς τ' ἀγαθοῦ καὶ ἀνάχιδός ἐστι
ΟΜΗΡΟΣ.

μητρός· ἐπεὶ πόλεμος χαλεπὸς πάσῃσι γυναῖξί.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἥ τ' ἄρα σοί γε πατὴρ ἐμίγη καὶ πότνια μήτηρ,
ΟΜΗΡΟΣ.

σῶμα τότε σπεύραντε διὰ χρυσέην Ἀροδίτην.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Αὐτὰρ ἐπεὶ δμηθὴ γάμῳ Ἀρτεμις ἰοχέαιρα,
ΟΜΗΡΟΣ.

Καλλιστῶ κατέπεφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ὡς οἳ μὲν δαίνυντο πανήμεροι, οὐδὲν ἔχοντες
ΟΜΗΡΟΣ.

οἰκοθεν· ἀλλὰ παρεῖχεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
ΗΣΙΟΔΟΣ.

Δεῖπνον δειπνήσαντες ἐνὶ σποδῷ αἰθαλοέσση
ΟΜΗΡΟΣ.

σύλλεγον ὀστέα λευκά βοδὸς κατατεθνηῶτος.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

ΟΜΗΡΟΣ.

παιδὸς ὑπερθύμου Σαρπηδόνοσ ἀντιθέοιο.

ΗΣΙΟΔΟΣ.

Ἡμεῖς δ' ἀμπεδίον Σιμοέντιον ἤμενοι αὐτῶς
ΟΜΗΡΟΣ.

usurpentur. Hesiodus autem, Homeri famam ægre ferens, ad intricatas deinde quæstiones pergit, et hos versus recitat :

Musa, age mihi præsentiaque futuraque et præterita :
eorum quidem nihil cane ; tu vero alia memento cantilenæ.

6. Homerus vero carmine consequente difficultatem solvere cupiens, dicit :

Numquam circa Iovis tumulum sonipedes equi
currus collident, contententes pro victoria.

7. His igitur pulchre expeditis, ad ambiguas sententias processit Hesiodus, et plures versus recitaturus voluit, ut eorum singulis, alii post alium, Homerus congruenter responderet. Prior igitur est Hesiodi, posterior Homeri, aliquando tamen duobus versibus quæstionem suam proponit Hesiodus.

HESIODUS.

Cœnabant deinde boum carnem, et cervices equorum

HOMERUS.

solvebant sudantes, postquam bello satii sunt.

HESIODUS.

Et Phryges, qui omnium hominum in navibus optimi sunt,

HOMERUS.

ut per viros prædones in littore cœnam sumant.

HESIODUS.

Hercules solvit ab humeris curvum arcum,

HOMERUS.

manibus jaculans sagittis cunctorum per gentes Gigantum.

HESIODUS.

Hic vir a-patreque bono, et imbelli est

HOMERUS.

matre ; quoniam bellum grave est omnibus feminis.

HESIODUS.

Sane igitur in-te pater mixtus-est et veneranda mater,

HOMERUS.

corpus tunc seminantes per auream Venerem.

HESIODUS.

Sed postquam subjecta-est nuptiis Diana sagittis-gaudens,

HOMERUS.

Callisto interfecit argenteo arcu.

HESIODUS.

Sic illi quidem epulabantur per-totum-diem, nihil habentes

HOMERUS.

domo-petitur ; sed præbuit rex virorum Agamemnon.

HESIODUS.

Cœnam postquam-ceperunt, in cinere ardente

HOMERUS.

collegerunt ossa alba bovis mortui.

HESIODUS.

HOMERUS.

fili magnanimi Sarpedonis divini.

HESIODUS.

Nos vero per-campum Simoisium sedentes hoc-mod

HOMERUS.

HESIODOS.

Ἴομεν ἐκ νηῶν δὸν ἀμφ' ὤμοισιν ἔχοντες

OMHPOΣ.

φάσγανα κωπήεντα καὶ αἰγανέας δολιχαύλους.

HESIODOS.

Δὴ τότε ἄριστ' ἑσσι κοῦροι χεῖρεςσι θαλάσσης

OMHPOΣ.

ἀσμενοι ἐσσυμένως τε ἀπείρυσαν ὠκύαλον ναῦν.

HESIODOS.

Κολχίδ' ἔπειτ' ἔκοντο, καὶ Αἰθήτην βασιλῆα

OMHPOΣ.

φεῦγον, ἐπεὶ γίγνωσκον ἀνέστιον ἢ δ' ἀθέμιστον.

HESIODOS.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τε καὶ ἔκπιον, οἶδμα θαλάσσης

OMHPOΣ.

ποντοπορεῖν ἡμελλον εὖσσελμων ἐπὶ νηῶν.

HESIODOS.

Τοῖσιν δ' Ἀτρείδης μεγάλ' εὐχετο πᾶσιν ὀλέσθαι

μηδέποτ' ἐν πόντῳ καὶ φωνήσας ἔπος ἡῦδα·

OMHPOΣ.

Ἔσθιέτ', ὦ ξεῖνοι, καὶ πίνετε. Μηδέ τις ὑμέων

οἶκαδε νοστήσειε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν

πημανθείς· ἀλλ' αὖτις ἀπήμονες οἶκαδ' ἵκοισθε.

8. Πρὸς ταῦτα δὲ πάντα τοῦ Ὀμήρου καλῶς ἀπαντήσαντος, πάλιν φησὶν ὁ Ἡσίοδος·

Τοῦτό τι δὴ μοι μῦθον ἐειρομένῳ κατάλεξον,

πόσσοι ἄμ' Ἀτρείδῃσιν ἐς Ἴλιον ἦλθον Ἀχαιοί;

9. Ὁ δὲ Ὀμηρος διὰ λογιστικοῦ προβλήματος ἀποκρίνεται οὕτως·

Πεντήκοντ' ἦσαν πυρὸς ἐσχάραι· ἐν δὲ ἐκάστη

πεντήκοντ' ὀβελοί, περὶ δὲ κρέα πενήκοντα·

τρὶς δὲ τριηκόσιοι περὶ ἐν κρέας ἦσαν Ἀχαιοί.

10. Τοῦτο δὲ εὐρίσκεται πληθος ἀπίστον· τῶν γὰρ ἐσχαρῶν οὐσῶν ν', ὀβελοῖσιν γίνονται πεντακόσιοι καὶ χιλιάδες β', κρεῶν δὲ δεκαδύο μυριάδες, πεντακισχίλιοι [τετρακόσιοι καὶ πενήκοντα.] Κατὰ πάντα δὲ τοῦ Ὀμήρου ὑπερτεροῦντος, φθονῶν ὁ Ἡσίοδος ἀρχεται πάλιν·

Υἱὲ Μέλῃτος Ὀμηρ', εἴπερ τιμῶσί σε Μοῦσαι,
ὥς λόγος, ὑψίστοιο Διὸς μεγάλιο θύγατρες,
λέξον, μέτρον ἐναρμόζων, ὃ τι δὴ θνητοῖσι
κάλλιστόν τε καὶ ἔχθιστον· ποθέω γὰρ ἀκοῦσαι.

11. Ὁ δὲ φησὶ·

Ἡσίοδ', ἔχγονε Δίου, ἐκόντα με ταῦτα κελεύεις
εἰπεῖν· αὐτὰρ ἐγὼ μάλα σοι πρόφρων ἀγορεύσω.Κάλλιστον μὲν τῶν ἀγαθῶν ἔσται μέτρον εἶναι
αὐτὸν ἑαυτῷ· τῶν δὲ κακῶν ἔχθιστον ἀπάντων
εὖνον εἶναι ἑαυτῷ αἰεὶ χρόνον ἐς τὸν ἅπαντα.

Ἄλλο δὲ πᾶν, ὃ τι τῷ θυμῷ φίλον ἔστιν, ἐρύτα.

HESIODOS.

Πῶς ἂν ἄριστ' οἰκοῖντο πόλεις, καὶ ἐν ἤθεσι ποίοις;

OMHPOΣ.

Εἰ μὴ κερδαίνειν ἀπὸ τῶν αἰσχυρῶν ἐθέλοιεν·

οἱ δ' ἀγαθοὶ τιμῶντο, δίκη δ' ἀδίκοισιν ἐπέειπε·

HESIODUS.

Profecti-sumus ex navibus viam, circa humeros habentes

HOMERUS.

enses capulis-aptatos et spicula longa.

HESIODUS.

Iam tunc primarii juvenes manibus de-mari

HOMERUS.

libentes et propere detraxerunt velocem navem.

HESIODUS.

Colchida deinde profecti-sunt, et Aeten regem

HOMERUS.

fugerunt, quoniam noverunt eum inhospitalem atque inju- [stum.

HESIODUS.

Sed postquam libarunt et biberunt, fluctus maris

HOMERUS.

transituri erant bene-transtis-aptatis in navibus.

HESIODUS.

Illis autem Atrides magnopere precatus-est omnibus, ut pe- [rissent
numquam in ponto; et dicens verbum locutus-est :

HOMERUS.

Edite, o hospites, et bibite; neque quis vestrum

domum redeat caram in patriam terram,

læsus; sed rursus illæsi domum revertamini.

8. Ad hæc autem omnia pulchre Homero respondente, rur-
sus dixit Hesiodus :

Hoc igitur mihi solum percontanti narres :

quot cum Atridis Trojam venerunt Achivi?

9. Homerus vero per Arithmeticum problema ita respondit;

Quinquaginta erant ignis foci; in singulis vero

quinquaginta obeli; circum eos vero carnes quinquaginta :

ter autem trecenti circa singulas carnes erant Achivi.

10. Hic autem incredibilis invenitur numerus; cum enim
quinquaginta sint foci, obeli sunt quingenti et bis mille; carnes
centies vicies quinquies mille, [quadringentæ et quinquaginta.]
In his autem omnibus cum Homerus superior evaderet, Hesio-
dus invidia stimulatus rursus incipit :

Fili Meletis, Homere, siquidem honorant te Musæ,
ut fertur, summi Jovis magni filiaë,
dicas, metricis-numericis adaptans, quid jam mortalibus
pulcherrimumque et maxime invisum; cupio enim audire.

11. Homerus autem dicit :

Hesiode, fili Dii, haud-invitem me hæc jubes

dicere; sed ego valde tibi promptus narrabo.

Pulcherrimum quidem honorum erit mensuram esse

se sibi, malorum autem maxime-odiosum omnium,

benevolum esse sibi semper tempus in perpetuum : [tare.

aliud autem omne, quodcumque animo gratum-est, percon- [bus?

HESIODUS.

Quomodo optime habitentur civitates, et quibusnam mori-

HOMERUS.

Si lucrum-facere ex turpibus rebus nolit;

boni autem honorentur pœnaque injustis adsit,

εὐχεσθαι δὲ θεοῖσι· τὸ πάντων ἐστὶν ἄμεινον.

HESIODUS.

Ἐν δ' ἐλαχίστῳ ἄριστον ἔχειν σ' ὃ τι φύεται εἰπεῖν;

OMHROS.

Ὡς μὲν ἐμῇ γνώμῃ, φρένες ἐσθλαὶ σώμασιν ἀνδρῶν.

HESIODUS.

Ἡ δὲ δικαιοσύνη τε καὶ ἀνδρεία δύναται τί;

OMHROS.

Κοινὰς ὠφελίας ἰδίοις μόχοις πορίζειν.

HESIODUS.

Τῆς σοφίης δὲ τί τέκμαρ ἐπ' ἀνθρώποις πέφυκεν;

OMHROS.

Γινώσκειν τὰ παρόντ' ὀρθῶς, καιρῷ δ' ἅμ' ἐπεσθαι.

HESIODUS.

Πιστεῦσαι δὲ βροτοῖς ποῖον γρῆος ἀξίον ἐστίν;

OMHROS.

Οἷς αὐτὸς κίνδυνος ἐπὶ πραχθεῖσιν ἔπεται.

HESIODUS.

Ἡ δ' εὐδαιμονία τί ποτ' ἀνθρώποις καλεῖται;

OMHROS.

Λυπηθέντ' ἐλάχιστα θανεῖν, ἡσθέντα τε πλεῖστα.

12. Ῥηθέντων δὲ καὶ τούτων, οἱ μὲν Ἕλληνες πάντες τὸν Ὅμηρον ἐκέλευον στεφανοῦν· ὁ δὲ βασιλεὺς Πανίδης ἐκέλευσεν ἕκαστον τὸ κάλλιστον ἐκ τῶν ἰδίων ποιημάτων εἰπεῖν. Ἡσίοδος οὖν ἔφη πρῶτος·

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ἐπιτελλομενάων
ἄρχεσθ' ἄμητοῦ, ἀρότοιό τε δυσομενάων·
αἱ δὲ τοι νύκτας τε καὶ ἡμέματα τεσσαράχοντα
κεκρύφαται, αὐτίς δὲ, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ,
φαίνονται, ταπρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου.
Οὗτός τοι πεδίον πέλεται νόμος· οἱ τε θαλάσσης
ἐγγῆθι ναιετάουσ', οἱ τ' ἄγχεα βησσήντα,
πόντου κυμαίνοντος ἀπόπροθι, πίονα γῶρον
ναίουσιν. Γυμνὸν σπεῖρειν, γυμνὸν δὲ βουτεῖν·
γυμνόν τ' ἁμάαν, ὅταν ἰδρια πάντα πέλωνται.

13. Μεθ' οὖν Ὅμηρος·

Ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἴαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
καρτεραί, ἃς οὐτ' ἄν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν,
οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος. Οἱ γὰρ ἄριστοι
κρινθέντες Τρῳῆας τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἔμιμον,
φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκει προθελύνων·
ἀσπίρ' ἃ ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ.
Ψαῦον δ' ἱππόχομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισι
νεύοντων ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
Ἐφριξεν δὲ μάχῃ φθισίμβροτος ἐγγεῖρσι
μακραις, ἃς εἶχον ταμεσίχροας. Ὅσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη, κορύθων ἀπο λαμπομενάων,
θωρήκων τε νεοσμήκτων, σακέων τε φαινοῦν
ἐρχομένων ἄμυδις. Μάλα κεν θρασυκάροδος εἴη
ὅς τότε γηθήσειεν ἰδὼν πόνον οὐδ' ἀχάχοιτο.

14. Θαυμάσαντες δὲ καὶ ἐν τούτῳ τὸν Ὅμηρον οἱ Ἕλληνες ἐπῆνουν, ὥς παρὰ τὸ προσῆκον γεγονότων τῶν ἐπῶν, καὶ ἐκέλευον διδόναι τὴν νίκην. Ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν Ἡσίοδον ἐστεφάνω-

precari autem diis : id omnium est optimum.

HESIODUS.

In re-minima optimum, habesne, quid generetur, dicere?

HOMERUS.

Mea quidem sententia, animi boni in corporibus hominum.

HESIODUS.

At justitiaque et fortitudo quid potest?

HOMERUS.

Publicam utilitatem privatis laboribus promovere.

HESIODUS.

Sapientiae vero quid indicium inter homines est?

HOMERUS.

Intelligere praesentia recte, opportunitatem vero sequi.

HESIODUS.

Credere vero hominibus quale negotium par est?

HOMERUS.

Ea, quae ipsum periculum transacta sequatur.

HESIODUS.

Felicitas autem quid in hominibus vocatur?

HOMERUS.

Dolentem minime, mori, gaudentem vero maxime.

12. Cum autem et haec dicta essent, Graeci omnes Homerum coronari jusserunt : jussit autem rex Panides utrumque poematum suorum pulcherrimam aliquam partem recitare. Hesiodus igitur primus dixit :

Pleiadibus Atlante-natis exorientibus
Incipe messem, arationem vero occidentibus :
haec quidem noctesque et dies quadraginta
latent : rursum vero revoluta anno
apparent, primum ut-acuitur ferrum.
Haec utique arborum est lex, et iis, qui mare
prope habitant, et iis, qui valles flexuosas,
mari fluctuante procul, pinguem regionem
incolunt : nudus serito, nudusque arato ;
nudusque metito, cum tempestiva omnia fiant.

13. Post quem Homerus :

Circum autem Ajaces duos stabant phalanges
firmæ, quas neque Mars vituperasset interveniens,
neque Minerva populorum-concitatrix : illi enim præstan-
tissimi] delecti Trojanosque et Hectorem divum manebant,
addensantes hastam hastæ, scutum scuto valido :
clypeus igitur clypeum fulciebat, galea galeam, virumque
vir :] seque invicem attingebant comantes galeæ splendidis
conis] nutantium, adeo densi steterunt inter-se.
Horruit autem pugna mortalibus-exitiosa hastis
longis, quas tenebant incidentes-corpora : oculosque perstrin-
gebat] splendor æreus galeis a lucentibus,
thoracibusque recens-extersis, scutisque fulgentibus,
congregredientium in-unum : valde audax-animo esset,
qui tunc gavisus-esset videns laborem neque tristatus-esset.

14. Graeci autem et in hoc Homerum admirati laudarunt, quod pulchriora, quam expectare fas erat, carmina composuisset, ideoque eum victorem predicari jusserunt : rex autem Hesiodum coronavit, dicens, æquum esse, ut ille, qui ad agri-

σεν εἰπὼν δίκαιον εἶναι τὸν ἐπὶ γεωργίαν καὶ εἰρήνην προκαλούμενον νικᾶν, οὐ τὸν πολέμους καὶ σφαγὰς διεξιόντα. Τῆς μὲν οὖν νίκης οὕτω φασι τυχεῖν τὸν Ἡσίοδον· καὶ λαβόντα τρίποδα χαλκοῦν ἀναθεῖναι ταῖς Μούσαις, ἐπιγράψαντα·

Ἡσίοδος Μούσαις Ἑλικωνίσι τόνδ' ἀνέθηκεν,
ἕμῳ νικήσας ἐν Χαλκίδι θεῖον Ὅμηρον.

15. Τοῦ δὲ ἀγῶνος διαλυθέντος διέπλευσεν ὁ Ἡσίοδος εἰς Δελφοὺς χρησόμενος, καὶ τῆς νίκης ἀπαρχὰς τῷ θεῷ ἀναθήσων. Προσερχομένου δὲ αὐτοῦ τῷ ναῷ, ἐνθεον γενομένην τὴν προφητίαν φασιν εἰπεῖν·

Ὀλβιος οὗτος ἀνὴρ δὲ ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεύει,
Ἡσίοδος, Μούσῃσι τετιμένος ἀθανάτησι·
τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται δσσην ἐπικίδναται ἡώς.
Ἀλλὰ Διὸς πεφύλαξο Νεμείου κάλλιμον ἄλσος·
κεῖθι δέ τοι θανάτοιο τέλος πεπρωμένον ἔστιν.

16. Ὁ δὲ Ἡσίοδος ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ, τῆς Πελοποννήσου μὲν ἀνεχώρει, νομίσας τὴν ἐκεῖ Νεμέαν τὸν θεὸν λέγειν· εἰς δὲ Οἰνίην τῆς Λοκρίδος ἐλθὼν καταλύει παρὰ Ἀμφιφάνει καὶ Γανύκτορι τοῖς Φηγέως παισίν, ἀγνοήσας τὸ μαντεῖον. Ὁ γὰρ τόπος οὗτος ἐκαλεῖτο Διὸς Νεμείου ἱερὸν. Διατριβῆς δ' αὐτῷ πλείονος γενομένης ἐν τοῖς Οἰνῶσιν, ὑπονοήσαντες οἱ νεανίσκοι τὴν ἀδελφὴν αὐτῶν μοιχεύειν τὸν Ἡσίοδον, ἀποκτείναντες εἰς τὸ μεταξὺ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκρίδος πέλαγος κατεπόντισαν. Τοῦ δὲ νεκροῦ τρίταιον πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ δελφίνων προσενεχθέντος, ἑορτῆς τιнос ἐπιχωρίου παρ' αὐτοῖς οὔσης Ἀριαδνεάς, πάντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν ἐδραμον· καὶ τὸ σῶμα γνωρίσαντες, ἐκεῖνο μὲν πενήσαντες ἔθαψαν, τοὺς δὲ φονεῖς ἀνεζητούν. Οἱ δὲ βοηθέντες τὴν τῶν πολιτῶν ὀργὴν, κατασπάσαντες ἀλιευτικὸν σκάφος διέπλευσαν εἰς Κρήτην· οὓς κατὰ μέσον τὸν πλοῦν ὁ Ζεὺς κεραννώσας κατεπόντωσεν, ὥς φησιν Ἀλκιδάμας ἐν Μουσειῷ. Ἐρατοσθένης δὲ φησιν ἐν Ἑννηπόδῳ Κτίμενον καὶ Ἀντίφον τοὺς Γανύκτορος ἐπὶ τῇ προειρημένῃ αἰτίᾳ ἀνελθόντας σφαγιασθῆναι θεσμοῖς ξενίοις ὑπὸ Εὐρυκλέους τοῦ μάντεως. Τὴν μὲντοι παρθένον, τὴν ἀδελφὴν τῶν προειρημένων, μετὰ τὴν φωρὰν αὐτὴν ἀναρτῆσαι· φθαρῆναι δὲ ὑπὸ τιнос ξένου, συνόδου τοῦ Ἡσίοδου, Δημῶδους ὄνομα· ὃν καὶ αὐτὸν ἀναireθῆναι ὑπὸ τῶν αὐτῶν φησιν. Ὑστερον δὲ Ὀρχομένιοι κατὰ χρησμὸν μετενεγκάντες αὐτὸν παρ' αὐτοῖς ἔθαψαν, καὶ ἐπέγραψαν ἐπὶ τῷ τάφῳ·

Ἀσκηρὴ μὲν πατρίς πολυλήϊος· ἀλλὰ θανόντος
δοτέα πληξίππων γῇ Μινυᾶς κατέχει
Ἡσιόδου, τοῦ πλείστον ἐν ἀνθρώποις κλέος ἔστιν
ἀνδρῶν κρινομένων ἐν βασιάνῳ σαφίης.

17. Καὶ περὶ μὲν Ἡσίοδου τοσαῦτα· ὁ δὲ Ὅμηρος ἀποτυχὼν τῆς νίκης περιερχόμενος ἔλεγε τὰ ποιήματα, πρῶτον μὲν τὴν Θηβαίδα, ἐπὶ ζ, ἥς ἡ ἀρχή·

Ἄργος αἶεде, θεὰ, πολυδίψιον, ἐνθεν ἀνακτες·
εἶτα Ἐπιγόνους, ἐπὶ ζ, ὧν ἡ ἀρχή·

Νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα, Μοῦσαι.

18. Φασὶ γάρ τινες καὶ ταῦτα Ὅμηρου εἶναι. Ἀκούσαντες δὲ τῶν ἐπῶν οἱ Μίδα τοῦ βασιλέως παῖδες, Ξάνθος καὶ Γόργος, παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἐπίγραμμα ποιῆσαι ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, ἐφ' οὗ ἦν παρθένος χαλκῇ τὸν Μίδου θάνατον οἰκτιζομένη. Καὶ ποιεῖ οὕτως·

Χαλκῇ παρθένος εἰμὶ, Μίδου δ' ἐπὶ σήματος ἤμαι.
Ἔστ' ἂν ὕδωρ τε νάη καὶ δένδρεα μακρὰ τεθῆλη,
καὶ ποταμοὶ πλήθωσι, περικλύζῃ δὲ θάλασσα,
ἥλιος ἀνίων φαίνῃ λαμπρά τε σελήνη,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτῳ ἐπὶ τύμβῳ
σημανέω παριοῦσι, Μίδης δτι τῇδε τέθλαπται.

culturam et pacem adhortaretur, victoriam reportaret, non ille, qui bella et cardes narraret. Victoriam igitur hoc modo assecutum fuisse Hesiodum dicunt; tripodemque areum, quem præmio acceperat, Musis consecrasset, hac prius inscriptione notatum :

Hesiodus Musis Heliconiadicibus hunc consecravit,
cantu quum vicisset Chalcide divinum Homerum.

15. Certamine igitur dimisso, Hesiodus Delphos navigavit, oraculum ibidem consulturus, et victoriæ suæ primitias Deo consecraturus. Cum vero templum ingrederetur, deo repletam prophetissam hoc modo cecinisse dicunt :

Felix ille vir, qui circa meam domum versatur,
Hesiodus, Musis honoratus immortalibus :
ejus certe gloria erit, quocumque dispergitur aurora.
Sed Jovis cave Nemei pulchrum lucum ;
ibi enim tibi mortis exitus destinatus est.

16. Hesiodus autem, audito oraculo, a Peloponneso discessit, putans illam, quæ in illa erat regione, Nemeam deum significare. OEnoen vero in Locride adveniens, apud Amphiphanem et Ganyctorem, Phegei filios, diversatur, vaticinii sane ignarus ; omnis enim illa regio Jovi Nemeo consecrata erat. Cum autem diutius apud OEnoenses commoratus esset, suspicati adolescentes Hesiodum sorori suæ stuprum intulisse, eum interfecerunt, marique, quod Eubœam et Locridem interjacet, submerserunt. Cum vero tertio post die cadaver ad terram delphines detulissent, quo tempore festum solenne in honorem Ariadnæ celebrabatur, omnes ad litus decurrerunt, agnitoque corpore, illud quidem lugentes sepelierunt, interfectores autem exquisiverunt ; qui sane civium suorum iram pertimescentes, cymba piscatoria raptim comparata, ad Cretam navigarunt. Eos autem in ipso itinere fulmine percussos Jupiter submersit, ut narrat Alcidas in Museo. Eratosthenes autem dicit in Enepodo Ctimenum et Antiphum, Ganyctoris filios, ob illud, quod diximus, crimen, cum redissent, ab Eurycle haruspice, ut leges hospitales exigunt, morte multatos fuisse. Virginem quidem, horum hominum sororem, post violatæ pudicitiae injuriam, semet suspendisse ; corruptam vero fuisse ab hospite quodam, qui Hesiodo comes itineris fuerat, nomine Demode, quem et ipsum ab illis interfectum narrat. Postremo vero Orchomenii, oraculo moniti, corpus ad se translatum sepelierunt, et hanc inscriptionem tumulo imposuerunt :

Ascre quidem patria dives-segetum ; sed mortui
ossa equos-concitantium terra Minyarum detinet
Hesiodi, cujus plurima inter homines gloria est,
hominibus judicantibus in tentamine sapientiæ.

17. Hæc vero de Hesiodo. Homerus autem post amissam victoriam circumerrans recitabat poemata ; primum quidem Thebaida, septies mille versus, quæ sic incipit :

Argos cane, dea, siticulosum, ubi reges ;
deinde Epigonos, totidem versus, quorum initium :
Nunc autem a recentioribus initium-faciamus, Musæ.

18. Dicunt enim nonnulli et hos Homeri esse. Auditis autem carminibus Xanthus et Gorgus, Midæ filii, rogant eum, ut epigramma, patris sui sepulchro inscribendum, componeret. Sepulchro autem imposita erat imago virginis ænea, Midæ mortem deflentis. Epitaphium igitur, quod sequitur, componit :

Ænea virgo sum, Midæque in monumento sedeo :
dum undaque fluit, et arbores altæ florent,
et fluvii tument, inundatque mare,
sol exoriens lucet splendidaque luna ;
hic manens deplorato super tumulo
narro prætereuntibus, Midas quod hic sepultus est.

19. Λαβὼν δὲ παρ' αὐτῶν φιάλην ἀργυρᾶν ἀνατίθῃσιν ἐν Δελφοῖς τῷ Ἀπόλλωνι, ἐπιγράψας·

Φοῖβε ἀναξ, δῶρον τόδ' Ὀμηρος καλὸν ἔδωκα
σῇσιν ἐπιπροσύναις· σὺ δέ μοι κλέος αἰὲν ὀπάζεις·

20. Μετὰ δὲ ταῦτα ποιεῖ τὴν Ὀδύσειαν ἔπη μβ', πεποιηκῶς ἦδη τὴν Διάδα ἐπὶ μὲ'. Παραγενόμενος δὲ ἐκεῖθεν εἰς Ἀθήνας, αὐτὸν ξενισθῆναι φασὶ παρὰ Μεδοντὶ τῷ βασιλεῖ τῶν Ἀθηναίων. Ἐν δὲ τῷ βουλευτηρίῳ ψύχους ὄντος, καὶ πυρὸς καιομένου, σχεδιάσαι λέγεται τοὺςδε τοὺς στίχους·

Ἄνδρὸς μὲν στέφανος παῖδες, πύργοι δὲ πόλῃος·
ἵπποι δ' αὖ πεδίου κόσμος, νῆες δὲ θαλάσσης·
λαὸς δ' εἰν ἀγορῇσι καθήμενος εἰσοράσθαι.
Αἰθόμενου δὲ πυρὸς γεραρῶτερος οἶκος ἰδέσθαι
ἥματι χειμερίῳ, ὅπταν νίψῃσι Κρονίων.

21. Ἐκεῖθεν δὲ παραγενόμενος εἰς Κόρινθον, ἐρραψύφει τὰ ποιήματα. Τιμηθεὶς δὲ μεγάλως παραγίνεται εἰς Ἄργος· καὶ λέγει ἐκ τῆς Διάδος τὰ ἔπη τάδε·

Οἱ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθάν τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ' Ἀσίνην τε, βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροίζην, Ἡϊόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
νῆσόν τ' Αἰγίαν Μάσητά τε, κοῦροι Ἀχαιῶν,
τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
Τυδείδης, οὗ πατρὸς ἔχων μένος Οἰνείδαο,
καὶ Σθένεος, Καπανῆος ἀγακλειτοῦ φίλος υἱός.
Τοῖσι δ' ἄμ' Εὐρύπυλος τρίτατος κίεν, ἰσόθεος φῶς,
Μηκιστέως υἱὸς Ταλαϊονίδαο ἀνακτος.
Ἐκ πάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης.
Τοῖσι δ' ἄμ' ὀργώκοντα μέλαινα νῆες ἔποντο·
ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμενες ἐστιχώντο
Ἄργεῖοι λινοδώρηες, κέντρα πτολέμοιο.

22. Τῶν δὲ Ἀργείων οἱ προεστηκότες, ὑπερβολῇ χαράντες ἐπὶ τῷ ἐγκωμιάζεσθαι τὸ γένος αὐτῶν ὑπὸ τοῦ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν, αὐτὸν μὲν πολυτελεῖσι δωρεαῖς ἐτίμησαν, εἰκόνα δὲ χαλκὴν ἀναστήσαντες, ἐψηρίσαντο θυσίαν ἐπιτελεῖν Ὀμήρῳ καθ' ἡμέραν καὶ κατὰ μῆνα καὶ κατ' ἐνιαυτὸν, ἄλλην δὲ θυσίαν πενταετηρίδα ἐς Χίον ἀποστέλλειν. Ἐπιγράφουσι δὲ ἐπὶ τῆς εἰκόνης αὐτοῦ·

Θεῖος Ὀμηρος δδ' ἐστίν, δς Ἑλλάδα τὴν μεγάλαυχον
πᾶσαν ἐκόσμησεν καλλιπεῖ σοφίῃ,
ἔξοχα δ' Ἀργείους, οἱ τὴν θεοτειχέα Τροίην
ῥεῖψαν ποινὴν ἠυκόμου Ἑλένης.
Οὗ χάριν ἔστησεν δῆμος μεγαλόπτολις αὐτὸν
ἐνθάδε καὶ τιμαῖς ἀμφέπει ἀθανάτων.

23. Ἐνδιατρίψας δὲ τῇ πόλει χρόνον τινὰ διέπλευσεν εἰς Δῆλον εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τὸν κερατινὸν βωμὸν λέγει ὕμνον εἰς Ἀπόλλωνα, οὗ ἡ ἀρχή·

Μνήσομαι οὐδὲ λάθωμαι Ἀπόλλωνος ἐκάτοιο.

24. Ῥηθέντος δὲ τοῦ ὕμνου, οἱ μὲν Ἴωνες πόλιν αὐτὸν κοινὸν ἐποίησαντο, Δῆλιοι δὲ γράψαντες τὰ ἔπη εἰς λεύκωμα ἀνέθηκαν ἐν τῇ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερῇ. Τῆς δὲ πανηγύρεως λυθείσης, ὁ ποιητὴς εἰς Ἴον ἐπλευσε πρὸς Κρεώφυλον, κάκει χρόνον διέτριβεν, πρεσβύτης ὢν ἦδη. Ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης καθήμενος, παίδων τινῶν ἀφ' ἀλείας ἐρχομένων, ὥς φασὶ, πυθόμενος·

Ἄνδρες ἀπ' Ἀρκαδίας θηρήτορες, ᾗ ῥ' ἔχομέν τι;
εἰπόντων δὲ ἐκείνων·

19. Donatus autem ab his phiala argentea, eam Apollini Delphico consecrat, hac prius inscriptione imposita :

Phæbe rex, donum hoc Homerus pulchrum dedi
tuæ sapientiæ; tu autem mihi gloriam semper præbeas.

20. Post hæc autem componit Odysseam, 12600 versus, composita prius Iliade 10005 versuum. Inde vero Athenas profectum a Medonte, Atheniensium rege, hospitio acceptum dicunt. In curia vero, cum frigida esset tempestas, et ignis accensus esset, hos versus ex tempore recitasse dicitur :

Viri quidem corona liberi, turres vero urbis;
equi autem rursus campi decus, naves vero maris;
populus autem in concionibus sedens conspicuus.
Ardente autem igne augustior domus videtur
die hiberno, cum nivem-demittat Saturnius.

21. Inde Corinthum profectus, rhapsodias canebat, magnisque honoribus affectus, Argos migrat, ibique ex Iliade hos versus recitat :

Qui vero Argosque tenebant Tirynthaque bene-munitam,
Hermionenque Asinenque, profundum sinum habentes;
Træzena Eionasque et vitibus-consitam Epidaurum,
insulamque Æginam, Masetaque, juvenes Achivorum :
his porro præerat voce insignis Diomedes,
Tydides, sui patris habens vim Œnidæ,
et Sthenelus, Capanei inclyti dilectus filius.
Cum-his vero una Eurypylus tertius ibat, similis-deo vir,
Mecistei filius Talaionidæ regis.
Universis autem præerat voce-excellens Diomedes.
Hos vero simul octoginta nigræ naves sequebantur :
in iis autem viri belli periti ordine-incedebant,
Argivi lineis-thoracibus, stimuli belli.

22. Argivorum vero procures, supra modum gaudentes encomio, quod genti suæ poeta celeberrimus tribuerit, pretiosis eum donis honorarunt erectaque statua ænea decreverunt, ut diurnum, menstruum et annum sacrificium Homero fieret, aliudque insuper sacrificium quinto quoque anno Chium mitteretur; statuæ autem ejus hanc imponunt inscriptionem :

Divinus Homerus hic est, qui Hellada magnanimam
totam honestavit suaviloqua sapientia;
præcipue vero Argivos, qui a-diis-ædificatam Trojam
diruerunt in-pœnam pulchricomæ Helenæ.
Gujus gratia statuit populus magnæ urbis eum
hic, et honoribus colit immortalium.

23. In hac autem urbe aliquantisper commoratus ad Delum navigavit, ut conventui publico interesset, et altari e cornibus exstructo insistens, recitat hymnum in Apollinem, qui sic incipit :

Memor-ero, neque obliviscar Apollinis longo-jaculantis.

24. Recitato autem hymno eum quidem Iones civitate sua donarunt, Delii vero carmina, tabulæ albæ inscripta, in Dianæ templum retulerunt. Dimisso vero conventu, poeta ad Ion navigavit, ad Creophylum; ibique aliquantisper commoratus est, cum jam senex esset. Cum vero juxta mare consedisset, adolescentes quosdam a piscatu redeuntes fertur interrogasse :

Viri ex Arcadia piscatores, num habemus aliquid?

Illis autem dicentibus :

Ὅσο' ἔλομεν λιπόμεσθα, ὅσ' οὐχ ἔλομεν φερόμεσθα,
 οὐ νοήσας τὸ λεχθὲν, ἤρετο αὐτοὺς ὅ τι λέγοιεν. Οἱ δὲ φασιν ἐν
 ἀλιείᾳ μὲν ἀγρεύσαι μηδὲν, ἐφθειρίσθαι δὲ, καὶ τῶν φθειρῶν
 οὐς λαβὼν καταλιπεῖν· οὐς δὲ οὐκ ἐλαβὼν ἐν τοῖς ἱματίοις φέ-
 ρειν. Ἀναμνησθεῖς δὲ τοῦ μαντείου, ὅτι τὸ τέλος αὐτοῦ ἤκει
 τοῦ βίου, ποιεῖ τὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Ἀναχωρῶν δὲ
 ἐκεῖθεν, ὄντος πληοῦ ὀλισθῶν καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν πλευρὰν, τρι-
 ταῖος, ὥς φασι, τελευτᾷ. Καὶ ἐτάφη ἐν Ἴω. Ἔστι δὲ τὸ ἐπί-
 γραμμα τόδε·

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει,
 ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον Ὅμηρον.

Quas cepimus, reliquimus; quas non cepimus, auferimus;

responsum non intelligens, percontatus est eos, quid dicerent.
 Illi autem responderunt, in piscatione quidem se nihil cepisse;
 sed pediculos venatos fuisse, eorumque quos ceperant, reli-
 quisse, quos vero non ceperant, jam in vestibus ferre. Recor-
 datus igitur vaticinii, vitæque finem sibi jam instare intelli-
 gens, sepulchri inscriptionem componit; inde vero receden-
 tem, lutulento solo, lapsum, et in latus concidentem, tertio
 post die mortuum esse dicunt, et in Io sepultum. Epigramma
 autem hoc est :

Hic sacrum caput terra obtegit,
 virorum heroum præconem, divinum Homerum.

INDEX

NOMINUM ET RERUM.

Nulla præposita litera numeri in *Theogonia* quærendi sunt; *O. opera et dies*, *S. scutum Herculis* significat; numeri romani ad *fragmenta* remittunt.

A.

- Ἀθανίς, ἰδος, ἡ, priscum Euboræ insulæ nomen, III.
 Ἀγαμέμνων, ονος, Plisthenis et Cleollæ f., Mycenensis, LXXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.
 Ἀγαυή, 1) Nereidum una, 246. 2) Cadmi et Harmoniæ filia, καλλιπάρης, 976.
 Ἀγήνωρ, ορος, pater Demodoces, XXXIX; Phœnicis, LVIII.
 Ἀγλαΐη, Gratiarum una, 909, Vulcani uxor, 946.
 Ἀγριος, Ulixis et Circes f., 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.
 Ἀγχίσις, ου, Æneæ pater e Venere, ἔρως, 1009.
 Ἀμύγνη, Oceanitidum una, 349.
 Ἀμύγνης, rex, cuius greges Apollo pascebat, LXXXI.
 Ἀδωνις, ἰδος, f. Phœnicis et Amphesiboræ, CXCVI.
 Ἀέθλιος, Jovis f., pater Endymionis e Calyce, CXLIV.
 Ἀελλῶ, οὐς, Harpyiarum altera, 267.
 Ἀόϊμας, αντος, Ἄεoli f., XXIII.
 Ἀθήναι, ἄων, αἱ, Athenæ urbs, ἱερὰ, LXXVIII.
 Ἀθηναΐη, 318; S. 126, 443; O. 430; XXX. Vid. Ἀθήνη.
 Ἀθήνη et Ἀθηναΐη, Minerva, 13; nata ex capite Jovis, 924, qui Μητιν, quum eam paritura esset, devoraverat, 888, 895; quomodo Jovis jussu (O. 65) Pandoram exornaverit, 573, seqq. 587; O. 62, 67; Herculem thorace donavit, S. 126; qualis in Herculis scuto representata, S. 197, seqq.; Herculem et Iolaum de certamine cum Cycno ac Marte ineundo præmonet, S. 325, seqq.; Marti suadet, ne cum Hercule pugnet, S. 443, seqq.; Herculi cum Marte pugnantem opem fert, S. 455; post Martis et Herculis certamen in Olympum redit, S. 470; Periclymenum ab Hercule interfici iubet, XXX. Epitheta: ἀγλαΐη, 318; γλαυκῶπις, 13, 573, 888; S. 325, 343, 455, 470; O. 72; κοῦρη Διός, 13; S. 126; Διὸς θυγάτηρ, S. 197; δῖα θεῶων, S. 338. Ἀθηναίης δμῶος, faber lignarius vocatur, O. 430.
 Αἰακίδης, ου, Æaci f., Pelous, XLVI; οἱ Αἰακίδαι, robore insignes, CLXIII, bello gaudentes, CLXIV.
 Αἰακός, Phoci pater e Psamathe Nereide, 1005. LXIV.
 Αἶας, αντος, 1) Telamonijs, unde nomen traxerit, CXV. 2) Πει (Oilei) f. XLVIII.
 Αἰγαῖος, adj. 1) Αἰγαῖον ἔρος, Iolæus mons Cretæ insulæ, in quo Rhea Jovem abscondit, πεπυκασμένον, ὕλην, 484. 2) Αἰγαῖον πεδῖον, campus Ægæus, prope Cirrham urbem situs, unde nomen traxerit, CXXXV.
 Αἰγείδης, ου, Ἄγει f., Theseus, S. 182.
 Αἰγλή, 1) Panopei filia, a Theseo amata, LXXXV, et in matrimonium ducta, LXXXVI. 2) Heliadum una, CIV.
 Αἰδης, αο, s. εω et Αἰδωνεύς, ἦρος et Αἷς, ἰδος, Pluto, Rheæ et Saturni f., 455. Proserpinam rapuit, 913, cum qua in Tartaro habitat, 768, 774. Epitheta: Ἰφθίμος, 455, 768, 774, κρυερὸς, O. 158; Ζεὺς γρόνιος, O. 465; θεὸς γρόνιος, 767; ἐνέροισι καταβυμένοισιν ἀνάστων, 850. Αἰδὸς κυνέη, quacum Perseus in Herculis clypeo representatus, S. 227. Αἰδὸς εἰσω, S. 151, et Αἰδόςδε, S. 254; δόμος κρυεροῦ Αἰδῶ, O. 158; Αἰδεω κύων, Cerberus, 311.
 Αἰδωνεύς, ἦρος, 913; vid. Αἰδης.
 Αἰδώς, οὐς, Pietas, cum Nemese e terra aufugit, O. 197, seqq.
 Αἰήτης, αο et εω, Colchorum rex, Solis et Perseidis f., Circes frater, βασιλεὺς, 956; ex Idyia pater Medææ, 957, seqq., 992, διοτρεπὴς βασιλεὺς; pater Jophossæ, LXII; ad eum Phrixus venit, I; ejus filiam, Medeam, Jaso Ioleum duxit, 994.
 Αἰθερίη, una Heliadum, CIV.
 Αἰθῆρ, ἔρος, Erebi Noctisque f., Diei frater, 124, sq.; pater Broti ex Himera (Die), CLXXII.
 Αἰθίοπες, οἱ, quorum rex Memnon, 985. CXXXII.
 Αἰθων, cognomen Erysichthoni unde inditum sit, CCXII.
 Αἰνείας, αο, Veneris et Anchisæ f., 1008.
 Αἰνῆϊος, Jupiter cognominatus ex Æno, monte Cephaloniæ, CLI.
 Αἰολίς, ἰδος, adj. fem. Æolia, Κύμη, O. 636.
 Αἰολίδαι, οἱ, Æoli filii, recensentur, XXIII.
 Αἰόλος, Hellenis f., XXIII; pater complurium filiorum, qui recensentur *ibid.*
 Αἰπυτος, pater Tlesenoris et Perithoi, CLXXVI.
 Αἷς, ἰδος, S. 151, 227, 254; vid. Αἰδης.
 Αἰσχιος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 342.
 Αἰσονίδης, ου, Æsonis f., Jaso, 993, 999.
 Αἰσων, ονος, Jasonis pater e Polymela, LXXXIII, CLXXXI.
 Αἶτνη, mons, CXXXVI.
 Αἰτωλοὶ, οἱ, Ætoli, a quibus Apollo Curetes defendit, CXI.
 Ἀκάστη, una Oceanitidum, 356.
 Ἀκατος. De ejus uxore Peleoque historiam ab Hesiodo fuse narratam fuisse, CXCLX.
 Ἀκταίη, Nereidum una, 249.
 Ἀκτωρ, ορος. Ejus filiorum corpora in unum concreta, LXXI.
 Ἀλάρυος, Seri frater, XCI.
 Ἀλγες, τὰ, Dolores, Eridis liberi, δακρυόεντα, 227.
 Ἀλιάκμων, ονος, Fluvius, Oceani Tethyosque f., 341.
 Ἀλίη, una Nereidum, 245.
 Ἀλιμῆδη, una Nereidum, εὐστέφανος, 255.
 Ἀλιερόθιος, Perieris f., Seri pater ex Alcione, XCI.
 Ἀλκάθους, Parthaonis f., ab Ænomao interfectus, CX.
 Ἀλκκιος, Amphitryonis pater, S. 26.
 Ἀλκείδης, Alcei f., Amphitryo, S. 112.

- Ἀλκίνοος, Aretes frater, LXXVII.
 Ἀλκμήνη, Electryonis filia, cum Amphitryone marito Thebas venit, S. 3, seqq.; mater Herculis e Jove, 943, S. 52, Iphiclis ex Amphitryone, S. 54; καλλι-σφυρος, 526, 950. S. 467. LXVI.
 Ἀλκυόνη, Seri mater ex Halirrhothio, XCII.
 Ἄλος, ἡ, urbs Ætoliæ, ab Aloëo condita, LX.
 Ἀλφειός, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 338.
 Ἀλφειβοία, Adonis mater e Phœnice, CXCVI.
 Ἀλωεύς, ἑως, Alodidarum ex Iphimedeia pater esse ferebatur, LX; vid. Ἀλωίδα.
 Ἀλωίδα, οἱ, (Otus et Ephialtes), Aloëi filii, nominantur, qui revera Neptuni filii sunt ex Iphimedeia, LX.
 Ἀμαρυγκείδης, οὐ, Hippostratus, Amaryncei aut f. aut nepos, LXXXVIII.
 Ἀμαρυγκεύς, ἑως, Hippostrati aut avus aut pater, LXXXVIII.
 Ἀμπυκίδης, οὐ, Ampycli f., Mopsus, S. 181.
 Ἀμυθωνίδαί, οἱ, prudentia insignes, CLVIII.
 Ἀυρος, Thessaliæ fluvius, πολύθετος, XLVII.
 Ἀμφιάρεος, pater Amphilochoi, CCVII.
 Ἀμφιδάμας, αντας, Artibiae pater, CCVI. In ludis funebribus Amphidamantis, Chalcidensium regis, Hesiodus poeseos victoriam reportat, O. 656, seqq.
 Ἀμφιγύεις, ὁ, Vulcani nomen, 571, 579, περικλυτός; S. 219, κλυτός; O. 70, 945, ἀγκακλυτός; LXXXII.
 Ἀμφίδοκος, Orchomeni f., CXC.
 Ἀμφιλογίαι, αἱ, Disceptationes, Eridis filiae, 229.
 Ἀμφιλογος, Amphiarai f., CXVII, ab Apolline occisus, CLXXXVI.
 Ἀμφιῶ, οὐς, Oceanitidum una, 360.
 Ἀμφιτρίτη, una Nereidum, 243, 254; mater Tritonis e Neptuno, 930.
 Ἀμφιτρυων, υἱος, Alcæi f., S. 26; Alcmenes conjux, ἀρήτιος, S. 2; ex ea Iphiclis pater, S. 54, λαοσσόος; Electryone interfecto, S. 11, 82, cum Alcмене uxore Tirynthe Thebas migrat, S. 2, 12, seqq., 80, 81; Boeotorum, Locrorum, Phocensium dux, λαοσσόος, S. 37, Taphlis ac Telebois bellum infert, S. 44, 19, seqq.
 Ἀμφιτρυωνιάδης, Amphitryonis f., Hercules, 317; S. 165, 416, 433, 459.
 Ἀμφίων, υἱος, cithara canens Thebarum mœnia ædificat cum Zetho fratre, CCIV.
 Ἀναξιδία, Plisthenis et Cleollæ filia, Agamemnonis ac Menelai soror, Pyladæ mater, LXXVII.
 Ἀναυρος, Thessaliæ fluvius, S. 477.
 Ἀνδρόγεως, Minois f., Eurygyes quoque appellatus, LXXVIII.
 Ἀνδροκτασίαι, αἱ, (Homicidia), Eridis filiae, 228; quarum una in Herculis scuto representata, S. 155.
 Ἀνθεια, Messeniæ urbs, ποιήσσσα, S. 381.
 Ἀνθη, oppidum, S. 474.
 Ἀντιόπη, Pylonis filia, mater quatuor filiorum et Joleæ filiae ex Euryto, κρείουσα, XLV.
 Ἀπάτη, Fraus, Noctis filia, 224.
 Ἀπέας, αντος, mons Nemææ, 331.
 Ἀπόλλων, υἱος, ἐκηβόλος, 94; ἀναξ, 347; ἐκατηβελήτης ἀναξ, S. 100, S. 68, 479. Jovis et Latonæ f., 918, LXXXVII, CLXVIII; quo die natus, O. 771; pater Æsculapii et Eropidis ex Arsinoe, LXXXVII, Aristæi e Cyrene, LXX, Chæronis e Thero, LIV; Admeti greges pascens, LXXXI; cum Neptuno Trojæ mœnia exstruit, XLVIII; Cyclopes occidit, XXXIII; Curetibus opem fert contra Ætolos, Meleagrum interficit, CXI; Amphilochoi interficit, CLXXXVI; ejus in luco Hercules cum Cycno pugnat, S. 57, ἐκατηβόλος; in Herculis scuto representatus, S. 202, Διὸς καὶ Ἀθηοῦ υἱός; a Pæone distinctus, CI; Παγασαῖος, S. 70; Apollo pastoralis, i. e. Aristæus, LXX.
 Ἀραβος, Mercurii et Throniæ f., XXXII.
 Ἀργεῖος, adj. Argivus. Ἥρη Ἀγείη, Juno Argiva, 12.
 Ἀργειφόντης, Mercurius, διάκτορος, O. 68, 77, κλυτός, O. 84.
 Ἀρείων, υἱος, Herculis equus, κυανοχαίτης, S. 120.
 Ἀργέστης, Ventus, Astræi Auroræque f., 379, 870.
 Ἀργης, Cyclopum unus, ὁμδριμόθυμος, 140.
 Ἄργος, οὐ, 1) Ius custos, describitur IV. 2) Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
 Ἄργος, εὖς, τὸ, ἱππόβοτον, LIII; olim ἄνυδρον, postea ἐνυδρον, LXIX.
 Ἀργῶ, οὐς, ἡ, Argonautarum navis, LVII.
 Ἀργωνάται, οἱ, Phasidem trajecerunt, LVI; Oceano trajecto ad Libyam appulerunt, LVII.
 Ἀρδηςκος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Ἀρέστωρ, υἱος, Mycenæ maritus, CVII.
 Ἄρης, υἱος, Mars, Jovis ac Junonis f., 922; ex Venere pater Φόβου et Δείμου, 934, atque Harmoniæ, 937; Cyeni pater, S. 59; ab Hercule vulneratus in priore quodam certamine, S. 359, 599; posterius ejus cum Hercule certamen, S. 425—466; in quo iterum vulneratus, S. 460, seqq., ad Olympum redit, S. 466; in Herculis clypeo representatus, S. 191, seqq. Epitheta: ἀκώρητος αὐτῆς, S. 346; ἀνδροφόνος, S. 98; βλοσυρός, S. 191; βρισάρματος οὐλίας, S. 441; βροτολοιγός, S. 333, 425; ἐναρφόρος οὐλίας, S. 192; εἰνοτόρος, S. 934; πολίπορθος, S. 936. Ἄρης ἔργα, bella, O. 145; δῖος Ἄρης bellator vocatur, S. 181; XLV, LXXXVIII, XCIII. — S. 109, 434, 444, 446, 450, 457.
 Ἀρήτη, Alcinoi soror, LXXIV.
 Ἀρητιάδης, Martis f., Cycnus, S. 57.
 Ἀριάδνη, Minois filia, 948; Bacchi uxor, ἐκνη, 947, quam Jupiter ἀθάνατον καὶ ἀγήρω reddidit, 949; a Thesco derelicta, LXXXV, LXXXVI.
 Ἄριμοι, οἱ, Mysiæ populus. Apud hos Echidnæ sedes erat subterranea, 304.
 Ἀρίσθας, αντος, pater Molyri, LIII.
 Ἀρισταῖος, Apollinis et Cyrenes f., Apollo pastoralis, LXX; Autonoe uxorem duxit, βαθυχαίτης, 977.
 Ἀρκαδία, ubi Pallantium urbs, CXCVIII.
 Ἀρκάς, ἄδος, Jovis et Helices f., XCIX.
 Ἄρκτος, ὁ, Centaurus, S. 186.
 Ἄρκτος, ἡ, XCIX. Vid. Ἑλίκη.
 Ἀρκτοῦρος, ὁ, ἀστήρ, O. 505, seqq., 610.
 Ἀρμονία, Martis ac Veneris filia, Cadmi uxor, 937, 975, et ex eo mater Inus, Semeles, Agaves, 976, Autonoes, 977, Polydori, 978.
 Ἄρνη, oppidum Boeotiæ, S. 381, 475.
 Ἀρπυιαι, αἱ, Aëlo et Ocypete, Thaumantis Electræque filiae, ἡύχομαι, 267, seqq. Phineum ad usque Scytharum terram propellunt, CXXXI; Zetæ Calaisque precibus ad Jovem missis e morte servantur, CLI, CLII.
 Ἀρσινόη, Æsculapii et Eropidis mater ex Apolline, LXXXVII.
 Ἀρτεμις, ἰδος, ἡ, Diana, Jovis ac Latonæ filia, λοχέαιρα, 918, 14; Helicen (Callisto) in ursæ speciem convertit, XCIX; Hecaten ex Iphigenia facit, CV; Orioni vim sibi afferre studentem scorpionem immittit, qui eum interficit, XLIII.
 Ἀρτιβία, Amphidamantis filia, CCVI.
 Ἀσβόλος, Centaurus, οἰωνιστής, S. 185.
 Ἀσίη, una Oceanitidum, 359.
 Ἀσκληπίος, Æsculapius, Apollinis et Arsinoes f., δογματός ἀνδρῶν, ἀμύμων, κρατερός, LXXXVII; Machaonis pater e Xanthe, CLXXIX; Jovis fulmine percussus, XXXIV

Ἄσκη, vicus in vicinitate Heliconis situs, ubi Hesiodi pater consedit, O. 639, seqq.
 Ἀσπληδών, Orchomeni f., CXC.
 Ἀστερίη, Phœbes et Cræi filia, εὐώνομος, uxor Persæ, 409; ex eo Hecates mater, 411.
 Ἀστερίων, ὠνος, rex Cretensium, cui Jupiter Europen connubio junxit, CXLIX.
 Ἀστραῖος, Cræi et Eurybiæ f., μέγας, 376; quatuor Ventorum, Luciferi, aliorum Astrorum pater ex Aurora, 378, seqq.
 Ἀστυδάμειζ, quæ Astyoche ab Homero (B. 513) vocatur, XC.
 Ἀταλάντη, Schœnei filia, LXXIII; ποδώκης δία, LXXII.
 Ἄτη, Eridis filia, 230.
 Ἀτλαγενής, ἐς, adj. Atlante natus. Πληϊάδων Ἀτλαγενέων, O. 383.
 Ἀτλαντίς, Ἰδος, Atlantis filia, Maja, 938.
 Ἄτλας, ἀντος, Japeti et Clymenes f., κρατερόρρων, 509; cælum capite manibusque sustinet, 517, seqq., 746, Ἰαπετοῖο πάις.
 Ἀτρεΐδαι, οἱ, Atrei nepotes, Plisthenis filii, Agamemno et Menelaus, ab avo educati, LXXVII; divitiis insignes, CLXIII.
 Ἀτρεὺς, ἑως, Agamemnonis ac Menelai avus, LXXVII.
 Ἄτροπος, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis clypeo representata, S. 259.
 Αὐλῆς, Ἰδος, ἡ, urbs Bœotiae, ubi Græci Trojam profecturi tempestatibus retenti sunt, O. 651, seqq.
 Αὐτόλυκος, furandi arte insignis, LXVIII.
 Αὐτονόη, 1) Nereidum una, 258. 2) Cadmi et Harmoniæ filia; Aristæi uxor, 977.
 Ἀφροδίτη, Venus, ἀφρογενής θεὰ, 196; e genetalibus Urani in mari natantibus nata, 188, seqq.; nominis derivatio, 195, seqq.; e Marte mater Φόβου et Δέιμου, 934, et Harmoniæ, 937, 975; ex Anchise Æneæ mater, 1008; Phaëthontem raptum templi sui custodem facit, 987, seqq.; quomodo Pandoram exornaverit, O. 65; a Tyndareo neglecta qualem pœnam ab ejus filiabus petierit, CXLVII. Epitheta: ἐλικοθέλε-
 φαρος, 16; πολύχρυσος, 980; O. 521; S. 8, 47; L; φιλομμειδής, 989; CXLVII; χρυσέη, 822, 962, 975, 1005, 1014; O. 65; C. Vid. Κυβέρεια, Κυπρογενής, Κύπρις.
 Ἀχαιοί, οἱ, Græci, Troiam trajecturi procellis Aulide retenti, O. 651, seqq.
 Ἀχελώϊος, Fluvijs, Oceani ac Tethyos f., ἀργυροδίνης, 340.
 Ἀχιλλεύς, ἦος, Pelei ac Thetidis f., ῥήξηνωρ, θυμολέων, 1007; e nece fratrum solus servatur, II; Patrocli frater patruelis, CLXXXVIII.
 Ἀχλὺς, ὥος, ἡ, Tristitia, qualis in Herculis scuto repræsentata fuerit, S. 264, seqq.

B.

Βελλεροφόντης, cum Pegaso Chimæram occidit, 325.
 Βῆλος, rex, Throniæ pater, XXXII.
 Βίη, Vis, Pallantis et Stygis filia, 385, cum Κρατεῖ (Robore) apud Jovem habitans, 386, seqq. 401, seqq.
 Βοιωτίος, adj. Bœoticus. Ὑγίη Βοιωτίνη, XLIX.
 Βοιωτοί, οἱ, socii Amphitryonis Taphios ac Teleboas debellantis, πλήθειπτοι, S. 24.
 Βορέας, αὐ et οὐ et ὦ, Ventus, Astræi Auroræque f., αἰψήροχέλευθος, 379, 870. O. 506, seqq; ἰς ἀνέμου Βορέου, O. 518; Ἠρητικός, O. 553.
 Βούστιρις, ὁ, undecim ætatis major natu quam Hercules, CXCVII.
 Βούτης, οὐ, Neptuni f., CXIII; Polycæonis pater, CIX.

Βριάρεως, 817. Vid. Ὀβριάρεως.
 Βρόντης, οὐ, Cyclopum unus, 140.
 Βροτός, Ætheris et Diei f., CLXXII.
 Βρύλλη, Minois filia, mater Orionis e Neptuno, XLIII.

Γ.

Γαῖα, Tellus, prima post Chaos orta, εὐρύστερνος, 117; sine viri concubitu mater Cœli, 127, Montium, 129, Ponti, 131; e Cœlo mater Oceani, 133, Cræi, Cræi, Hyperionis, Japeti, 134, Theæ, Rheæ, Themidis, Mnemosynæ, 135, Phœbes, Tethyos, 136, Saturni, 137, Cyclopum, 139, Centimanorum (Cotti Briarei-
 que et Gygæ), 147; a Cœlo filios Γαίης ἐν κεσθμῶνι occultante ultionem petitura ferrum creat, 161, fal-
 cemque fabricatur, 162, quam Saturno dat, 174, (vid. porro Οὐρανός et Κρόνος); guttis cruentis genitalium Cœlo resectorum susceptis, 182, seqq., Furias, Gi-
 gantes Meliasque nymphas parit, 185, seqq.; ex Tar-
 tario mater Typhœi, 821; Centimanos ex Erebo ad lucem reduci jubet, 626, seqq.; Jovem Deorum regem creari jubet, 884. — 20, 45, 421, 463, 470, 494, 891; πελώρη, 159, 173, 479, 821.
 Γαλαξύρη, una Oceanitidum, 353.
 Γαλάτεια, una Nereidum, 250.
 Γαλήνη, Nereidum una, 244.
 Γέρηνιος, Nestoris cognomen, quia apud Gerenos educa-
 tus est, XXX, XXXI.
 Γέρηνοι, οἱ, populus Messeniæ, ἱππόδαμοι, XXX, XXXI.
 Γέρηνον, τὸ, Messeniæ oppidum, ubi Nestor educatus est, ἀνθεμένον, XXXI.
 Γῆρας, αὐος, τὸ, (Senectus) ex Nocte natum, οὐλόμενον, 225.
 Γηρυονεύς, ἦος, Chrysaoris et Calliroes f., τρικάρηκος, 287, 979, seqq.; in Erythea insula interfectus ab Her-
 cule, qui ejus boves abducit, 289, seqq., 982. 309, vid. Ὀρύβρος.
 Γίγαντες, οἱ, Telluris filii e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 185.
 Γλακτοφάγοι, οἱ, gens Scythica, CXXXI.
 Γλαύκη, Nereidum una, 244.
 Γλαυκονόμη, una Nereidum, φιλομμειδής, 256.
 Γλαυκῶπις, Minervæ nomen proprium, 587, ὁμοριμοπά-
 τρη; Minervæ epitheton sapius, vid. Ἀθήνη.
 Γλήχων, ὠνος, ἡ, urbs Cephisso adiacens, ἐρυμνή, CXLII.
 Γοργεῖος, adj. κάρηνα Γοργεῖα, Gorgonum capita, S. 236, seqq.
 Γοργῶ, οὐς et Γοργῶν, ὄνος. Γοργῶς, Gorgonis, i. e. Me-
 duseæ, caput Perseus in Herculis scuto representatus portat, S. 223, δεινοῖο πελώρου; αἱ Γοργοὶ et Γοργόνες, Gorgones (Stheno, Euryale, Medusa) Phorci Cetusque filiae, in extrema ora Oceani cum Hesperidibus habi-
 tantes, 274, seqq.; quales in Herculis clypeo repræ-
 sentatae, S. 229, seqq., ἀπλητοὶ τε καὶ οὐ φαταί.
 Γοργῶν, vid. Γοργῶ.
 Γράϊαι, αἱ, Pephredo et Enyo, Phorci Cetusque filiae, καλλιπάρχοι, 270.
 Γραῖκος, Jovis et Pandoræ f., XX.
 Γρήνικος, Fluvijs, Oceani ac Tethyos f., 342.
 Γύης, Gygæ s. Gyges, Telluris Cœlique f. centimanus, 147, seqq.; 618; 714, ἀπτος πολέμοιο; 734; 817. Vid. Ὀβριάρεως.

Δ.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, οἱ, Dactyli Idæi, in Creta insula ferrum temperarunt, CLV.

Δαναΐ, αἱ, Danaides, Danai filiae, Argos ἐνυδρον reddiderunt, LXIX.

Δανάη, Persei mater, ἡόκομος, S. 216.

Δαναΐδης, οὐ, Danaes f., Perseus, S. 229.

Δαναός Argos ἐνυδρον ex ἀνδρῶν fecit, LXIX.

Δεῖμος (Pavor) et Φόβος, Martis ac Veneris filii, 934; Martis comites, 935, seqq., S. 195, 463.

Δευκαλίων, ὦνος, Promethei ac Pandoræ f., XXI; cujus in ædibus Jupiter Pandoram compressit, XX; ejus posterii in Thessalia regnabant, XXIV; Leleges ei a Jove dati, XXV.

Δηῖων, ὦνος, Euryti et Antiopes f., XLV; pater Phylaci, CLXII.

Δῆλος, ἡ, insula Apollini sacra, ubi Hesiodus atque Homerus hunc Deum cecinere, CLXVIII.

Δημήτηρ, τερος et τρος (912), Ceres, Rheæ ac Saturni filia, 454; mater Proserpinæ ex Jove, 912; e Jasio Pluti mater, 969; Cychriden serpentem famulum suum Eleuside facit, CCI. Epitheta: ἀγνή, O. 465; εἰς θεάων, 969; εὐστέφανος, αἰδοίη, O. 300; πολυφύρβη, 912. Agrorum fruges ἔργα Δημήτερος, O. 393, vocantur, et Δημήτερος ἀκτὴ, O. 32, 466, 597, 805; S. 290.

Δημόδοκη, Agenoris filia, XXXIX.

Δίης, ἀντος, Cleollæ pater, LXXVII.

Δίδυμος, adj. (geminus). Δίδυμοι κολωνοί, Didymi colles, in Thessalia, XLVII.

Δίκη, 1) Horarum una, 902; 2) Justitia, virgo, Jovis filia, O. 256, de qua O. 220, seqq. et O. 256, seqq.

Δίκτης, υός, XXVI.

Διοξίππη, una Heliadum, CIV.

Διώνη, Oceanitidum una, ἐρατὴ, 353. (Veneris mater), inter numina a Musis celebrata nominatur 17, καλή.

Διώνυσος, Bacchus, Jovis et Semeles filius, πολυγυῖης, 941; Ariadnen uxorem duxit, χρυσοκόμης, 947; Ctenopionis pater, XXXVIII, a Proetidibus neglectus ipsas insania punit, XXIX; δῶρα Διονύσου πολυγυῖος, O. 614. — S. 400; LXV.

Δρύαλος, Centaurus, Πευκαΐδης, S. 187.

Δρύας, ἀντος, unus e principibus Lapitharum, S. 179.

Δυναμένη, Nereidum una, 248.

Δυστομία, (Legum Contemptio), Eridis filia, 230.

Δωδώνη, Thesprotiæ urbs cum Jovis oraculo, LI, 5, seqq., Pelasgorum sedes, CXXXIV.

Δωρίς, ἰδος, 1) Oceanitidum una, 242, 350; Nereidum mater, 241. 2) una Nereidum, 250.

Δῶρος, Hellenis f., XXIII.

Δῶτιον πεδῖον, τὸ, campus Dotius Thessaliæ, ubi Thamyris vates oculis privatus est, XLVII.

Δωτὼ, οὐς, una Nereidum, 248.

E.

Εἰλαρίδης, Elaræ f., Tityus, CLXX.

Εἰλατίδης, Elati f., Ischys, LXXXVII.

Εἰλείθυια, Jovis Junonisque filia, 922.

Εἰρήνη, Horarum una, τελαθυῖα, 902.

Ἐκαταίος, quinque filiarum pater e filia Phoronei, XCI.

Ἐκάτη, Persæ et Asteries filia, 411; cujus laudes canuntur 411—452; Scyllæ mater e Phorbante, XLIII; facta ex Iphigenia, CV.

Ἐλένη, neque Leda, nec Nemesis, sed Oceani ac Tethyos filia, XXXV; ejus procos ab Hesiodo fuisse enumeratos, XXXVI; belli Trojani causa, ἡόκομος, O. 165.

Ἐλευθέρ, ἥρος, mons Bæotiae, 54.

Ἐλευσίς, ἴνος, urbs Attica, Cereri sacra, CCI.

Ἐλίχη, 1) (quæ Callisto ab Hygino nominatur), Lycaonis filia, Arcadis mater e Jove, inter astra Arctos (Ursa)

major, XCIX, ubi ejus historia. 2) urbs Achajæ, S. 381, 475.

Ἐλικῶν, ὦνος, Bæotiae mons, Musarum sedes, 2, 7; ζάθεος, 23; cujus in vicinia Ascrea sita erat, O. 639.

Ἐλικωνιάδες, αἱ, Musæ cognominantur, 1; O. 658.

Ἐλλάς, ἄδος, Græcia, ἱερὴ, O. 653.

Ἐλλήν, ἥνος, Promethei ac Pyrrhæ f., XXI; pater Dori, Xuthi, Æoli, XXIII.

Ἐλλοπία, regio Thesprotiæ, describitur, LI.

Ἐλπίς, ἰδος, Spes, sola remansit in Pandoræ amphora, O. 96, seqq.

Ἐνυμῖων, ὦνος, Aëthlii et Calyces f., cui Jupiter vitæ finem sibi ipsi destinandi potestatem dedit, CXLIV; qualis ejus historia apud Hesiodum fuerit, LXI.

Ἐννοσίγαιος, Neptuni nomen proprium cum epithetis: βαρύκτυπος, 818; γαιήγορος, L; ἐρίκτυπος, 441, 456, 930; ταύρεος, S. 104. Neptuni epitheton, 15.

Ἐνυάλιος, nomen Martis, S. 371, ἀναξ.

Ἐνὼ, οὐς, Græcarum altera, κορόπτεπλος, 273.

Ἐξίδιος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.

Ἐπειοὶ ἄνδρες, Epei, Elidis incolæ, LXXXVIII.

Ἐπιάλτης, dæmon (Romanorum Incubo), LXXX.

Ἐπιμηθεύς, ἑως, Japeti et Clymenes f., ἀμαρτίνοος, 511; Pandoram a Jove sibi missam excipit, 513; O. 84, seqq.

Ἐπτάπορος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.

Ἐρατὼ, οὐς, 1) Musarum una, 78. 2) Nereidum una, 247.

Ἐρεβος, οὐς, τὸ, Erebus, Chaus f. Noctisque frater, 123; Ætheris et Diei pater ex Nocte sorore, 125. Loculus infernus, in quem Menortius a Jove deiectus est, 515; Ἐρέβεσφιν, ex Erebo, 669.

Ἐρεχθεύς, ἑως, Sycionis pater, CLXIX.

Ἐρινύες et Ἐρινὺς, αἱ, Furiae, Telluris filiae e guttis cruentis pudendorum Cæli a Saturno resectorum, 185; quo die Horco deo serviant, O. 803.

Ἐρίς, ἰδος, ἡ, Contentio, Noctis filia, κρατερόθυμος, 225; O. 17; mater Laboris, Oblivionis, Famis, etc., στρυγερή, 226, seqq; Horci (Jurisjurandi) mater, 231; O. 804; in Herculis scuto representata, S. 156. Ἐρίδων duo genera (Æmulatio atque Invidia) descripta O. 11, seqq.

Ἐρμῶν, ὦνος, Mercurius, ἀκάκητα, XXXII. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμείας, Mercurius. O. 68. Vid. Ἐρμῆς.

Ἐρμῆς et Ἐρμῶν, ὦνος et Ἐρμείας, Mercurius, Jovis ac Majæ f., κύδιμος, κήρυξ ἀθανάτων, 938; pater Arabi e Thronia, ἀκάκητα, XXXII; quomodo Jovis jussu, O. 68, Pandoram exornaverit, O. 77 — 88, θεῶν κήρυξ; cum Pandora ad Epimetheum missus, O. 84; Boreæ filios a persequendis Harpyiis desistere ac reverti jubet, CLI; pecudum fertilitati favet, 444.

Ἐρμῖόνη, Menelai filia, XCIII.

Ἐρμος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343.

Ἐρος, ὁ, Amor, deorum primigeniorum unus. λυσίμελῆς, 120; Veneris comes, 201.

Ἐρυθείη, Erythea insula, ubi Hercules Geryonem vicit, περιέρρυτος, 290, ἀμυέρρυτος, 983.

Ἐρυσίχθων, ὦνος, unde Αἰθων appellatus sit, CCXII.

Ἐρώπις, ἰδος, Apollinis atque Arsinoes filia, LXXXV.

Ἐσπερίδες, αἱ, Noctis filiae, malorum aureorum custodes, in extrema Oceani ora habitantes, 215, λιγύφωνοι, 275, 518.

Ἐτεοκλῆς, ἑους, CXX.

Ἐτέοκλος, Cephissi Fluvii f., primus Gratiis sacra fecit, CXLIII.

Εὐαγορή, Nereidum una, 257.

Εὐαίχημη, Hylli filia, Polycæonis uxor, CIX.

Εὐάρνη, Nereidum una, 259.

Εὐβοία, insula. Nominis derivatio, III; ibi Chalcis urbs,

CXXIII; Orionem ibi habitasse, CLXXVIII; huc Hesiodus Aulide trajecit, O. 651. Vid. Ἀβαντίς.
 Εὐδώρα, 1) una Nereidum, 244. 2) una Oceanitidum, 360. 3) Hyadum una, τανύπεπλος, LXVII.
 Εὐήνος Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 345.
 Εὐκράντη, Nereidum una, 243.
 Εὐλιμένη, una Nereidum, 246.
 Εὐνείκη, una Nereidum, 247.
 Εὐνομή, Horarum una, 902.
 Εὐπόμπη, Nereidum una, 261.
 Εὐρύαλη, trium Gorgonum una, 276.
 Εὐρύαλος, ab Œnomao occisus, CX.
 Εὐρυανάσση, Hyperphantis filia, Clymenes mater e Minya, CLXII.
 Εὐρυβία, Telluris Pontique filia, 239; e Crio mater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.
 Εὐρυγύης, alterum Androgei nomen, LXXVIII.
 Εὐρύλοχος Cychriden draconem profligavit, CCL.
 Εὐρύμαχος, ab Œnomao occisus, CX.
 Εὐρυνόμη, Oceanitidum una, 358, 908; mater Gratiarum ex Jove, 907 seqq.
 Εὐρυσθεύς, ἦος, S. 91, ἀλιτῆμενος.
 Εὐρυτίων, ωνος, pastor Geryonis, ab Hercule interfectus, 293.
 Εὐρυτος, Stratonices f., quatuor filiorum pater ex Antiope, XLV.
 Εὐρώπη, 1.) Phœnicis filia, e Jove mater Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi, CXLIX, ubi ejus historia. 2) una Oceanitidum, 357.
 Εὐτέρπη, Musarum una, 77.
 Εὐφημος, Neptuni ac Mecionices f., L.
 Εὐφροσύνη, una Gratiarum, 909.
 Ἐπιάλτης, LXXX.
 Ἐχεμος Tlmandram uxorem duxit, VIII.
 Ἐχιδνα, Chrysaoris et Calliroes filia, κρατερόρρων, 297 seqq., ubi ejus descriptio atque historia; e Typhaone mater Othri, Cerberi, Hydræ Lernææ, Chimæræ, 306 seqq.; Sphingis mater et Nemei leonis ex Othro, 326; sub terra inclusa apud Arimos, λυγρή, 304.
 Ἐωσφόρος, ἄστηρ, Lucifer, Astræi Auroræque f., 381.

Z.

Ζευὼ, οὗς, una Oceanitidum, 352.

Ζεύς, Διὸς et Ἰητός, Jupiter, Saturni et Rheæ f., 457, in Creta insula natus atque educatus, 468—484, lapidem suo loco a Saturno devoratum, 485 seqq., deinde evomitum, 497, Delphis exstruxit hujus rei monumentum, 498 seqq.; Minervæ pater ex Metide, qua devorata, 886 seqq., 899, illa ex ejus capite prosiluit, 924 seqq.; Horarum ac Parcarum pater e Themide, 901; Virginis, astri, ex eadem, XI; Gratiarum ex Eurynome, 907; Proserpinæ ex Cerere, 912; Musarum e Mnemosyne, 53—61, 916; e Latona Apollinis et Dianæ, 918, LXXXVII; ex Junone Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921; e Maia Mercurii, 938; Bacchi e Semele, 940; Herculis ex Alcmenæ, 943, S. 27 seqq. et 52 seqq.; Arcadis ex Helice s. Callisto, XCIX, Græci ex Pandora, XX; e Thyia Magnetis ac Macedonis, XXVI; Minois, Sarpêdonis, Rhadamanthi ex Europa, quam bovis specie indutus in Cretam insulam trajecit, ibi compressit, dein Asterioni regi in matrimonium dedit, CXLIX; pater Castoris et Pollucis, XXXVI; Aethlii pater, CXLIV; Stygem honoraturus ejus liberos, Βίτην et Κράτος, suos comites facit, 386, 388, Deorum jusjurandum constituit ipsam 399 seqq., cujus ad aquam petendam Iridem mittit, quando Deorum alicui jusjurandum dandum est, 787; quomodo Hecaten honoraverit, 412; liberat

Cyclopes a Saturno sub terra vinctos, 501; qui tonitru et fulmen ei dant, 502 seqq., 141, quæ Pegasus ipse fert, 286; Menœtum in Erebum dejecit, 514; Atlantî celum dat sustinendum, 520; Prometheus vincto aquilam immittit, quæ ejus jecur rodât, 521 seqq.; Centimanos ab Urano sub terram detrusos ad lucem reducit, ut Diis contra Titanes opem ferant, 624 seqq., 639 seqq., 669; Jovis contra Titanes certamen describitur 687 seqq.; Typhoeum fulminibus oppressum in Tartarum detrudit, 853—868; Tellure suadente Deorum rex creatur, 884; quomodo a Prometheus deceptus, 535—569; Pandoram fingi atque exornari jubet, 570, 585, O. 60 seqq., eamque paratam ad Epimetheum mittit, O. 83; ævi aurei auctor, O. 143, ac ferrei, O. 158; heros in Thebano Trojanoque bello occisos ad μακάρων νήσους delegat, O. 167 seqq.; Eubææ nomen Abantidi insulæ tribuit, III; Io a se compressam in vaccæ speciem convertit, neque amplius se cum ipsa coitum jurat, V; Deucalioni Leleges dat, XXV; Æsculapum fulminis ictu interfcit, XXXIV; ejus oraculum Dodonæum, LI, 5 seqq.; cum Junone de concubitus voluptate deceptat, CXXI; quo dono Endymionem donaverit, CXLIV; e formicis Myrmidones facit, LXIV.—Epitheta: αἰγίολος, 11, 13, 25, 52, 735, 920, 966, 1022; S. 322, 443; O. 99, 483, 661; CXXIV; ἀναξ, 660 (Κρόνου υἱός); μακάρεσσιν ἀνάσσειν, S. 328; ἀθανάτων βασιλεὺς, O. 668; θεῶν βασιλεὺς καὶ ἀνδρῶν, 923; ἀρετὰ μήδεα εἰδώς, 545, 550, 561; βαρύκτυπος, 388; S. 318; O. 79; εὐρύωψ, 484, et εὐρύοπα, 514; O. 229, 239, 281; ἐρίγδοπος, 41; ἐρισθενής, O. 415; ἐρισμάρατος, 815; κῶδιστος, 548; μέγας, 76, 81, 465, 479, 708, 952, 1002 S. 371; O. 122; μετίετα, 56, 520, 904, 914; S. 33, 383; O. 104; μητιόεις, 286, 457; O. 51, 769; νεφεληγερέτα, 558, 730, 944; O. 53, 99; πατήρ, O. 143, 259; CXX; πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, 542, 643, 838; 47, 457, 468; S. 27, 103; O. 59; τερπικέραυνος, O. 52, 273; XXVI; ὑπερμενής, 534; S. 413; ὑψιβρεμέτης, 568, 601; O. 8; ὑψιμέδων, 529; CLI. Vid. Ὀλύμπιος. — Διόθεν, S. 22 et ἐκ Διόθεν, O. 765. Ζεὺς ὕει, O. 488; Διὸς δμῶρος, O. 626, 676. — Præterea passim Jovis mentio, ut 96, 104, 285, 316, 348, 428, 513, 613, 893; S. 56, 66, 89, 150, 197, 202, 320, 392, 422, 424, 448; O. 2, 4, 36, 47, 69, 138, 180, 267, 333, 348, 379, 565, 724. — Conf. Αἰνῆϊος, Κρονίδης, Κρονίων. — Ζεὺς χθόνιος, O. 465, vid. Αἰδώς. Ζέφυρος, Ventus, Astræi Auroræque f., 379; 870; O. 594. Ζῆθος, cum Amphione fratre Thebarum mœnia citharizando exstruit, CCIV.

Ζῆλος (Emulatio), Pallantis et Stygis f., 384.

Ζήτης et Calais frater a Strophadibus insulis Mercurii jussu revertentes Jovem implorant, ut Harpyiis parcat, CLI, CLII.

H.

Ἥβη, χρυσοστέφανος, 17; Jovis Junonisque filia, 922, 952; Herculis uxor, 950.

Ἥλιος, Sol, f. Hyperionis (conf. 1011) et Theæ, 371; 760; e Perside pater, Circes (conf. 1011) et Ætææ regis, ἀκαμας, 956; μέγας, 18; φαεσίμβροτος, 958; Clymenis pater, Phaëthontis aut avus, CIV, aut pater e Clymene, CLXII; ejus curru Circe vehitur, CCII.

Ἥδιον, Nereidum una, 255.

Ἥλεκτρα, una Oceanitidum, 265, 349; e Thaumante marito mater Iridis et Harpyiarum, 265 seqq.

Ἥλεκτρώων, ωνος, Alcmenes pater, λαοσσός, S. 3; interfectus ab Amphitryone, S. 11, 82.

Ἥλεκτρώων, Electryonis f., Alcmenæ, S. 16; τανύσφυρος, S. 35; εὐσφυρος, S. 85.

Ἡλιάδες, αἱ, Heliades, Solis filiae, Phaëthontis sorores, quarum nomina et historia, CIV.

Ἡλίη, una Heliadum, CIV.

Ἡμαθίων, ὠνος, Tithoni Auroræque f. ἀναξ, 985.

Ἡμέρη, ἡ, Dies, Erebi Noctisque filia, Ætheris soror, 124; mater Broti ex Æthere, CLXXII. Dies et Nox alternis Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.

Ἡνιόχη, Creontis uxor, τανύπεπλος, S. 83.

Ἡρακλῆς, κλῆος, Hercules, Jovis et Alcmenes f., 943; S. 52 seqq. Διὸς υἱός, 316, S. 150, 163, 392, 413; ἀτάρκτητος Διὸς υἱός, S. 110; Διὸς ἀλκιμος υἱός, S. 320; Διὸς θρασυκάρδιος υἱός, S. 448; Διὸς ταλακάρδιος υἱός, S. 424; υἱός Ἀλκμήνης, S. 467; Ἀλκμήνης ἀλκιμος υἱός, 526, 950; ἱς Ἡρακλῆος, 951; βίη Ἡρακληείη passim, vid. Ἡρακληίος; (δεινῆς) ἀκρότης αὐτῆς, S. 433, 459; θεῖος, S. 136; κρατερόφρων, S. 458; Θηβαγενής, 430; pater Hylli, CIX; hospes Telamonis, CXV; undecim ætatis minor natu quam Busiris, CXCVII; difficiles labores ei imperati, S. 94; Geryonem interficit ac boves ejus ex Erythea insula Tyrintha abducit, 289 seqq., 982, occisis etiam Orthro cane et Eurytione pastore, 293; hydram Lernæam, 316 seqq., et Nemeum leonem interficit, 332; Prometheus vinctum liberat, 526 seqq.; Periclymenum occidit, XXX; ejus ocreæ Vulcani, S. 123, thorax Minervæ donum, S. 125; ejus sagittæ describuntur S. 130 seqq.; ejus scutum, quod Vulcanus fabricatus est, describitur S. 139—320; Martem olim a se vulneratum esse gloriatur, S. 359 seqq.; ejus certamen cum Cycno, S. 368—423, quem interficit, S. 416 seqq., et spoliatur, S. 467; cum Marte pugnat, S. 425 seqq., eumque vulnerat, S. 460; Cycno Marteque victis Trachina ad Ceycem venit, S. 469; Heben uxorem ducit, 950, et cum ea ἀπῆματος καὶ ἀγῆραος in Olympo habitat, 955. — S. 74, 138. — Vid. Ἀμφιτρωνιάδης.

Ἡρακλῆιος, adj. Herculeus; βίη Ἡρακληείη Hercules vocatur 289, 315, 943, 982; S. 52, 69, 115, 349, 416, 452; item ἱς βίης Ἡρακληείης, 332.

Ἥρη, Juno, Rheæ et Saturni filia, 454; Jovis uxor et ex eo mater Hebes (cf. 952), Martis, Ilithyæ, 921, seq.; Vulcani mater nullo ex viro, 927; Herculi irata hydram Lernæam nutrit, 314, ac Nemeum leonem, 328; Jovem in Ius concubitu deprehendit, V; cum Jove de concubitus voluptate disceptat, CXXI. Epitheta: πότνια, 11; Ἀργεῖη, χρυσοῖσι πεδίλοις ἐμβεβαυῖα, 12; λευκώλενος, 314; Διὸς κυδὴν παρὰκοιτις, 328; χρυσοπέδιλος, 454, 952.

Ἡριδανός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., βαθυδίνης, 338.

Ἡσιόδος. Musæ eum in Helicone pecudes pascentem canere docent ac jubent, 22—34, 662; Chalcide in ludis funebribus Amphidamantis regis præmium poeseos consecutus est tripodam, quem Musis dedicavit, 651—659; cum Homero in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.

Ἡφαίστος, Vulcanus, Junonis nullo ex patre f., 927; Aglajam Gratiā uxorem ducit, 945; Jovis jussu, O. 60 seqq., Pandoram fingit, 571; O. 70, ejusque auream coronam fabricatur, 579 seqq.; Herculis ocreæ, Ἡφαίστου κλυτὰ δῶρα, S. 123; Herculis scutum (S. 139—320) fabricatus est, S. 319—866. Epitheta: κλυτός, 927; S. 244; ἐγκαλυτός, 945; περικλυτός, 579; περίφρων, S. 297, 313. — Vid. Ἀμφιγυγίς.

Ἡώς, οὐς, Aurora, 18; πολυδερκής, 451; Hyperionis et Theæ filia, 372; ex Astræo mater quatuor Ventorum, Luciferi aliorumque Astrorum, 382; e Tithono mater Memnonis et Emathionis, 984, e Cephalo Phaëthontis, 986.

Θ.

Θάλεια, Thalia, Musarum una, 77.

Θαλίη, una Gratiarum, ἐρατεινή, 909.

Θάμυρις, vates, in campo Dotio oculorum lumine privatus, XLVII.

Θάνατος (Mors), Noctis f., 212, 758; frater Somni, 756, quocum in Tartaro habitat, 759; describitur 764 seqq.

Θάσος, ἡ, insula, CLXXXIV.

Θαύμας, αὐτός, Ponti Tellurisque f., 237; Electram uxorem ducit, 265; ex ea pater Iridis (cf. 780) et Harpyiarum, 266 seqq.

Θείη, Thea, Cæli ac Telluris filia, 135; ex Hyperione mater Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.

Θέμις, ἰδος, αἰδοίη, 16; Cæli Tellurisque filia, 135; Jovis secunda uxor, Horarum et Parcarum ex eo mater, λιπαρή, 901 seqq.; ex eodem mater Virginis, astri, XI.

Θεμιστονόη, Ceycis filia, Cycni uxor, κυανώπις, S. 356.

Θεμιστώ, οὐς, una Nereidum, 261.

Θεσσαλία. Ibi Deucalionis posteritas regnabat, XXIV.

Θέτις, ἰδος, una Nereidum, 244, 1003; Achilles mater e Peleo, θεὰ ἀργυρόπεζα, 1006; filios e Peleo sibi natos interficit, solo Achille servato, II.

Θηβαγενής, ἑός, adj. Thebis natus, Herculis epitheton, 530.

Θῆβαι, αἱ et ἡ Θῆβη, Thebæ, urbs Beroïæ, cujus mœnia a Zetho et Amphione ædificata, CCIV; Neptuni præsidio fruitur, S. 105; ibi Amphitryo habitabat relicta Tirynthe, S. 3, 13, 80; bellum ibi Thebanum (τῶν septem contra Thebas), O. 162.

Θῆβη, ἡ, 978, εὐστέφανος; O. 161, ἐπτάπυλος; S. 49, 80 εὐστέφανος, 105. Vid. Θῆβαι.

Θηρώ, οὐς, filia Phylantis et Lipephiles, Chæronis mater ex Apolline, LIV.

Θησεύς, ἑως, Ægei f., unus e principibus Lapitharum, S. 182; Ægles amore captus Ariadnen deserit, LXXXV, LXXXIV; Hippen et Aeglen uxores ducit, LXXXVI.

Θόας, ὁ, gen. Θόα, LXXXVI.

Θόη, 1) una Nereidum, 245; 2) Oceanitidum una, 354

Θρηάκιος, adj. Thracius; Θρηάκιος Βορέας, O. 553.

Θρήκη, Thracia, ἱπποτρόφος, O. 507.

Θρονίη, Arabi mater e Mercurio, XXXII.

Θυία, Deucalionis filia, mater Magnetis ac Macedonis ex Jove, XXVI.

I.

Ἰάνειρα, una Oceanitidum, 356.

Ἰάνηη, una Oceanitidum, 349.

Ἰαπετιονίδης, Japeti f., Prometheus, 528, 614; πάντων ἐριδείκετος ἀνάκτων, 543; πάντων πέρι μήδεα εἰδώς, 559; O. 54. Vid. Προμηθεύς.

Ἰαπετός, 19; Cæli ac Telluris f., 134; Clymenes maritus, 507; ex ea pater Atlantis, Menœtii, Promethei (cf. 565; O. 50), Epimethei, 509 seqq.

Ἰάσιος, e Cerere Pluti pater, ἥρως, 970.

Ἰαωλκός et Ἰωλκός, ἡ, urbs Magnesiae, κλειτή, S. 380, 474; quo Jaso e Colchide rediit, 997.

Ἰδαίος, adj. Vid. Δάκτυλοι.

Ἰδῆ, Troadis mons, in quo Anchises cum Venere concubuit, πολύπτυχος, ὑληέσση, 1010.

Ἰδνία, Oceanitidum una, 352, 959; Ætæe uxor, καλλιπάρης, 960, et ex eo mater Medææ, 961.

Ἰήσων, ονος, Jaso, Aesonis et Polymele f. CLXXXI; a Chirone educatus, LXXXIII, Medei pater e Medea, quam Joleum e Colchide trajectam duxerat uxorem, 992 — 1001; ποιμὴν λαῶν, 1000.

Ἰεὺς, ἦος, Oileus, Ajacis minoris pater. Nominis derivatio XLVIII.

Ἰμερός (Desiderium) cum Gratiis prope Musas habitat, 64; Venerem comitatur, 201.

Ἰναχος, Mycenæ pater, CVII.

Ἰνώ, οὐς, Cadmi et Harmoniæ filia, 976.

Ἰόλαος, Iphiclis f., S. 89, 111; Herculis auriga, S. 77, 118; cum Hercule Cynum occisum spoliis exuit, S. 467; Herculeum adjuvat in vincenda hydra Lernæa, 317. Epitheta: ἀρηϊφίλος, 317; ἀμώμητος, S. 102; διόγονητος, S. 340; ἥρως, S. 78; κρατερὸς, S. 77, 323; κυδάλιμος, S. 74, 467.

Ἰόλεια, Euryti et Antiopes filia, ξανθή, XLV.

Ἰοφώσση, Æetæ filia, quatuor filiorum mater e Phrixo, LXII.

Ἰππη, Thesei uxor, LXXXVI.

Ἰπποβόη, una Nereidum, ἐρώεσσα, 251.

Ἰππονόη, Nereidum una, βοδόπηγος, 251.

Ἰππόνοος, pater Periboræ, LXXXVIII.

Ἰππόστρατος, Phyceti f., Amaryncei nepos, princeps Epeorum, Periboram compressit, ὄζος Ἄρης, LXXXVIII.

Ἰππότης, ου, Phylantis et Lipephiles f. LIV.

Ἰππου κρήνη, Hippocrene fons in Helicone monte, 6.

Ἰππώ, οὖς, una Oceanitidum, 351.

Ἰρις, ἰδος, ιν, Thaumantis et Electræ filia, ὠκέα, 266, 780; interdum a Jove ad Tartarum mittitur Stygis aquam (θεῶν μέγανξερκον) petitura, πόδας ὠκέα, 780, 784.

Ἰστία, Vestæ, Rheæ et Saturni filia, 454.

Ἰστρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., καλλιρέεθρος, 339.

Ἰσχυς, Elati f., Coronidem uxorem duxit, LXXXVII.

Ἰριγένεια quæ fuerat, dein Hecate facta est, CV.

Ἰριχλίδης, Iphiclis f., Iolaus, S. 111.

Ἰριχλῆς, ἥος, Amphitryonis et Alcmene f., S. 47, seqq., 56.

Ἰριχλός, Phylaci et Clymene f., celeritate insignis, CLXII.; plura de eo ejusque bobus CXVI.

Ἰριμέδεια, Aloëi uxor, Aloidarum mater e Neptuno, LX.

Ἰριτος, Euryti et Antiopes f., ὄζος Ἄρης, XLV.

Ἰώ, οὖς, Pirenis filia, a Jove compressa, dein in vaccam commutata, V.

Ἰωλκός, ἡ, 997; vid. Ἰαωλκός.

K.

Καδμείος, adj. Cadmeus. Καδμείη Σεμέλη, 940; οἱ Καδμείοι, Thebani, 326; φερεσσάκεες, S. 13.

Καδμηίς, adj. fem. Καδμηίς γαίη Thebæ cognominantur O. 162.

Κάδμος, Harmoniæ maritus, ὑπέρθυμος, 937; ex ea pater Inus, Semeles, Agaves, Autonoes, Polydori, 975 seqq.

Κάϊκος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., εὐρρέτης, 343.

Καινέως, ἑως, unus e Lapitharum principibus, S. 179.

Καλλιόπη, Musarum una, quæ προφηρεστάτη ἐστὶν ἀπασιέων, 79.

Καλλιρόη, una Oceanitidum, 288, 351, 979; e Chrysaore mater Geryonis, 287 seqq., 979 seqq., et Echidnæ, 295.

Καλλιστώ, οὖς, vid. Ἐλίχη.

Καλύκη, Endymionis mater ex Aethlio, OXLIV.

Καλυψώ, οὖς, una Oceanitidum, ἱμερόεσσα, 359; Nausithoi et Nausinói mater ex Ulixæ, δία θεῶν, 1017.

Κάλχας, αντος, vates, a Mopso vaticinandi arte victus, præ mœrore diem obiit, CXVII.

Κασσιόπεια, Phinei mater e Phœnice, LVIII.

Κάστωρ, ορος, Jovis filius XXXVI.

Κατουδαῖοι, οἱ, qui Troglodytæ alibi vocantur, CXIV.

Κένταυροι, οἱ, LXXXII.; cum Lapithis pugnantes in Herculis clypeo representati, S. 184 seqq.

Κέρβερος, Orci canis, Typhaonis et Echidnæ f., 310 seqq., ubi describitur.

Κερκηίς, ἰδος, Oceanitidum una, φυὴν ἐρατή, 355.

Κέραλος, ex Aurora pater Phaethontis, 986.

Κήρ, ηρός, ἡ, Noctis filia, μέλαινα, 221; in Herculis scuto

representata, S. 156 seqq.; præterea in plur. num. αὐτῆς, deæ fatales, (a Parcis diversæ,) filia Noctis, νηλεόποινοι, 217 seqq.; quales in Herculis scuto representatæ fuerint, S. 249 seqq.

Κητώ, οὖς, Ponti ac Telluris filia, καλλιπάρης, 238; e Phorco mater Græarum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis aurea mala custodientis, 333 seqq.

Κήυξ, ὕκος, Trachiniorum rex, Themistionoes pater, ad quem Hercules proficiscitur, ἀναξ, S. 354 seqq.; Cynum, generum suum, ab Herculo interfectum sepelit, S. 472, seqq.; φίλος μακάρεσσι θεοῖσι, S. 476. Κήϊκος γάμος (Cecis nuptiæ), carmen Hesiodicum, memoretur CLXXXII.

Κηρίσος, Fluvius, Eteocli pater, CXLIII; de ejus cursu, CXLII.

Κίρκη, Solis et Perseidis filia, Æetæ regis soror, 957, 1011; ex Ulixæ mater Agrii, Latini, Telegoni, 1011 seqq.; Solis curru ad insulam Tyrrhenici maris vecta, CCII.

Κίρρα, Phocidis urbs, CXXXV.

Κλάρος, ἡ, Ioniæ oppidum, CXVII.

Κλεοδαῖος, IX, κεδάλιμος.

Κλέεια, Hyadum una, εὐστέφανος, LXVII.

Κλειώ, οὖς, Clio Musa, 77.

Κλεόλλα, Diantis filia, mater Atridarum e Plisthene, Atræi filio, LXXVII.

Κλόμενος, Orchomeni f., CXC.

Κλυμένη, 1) Minyæ filia ex Euryanasse, mater Iphicli e Phylaco, Phaethontis e Sole, CLXII. 2) una Oceanitidum, 351, 507; ex Japeto marito mater Atlantis, Menœti, Promethei, Epimethei, 507 seqq.

Κλυμένης, Solis f., pater Phaethontis e Merope, CIV.

Κλυτίη, Oceanitidum una, 352.

Κλύτιος, Euryti et Antiopes f., XLV.

Κλωθώ, οὖς, Parcarum una, 218, 905; in Herculis scuto representata, S. 258.

Κοῖος, Cœli et Telluris f., 134; pater Latonæ et Asteris e Phœbe, 404 seqq.

Κορωνίς, ἰδος, ιν, Phlegiæ filia, quam Ischys uxorem duxit, LXXXVII; Hyadum una, LXVII.

Κόττος, Cœli ac Telluris f. centimanus, 147 seqq., 618, 653, 714, 734, 817. Vid. Ὀβριάρεως.

Κουρήτες, οἱ, e quinque filiabus Hecatæ filiarumque Phoronei nati, θεοὶ φιλοπαίγμονες, ὀρχηστήρες, XCI; contra Ætolos ab Apolline adjuti, CXI.

Κράτος, εος, τὸ (Robur), e Pallante et Styge natus, 385; cum Βίη (Vi) apud Jovem habitat, 386 seqq., 401 seqq.

Κρείων, οντος, Thebanorum rex, Henioches maritus, S. 83.

Κρηθεύς, ἑως, Æoli f., XXIII.

Κρής, τὸς, ὁ, Cretensis, XXXVII; οἱ Κρήτες, Cretenses, quorum rex Asterio, CXLIX.

Κρήτη, insula, ubi Lyctos urbs, 477; ibi Jupiter natus et educatus, 480, εὐρείη; ibi Jasius cum Cerere concubuit, 971; huc Jupiter Europen duxit, CXLIX; huc Orio venit, XLIII; ibi Idæi Dactyli ferrum temperarunt, CLV; hujus in vicinitate Ogygia insula sita, CCIII.

Κρίος, Cœli et Telluris f., 134; ex Eurybia pater Astræi, Pallantis, Persæ, 375 seqq.

Κρονίδης, εω, Saturni f., Jupiter, 53, 412, 423, 450, 572, 624; O. 18 (ὠψίζυγος), 71, 138, 158, 168, 239, 247; XXV.

Κρονίων, ωνος, Saturni f., Jupiter, 4, 534, 949; O. 242, 259, 276; CXXXVII; ἀναξ, O. 69; καλαινεργής, S. 53; θεῶν σημαντῶν πάντων, S. 56; ὑπερμενής, 534.

Κρόνος, Saturnus, Cœli ac Telluris f., 137; ultionem a

patre petendam in se recipit, 168 seqq.; falce, quam mater ei dederat, 145, patris genitalia resecat, 178 seqq.; ex Rhea pater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; filios devorat, 459, devoratos revomit, 495; in Tartaro a Titanibus circumdatus, 851; aureo ævo Deorum rex erat, O. 111; heroum mortuorum in μακάρων νήσοις degentium rex, O. 169. Epitheta: ἀγκυλομήτης, 19, 137, 473, 495; βασιλεὺς, 476; μέγας, 459, 495. Præterea obvius 73, 395, 625, 630, 634, 648, 660, 668.

Κρόταλος, ab Cœnomao occisus, CX.

Κυανοχαίτης, ου, nomen proprium Neptuni, 278.

Κυθαλίω, ωνος, Orioni cæco itineris dux a Vulcano datus, XLIII.

Κυδοιμός (Turba belli), in Herculis scuto repræsentatus, S. 156.

Κυθήρεια, Venus unde appellata sit, 198; εὐστέφανος, 196, 1008; 934.

Κύθηρα, τὰ, insula, 192, 198.

Κύκλωπες, οἱ, Telluris et Cæli filii tres, Brontes, Steropes, Arges, 139 seqq.; eorum descriptio nominisque derivatio, 142 seqq.; Jovi fulmen fabricati sunt, 141, 502 seqq.; a Saturno sub terra vinctos Jupiter liberat, 501 seqq.; ab Apolline occisi, XXXIII.

Κύνος, 1) Martis f., μεγάρυμος, S. 57; maritus Themistoës, filia Ceycis, S. 356; ejus cum Hercule certamen, S. 368 — 423; ab Hercule interfectus, S. 57, 416 seqq., ac spoliis privatus, S. 467; a Ceyce socero sepultus, S. 472 seqq.; ἀμύμων, S. 65; εὐμμελής, S. 368; ἱππόδαμος, S. 346; præterea obvius S. 329, 331, 350, 413; unde nomen traxerit, CLXXXIX. 2) Liguriæ rex, Phaëthonti propinquus, in cygnum conversus, CIV.

Κυματολήγη, una Nereidum, 253.

Κύμη, Æolidis urbs, qua relicta pater Hesiodi in Boeotiam trajecit, Αἰολίς, O. 636.

Κυμοδόκη, una Nereidum, 252.

Κυμοθόη, una Nereidum, 245.

Κυμοπόλεια, Neptuni filia, uxor Briarei, 819.

Κυμώ, οὗς, Nereidum una, 255.

Κυπρογενής, ἑός, ἡ, Venus unde vocata sit, 199. Conf. Κύπρος.

Κύπρος, ἡ, insula, ubi Venus nata, περιβρύτος, 193; πολύκλυτος, 199.

Κύπρις, ἰδος, Cypria, i. e. Venus, V.

Κυβήνη, Aristæi mater ex Apolline, LXX; ad Peneum fluvium habitabat, καλή, LII.

Κυτίσωρος, Phrixi f. ex Iophosse, LXII.

Κυχρείδης, draco, cujus historia CCI.

Κυχρεΐς, ἑως, qui Cychriden draconem nutrit, CCI.

Λ.

Λάδων, ωνος, 1) draco Typhaone natus, CXLVII. 2) Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 344.

Λαμπετή, Heliadum una, CIV.

Λαομέδεια, Nereidum una, 257.

Λαπίθαι, αἶων, οἱ, quorum cum Centauris certamen in Herculis clypeo repræsentatum, S. 177 seqq., αἰχμηταί.

Λατίνος, Ulixis et Circes f., ἀμύμων, κρατὶς, 1013, Tyrrhenorum rex, 1016.

Λάχεσις, ἡ, una Parcarum, 218, 905; in Herculis scuto repræsentata, S. 258.

Λειαγόρη, una Nereidum, 257.

Λειπερίδη, Iolai filia, Phylantis uxor, Hippotæ ac Thetus mater, LIV.

Δελεγε, οἱ, quorum rex Locrus, XXV. Deucalioni olim a Jove dati, *ibid.*

Λερναῖος, adj. 314, vid. Ὑδρᾱ.

Λήθη, ἡ, Oblivio, Eridis filia, 227.

Λήμνος, ἡ, insula. Huc Orio in itinere suo venit, XLIII.

Ληναίων μῆν, mensis, (Γαμηλιῶν Atheniensium, qui Januario nostro fere respondet), O. 504.

Λητοῖδης, 1) Latonæ filius, Apollo, S. 479. 2) Latonæ nepos, Æsculapius, XXXIV.

Λητώ, οὗς, 19; Phœbes et Cœli filia, κυανόπεπλος, 406; ex Jove mater Apollinis, 918, LXXXVII, CLXVIII, et Dianæ, 918; quo die Apollinem pepererit, O. 771.

Λιβύη, Africa pars. Huc Argonautas venisse, LIV.

Λίγυες, οἱ, populus, CXXXII.

Λιλαίη, Phocidis oppidum, CXLI, Λιλαίηθεν

Λιμός, ὁ, (Fames) Eridis filius, 227. O. 299, 302.

Λίνος, vates, Urania f., de quo XCIV, XCV.

Λόγοι ψευδῆες (Mendacia), Eridis filii, 229.

Λοκροί, οἱ, Amphitryone duce Taphiis et Telebois bellum inferunt, ἀγχιμαχοί, S. 25.

Λοκρὸς, Lelegum rex, XXV.

Λυγκεύς, ἥος, inter majores Herculis erat. Hinc Λυγκῆος γενεὴ τηλεκλειτοῖο Hercules et Iolaus a Minerva appellantur, S. 327.

Λυκάων, ονος, Pelasgi f., ἀντίθεος, XCVIII; rex Arcadum, pater Helices s. Callistus, XCIX; pater Pallantis, CXCVIII.

Λυκομήδης, εὖς, Cretensis, XXXVII.

Λύκος, ἡ, urbs Cretæ, quo Rhea Jovem paritura profecta est, 477, 482.

Λυσιάνασσα, una Nereidum, 258.

M.

Μάγνης, ἥος, Jovis et Thyia f., XXVI.

Μαίανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 339.

Μαίη, Maja, Atlantis filia, Mercurii mater ex Jove, 938.

Μακηδών, όνος, Jovis ac Thyia f., ἱππιόχαρμης, XXVI.

Μακρονέφαλοι (Capitones), populus, XLII.

Μαντώ, οὗς, Tiresia f., mater Mopsi, CXVII.

Μάρης, ὁ, CXXII.

Μάρων, ωνος, Cœnopionis filius, XXXVIII.

Μάχαι, αἱ, Pugnæ, Eridis filia, 228.

Μαχάων, ονος, Æsculapii et Xanthes f., CLXXIX.

Μέγαρα, τὰ, Megaridis urbs, σκιάοντα (umbrosa) ab Hesiodo cognominata, CXCH.

Μέδουσα, trium Gorgonum una, 276, mortalis, 277; a Neptuno, compressa 278; ejus capite amputato Chrysaor et Pegasus prosiluerunt, 280 seqq.; ejus caput Perseus portat in Herculis scuto repræsentatus, S. 223.

Μελάμπους, οδος, cujus historia CXVI.

Μέλας, ανος, Phrixi et Iophossæ f., LXII.

Μελέαγρος, ab Apolline interfectus, CXI.

Μελαι Νύμφαι, quas Tellus peperit e guttis cruentis genitalium Cœli a Saturno resectorum, 187.

Μελίβοια, urbs Thessaliae, XCVI.

Μελίτη, 1) Nereidum una, χαρίσσα, 246. 2) Myrmecis filia, CLXXV.

Μελπομένη, Musarum una, 77.

Μέμνων, ονος, Æthiopum rex, Tithoni et Auroræ f., χαλκοκορυστής, 984.

Μενέλαος, Plithenis et Cleollæ f., LXVII; vid. Ἀτρεΐδαι.

Μενεστῶ, οὗς, una Oceanitidum, 357.

Μενόπη, Nereidum una, δῆ, 260.

Μενοίτιος, 1) Japeti et Clymenes f., ὑπερκύδας, 510; Jovis fulmine in Erebum dejectus, ὕβριστής, 514 seqq.

2) Patrocli pater, frater Pelei, Achillis patruus, CLXXXVIII.

Μερόπη, 1) Cœnopionis filia, ab Orione compressa,

XLIII; 2) Oceanitis, Phaethontis mater e Clymene, CIV; 2) una Heliadum, *ibid.*
Μήδεια, Aetæ regis et Idyia filia, εὐσφυρος, 961, 992; Medei mater ex Jasone, 1000, qui eam e Colchide Iolcum trajectam, 994, 998, uxorem duxerat, 1000.
Μήδειος, Jasonis et Medæ f., a Chirone educatus, 1001.
Μηκονίκη, Euphemi mater e Neptuno, L.
Μυκῶνη, i. e. Sicyon, Peloponnesi urbs. Ibi Deos cum hominibus certasse, 536.
Μηλόβοσις, ἡ, Oceanitidum una, 354.
Μῆτις, ἰδος, ιν, una Oceanitidum, 358; Jovis prima uxor, quæ Minervam paritura ab eo devoratur, 886 seqq.
Μίμας, αἰτος, Centaurus, μελαγχαιῆς, S. 186.
Μινύειος, adj. Ὀρχομενὸς Μινύειος, Orchomenus Minyæum, LIII.
Μινύας, ου, Neptuni f., pater Clymenes ex Euryanasse, CLXII.
Μίνως, ωος, Jovis et Europes f., CXLIX; pater Ariadnes, 948; Brylles pater, XLIII; βασιλεύτας ab Hesiodo cognominatus, LXXXIV.
Μνημοσύνη, Cæli Tellurisque filia, 135; Musarum e Jove mater, 54, 915, καλλιχομος.
Μοῖραι, αἱ, Parcæ, Clotho, Lachesis, Atropos, Noctis filia, 217; Jovis ac Themidis filia, 904; in Herculis scuto representatæ, S. 258 seqq. LXVI.
Μόλυρος, Arisbantis f., ab Hyetlo occisus, LIII.
Μόρος (Fatum), Noctis filius, στυγερὸς, 211.
Μοῦσαι, αἱ, Jovis filia e Mnemosyne, in Pieria natæ, 53 — 61, 916; Musæ canuntur, 1 — 103; invocantur, 104 — 115, 1022; O. 1 seqq.; earum nomina enumerantur, 77 seqq.; Hesiodum canere docent ac jubent, 22 — 35, O. 662; tripus ab Hesiodo eis dedicatus, O. 658; in Herculis scuto representatæ, S. 206. Epitheta: Ἐλικωνιάδες, 1; O. 658; ἡδέιπαι, 1021; Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν, 75, 114; Ὀλυμπιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο, 25, 52, 966, 1022; Πιερίδες, S. 206; τέκνα Διὸς, 104; χρυσάμπυκες, 916. Memorantur prætereundo 36, 93, 94, 96, 100; CL.
Μόφος, vates, Amyci, S. 181, et Mantus f., Calchanthem vaticinandi arte vicit, CXVIII; inter principes Lapitharum numeratur S. 181.
Μυκῆνη, Inachi filia, Arestoris uxor, qui Mycenæ urbi nomen dedit, CVII.
Μύρμηξ, ηκος, Melites pater, CLXXV.
Μυρμιδόνες, οἱ, e formicis a Jove facti atque Æaco dati, qui primi naves extruxerunt, LXIV; Μυρμιδόνων πόλις, Hellas, Phthiotidis urbs, S. 380, 474.
Μῶμος, Noctis filius, 214.

N.

Ναῖς, ἔδος, Najas. Najadum una Chironi nupsit, CII; de Najadum ætate longissima CIII.
Ναυβολίδης, αο, Nauboli f., Pylo, XLV.
Ναυσίθοος, Ulixis et Calypsus f., 1017.
Ναυσίνοος, Ulixis et Calypsus f., 1018.
Νείκεα, τὰ, Jurgia, Eridis liberi, 229.
Νεῖλος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 338.
Νεμειῶς λέων, leo Nemeus, Othri ex Echidna f., 327, a Junone nutritus, 328 seqq., ab Hercule interfectus, 332.
Νεμείη, Argolidis regio, a leone Nemeo vexata, 329 seqq.; ibi Tretus mons, 331.
Νέμεσις, ἡ, Noctis filia, 223; terra relicta cum Pietate ad cælum fugit, O. 197 seqq.
Νέσπος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 341.
Νέστωρ, ορος, Nelei f., apud Gerenos educatus, inter-

fectis ab Hercule fratribus, solus servatus, XXX, XXXI, Γερήνιος ἱππότα; pater Polycastes, C.
Νηληϊδῆς, αο, Nelei f., Nestor, C.
Νηλεὺς, ῆος, Pyli rex, cujus filii ab Hercule interfecti extra Nestorem, XXX, XXXI, ταλασίφρων.
Νημερτῆς, ἑός, ἡ, una Nereidum, 262.
Νηρεὺς, ῆος, Ponti filius maximus natus, ἀψευδής, ἀληθής, 233 seqq.; quinquaginta filiarum (Nereidum) pater e Doride, 240 seqq.; ἄλιος γέρων, 1003.
Νησαίη, Nereidum una, 249.
Νησῶ, οὖς, Nereidum una, 261.
Νίκη, Pallantis et Stygis filia, καλλίσφυρος, 384.
Νικίππη, Pelopis filia, CCVII.
Νικόστρατος, XCIII, ἕζος Ἀρης.
Νιόβη, cujus decem filios totidemque filias fuisse, XLIV; undeviginti ejus liberos fuisse, *ibid.*
Νύμφαι οὐραϊαί, Nymphæ montanæ, Oreades, 130; e quinque filiabus Hecataei filiarque Phoronei natæ, XCI.
Νύξ, πτός, Nox, 176, Chaus filia, Erebi soror, 123; ex Erebo Ætheris et Diei mater, 124; nullo ex viro mater Fati, Κηρὸς, Mortis Somnique (758), Somniorum, Momi, Ὀϊζύος, Esperidum, Parcarum, Nemesis, Fraudis, Φιλότητος, Senectutis, Eridis, 211 — 225; Nox et Dies alternis in Tartarum intrant et inde redeunt, 747 seqq.; illa Somnum secum ducens, 757. Epitheta: ἐρεβενή, 213; μέλαινα, 20, 123; ὠλή, 224, 757.

Ξ.

Ξάνθη, una Oceanitidum, 356; Machaonis mater ex Æsculapio, CLXXIX.
Ξοῦθος, Hellenis filius, XXIII.

Ο.

Ὀβριάρεως (Βριάρεως, 817), Briareus, Cæli Telluris f., 147 seqq.; Cymopoliam, Neptuni filiam, uxorem duxit, 817 seqq. Briareus Cottusque et Gyas, tres fratres centimani (Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἄγλαά τέκνα, 644), a patre sub terram detrusi et in vincula coniecti, 617 seqq., a Jove liberati, ut Diis contra Titanes opem ferrent, 624 seqq., 639 seqq., ubi eorum descriptio; pugnant adversus Titanes, 714 seqq., quos victos in Tartarum detrudunt, 717 seqq., ubi et ipsi habitabant, φύλακες πιστοὶ Διὸς, 734; Διὸς κλειτοὶ ἐπίκουροι, 815 seqq.
Ὀθῦρος, υος, mons Thessaliæ, in quo stantes Titanes cum Diis pugnant, 632, ὠφληή.
Οἶβλος, pater Pirenes, CVI.
Οἰδιπόδης, αο, Œdipi f., Eteocles, O. 163.
Ὀϊζύς, ἡ, Calamitas, Noctis filia, ἀλγινέσσα, 214.
Οἰνόμαος, Marmacem, Alcatoum, Euryalum, alios interficit, CX.
Οἰονόων, ωνος, Chiorum rex, Bacchi f., Maronis pater, XXXVIII, et Meropes, XLIII; Orione excacato vindictam evitaturus sub terra absconditur, *ibid.*
Οἰνέως, ἑως, rex, ad quem Periboea missa est, LXXXVIII.
Ὀλμειὸς, Βαετιάς, 6.
Ὀλυμπιάδες, αἱ, Olympiæ, Musarum epitheton, 25, 52, 966, 1022; de Deabus, LIV.
Ὀλύμπιος, Jovis epitheton, 529, 884, O. 87; Jovis nomen proprium, 390 (ἀστεροπητής), O. 474, CLXIII.
Ὀλύμπια δώματα, Deorum sedes, 75, 114, 783, 804, 963, O. 81, 110, 127.
Ὀλυμπος et **Ὀλύμπος**, Thessaliæ mons, Deorum sedes, ἄγρος, S. 203; μακρὸς, 391, 680, S. 466; μέγας, 842; νιφόεις, 42, 62, 118, 794; πολύπτυχος, 113; præterea sine epitheto, 37, 51, 68, 101, 408, 689; O. 139, 197, 257; XXVI.

- *Ομαδος, Tumultus, in Herculis clypeo representatus, S. 155.
 *Ομηρος, cum Hesiodo in Delo insula Apollinem cecinit, CLXVIII.
 *Ονειροι, oi (Somnia), Noctis filii, 212.
 *Οπλεις, εως, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 *Ορβρος, Geryonis canis, Typhaonis et Echidnae f., 309; pater Sphingis et leonis Nemei ex Echidna, 325; ab Hercule interfectus, 293.
 *Ορκος, Deus qui perjuros punit, Eridis f., 231, O. 804; O. 219.
 *Ορτυγία, insula parva, ante Syracusas sita, CXXXVI.
 *Ορχομενός, ό, pater Aspledonis, Clomeni, Amphidoci, CXC.
 *Ορχομενός, ή, Minyarum urbs (Μινύειος) in Boeotia, LIII, Cephalisso adiacens, ubi Gratiae colebantur, CXLII, CXLIII.
 Ουλυμπος, 397, Ουλυμπόνδε; 633; 855; 953, υφόεις; S. 30; S. 471, μέγας; XXXIV. Vid. Όλυμπος.
 Ουρανίδης, Urani f., Saturnus, άναξ, 486; oi Ουρανίδαι, Cyclopes, 502.
 Ουρανίη, 1) una Musarum, 78, mater Lini, XCIV. 2) Oceanitidum una, θεοειδής, 350.
 Ουρανίωνες, oi, Urani (Caeli) filii ac nepotes, άγαυοί, 461; de Diis, 919, 939.
 Ουρανός, Coelus, 147, 159, 421, 644; εύρος, 45; μέγας, 176, 208; άσπερόεις, 106, 127, 463, 470, 891; Teluridis f., 126 seqq.; ex ea pater multorum liberorum, 133 — 153; filios sub terra condit, 154 seqq.; ejus genitalia a Saturno resecta, 178, seqq. Vid. porro in Γαία, Άφροδίτη.
 Ούρεα, τὰ (Montes), e Tellure nata, μακρά, 129.
 Ούρειος, Centaurus, S. 186.

II.

- Παγασαίος, epitheton Apollinis, quia Pegasis templum habuit, S. 70.
 Παιών, άνος, Deorum medicus. Eum ab Apolline differre, CI.
 Παλιώεις, ή, Repulsio (hostium persequentium) in scuto Herculis representata, S. 154.
 Παλλάντιον, Arcadiae urbs, quae a Pallante nomen traxit, CXCVIII.
 Παλλάς, άδος, ή, Minervae nomen. Παλλάς Άθήνη, 577, O. 77; Παλλάς Άθηναίη, κόρη Διός, S. 126.
 Πάλλας, αντος, ό, 1) Cui et Eurybiae f., 376. 2) Lycaonis f., qui Pallatio urbi nomen dedit, CXCVIII.
 Πανδιονίς χελιδών, hirundo, O. 568, όρθρογόη.
 Πανδώρη, quomodo Jovis jussu a Vulcano ficta, a multis Diis Deabusque exornata, cur hoc nomine appellata fuerit, O. 60 — 82; col. 570 — 589; ejus historia, O. 83 — 105; Graeci mater ex Jove, XX, Deucalionis e Prometheo, XXI.
 Πανελλήνες, oi, O. 528; ita universos Graecos ab Hesiodo vocatos fuisse, CLXXXIV.
 Πανόπεια, una Nereidum, 250.
 Πανοπηίς, ίδος, Panopei nata, Αgle, LXXXV.
 Πανοπις, ίδος (alibi Πανοπιεύς), Phocidis urbs, Cephalisso adiacens, CXLII.
 Παρθίων, ονος, pater Alcathei, CX.
 Παρθένιος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 344.
 Πάρνηθος, Parnassus, Boeotiae mons, 499.
 Πασιθέη, una Nereidum, 247.
 Πασιθήη, Oceanitidum una, 352.
 Πέτροκλος, f. Menetii, fratris Pelei, Achillis frater patruelli, CLXXXVIII.

- Πειθώ, ούς, 1) Suada, quomodo Pandoram exornaverit, O. 73. 2) Oceanitidum una, 349.
 Πειρίβοος, Αpyti f., CLXXVI; inter principes Lapitharum, S. 179.
 Πειρήν, ήνος, Ius pater, V.
 Πειρήνη, Αebali filia, CVI.
 Πείρος, ό, Achajae fluvius, CLVI.
 Πελασγός, Lycaonis pater, XCVIII, quom αὐτόχθονα fuisse Hesiodus dixit, XCVII.
 Πελασγοί, oi, populus, qui Dodonam incolebat, CXXXIV.
 Πελειάδες, αι, Plejades, X. Vid. Πληιάδες.
 Πελίας, rex, Jasoni labores difficiles imperavit, ύβριστής και άτάσθαλος, κ. τ. λ. 996.
 Πελοπόννησος, ή, Hesiodo nota, CXL.
 Πέλοψ, σπος, pater Nicippes, CCVII.
 Πελωρίς, ίδος, promontorium, ab Orione conditum, CLXXXVIII.
 Περίβοια, Hipponoi filia, ab Hippostrato compressa, ad Αeneum missa, qui eam interficeret, LXXXVIII.
 Περιήρης, ους, Αeli f., ύπέρθυμος, XXIII; Halirrhothli pater, XCII.
 Περικλύμενος, Nelei f., qui in omnium animalium speciem se convertere potuit, ab Hercule interfectus, XXX.
 Περιμήδης, εος, Centaurus, Πευκίδης, S. 187.
 Περιμησός, Boeotiae amnis, 5.
 Περόπολις, εως, ό, Telemachi et Polycastes f., C.
 Περσεύς, Danaes f., qualis in Herculis clypeo representatus fuerit, Ιππότα, S. 214 — 229.
 Περσεφονείη et Περσεφόνη, Proserpina, Jovis et Cereris filia, quam Pluto rapuit, 913; cum Plutone in Tartaro habitat, έπαινη, 768, 774.
 Περσεφόνη, 913, vid. Περσεφονείη.
 Πέρος, 1) Cui et Eurybiae f., 377; Asteriae maritus, 409; ex ea pater Hecates, 411. 2) Hesiodi frater, ad quem carmen Operum et Dierum scriptum, O. 10, 27, 213, 274, 286, 299, 397 (ήπιος), 611, 633 (μέγα νήπιος), 641.
 Περσηίς, ίδος, una Oceanitidum, 356, 957; e Sole mater Circes et Αetæ regis, 957.
 Πετραίη, Oceanitidum una, έρσεσσα, 357.
 Πετραίος, Centaurus, S. 185.
 Πευκίδαι, oi, Perimedes et Dryalus, Centauri, S. 187.
 Περρηδών, ούς, Graearum altera, εύπεπλος, 273.
 Πήγασος Ιππος, Medusæ capite amputato prosiluit, 281; nominis derivatio, 282; terra relicta ad coelum volavit, ubi tonitru fulmenque Jovi fert, 283 seqq.; cum Bellerophonte Chimæram vincit, 325.
 Πηλεύς, έος, Αeci f., XLVI; Achilles pater e Thetide, 1006; frater Menetii, Patrocli patruus, CLXXXVIII; Thetidem prohibet Achillem interficere, II; de eo et Acati uxore historiam ab Hesiodo fuisse narratam, CXCIX.
 Πήλιον, τὸ, mons Thessaliae, αιπὺ, LXXXII; in quo Jaso a Chirone educatus est, ύλήν, LXXXIII.
 Πηνειός, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 343. LII.
 Πιερίδες, αι, Musæ cognominantur, S. 206.
 Πιερίη, Thessaliae regio, ubi Musæ natæ, 53; ibi Magnes et Macedo habitabant, XXVI. Πιερίηθεν, O. 1.
 Πληιάδες et Πελειάδες, αι, Plejades, Atlantis filiae, Άτλαγενέες, O. 383; O. 572, 615, 619.
 Πληξαύρη, una Oceanitidum, 355.
 Πλούτος, Plutus deus, Cereris et Jasii f., 969 seqq.
 Πλουτώ, ούς, Oceanitidum una, βοώπις, 355.
 Πολυδεύκης, εος, Pollux, Jovis f., XXXVI; άντίθεος, XXVI.
 Πολυδώρη, Oceanitidum una, εύειδής, 354. CXCIV.
 Πολύδαρος, Cadmi et Harmoniae f., 978.

Πολυκάστη, Nestoris filia minima natu, Persepolis mater e Telemacho, ἐύζωνος, C.
 Πολυκάων, υἱος, Butæ f., Euarchmes maritus, CIX.
 Πολυμήλα, Jasonis mater ex Æsone, CLXXXI.
 Πολύμνια, Musarum una, 78.
 Πολυνείκης, υἱος, CXX.
 Πολυφάτης, υἱος, de quo CXVI.
 Πόνος, Labor, Eridis f., ἀλγινόμενος, 226.
 Ποντοπόρεια, una Nereidum, 256.
 Πόντος, Telluris f., 132; pater Nerei, 233; dein e Tellure pater Thaumantis, Phorci, Cetus, Eurybiæ, 237 seqq.
 Ποσειδάων et Ποσειδέων, υἱος, accus. Ποσειδάω, 15, Neptuneus, Rheæ ac Saturni f., 456; pater Cymopolitæ, 819; Tritonis pater ex Amphitrite, 930, Euphemi e Mecione, L; pater Butæ, CXIII, et Minyæ, CLXII; cum Medusa Gorgone concubuit, 278; Tartari portas ac muros, 732, cum Apolline Thebarum moenia exstruit, XLVIII; Thebarum præses, S. 105; templum in Peloridis promontorio ei exstructum ab Orione, CLXXXVIII; γαῖοχος, ἐννοσίγαιος, 15; ἐννοσίγαιος, O. 667.
 Ποσειδέων, 732; vid. Ποσειδάων.
 Ποταμοί, οἱ, Fluvii, Oceani et Tethyos filii, 3000 numero, δινήεντες, 337, 367 seqq., quorum complures recensentur 338 — 345. 348.
 Πουλυόμη, Nereidum una, 258.
 Πρίαμος, Hesiodo notus, CLXXXV.
 Προϊτίδες, αἱ, Præti filia, describuntur XXVII, XXVIII; quod Bacchi cultum neglexerant, insania puniunt, XXIX; a Græcis plurimis in matrimonium petita, CLXXXIV.
 Προϊώεις, Propulsatio hostium, in Herculis scuto repræsentata, S. 154.
 Πρόλογος, unus e principibus Lapitharum, S. 180.
 Προμηθεύς, ἑως, Japeti et Clymenes f., 510; O. 50; pater Deucalionis e Pandora, Hellenis e Pyrrha, XXI; Epimetheum fratrem præmonet, ne donum a Jove sibi missum accipiat, O. 86; ignem Jovi furatur, 365 seqq.; O. 48 seqq.; qualem dolum Jovi struxerit, Diis hominibusque Sicyone certantibus, 535 — 561, a Jove in vincula conjectus, 521, ejus jecur ab aquila comestum, 523 seqq.; per Herculem liberatus, 526 seqq.
 Epitheta: ἀκάκητα, 614; ἀγκυλομήτης, 546; O. 48; ποικίλος, αἰολομήτης, 511; ἔς παῖς Ἰαπετοῖο, 565, O. 50; ποικιλόβουλος, 521; conf. Ἰαπετιονίδης.
 Προνόη, una Nereidum, 261.
 Πρυμνῶ, υἱος, Oceanitidum una, 350.
 Πρωτομέδεια, Nereidum una, 249.
 Πρωτώ, υἱος, Nereidis, fortasse duarum Nereidum nomen, 243, 248.
 Πυθῶ, υἱος, Phocidis regio, Apollini sacra, ἡγαθήη, LXXXVII; ibi lapis a Saturno Jovis loco devoratus et revomitur memoriae causa a Jove exstructus, 499, ἡγαθήη. Πυθῶδε, S. 480.
 Πυλάδης, υἱος, Anaxibiæ f., LXXVII.
 Πύλος, -ή, Peloponnesi urbs, ubi Neleus ejusque filii regnabant, devastata ab Hercule, XXX; de ea Hercules cum Marte pugnavit, S. 360 seqq.
 Πύλων, υἱος, Nauboli f., pater Antiopes, XLV.
 Πύρρα, mater Hellenis e Prometheo, XXI.

P.

Ῥαδάμανθυς, υἱος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Ῥήη, 467, vid. Πείη.
 Ῥείη et Πείη, Rheæ, Cæli ac Telluris filia, 135; e Saturno mater Vestæ, Cereris, Junonis, Plutonis, Neptuni, Jovis, 453 seqq.; quomodo Jovem a crudelitate Saturni servaverit, 467 seqq.; ῥήκομος, 625, 634.

Ῥήτος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340.
 Ῥόδεια, una Oceanitidum, 351.
 Ῥοδῖος, Fluvius, Oceani et Tethyos f., 340.

Σ.

Σαγγάριος, Fluvius, f. Oceani ac Tethyos, μέγας, 344.
 Σαλμωνεύς, Æoli f., ἄδικος, XXIII.
 Σαρπηδῶν, υἱος, Jovis et Europes f., CXLIX.
 Σάτυροι, οἱ, e quinque filiabus Hecataei filiaque Phoronei nati, οὐδῖταινοι, ἀμνησνοεργοί, XCI.
 Σαῶ, υἱος, una Nereidum, 243.
 Σειρῆνες, αἱ, Sirenes, quarum insula ἀνθεμόεσσα, CXXXVII; ventos ab iis deleniri, CXXXVIII.
 Σείριος, δ, Sirius, ἀστὴρ, 417; 587; 609; ἀζαλέος, S. 153; S. 397.
 Σελήνη, Luna, Hyperionis ac Theæ filia, 371; λαμπρά, 18, 371.
 Σεμέλη, Cadmi et Harmoniæ filia, 976; Bacchi mater ex Jove, Καδμείη, 940.
 Σῆρος, Halirrhothii et Alcyones f., XCII.
 Στεινῶ, υἱος, trium Gorgonum una, 278.
 Σικυῶν, υἱος, Erechthæi f., CLXIX.
 Σιμούς, οὐντος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 342.
 Σίτυφος, Æoli f., αἰολομήτης, XXIII.
 Σάκμανδρος, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., θεῖος, 345.
 Σκύθαι, οἱ, ἱππομολγοί, CXXXII.
 Σκύλλα, Phorbantis et Hecates filia, LXIII.
 Σόλοι, οἱ, disci, carmen Hesiodicum, CLXXXVI.
 Σπειῶ, υἱος, una Nereidum, 245.
 Στερόπη, Cyclopum unus, 140.
 Στρατονίκη, Euryti mater, XLV.
 Στρυμών, υἱος, Fluvius, f. Oceani et Tethyos, 339.
 Στύξ, γῆς, Oceanitidum προφρεσστάτη ἀπασέων, 361, et natu maxima, 776; e Pallante mater Zeli et Nices, Crateos et Bies, Ὠκεανοῦ θυγάτηρ, 383 seqq.; quomodo a Jove honorata, ut Deorum jusjurandum esset, 397 seqq., 775 — 806; in Tartaro habitat, δεινὴ, 776; ἀβύττος Ὠκεανίνη, 389; Στυγὸς ἀβύττον ὕδωρ, 805.
 Συράκουσαι, αἱ, urbs Siciliae, CXXXVI.
 Σχοινεύς, ἑως, Atalantes pater, LXXIII.

T.

Τάρταρος, δ, plur. τὰ Τάρταρα, post Chaos primus exortus, Τάρταρα ἡρώεντα, 119; Typhoei pater e Gaia, 822; ejus variæ descriptiones, 721 — 819; ibi Titanes, 717, 729, 814, Centimani, 734, 814, Nox et Dies, alternis intrantes et exeuntes, 748, Somnus et Mors, 759, Pluto cum Proserpina, 768, Styx, 776, habitant; huc Typhoeus a Jove detrusus, 868. Epitheta: ἡρώεις, 721, 736, 807; εὐρύς, 808; χρυσέος, S. 255.
 Τάρτοι, οἱ, cum Telebois Taphi insulae partisque Acarnaniæ incolæ, quibus Amphitryo bellum intulit, ἄνδρες ἥρωες, S. 19.
 Τειρεσίας, υἱος, vates, Cadmi f., Mantus pater, CXVII; Jovis Junonisque altercationem de concubitus voluptate dirimit, CXXI; de longissima ejus vita, CXX.
 Τελχιδῶν, υἱος, Ajacis majoris pater, cujus hospes Hercules fuit, CXV.
 Τελεστώ, υἱος, Oceanitidum una, χροκόπεπλος, 358.
 Τερψιχόρη, una Musarum, 78.
 Τηθύς, υἱος, Cæli et Telluris filia, ἐρατεινὴ, 136; ex Oceano mater Fluviorum, 337, 368, et Oceanitidum, 346, 362, inter quas Helenen etiam fuisse, XXXV.
 Τηλέβοι, ἄνδρες, οἱ, populus, qui Acarnaniam ac Taphum

insulam cum Taphlis incolebat, ab Amphitryone de-
bellatus, ἄνδρες ἥρωες, S. 19.
Τηλέγονος, Ulixis et Circes f., 1014, Tyrrhenorum rex,
1016.
Τηλέμαχος, pater Persepolis e Polycaste, C.
Τιθωνός, ex Aurora pater Memnonis, 784, et Emathio-
nis, 985.
Τιμάνδρη, Echemi uxor, VIII.
Τίρυνθος, ἡ, accus. Τίρυνθα, Tiryns, urbs Argolidis, ubi
Amphitryo habitabat, priusquam Thebas abiit, εὐκτί-
μενον πτολίεθρον, S. 81; huc Hercules Geryonis boves
egit, Ιερή, 292.
Τιταρῆσιος, e principibus Lapitharum unus, ὄζος Ἄρης, S. 181.
Τιτῆνες, οἱ, Titanes Coeli filii unde appellati sint, 207;
eorum certamen cum Diis (629) et Centimanis, 674 —
717; victi et in Tartarum detrusi, 717 seqq., 814;
ἄγαντοι, 632; θεοὶ, 630, 648, 729; ὑποταρταῖοι, 851;
χθόνιοι, 697; praeterea obvi 392, 424, 650, 663, 676, 882.
Τιτωδς, Elaræ f., CLXX.
Τλησήνωρ, ορος, Aegypti f., CLXXVI.
Τοξεύς, ἑως, Euryti et Antiopes f., ἀντίθεος, XLV.
Τρητός, mons Nemeæ, 331.
Τρηχίς, ἴνος, Thessaliæ urbs, ubi Ceyx regnavit, quo
Hercules profectus est, S. 353, 355, 469.
Τριτογένεια, Minervæ nomen, γλαυκῶπις, 895; γλαυκῶ-
πις, δεινὴ, ἐγρεκύδοιμος, κ. τ. λ., 924; ἀγέλειη, S. 197.
Τρίτων, ὠνος, Neptuni et Amphitrites f., εὐρυβίης, μέ-
γας, 931 seqq.
Τροίη, Troja, O. 165; Τροίην ἐς καλλιγύναικα, O. 653.
Τυνδάρεως, cuius a filiabus qualem pœnam Venus petie-
rit, CXLVI.
Τυρρήνια, regio Italiæ, CCH.
Τυρσηνοί, οἱ, Italiæ populus, sub Agrio, Latino, Tele-
gono regibus, 1016. CXXXIX.
Τυρχόνιον, Boeotiae mons, S. 32.
Τυράων, ονος, Ventus, ex Echidna pater Orthri, Cerberi,
Hydræ Lernææ, Chimææ, 306 seqq.; Ladonis dra-
conis pater, CXLVII.
Τυρφεύς, ἑως, Telluris ac Tartari f., 821; cuius monstri
descriptio, 821 — 852, pater Ventorum procellosorum,
869; fulminibus victus et mutilatus a Jove, 853 seqq.,
et in Tartarum dejectus, 868.
Τύχη, una Oceanitidum, 360.

Υ.

Υάδες, αἱ, νύμφαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι, LXVII, ubi earum
nomina; O. 615.
Υδρη Αερναῖα, Typhaonis et Echidnae filia, λυγρὴ εἰδυῖα,
313, a Junone nutrita, 314, ab Hercule interfecta Io-
lai ope, 316 seqq.
Υηττος, cuius historia LIII.
Υλλος, Herculis f., pater Euæchmes, CIX.
Υπερβόρεοι, οἱ, populus, CXXXIX.
Υπερίων, ονος, Coeli ac Telluris f., 134; e Thea pater
Solis, Lunæ, Auroræ, 371 seqq.
Υπεριονίδης, αο, Hyperionis f., Sol, 1011.
Υπέρρας, αντος, Euryanasses pater, CLXII.
Υπνος, Somnus, Noctis f., 212, 758; Noctem comitatur,
κασίγνητος Θανάτοιο, 756; cum Morte in Tartaro habi-
tat, 759; describitur 762.
Υρή, urbs Boeotiae, Βοιωτίη, XLIX, L.
Υσμῖναι, αἱ (Prælia), Eridis filia, 228.

Φ.

Φαέθων, οντος, 1) Cephalis et Auroræ f. Ιεθίμος, 987,

quem raptum Venus templi sui custodem fecit, 989
seqq. 2) Clymenis, Solis filii, et Meropes f., CIV,
ubi ejus historia; sive Solis f. e Clymene, CLXII.
Φαισύλη, una Hyadum, LXVII.
Φαιώ, οὗς, Hyadum una, Ιμερόεσσα, LXVII.
Φάληρος, inter principes Lapitharum, S. 180.
Φᾶσις, ἰδος, δ, Fluvius, Oceani ac Tethyos f., 340; ab
Argonautis trajectus, LVII.
Φέλλος, Melibœæ natus, ἐυμελής, XCVI.
Φέρουσα, una Nereldum, 248.
Φθίος, adj. Phthius, Φθίη Κυρήνη, LII.
Φίκιον, τὸ, mons Boeotiae, S. 33.
Φίξ, ἰκός, Sphinx, Orthri et Echidnae filia, ὀλοή, 326.
Φιλότης, ητος, ἡ (Concubitus), Noctis filia, 224.
Φιλυρίδης, Philyræ f., Chiro, 1002.
Φινεύς, ἑως, Phœnicis et Cassiopeæ f., LVIII; cur cæci-
tate punitus, LIX; ab Harpyiis ad usque Scythiam
propulsus, CXXXI.
Φλεγύης, αο, Coronidis pater, διόγνητος, LXXXVII.
Φόβος, Terror, qualis in Herculis clypeo representatus
fuerit, S. 144 (no/a) seqq.; Φόβος et Δεῖμος, Martis et
Veneris filii, 934; Martis comites bellicque socii, 935,
S. 195, 463.
Φοίβη, 1) Coeli ac Telluris filia, χρυσοστέφανος, 136;
Latonæ et Asteris mater e Cæo, 404 seqq.; avia
Phœbi, CLXXIV. 2) una Heliadum, CIV.
Φοῖβος, Appollinis nomen, 14, Φ. Ἀπόλλων; S. 68, 100;
ἀκερπεκόμης, LXXXVII; χρυσάορος, CLXVII; CI,
Ἀπόλλων Φ.; CLXXIV, ubi nominis derivatio.
Φοινίξ, ἰκος, Agenoris f., pater Phineæ e Cassiopea,
LVIII; pater Europes, CXLIX; Adonis pater ex Al-
phesibœa, CXCVI.
Φόνος (Nex), in Herculis scuto representatus, S. 155;
οἱ Φόνιοι, Eridis filii, 228.
Φόρβας, αντος, Scyllae pater ex Hecate, LXIII.
Φόρυς, υος et υνος, Telluris et Ponti f., 237; e Ceto
pater Graearum Gorgonumque, 270 seqq., et draconis
aurea mala custodientis, 333 seqq.
Φρίξος, cum vellere aureo (coll. LV) ad Aeten venit, I;
quatuor filiorum pater ex Jophosse, LXII; huic Phi-
neus viam in Scythiam monstravit, LIX.
Φρόντις, ἰος, Phrixi f. ex Jophosse, LXII.
Φυκτεύς, ἑως, pater Hippostrati, LXXXVIII.
Φύλακος, Deionis f., pater Iphicli e Clymene, CXVI,
CXXII, CLXII.
Φύλας, αντος, pater Hippotæ et Therus e Lipephile, LIV.
Φυλεύς, ἑως, CLXI, φίλος μακέρεσσι θεοῖσι.
Φωκῆς, οἱ Phocenses, Amphitryonem secuti in bello
cum Taphiis ac Telebois gesto, μεγάθυμοι, S. 25.
Φῶκος, Aeci et Psamathes f., 1004.
Φωρωνεύς, ἑως, cuius filiam Hecataeus duxit, XCI.

Χ.

Χάος, εος, τὸ, primum erat ante omnes res creatas, 116;
ex eo Erebus et Nox prodierunt, 123; ζορερόν, 814.
Χαίρων, ὠνος, Therus et Apollinis f., Χαίρωνος κρατερὸν
μένος ἱπποδάμοιο, LIV.
Χαλκίς, ἰδος, ἡ, urbs Eubœæ, quam καλλιγύναικα Hesio-
dus cognominavit, CXXIII; ibi Hesiodus victoriam
in certamine musico reportavit, O. 655 seqq.
Χάρτες, αἱ, Gratiae, Aglaia, Euphrosyne, Thalia, Jovis
et Eurynomes filiae, 907 seqq.; quomodo Pandoram
exornaverint, O. 73; cur Orchomeni cultæ, CXLIII;
praeterea obviæ 64, 946, LII, LXVII, CLXVII.
Χείρων, ὠνος, Chiro Centaurus, Philyræ f., 1001; Ja-
sonem, LXXXIII, ejusque filium, Medeam, educavit,
1001. Najadum unam in matrimonium duxit CII;

Χείρωνος ὑποθήκαι, carmen Hesiodo adscriptum, cuius exordium CXXV.

Χίμαιρα, Typhaonis et Echidnae filia, 319 seqq., ubi ejus descriptio; a Bellerophonte ac Pegaso intersecta, 325.

Χίος, ἡ, insula, ad quam Orio in itinere suo venit, XLIII.

Χρυσάωρ, ορος, capite Medusae amputato prosiluit, 281; nominis interpretatio, 283; e Calliroë pater Geryonis, 287, 979, et Echidnae, 295.

Χρυσή, ἴδος, una Oceanitidum 359.

Ψ.

Ψαμάθη, Nereidum una, χαρίεσσα δέμας, 260; Phoci mater ex Aeaco, δια θεάων, 1003.

Ω.

Ὠγυγία, insula ad occidentem vergens, CCIII.

Ὠγυλία, insula, in vicinitate Cretae sita, CCIII.

Ὠκεανίνη, Oceanitis, Oceani filia; de Styge, 389, de Clymene, καλλίσφυρος, 507, de Chryseide, 956. Ὠκεανῖναι, αἱ, Oceanitides, ac Oceani Tethyos filiae (346),

3000 numero, τανύσφυροι, 364; quarum maximae natu (366) recensentur 349 — 361.

Ὠκεανός, Caeli ac Telluris f., 133; e Tethye pater Fluviorum, 337 seqq., 368, et Nympharum Oceanitidum, 345 seqq., 362; pater Doridis, 242; Electrae, 265, Calliroes, 288, 979; Idyiae, 959; Helenes, XXXV; qualis in margine scuti Herculei representatus fuerit, S. 314 seqq.; trajectus ab Hercule, 292; ab Argonautis in Libyam navigantibus trajectus, LXII; Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, 695; Ὠκεανοῦ ῥοαί, 841; ἱερὸς ῥόος Ὠκεανοῖο, O. 566. Epitheta: ἀψόρροος, 776; βαθυδίνης, 133, O. 171; βαθυρρείτης, 265; κλυτός, 215, 274, 288, 294; μέγας, 20; τελής ποταμός, 242, 959. Praeterea obvius 282, 383, 789, 816, 908.

Ὠκυπέτη, Harpyiarum altera, 267.

Ὠκυρόη, una Oceanitidum, 360.

Ὠλενίη πέτρη, Olenia rupes, Piro fluvio adjacens, CLVI.

Ὠλενος, ἡ, urbs Achajae, LXXXVIII.

Ὠραι, αἱ, Eunomia, Dice, Irene, Jovis ac Themidos filiae, 901 seqq.; quomodo Pandoram exornaverint, καλλίχομοι, O. 74.

Ὠρίων, ωνος, Neptuni et Brylles f., cuius historia XLIII et XLXXVIII. O. 609; σθένος (δμωριμον) Ὠρίωνος, O. 615, 619.